

Tình Yêu Và Danh Dự

Contents

Tình Yêu Và Danh Dự	1
1. Chương 1	2
2. Chương 2	7
3. Chương 3	16
4. Chương 4	24
5. Chương 5	35
6. Chương 6	39
7. Chương 7	52
8. Chương 8	57
9. Chương 9	66
10. Chương 10	70
11. Chương 11	81
12. Chương 12	89
13. Chương 13	93
14. Chương 14	99
15. Chương 15	112
16. Chương 16	120
17. Chương 17	131
18. Chương 18	145
19. Chương 19	155
20. Chương 20	164
21. Chương 21	172
22. Chương 22	180
23. Chương 23	195
24. Chương 24	203

Tình Yêu Và Danh Dự

Giới thiệu

Tình yêu là thứ kết nối con tim, thoát khỏi mọi vùng đất tối tăm và đau khổ, xóa bỏ những ranh giới

1. Chương 1

“Phàm điều chi chân thật, điều chi đáng tôn, điều chi công bình, điều chi thanh sạch, điều chi đáng yêu chuộng, điều chi có tiếng tốt, điều chi có nhân đức đáng khen, thì anh em phải nghĩ đến.”

Thánh Kinh Tân Ước, Philip, 4:8

Nước Anh, năm 1099

Họ có ý định giết hắn.

Người chiến binh đứng giữa khoảng sân nhỏ đổ nát, đôi tay bị trói chặt vào nhau bằng dây thừng và bề ngoặt ra sau lưng. Về mặt hoàn toàn không cảm xúc khi hắn ngẩng cao đầu, không để ý đến kẻ thù của mình.

Hắn không chống đối, không hề có một nắm đấm hay lời phản đối nào. Chiếc áo choàng mùa đông dày có đường viền bằng lông thú, áo giáp nặng, áo sơ mi vải bông, quần ôm dài và đôi ủng bằng da của hắn bị lột sạch. Hắn đứng đó, trên nền đất lạnh cứng. Ý định của kẻ thù đã rõ. Một cái chết nhẹ nhàng không tì vết, không cần phải có bất kỳ thương tích nào thêm nữa trên cơ thể đầy những vết sẹo kia. Trong khi những khán giả chung quanh háo hức nhìn hắn từ từ chết cứng thì hắn dõi mắt theo đồng hồ của mình.

Mười hai người đàn ông vây quanh hắn. Những thanh gươm được rút ra trao cho họ thêm chút can đảm, họ đứng thành vòng tròn và chế giễu bằng những lời lăng mạ đầy tục tĩu trong khi cổ giậm mạnh gót ủng xuống mặt đất như thể để tránh nhiệt độ lạnh giá. Lại thêm một người nữa tới và tất cả giữ một khoảng cách an toàn vì sợ rằng tên tù binh có thể thay đổi và quay sang tấn công. Họ có chút nghi ngờ với việc hắn có khả năng lập nhiều chiến công như trong những câu chuyện chứa đầy sức mạnh phi thường giống Hercules của hắn. Một vài người thậm chí đã đôi lần chứng kiến sự dũng cảm và thành thạo hơn người của hắn trên chiến trường. Và nếu hắn giật đứt dây trói, họ sẽ sử dụng những con dao, nhưng không phải là trước khi hắn tống khứ ba, hoặc có khi là bốn người trong bọn họ đến chỗ thần chết.

Gã thủ lĩnh của mười hai người đàn ông không thể tin vào vận may của mình. Họ đã bắt được Sói và sẽ sớm chứng kiến cái chết của hắn.

Tên tù binh đã phạm sai lầm là cực kỳ khinh suất. Phải, Duncan, Nam tước của vùng Wexton hùng mạnh cưỡi ngựa một mình vào pháo đài của kẻ thù mà không hề đem theo vũ khí nào để tự vệ. Hắn đã ngu xuẩn tin Louddon, một Nam tước của vùng đất bằng, sẽ tôn trọng thoả thuận đình chiến tạm thời.

Hắn ta chắc hẳn tin vào danh tiếng của mình, gã thủ lĩnh nghĩ. Hắn ắt hẳn nghĩ bản thân không thể bị đánh bại như những câu chuyện bị phóng đại về các cuộc chiến lớn của hắn. Chắc chắn đó là lý do hắn dường như chẳng mấy bận tâm tới tình thế tuyệt vọng hiện thời.

Một cảm giác bất an dấy lên trong tâm trí gã thủ lĩnh khi gã tiếp tục nhìn tên tù binh. Họ đã tước hết những gì có ý nghĩa của hắn, chòm lông mày trên chiếc mũ sắt có màu trắng và xanh, đại diện cho tước vị và giá trị của một Nam tước đã bị xé vụn, đảm bảo rằng không còn bất cứ vật gì có thể cho thấy hắn vẫn còn là một nhà quý tộc danh giá. Nam tước Louddon muốn hắn chết trong sự xấu hổ và nhục nhã. Nhưng gã chiến binh gần như loã thể vẫn đứng kiêu hãnh trước họ, không tuân theo ước muốn của Louddon chút nào. Hắn không phản ứng như người sắp chết. Hơn thế, hắn không cầu xin được sống và cũng không rên rỉ cho cái kết thúc đến nhanh hơn. Trông hắn cũng không giống người đang hấp hối. Làn da hắn không nhợt nhạt, không sần gai ốc, đó là làn da màu đồng được tôi luyện bởi ánh nắng mặt trời và sự khắc nghiệt của thời tiết. Chết tiệt, thậm chí hắn cũng không run rẩy. Phải, họ đã lột sạch hắn, lúc này đây ngoài dáng đứng tự hào của một vị lãnh chúa, trông hắn thô sơ và chẳng đáng sợ như những câu chuyện truyền miệng khoác lác. Trước mắt họ, Sói đã bị lột trần.

Những lời nhạo báng đã chấm dứt. Giờ chỉ còn nghe thấy tiếng gió hú xuyên qua sân. Gã thủ lĩnh chuyển sự chú ý vào đám lính, họ đang đứng tụm lại, cách nhau một khoảng ngắn. Mỗi người đều nhìn xuống đất.

Gã biết họ đang tránh nhìn vào tên tù binh. Gã cũng không thể đổ lỗi cho họ vì cảnh tượng hèn nhát vừa rồi, quả là một nhiệm vụ khó khăn để nhìn trực diện vào đôi mắt người chiến binh ấy.

So với tên lính bảo vệ cao nhất trong đám, Nam tước Duncan của vùng Wexton vẫn cao hơn ít nhất cả một cái đầu. Hắn có thân hình to lớn nhưng cân đối và mạnh mẽ, đôi vai cùng cặp đùi vạm vỡ, đôi chân dài chắc nịch đầy sức mạnh vững chãi đứng trên mặt đất, tư thế ấy cho biết hắn có đủ khả năng giết tất cả bọn họ... nếu hắn có ý sẵn sàng.

Bóng tối dần buông xuống, đi cùng một màn tuyết mỏng nhẹ. Những tên lính bắt đầu kêu ca về thời tiết một cách nghiêm túc. “Chúng ta không cần thiết phải cùng hắn chết còng ở đây”, một kẻ lẩm bẩm.

“Hắn sẽ chưa chết trong vài giờ nữa”, một người khác phàn nàn. “Nam tước Louddon đã ra ngoài hơn một giờ rồi. Ông ấy sẽ không biết chúng ta có ở ngoài này hay không đâu.”

Những người khác tán thành bằng cái gật đầu mạnh mẽ và lâu bầu với gã thủ lĩnh. Cái lạnh cũng bắt đầu làm rát da gã. Sự khó chịu trong người cũng tăng lên, vì gã tin Nam tước Wexton cũng giống như những người đàn ông khác. Hắn hẳn sẽ kiệt sức và kêu gào trong sự khổ sở ngay thôi. Nhưng tới lúc này, vẻ ngạo mạn của hắn làm gã tức điên. Có Chúa mới biết, hắn trông như thể bọn họ thật đáng chán. Gã thủ lĩnh buộc phải thừa nhận rằng bản thân đã đánh giá thấp đối thủ của mình. Sự thừa nhận đó chẳng mấy dễ dàng và vì vậy nó đẩy gã vào một cơn giận dữ. Hai chân gã, được bảo vệ khỏi thời tiết khắc nghiệt bằng một đôi ủng dày, tuy nhiên giờ đây cũng đã nhức buốt như ngàn mũi kim châm đau đớn. Thế mà Nam tước Duncan vẫn đứng yên trên đôi chân trần, không di chuyển cũng không một lần nhấc lên để giữ thăng bằng từ lúc bị bắt giữ. Rốt cuộc thì có lẽ tất cả những câu chuyện huyền thoại về hắn đều là sự thật.

Gã thủ lĩnh nguyên rửa cái tính mê muội của mình và ra lệnh rút lui vào bên trong. Khi tên cuối cùng rời khỏi, gã kiểm tra lần nữa dây trói cho an toàn rồi đứng đối diện trước mặt tên tù binh. “Họ nói rằng người xảo quyệt như một con sói, nhưng người chỉ là một con người, và sẽ sớm chết như người khác thôi. Louddon không muốn đụng dao vào người người. Khi bình minh lên, bọn ta sẽ kéo thi thể người cách xa nơi đây hàng dặm. Sẽ không ai biết và chứng minh được rằng Louddon đứng sau hành động này.” Gã thủ lĩnh nói với vẻ khinh miệt, hung dữ, nhưng tên tù binh thậm chí không thèm nhìn xuống gã.” Nếu được làm theo ý ta thì ta sẽ cắt trái tim người ra và chơi đùa với nó.” Gã nhổ nước bọt trong miệng vào mặt người chiến binh, hy vọng sự sỉ nhục mới này sẽ đạt được như ý.

Tên tù binh từ từ hạ thấp tầm nhìn. Đôi mắt hắn giao với ánh mắt của đối thủ. Những gì thấy được trong đôi mắt hắn khiến gã nuốt ực một cái thật to. Gã quay đi trong sợ hãi, vội vã làm dấu thánh, một nỗ lực yếu ớt để đề phòng lời hứa hẹn đen tối mà gã đọc được trong đôi mắt xám của người chiến binh, gã thì thầm rằng bản thân chỉ làm theo lệnh của Nam tước mà thôi. Và sau đó gã chạy về phía an toàn của toà lâu đài.

Từ chỗ khuất của bức tường, Madelyne nhìn ra sân. Nàng đợi thêm vài phút để chắc là không còn tên lính nào của anh trai quay lại và thăm cầu nguyện có thêm can đảm để hoàn thành kế hoạch của mình.

Nàng đang mạo hiểm mọi thứ. Tận sâu trong thâm tâm nàng biết mình không có sự lựa chọn nào khác. Nàng là người duy nhất có thể cứu hắn lúc này. Madelyne chấp nhận gánh mọi trách nhiệm và hậu quả, biết rất rõ nếu bị phát giác, điều đó chắc chắn đồng nghĩa với cái chết của nàng.

Đôi tay nàng run rẩy nhưng chân vẫn bước nhanh. Kế hoạch càng hoàn thành sớm, nàng sẽ càng cảm thấy yên tâm. Sẽ có nhiều thời gian hơn để lo lắng cho sự liều lĩnh này một khi tên tù binh ngu ngốc được phóng thích.

Chiếc áo choàng dài màu đen che phủ nàng từ đầu đến chân, Nam tước không nhận thấy cho đến khi nàng đứng trước mặt hắn. Cơn gió thổi ào ào giận dữ giật cái nón trùm đầu của nàng xuống, những lọn tóc nâu vàng rơi tràn qua đôi vai thon. Nàng hất một lọn tóc đang lòa xòa trước mặt ra sau và nhìn lên tên tù binh.

Trong chốc lát, hắn nghĩ tâm trí đang giở trò bịp bợm với mình. Duncan lắc đầu phủ nhận. Rồi giọng của nàng vang lên và hắn biết những gì mình thấy không phải là một sản phẩm của trí tưởng tượng. “Tôi sẽ gỡ dây trói cho anh chỉ trong vài giây. Xin đừng gây ra tiếng động nào cho đến khi chúng ta rời khỏi đây.”

Hắn không thể tin nổi những gì đang nghe. Giọng nói của vị cứu tinh trong vất tựa tiếng đàn hạc và êm ái như hơi ấm của ngày hè. Duncan nhắm mắt lại, cố cưỡng lại cái ham muốn bật cười ha hả vì sự kiện xoắn xuýt kỳ lạ này, nghĩ đến việc bật ra tiếng hô xung trận bây giờ và kết thúc trò lừa phỉnh, nhưng ngay lập

tức hấn quyết định ngăn lại ý tưởng đó. Tính hiếu kỳ của hấn quá mạnh. Hấn xác định sẽ chờ thêm chút nữa, cho đến khi vị cứu tinh này để lộ ra ý đồ thật sự của mình.

Về mặt giữ nguyên sự bí hiểm. Hấn vẫn im lặng khi thấy vị cứu tinh di chuyển con dao găm nhỏ bên dưới chiếc áo choàng. Nàng đứng khá gần để hấn có thể bắt được bằng đôi chân không bị trời, nếu như lời nói của nàng không thành thật hoặc giả con dao găm của nàng hướng về phía tim hấn thì hấn buộc phải đề nghị nàng ra.

Tiểu thư Madelyne không hình dung được sự nguy hiểm. Chỉ có ý định duy nhất là giải thoát cho hấn, nàng tiến lại gần hơn và bắt đầu nhiệm vụ cắt sợi dây thừng. Duncan cảm thấy đôi tay nàng đang run rẩy. Hấn không thể biết chắc liệu có phải do thời tiết khắc nghiệt hay nỗi sợ hãi đã gây ra điều đó hay không.

Mùi hương hoa hồng thoảng tới mũi hấn. Khi hít lấy hương thơm dịu nhẹ, hấn cho là nhiệt độ lạnh giá chắc chắn đã làm rối tung tâm trí mình. Hoa hồng giữa mùa đông, một thiên thần bên trong pháo đài chứa đầy đau khổ... chẳng điều gì có ý nghĩa với hấn, nhưng nàng có mùi của những bông hoa mùa xuân và trông như một ảo ảnh hiện lên trong mắt hấn.

Hấn lại lắc đầu. Phần suy luận hợp lý còn lại trong tâm trí mách bảo hấn chính xác nàng là ai. Những mô tả được đưa cho hấn chính xác đến từng chi tiết, nhưng cũng có cả sai lệch. Hấn được báo là em gái của Louddon có chiều cao trung bình, mái tóc nâu và đôi mắt xanh. Và thật dễ chịu khi nhìn thấy những điều đó, hấn nhớ lại những gì được nghe. A, có sai lầm ở đây, hấn quả quyết. Em gái của quý dũ không dễ chịu cũng chẳng xinh đẹp. Nàng cực kỳ lộng lẫy.

Sợi dây thừng rốt cuộc cũng rời ra, bàn tay cuối cùng cũng được giải phóng. Hấn đứng yên tại chỗ, các biểu hiện trên khuôn mặt được che giấu hoàn hảo. Cô gái đến trước mặt hấn lần nữa và tặng cho hấn một nụ cười nhẹ trước khi quay người, quỳ xuống để thu gom đồ đạc của hấn.

Nỗi sợ hãi làm công việc đơn giản trở nên vụng về. Nàng trượt chân khi đứng dậy, nhưng kịp thẳng lưng, và quay trở lại. “Vui lòng đi theo tôi”, nàng nói.

Hấn không nhúc nhích, vẫn đứng yên tại chỗ, nhìn nàng và chờ đợi.

Madelyne cau mày vì sự chần chừ ấy, nàng thầm đoán cái lạnh chắc đã đóng băng khả năng suy nghĩ của hấn rồi. Nàng giữ chặt quần áo của hấn trước ngực bằng một ngón tay, rồi đặt cánh tay còn lại quanh thắt lưng hấn. “Dựa vào tôi”, nàng thì thầm. “Tôi sẽ giúp anh, tôi hứa đấy. Nhưng làm ơn, chúng ta phải nhanh lên.” Ánh mắt nàng hướng về phía cánh cửa tòa lâu đài cùng nỗi sợ hãi ẩn hiện trong giọng nói.

Hấn định đáp lại sự lo lắng của nàng, muốn nói với nàng rằng họ không cần phải trốn, vì thậm chí hiện giờ người của hấn đã leo thang lên tường thành, nhưng rồi hấn đổi ý. Nàng biết càng ít thì lợi thế của hấn càng lớn khi thời điểm đến.

Nàng chỉ vừa cao đến vai hấn, nhưng vẫn kiên cường cố gắng chịu đựng sức nặng của cơ thể đó bằng cách choàng tay hấn qua vai mình. “Chúng ta sẽ đến chỗ ở của linh mục sau nhà nguyện”, nàng thì thầm. “Đó là nơi duy nhất họ sẽ không bao giờ nghĩ đến.”

Người chiến binh không để ý lắm đến những gì nàng đang nói. Ánh mắt hấn chuyển đến đỉnh tường thành phía bắc. Mặt trăng khuyết rọi qua màn tuyết mỏng tạo thành những tia sáng rực rỡ kỳ quái và hình dáng những người lính của hấn đang trèo lên đỉnh hiện ra. Không thể nghe thấy âm thanh nào để ước lượng số người đang leo lên những bậc thang gỗ đi bộ quanh đầu tường thành.

Người chiến binh gật đầu hài lòng. Lính của Louddon cũng ngu ngốc như thủ lĩnh của chúng vậy. Sự khắc nghiệt của thời tiết đã đẩy đám gác cổng vào bên trong, rồi bỏ bức tường thành không được bảo vệ. Kế hoạch đã bộc lộ rõ yếu điểm của chúng. Và bọn chúng sẽ phải chết vì điều đó.

Sức nặng cơ thể hấn làm chậm lại sự di chuyển của người phụ nữ nhỏ bé. Trong khi đó, hấn đuổi gấp đôi bàn tay hết lần này đến lần khác, cố đẩy sự tê cóng rời khỏi những ngón tay. Có chút cảm giác ở bàn chân, một dấu hiệu tệ hại, hấn biết vào lúc này phải chấp nhận rằng bản thân không làm được việc gì với nó.

Hấn nghe tiếng huyết sáo nho nhỏ và nhanh chóng đưa tay lên cao, ra tín hiệu đợi. Hấn nhìn xuống người phụ nữ để xem liệu nàng có thấy hành động vừa rồi không, bàn tay kia của hấn sẽ giữ chặt miệng nàng nếu

có bất kỳ dấu hiệu nào cho thấy nàng nhận ra chuyện gì đang xảy ra. Nhưng người phụ nữ tội nghiệp đang bận vật lộn với trọng lượng của hân và có vẻ không biết đến sự thật là nhà mình đang bị xâm nhập.

Họ đến ngưỡng cửa hẹp và do vẫn tin tên tù binh đang ở trong tình trạng suy yếu, Madelyne cố gắng dùng hân dựa lưng vào bức tường đá bằng một tay trong khi mở chốt cửa.

Nhận ra ý định của nàng, Nam tước sẵn lòng dựa vào tường và nhìn nàng vừa vật lộn với đồ đạc của hân vừa chiến đấu với sợi dây xích khoá cửa lạnh buốt.

Ngay khi mở được cửa, nàng nắm lấy tay hân dìu qua bóng tối. Một luồng khí lạnh giá bao quanh họ trên đường đến cánh cửa thứ hai cuối hành lang dài ảm thấp. Madelyne nhanh chóng mở cửa và vẩy tay ra hiệu hân vào bên trong.

Căn phòng họ bước vào không có cửa sổ, nhưng nhiều nến đã được thắp, chiếu rọi ánh sáng ấm áp cho nơi ẩn náu bé nhỏ. Không gian thật cũ kỹ. Bụi phủ mờ sàn gỗ, mạng nhện giăng rộng đung đưa trên trần nhà vồng thấp, móc nối treo đầy áo choàng đủ màu sắc cho các vị linh mục sử dụng, cuối cùng là một tấm nệm rơm được đặt giữa phòng với hai tấm chăn dày bên cạnh.

Madelyne chốt cửa và thở phào nhẹ nhõm. Tạm thời họ đã an toàn. Nàng đưa hân đến ngồi xuống tấm nệm. “Khi thấy những gì họ làm với anh, tôi đã chuẩn bị căn phòng này”, nàng giải thích và trao quần áo cho hân. “Tên tôi là Madelyne và tôi là...” Nàng bắt đầu giải thích mối quan hệ của mình với Louddon, rồi thay đổi ý kiến. “Tôi sẽ ở lại với anh cho đến khi tia sáng đầu tiên ló dạng, sau đó sẽ chỉ cho anh lối ra bí mật. Ngay cả Louddon cũng không biết nó tồn tại.”

Nam tước ngồi xuống, gập chân lại phía trước mặt. Hân mặc áo trong khi lắng nghe nàng nói. Hành động dừng cảm của nàng chắc hẳn sẽ làm cuộc sống của hân thêm phức tạp, rồi hân bắt chợt tự hỏi nàng sẽ phản ứng ra sao khi biết được kế hoạch thật sự, nhưng cuối cùng hân đành chấp nhận hướng hành động của mình không thể bị thay đổi.

Ngay khi chiếc áo giáp một lần nữa phủ kín lồng ngực vạm vỡ, Madelyne choàng một trong những cái chăn quanh vai hân. Nàng quỳ xuống trước mặt hân, tựa người trên gót giày vừa ra hiệu vừa di chuyển người để kéo đôi chân hân ra xem xét, cau mày quan tâm. Hân với tay lấy đôi ủng, nhưng Madelyne ngăn lại. “Trước hết chúng ta phải làm ấm bàn chân anh đã”, nàng giải thích.

Nàng hít thật sâu trong khi cân nhắc con đường nhanh nhất để đưa sự sống trở lại đôi bàn chân như bị đóng băng. Nàng cúi đầu, bảo vệ khuôn mặt mình khỏi cái nhìn cảnh giác của người chiến binh.

Nàng lấy cái chăn thứ hai, quấn quanh chân hân, rồi lắc lắc đầu, thay đổi ý định. Không đưa ra lời giải thích nào, nàng rút chăn khỏi chân hân, cởi chiếc áo choàng của mình ra, rồi chậm chậm kéo vấy lên khỏi đầu gối. Nàng tháo sợi dây da bên được dùng làm thắt lưng trang trí và giữ chiếc vỏ bao con dao găm trên chiếc áo ngoài màu xanh lá sẫm rồi đặt bên cạnh người chiến binh.

Hân tò mò về hành vi lạ lùng của nàng và chờ nàng giải thích cho hành động đó. Nhưng Madelyne chẳng nói một lời nào. Nàng hít một hơi thật sâu, giữ lấy bàn chân hân, và nhanh chóng, trước khi có thể nghĩ ra điều gì tốt hơn, nhét chúng xuống dưới quần áo của mình, áp chúng vào làn da ấm áp ngay chỗ bụng nàng.

Nàng bật ra hơi thở hổn hển khi làn da lạnh giá của hân chạm vào phần da thịt ấm nóng của mình, rồi chỉnh lại vấy và quấn tay vòng quanh bên ngoài, ôm lấy bàn chân hân sát vào mình. Vai nàng bắt đầu run lên và người chiến binh cảm thấy như thể nàng đang rút tất cả cái lạnh từ cơ thể hân rồi đưa nó vào cơ thể nàng.

Đó là hành động cao cả nhất hân từng chứng kiến.

Cảm giác từ đó nhanh chóng quay về. Hân thấy như có hàng ngàn mũi dao găm đâm chích vào lòng bàn chân, thiêu đốt hân đến mức không thể lơ đi được. Hân cố gắng dịch chuyển vị trí, nhưng nàng không cho phép, tăng lực giữ chặt hân với sức mạnh bất ngờ.

“Nếu thấy đau thì đó là dấu hiệu tốt”, nàng bảo hân, giọng không hơn lời thì thầm khản đặc. “Nó sẽ sớm qua thôi. Hơn nữa, anh thật là may mắn vì còn cảm nhận được”, nàng bổ sung.

Sự chỉ trích trong giọng nói của nàng khiến Duncan bất ngờ, hấn nhướng cao chân mày phản ứng. Madelyne ngược lên ngay lúc đó và bắt gặp vẻ mặt của hấn. Nàng vội giải thích. “Anh sẽ không phải lâm vào tình trạng này nếu không hành động bất cần. Tôi chỉ hy vọng hôm nay anh đã có được một bài học. Tôi sẽ không thể cứu anh lần thứ hai.”

Madelyne nhẹ giọng. Nàng thậm chí cố mỉm cười với nỗ lực yếu ớt nhất. “Tôi biết anh tin Louddon sẽ hành động một cách danh dự. Nhưng đó là lỗi của anh. Louddon không biết tôn trọng những gì được gọi là danh dự. Hãy nhớ điều đó để có thể sống mà nhìn thấy năm tháng tương lai.”

Nàng hạ thấp ánh mắt và nghĩ về cái giá phải trả vì dám giải thoát cho tù binh của anh trai. Sẽ không mất nhiều thời gian để Louddon phát hiện ra nàng đứng đằng sau vụ giải thoát. Madelyne đã cầu nguyện để Louddon rời khỏi pháo đài, vì chuyến khởi hành của gã sẽ cho nàng thêm thời gian thực hiện kế hoạch giải thoát.

Trước tiên, Nam tước phải được chăm sóc. Một khi hấn an toàn trên đường trở về, nàng sẽ có thời gian để lo lắng cho những hậu quả của hành động liều lĩnh này. Nàng sẽ không nghĩ về nó bây giờ nữa. “Cái gì đã làm thì không thay đổi được nữa”, nàng thì thầm, để tắt cả đau đớn và tuyệt vọng lộ ra trong giọng nói.

Nam tước không đáp lại lời khuyên của nàng và nàng cũng không giải thích gì thêm. Sự im lặng kéo dài giữa họ như vực thẳm đào sâu. Madelyne ước hấn sẽ nói gì đó với mình, bất cứ điều gì, để làm dịu đi sự khó chịu. Nàng bối rối bởi bàn chân hấn ép sát vào nàng thật thân mật và nhận ra rằng nếu hấn di chuyển ngón chân lên chút nữa, hấn sẽ chạm vào phía dưới bầu ngực của nàng. Suy nghĩ đó làm nàng đỏ mặt. Nàng ném một cái liếc nhanh khác lên hấn để xem cách hấn đang phản ứng lại như thế nào với phương pháp điều trị kỳ lạ này.

Hấn chỉ chờ có thể, một cách nhanh chóng và dễ dàng, bắt giữ tia nhìn của nàng. Hấn nghĩ mắt nàng xanh như bầu trời trên cao không gợn chút mây và nàng trông chẳng giống anh trai chút nào. Hấn tự cảnh báo bản thân rằng về bề ngoài chẳng có nghĩa lý gì, ngay khi có cảm giác như bị thôi miên bởi ánh mắt ngây thơ quyến rũ của nàng. Hấn nhắc nhở mình rằng Madelyne là em gái của kẻ thù, không hơn không kém. Xinh đẹp hay không thì nàng cũng là con tốt thí trong cái bẫy hấn giăng ra để bắt kẻ hiểm ác.

Madelyne chăm chú nhìn vào mắt hấn và nhận thấy chúng có màu xám và lạnh lẽo như một trong những con dao găm của nàng. Khuôn mặt hấn có vẻ được tạc từ đá, vì chẳng có biểu hiện gì trên đó, chẳng có cảm xúc nào.

Tóc hấn màu nâu tối, quá dài và hơi quăn, nhưng không làm dịu đi nét mặt. Miệng hấn trông cứng rắn, cái cằm quá mạnh mẽ, và nàng nhận thấy không có bất cứ nếp gấp nào tại góc mắt. Hấn trông không giống như người đàn ông hay cười. Không hề, nàng nhận thức điều đó cùng với một cái rung mình xuyên suốt vì bất ngờ. Hấn trông khắc nghiệt và lạnh lùng như chính địa vị của hấn vậy. Trước tiên là một chiến binh, sau đó là một Nam tước, nàng đoán tiếng cười không có chỗ trong cuộc sống của hấn.

Nàng chợt hiểu ra mình chẳng nắm bắt được chút nào những gì đang diễn biến trong đầu hấn. Điều đó làm nàng lo lắng, không biết hấn đang suy nghĩ những gì. Nàng húng hắng ho để che giấu sự hoang mang và nghĩ nên bắt đầu cuộc nói chuyện. Có lẽ, nếu nói với nàng, hấn sẽ có vẻ ít đáng sợ hơn.

“Có phải anh nghĩ là sẽ đối mặt một mình với Louddon?”, nàng hỏi và đợi một lúc lâu chờ hấn trả lời, sự im lặng kéo dài lại khiến nàng thở dài thất vọng. Người chiến binh đang chứng minh hấn bướng bỉnh y như sự đại dốt của hấn vậy, nàng tự nhủ. Nàng vừa mới cứu sống hấn và hấn không nói một lời biết ơn nào. Thái độ của hấn đang chứng minh hấn khắc nghiệt như diện mạo và danh tiếng của hấn.

Hấn làm nàng sợ. Ngay khi thừa nhận sự thực với bản thân, nàng trở nên tức giận. Nàng day nghiêng bản thân trước phản ứng của mình với hấn, nghĩ rằng mình bây giờ đang cư xử ngốc nghếch y hệt hấn. Người đàn ông không nói lời nào nhưng nàng lại run lên như một đứa trẻ.

Đó là tại thân hình của hấn, nàng quyết định. Được rồi, nàng nghĩ và tự gạt đầu. Trong căn phòng nhỏ này, hấn có vẻ áp đảo nàng.

“Đừng nghĩ quay lại đây vì Louddon nữa. Nó sẽ là một sai lầm khác. Và anh ấy chắc chắn sẽ giết anh lần tới đây.”

Người chiến binh không trả lời. Hắn bắt đầu cử động, chậm rãi trượt bàn chân khỏi hơi ẩm của nàng. Hắn nấn ná, lướt xuống làn da nhạy cảm trên đỉnh đùi nàng với sự khiêu khích cố ý.

Madelyne vẫn quỳ trước hắn, ánh mắt nàng hạ xuống khi hắn mặc quần chèn và đi ủng.

Khi xong việc, hắn chậm chạp nhắc sợi dây lưng bên bằng da nàng cởi ra ban nãy rồi giữ nó trước mặt nàng.

Theo bản năng, Madelyne vươn ra phía trước bằng cả hai tay để nhận lấy sợi dây lưng. Nàng mỉm cười, nghĩ rằng hành động đó là một đề nghị hoà bình, và chờ hắn đến cuối cùng nói lòng biết ơn.

Người chiến binh hành động nhanh như chớp. Hắn chộp tay trái của nàng và buộc sợi dây quanh nó. Trước khi nàng kịp phản ứng, hắn quấn sợi dây quanh cổ tay kia của nàng và trói tay nàng lại với nhau.

Madelyne kinh ngạc nhìn chằm chằm vào sợi dây rồi ngược nhìn hắn rõ ràng là đang hoang mang cực độ.

Về mặt hắn làm nàng lạnh cả sống lưng. Nàng lúc lắc đầu, như không tin những gì đang diễn ra.

Và rồi người chiến binh ấy mở miệng. “Ta không đến đây vì Louddon, Madelyne. Ta đến đây vì cô.”

2. Chương 2

“Sự trả thù thuộc về ta; ta sẽ báo thù...”

Thánh Kinh Tân Ước, Roma, 12:19

“Anh mất trí rồi sao?” Madelyne rít khế, giọng hết sức ngạc nhiên.

Nam tước không trả lời, nhưng cái quắc mắt cho thấy hắn có chút thích thú với câu hỏi. Hắn kéo Madelyne đứng lên rồi giữ chặt vai nàng để nàng đứng vững. Nàng sẽ khuỵu đầu gối xuống mất nếu không có sự trợ giúp của hắn. Thật kỳ lạ, nhưng cái đụng chạm của hắn lại rất dịu dàng so với thân hình to lớn thể kia, Madelyne nghĩ thầm, và chút nhận biết đó càng làm nàng rối rắm hơn nữa.

Thủ đoạn quỷ quyệt của hắn nằm ngoài tầm nhận thức của nàng. Hắn là tù binh và nàng là vị cứu tinh của hắn, chắc hẳn hắn biết điều đó, phải không? Sao chứ, nàng đã mạo hiểm để cứu hắn. Chúa ơi, nàng đã chạm vào chân hắn, sưởi ấm chúng; đúng, nàng đã giúp hắn tắt cả những gì có thể.

Hắn cao hơn nàng rất nhiều, gã quý tộc này trở nên man rợ, vẻ hoang dã càng thêm phần cân xứng với thân hình khổng lồ của hắn. Nàng cảm nhận rất rõ sức mạnh ấy, mạnh mẽ và nhức nhối như chạm phải que cời lửa nóng bỏng; và giờ, nàng đang cố gắng một cách tuyệt vọng không nao núng trước cái nhìn làm nhụt tinh thần người đối diện từ đôi mắt xám lạnh lẽo của hắn, nàng biết mình đang run rẩy đủ để hắn cảm nhận được.

Nghĩ rằng nàng đang bị cớng trước cái giá rét của thời tiết, hắn cúi xuống nhặt chiếc áo choàng đen. Khi khoác lên vai nàng, bàn tay hắn vô tình lướt nhẹ qua phần ngực đang phập phồng của nàng. Madelyne nghĩ sự đụng chạm đó không cố ý, nhưng bản năng mách bảo nàng lùi lại một bước, ôm chặt chiếc áo khoác trước ngực. Nam tước cau có khó chịu hơn. Hắn nắm lấy tay nàng, xoay người và đi dọc hành lang tối tăm, kéo nàng theo sau.

Nàng phải chạy mới đuổi kịp những sải chân dài của hắn, thêm nữa là hắn đang lôi nàng đi. “Tại sao anh lại muốn đối đầu với người của Louddon khi không cần thiết chứ?”

Không có phản ứng từ Nam tước nhưng Madelyne không nản lòng. Người chiến binh đang đi đến chỗ cái chết dành cho hắn. Nàng cảm thấy cần phải ngăn hắn lại. “Xin dừng, Nam tước, đừng làm vậy. Xin hãy nghe tôi. Cái lạnh đã làm ảnh hưởng đến tâm trí của anh. Họ sẽ giết anh mất.”

Madelyne cố kéo hắn quay lại, dùng hết sức mạnh của mình nhưng tốc độ của Nam tước không hề chậm lại.

Lạy Chúa, làm thế nào nàng cứu hắn được đây?

Họ đã đến cánh cửa nặng nề dẫn ra sân. Nam tước thúc mạnh vào nó đến nỗi những bản lề đều bị bung ra. Cánh cửa đập mạnh vào tường đá. Madelyne bị kéo qua ngưỡng cửa, cơn gió lạnh tạt vào mặt như giễu cợt niềm tin thiết tha của nàng rằng người đàn ông nàng đã cưới cách đây một giờ đã bị mất trí. Không, hẳn không hề bị mất trí.

Bằng chứng đang vây quanh nàng. Hơn một trăm tên lính xếp hàng ở sân trong, họ đã trèo qua tường thành, tất cả nhanh như gió thổi và lặng lẽ như những tên trộm, mỗi một tên đều mặc sắc phục xanh và trắng đại diện cho Nam tước Wexton.

Madelyne dường như bị áp đảo bởi cảnh tượng trước mắt, nàng thậm chí không nhận ra người bắt giữ mình đã dừng lại trước đội hình chỉnh tề của hắn. Nàng va vào lưng hắn, theo phản xạ nàng níu chặt lấy áo giáp của hắn để lấy lại thăng bằng, rồi nhận thấy hắn đã thả tay mình ra.

Người đàn ông không biểu lộ chút nào trước việc nàng đang ở đó, quanh quẩn sau lưng hắn, níu giữ quần áo hắn như thể nó đột ngột trở thành dây an toàn cho nàng. Madelyne cảm thấy mình giống như đang lẩn trốn, hay tệ hơn nữa là co rúm mình, và nàng lập tức lấy hết can đảm tiến ra thêm một bước đến bên cạnh hắn để mọi người có thể nhìn thấy. Đỉnh đầu nàng vừa ngang tới vai Nam tước. Nàng uốn thẳng lưng, cố gắng đối chọi với thể đứng ngang tàng của hắn, cầu nguyện cho sự khiếp sợ của mình không bị thấy rõ.

Chúa ơi, nhưng nàng sợ. Thực ra, nàng không quá lo sợ về cái chết; viễn cảnh hấp hối trước khi chết mới đáng kinh hoàng. Đúng vậy, suy nghĩ về cách cư xử trước khi việc đó xảy ra hoàn toàn khiến nàng phát ốm. Nó sẽ nhanh chóng hay kéo dài chậm chạp? Nàng sẽ đánh mất sự kiểm soát được duy trì cẩn thận vào giây phút cuối và hành động như một kẻ hèn nhát? Suy nghĩ đó làm nàng khó chịu, nàng suýt nữa buột miệng kêu lên ngay lúc ấy rằng mình muốn trở thành người đầu tiên cảm nhận lưỡi hái tử thần. Nhưng sự cầu xin cho một kết thúc nhanh chóng cũng sẽ làm nàng trở thành kẻ hèn nhát, đúng không nhỉ? Và rồi lời dự đoán của anh trai nàng sẽ trở thành sự thật.

Nam tước Wexton không biết những suy nghĩ đang diễn ra trong tâm trí tù nhân của hắn. Hắn nhìn xuống nàng, thấy vẻ mặt nàng bình thản và hơi bất ngờ vì điều đó. Nàng trông rất bình tĩnh, gần như trầm lặng, nhưng hắn biết thái độ của nàng sẽ sớm thay đổi. Madelyne sắp sửa chứng kiến sự trả thù của hắn, bắt đầu bằng việc phá hủy hoàn toàn ngôi nhà của nàng.

Một trong những người lính nhanh chóng đến đứng đối diện Nam tước. Người này rõ ràng là có quan hệ thân thuộc với kẻ bắt giữ nàng, anh ta có mái tóc màu nâu đen và những cơ bắp vạm vỡ y hệt Nam tước, dù không cao bằng. Tên lính phớt lờ Madelyne, nhắm đến thủ lĩnh của mình. “Duncan? Anh ra lệnh hay chúng ta sẽ đứng đây suốt đêm?”

Tên hắn là Duncan. Kỳ quái thật, nhưng khi nghe thấy tên của hắn, nỗi sợ hãi của Madelyne đã giảm bớt đôi chút. Duncan... được đấy, cái tên có vẻ làm hắn gần giống con người hơn trong tâm trí nàng.

“Được chứ, anh trai?”, tên lính đề nghị, vậy là Madelyne đã biết được mối quan hệ của họ và đó là lý do mà Nam tước cho phép thuộc hạ của hắn có thái độ xác xược đó.

Tên lính, chắc chắn là em trai vì diện mạo trẻ trung và thiếu những vết sẹo của chiến trường, hướng cái nhìn vào Madelyne. Đôi mắt nâu của anh ta ánh lên vẻ coi thường rõ rệt.

Trông anh ta như sắp đánh nàng. Sao vậy nhỉ, anh ta tức giận đến nỗi lùi lại một bước như thể đang tránh xa một con hổ.

“Louddon không ở đây, Gilard”, Duncan nói với em trai.

Lời nói của Nam tước khá ôn tồn, ngay lập tức Madelyne tràn đầy hy vọng mới. “Vậy là anh sẽ về nhà chứ, Nam tước?”, nàng ngước lên hỏi hắn.

Duncan không trả lời. Nàng sẽ lặp lại câu hỏi nếu gã em trai không cắt ngang bằng một tràng nguyên rủa đầy thô tục. Anh ta ghim mắt vào Madelyne khi phun ra sự thất vọng. Dù Madelyne không hiểu hết những lời chỉ trích xấu xa thì vẫn có thể nói rằng chúng đầy tội lỗi thông qua cái nhìn đáng sợ trong mắt Gilard.

Duncan ra lệnh cho em trai ngừng tràng đả kích trẻ con lại ngay khi có cảm giác Madelyne nắm lấy tay mình. Hắn quá ngạc nhiên và không biết phải xử trí thế nào với phản xạ đùng chạm của nàng. Madelyne siết chặt tay hắn đến nỗi hắn có thể cảm thấy sự run rẩy của nàng nhưng khi nhìn xuống, hắn thấy nàng

đường như rất điềm tĩnh. Nàng cũng đang nhìn chăm chăm Gilard. Duncan lắc đầu. Hẳn biết em trai không hề nhận ra mình đang làm Madelyne khiếp sợ thế nào. Mà thật ra thì Duncan nghi ngờ khả năng Gilard quan tâm đến điều đó nếu có biết đi chẳng nữa.

Sự tức giận của Gilard bất giác làm Duncan phát cáu. Madelyne là tù nhân của hắn chứ không phải là địch thủ của Gilard và Gilard phải hiểu cách đối xử với nàng như thế càng sớm càng tốt. “Đủ rồi!”, hắn ra lệnh. “Louddon đã đi. Lời nguyện rửa của cậu sẽ không mang hắn trở lại đâu.”

Duncan đột ngột giật tay ra khỏi Madelyne và quàng lên vai nàng, gần như hất ngã nàng trong sự vội vàng, rồi kéo nàng sát vào sườn mình. Gilard cực kỳ ngạc nhiên bởi cảnh tượng bảo vệ rành rành trước mắt, anh ta chỉ mấp máy môi với anh trai mình.

“Chắc Louddon đi theo con đường phía nam, Gilard, không thì cậu đã phát hiện ra hắn ta”, Duncan nói.

Madelyne không thể ngừng xen vào. “Và giờ anh sẽ về nhà chứ?”, nàng hỏi hắn, cố không ra vẻ quá sốt sắng. “Anh có thể thách thức Louddon lần khác”, nàng gợi ý, hy vọng không chọc tức họ.

Cả hai anh em đồng loạt nhìn nàng. Không ai trả lời, nhưng nét mặt cho thấy họ nghĩ đầu óc nàng có vấn đề.

Nỗi sợ hãi của Madelyne bắt đầu quay lại một cách dữ dội. Tia nhìn lạnh lẽo trong mắt Nam tước suýt làm nàng khuyu gối. Nàng vội hạ tầm mắt xuống ngực hắn, lòng tràn đầy ân hận vì đã để hắn thấy sự yếu đuối trong tính cách của mình. “Tôi không phải là kẻ mất trí”, nàng lầm bầm. “Anh vẫn có thể rời khỏi đây mà không bị bắt.”

Duncan phớt lờ, chộp lấy tay, kéo nàng đến chỗ mà nàng đã giải thoát cho hắn. Madelyne bị vấp hai lần, đôi chân yếu đi vì sợ. Cuối cùng khi Duncan thả nàng ra, Madelyne dựa lưng vào những mảnh gỗ, chờ xem hắn sẽ làm gì tiếp theo.

Nam tước quắc mắt nhìn nàng một lúc lâu. Đó là một mệnh lệnh ngầm yêu cầu ở nguyên tại chỗ, Madelyne nghĩ vậy. Rồi hắn quay người che chắn nàng khỏi tầm nhìn của những tên lính. Cặp đùi cơ bắp chống đỡ sức mạnh thân hình và đôi bàn tay to lớn tạo thành nắm đấm đặt ngang hông. Một tư thế chiến đấu rõ ràng là mang tính thách thức đối với những người có mặt tại đó. “Không ai được động vào cô ta. Cô ta là của ta.” Giọng hắn vang lên đầy quyền lực, lan truyền trong không gian đến tai binh lính với một sức mạnh lạnh lùng dội từ trên xuống dưới.

Madelyne hướng mắt về phía cửa lâu đài của Louddon. Chắc chắn giọng của Duncan đã xuyên vào bên trong, báo động lính gác đang ngủ. Tuy nhiên, khi người của Louddon không lập tức đổ ra sân, nàng tin rằng hắn còn giữ dữ dội đã quét bay giọng của Nam tước.

Duncan bắt đầu rời khỏi Madelyne. Nàng vươn ra trước và chộp lấy phía sau áo giáp của hắn. Những vòng thép mảnh liên kết chặt vào ngón tay nàng. Nàng nhăn nhó đau đớn nhưng không chắc liệu phản ứng của mình có phải do những cái vòng đó hay sự tức điên hiện trên khuôn mặt hắn khi hắn quay lại nhìn nàng. Hắn đứng quá gần, ngực hắn thực sự chạm vào nàng. Madelyne buộc phải ngửa đầu ra sau để thấy mặt hắn.

“Anh không hiểu, Nam tước”, Madelyne buột miệng nói. “Nếu anh chỉ cần lắng nghe lý do, thì anh sẽ thấy kế hoạch này ngốc nghếch đến thế nào.”

“Kế hoạch của ta ngốc nghếch đến thế nào?” Duncan lặp lại, kinh ngạc gầm lên trước lời tuyên bố hỗn xược của nàng. Hẳn không hiểu tại sao muốn biết những gì nàng sắp nói, nhưng hắn muốn biết. Chết tiệt, nàng vừa mới sỉ nhục hắn. Hắn sẽ giết nàng nếu nàng là đàn ông. Nhưng về mặt ngây thơ và sự chân thành trong giọng nói cho biết nàng thậm chí không nhận thức được sự vượt quá giới hạn cho phép.

Duncan trông như thể muốn bóp nghẹt nàng, Madelyne nghĩ. Nàng chiến đấu chống lại sự thôi thúc nhắm tịt mắt trước cái nhìn đe dọa của hắn. “Nếu anh đến đây vì tôi thì anh đã phí thời gian rồi.”

“Cô tin mình không đủ giá trị cho sự chú ý của ta?” Duncan hỏi.

“Tất nhiên. Trong mắt anh trai tôi, tôi không có giá trị. Đó là thực tế mà tôi biết rõ hơn ai hết”, nàng nói ra một sự thật, Duncan biết nàng tin những gì mình vừa nói. “Và chắc chắn anh sẽ chết đêm nay. Đúng,

chúng tôi đông hơn anh, ít nhất là gấp bốn lần số lính của anh theo như tôi đếm được. Có một doanh trại thứ hai dưới thung lũng kia với hơn một trăm lính đang ngủ. Họ sẽ nghe thấy tiếng đánh nhau. Anh nghĩ sao về việc ấy?”, nàng hỏi, nhận ra mình đang siết chặt tay nhưng không thể dừng lại.

Duncan đứng đó, nhìn chằm chằm vào nàng với vẻ không thể hiểu nổi trên mặt. Madelyne ước sao thông tin mình vừa tiết lộ về doanh trại thứ hai sẽ buộc Duncan nhận thấy sự đại dột trong kế hoạch của hắn.

Ước nguyện của nàng là vô ích. Khi Nam tước phản ứng, nó chẳng phải là những gì Madelyne thầm mong đợi. Hắn đơn giản chỉ nhún vai.

Cử chỉ đó làm nàng tức điên lên. Tên chiến binh ngu ngốc này rõ ràng nhất quyết đi vào chỗ chết.

“Thật vọng tưởng khi nghĩ rằng anh sẽ rời khỏi nơi đây, bất kể chênh lệch lực lượng, phải vậy không?” Madelyne hỏi.

“Đúng vậy”. Duncan trả lời. Một tia sáng ấm áp lọt vào đáy mắt hắn. Madelyne ngạc nhiên. Nhưng nó vụt qua quá nhanh trước khi nàng có thể phản ứng. Có phải Nam tước đang cười nhạo nàng?

Nàng không có can đảm hỏi hắn. Duncan tiếp tục nhìn nàng hồi lâu. Rồi hắn lắc đầu, đi về phía khu nhà của Louddon. Rõ ràng hắn quyết định không phí thời gian cho nàng nữa.

Không một dấu hiệu nhỏ nhất nào cho thấy ý định của hắn lúc này. Tại sao ư? Vì khuôn mặt hắn thật bình thản và những sải chân cứ thông thả tiến về phía mục tiêu.

Madelyne bắt giác hiểu ra. Nỗi khiếp sợ chực ứa về khiến nàng phát sốt. Bên trong nàng như đang bùng cháy dữ dội. Madelyne hít vào một hơi thật sâu và điên cuồng gỡ nút thắt đang trói tay mình... Hoảng loạn khiến nhiệm vụ trở nên bất khả thi, vì Madelyne vừa mới nhận ra có vài người hầu vẫn đang ngủ bên trong. Nàng ngờ rằng lính của Duncan sẽ không chỉ giết những ai có vũ trang chống lại họ. Ở địa vị ấy chắc chắn Louddon cũng sẽ không làm gì khác hơn.

Nàng biết mình sẽ chết sớm. Sự thật đó không thể thay đổi; nàng là em gái của Louddon. Nhưng liệu nàng có thể cứu những mạng sống vô tội trước khi lìa đời không, đó chẳng phải là lòng tốt để nàng tồn tại cho một số mục đích hay sao? Chúa ơi, không phải vì cứu một ai đó sẽ làm cuộc đời nàng có vấn đề... với ai đó chứ?

Madelyne tiếp tục loay hoay với sợi dây thừng trong khi mắt vẫn dõi theo Nam tước. Khi đặt chân lên bậc tam cấp và quay lại đối mặt với đám lính, ý định thực sự của hắn hiển hiện rõ ràng hơn bao giờ hết. Đúng vậy, về mặt đó đã lộ rõ cơn thịnh nộ của hắn.

Duncan từ từ giơ cao mũi gươm lên không trung. Rồi giọng hắn vang lên với một sức mạnh chắc chắn có thể xuyên qua những bức tường đá bao quanh họ. Mục đích của hắn không thể nhầm lẫn.

“Không dung tha!”

Tiếng thét của trận chiến tra tấn Madelyne. Tâm trí nàng vẽ lên vô số cảnh tượng ghê rợn đang diễn ra bên trong lâu đài, giữ chặt nàng trong những suy nghĩ đau khổ tột cùng. Nàng chưa bao giờ thực sự chứng kiến trận chiến nào trước đây, chỉ nghe qua các câu chuyện huyền thoại đã được dệt thêm sự duyên dáng và lòng dũng cảm từ những người lính chiến thắng kiêu hãnh. Nhưng không có chuyện nào trong số đó miêu tả về những vụ giết chóc, và khi các binh sĩ chiến đấu tràn ra sân, sự hối hận trong tâm hồn của Madelyne trở thành địa ngục sống, máu của những nạn nhân đang biến thành ngọn lửa báo thù kẻ bắt giữ nàng.

Mặc dù số lượng lính của Louddon đông hơn nhưng Madelyne sớm nhận ra họ không được chuẩn bị sẵn sàng để chiến đấu với một đội quân tinh nhuệ của Duncan. Nàng thấy một tên lính của anh trai nâng cao gươm chống lại Nam tước và bỏ mạng vì nó, chứng kiến một người khác đâm cây giáo về phía trước rồi sững sờ khi cả cây giáo lẫn cánh tay bị tách rời khỏi cơ thể. Tiếng thét chói tai đau đớn theo sau sự phản kích và tên lính khụy xuống đất, giờ chỗ đó đã ngập máu của anh ta.

Bụng nàng quặn thắt trước sự tàn khốc đó; nàng nhắm mắt lại nhằm ngăn chặn hình ảnh kinh hoàng nhưng nó vẫn ồ ạt đâm sâu vào tâm trí.

Một cậu choai choai tóc vàng óng với chiều cao trung bình nhưng đầy cơ bắp khiến cậu ta trông như rất mập mạp, chạy đến bên nàng, rút con dao găm và đưa ra phía trước. Cậu ta liếc nhìn nàng rồi lại chăm

chằm nhìn về phía Duncan, Madelyne nghĩ có thể đó là cận vệ của Nam tước chạy đến đây để bảo vệ nàng. Nàng đã thấy Duncan ra hiệu cho cậu ta lúc này.

Madelyne liếc nhìn tập trung vào khuôn mặt anh chàng cận vệ. Cậu ta lúng túng cắn môi dưới. Nàng không chắc phản ứng đó là vì sợ hãi hay là vì phấn khích. Và rồi, cậu ta bắt ngờ lao vụt đi, bỏ mặc nàng lần nữa.

Nàng chuyển hướng sang Duncan, nhận ra hắn đã đánh rơi tấm khiên, anh chàng cận vệ phóng đến và nhặt tấm khiên lên cho thủ lĩnh của mình. Trong lúc vội vã, cậu ta làm rớt con dao găm.

Madelyne chạy tới, chộp lấy con dao, và nhanh chóng lùi lại để phòng Duncan đâm bổ đến. Nàng quỳ xuống đất để chiếc áo choàng che giấu hành động tiếp theo, rồi bắt đầu cắt sợi dây trói. Nhận thấy mùi khói hăng hắc vờn quanh, Madelyne ngược nhìn đúng lúc ngọn lửa bùng lên xuyên qua cánh cửa lâu đài. Những người hầu cùng binh lính đang chiến đấu cố gắng thoát khỏi trận chiến khi xông qua những cánh cửa. Ngọn lửa đuổi theo sau họ, không khí nóng như thiêu như đốt.

Lão Simon, con trai cả của quản lý thái ấp người Saxon, tìm đường đến chỗ Madelyne. Nước mắt lăn dài trên làn da nhăn nheo, đôi vai to bè chúi về phía trước trong nỗi tuyệt vọng. “Tôi nghĩ họ đã bắt cô rồi, tiểu thư”, ông thì thầm khi giúp nàng đứng dậy.

Lão người hầu giành lấy con dao và nhanh chóng cắt đứt dây trói. Ngay khi được tự do, nàng đặt tay lên vai lão. “Tự cứu mình đi, Simon. Cuộc chiến này không phải của ông. Giờ nhanh lên, rời khỏi nơi này. Gia đình ông cần có ông.”

“Nhưng cô...”

“Đi đi, trước khi quá muộn”, Madelyne khẩn nài.

Giọng nàng khản đặc lo sợ. Simon là một người tốt, rất sùng đạo và rất tử tế với nàng trong quá khứ. Ông bị ràng buộc với vùng đất này cả đời bởi luật lệ của Louddon, giống những người hầu khác về vị trí và gia tài, và điều đó quả là quá sức chịu đựng. Rốt cuộc Chúa không thể quá tàn nhẫn với cuộc đời của Simon mãi được.

“Đi với tôi, tiểu thư Madelyne”, Simon nài nỉ. “Tôi sẽ che giấu cô.”

Madelyne lắc đầu từ chối. “Sẽ tốt hơn nếu không có tôi, Simon. Nam tước sẽ đuổi theo tôi. Xin ông, đừng tranh cãi nữa”, nàng vội vàng nói tiếp khi thấy Simon sắp sửa phản đối. “Đi đi.” Nàng gào lên ra lệnh và đẩy mạnh vai ông.

“Chúa bảo vệ cô”, Simon thì thầm. Ông trao nàng con dao và hướng ra cổng nhưng chỉ đi được vài bước đã bị em trai của Duncan đánh ngã. Gilard, trong lúc vội vàng tấn công một tên lính của Louddon, vô tình đụng phải lão. Khi Simon đang lồm cồm bò dậy, Gilard đột ngột quay lại, như thể nhận ra một kẻ địch khác sát ngay bên mình.

Đối với Madelyne, ý định của Gilard quá rõ ràng. Nàng thét lên cảnh báo và chạy tới đứng trước mặt Simon, dùng thân thể che chở cho người hầu khỏi lưỡi gươm của Gilard.

“Tránh ra”, Gilard quát to, nâng gươm lên.

“Không”, Madelyne quát lại. “Anh sẽ phải giết tôi trước.”

Gilard lập tức vung gươm cao hơn. Gương mặt anh ta hằn lên cơn thịnh nộ. Nàng nghĩ Gilard có thể sẽ giết mình mà không hề có chút thương xót nào.

Duncan trông thấy cảnh tượng đang diễn ra. Hắn chạy nhanh tới. Tính khí của Gilard rất hung hăng, nhưng Duncan không lo lắng việc em trai làm hại Madelyne, Gilard sẽ chết trước khi vi phạm mệnh lệnh. Dù có là anh em đi chăng nữa thì Duncan vẫn là Nam tước của vùng Wexton và Gilard hiển nhiên là kẻ dưới trướng hắn. Gilard phải tôn trọng mối ràng buộc đó. Trên hết, Duncan đã ra lệnh đặc biệt. Madelyne là của hắn. Không ai được động vào nàng. Không ai cả.

Những người hầu khác, khoảng gần ba mươi người, cũng chứng kiến chuyện đang xảy ra. Họ vội vàng đứng thành nhóm phía sau Simon.

Madelyne đối mặt với cái nhìn dữ dội của Gilard bằng vẻ bình tĩnh trái ngược với nỗi kinh hoàng đang trào dâng trong thâm tâm.

Duncan đến cạnh em trai vừa lúc quan sát phản ứng kỳ lạ của Madelyne. Tù nhân của hắn từ từ đưa tay lên và đẩy mái tóc dày của mình khỏi một bên cổ. Với giọng bình thản, nàng đề nghị Gilard đâm một nhát vào đó, nếu Gilard vui lòng thì hãy làm càng nhanh càng tốt.

Gilard sững sờ trước hành động của Madelyne. Anh ta chậm chậm hạ gươm xuống thấp đến mức mũi gươm đầy máu chạm mặt đất.

Về mặt Madelyne không thay đổi. Nàng nhìn Duncan.

“Phải chăng lòng căm thù của anh đối với Louddon đã lan sang cả những người hầu của anh ấy? Anh giết những người đàn ông và phụ nữ vô tội này chỉ vì họ bị ràng buộc bởi luật lệ phải phục vụ anh trai tôi sao?”

Trước khi Duncan trả lời, Madelyne quay lưng lại với hắn. Nàng nắm lấy tay Simon và giúp ông đứng dậy. “Tôi nghe nói Nam tước Wexton là người đáng kính trọng, Simon, bạn thân mến. Đứng cạnh tôi. Chúng ta sẽ cùng nhau đối mặt với ngài ấy.”

Quay lại nhìn Duncan, nàng nói tiếp, “Và chúng ta sẽ xem vị lãnh chúa này đáng kính trọng hay ngài ấy cũng chẳng khác gì Louddon”.

Madelyne đột nhiên nhận ra mình đang nắm chặt con dao găm trong lòng bàn tay. Nàng giấu nó sau lưng cho đến khi cảm nhận được một vết rách trên đường viền áo choàng. Nàng luồn con dao vào trong, thậm chí cầu nguyện mép áo đủ chắc để giữ nó. Để che giấu hành động của mình, nàng hét lên, “Tất cả những người này đều là người tốt cố gắng bảo vệ tôi khỏi anh trai tôi, và tôi sẽ chết trước khi thấy anh động đến họ. Đây là lựa chọn của anh”.

Giọng Duncan đầy khinh miệt khi đáp lại sự thách thức của nàng. “Không như anh trai cô, tôi không làm hại những kẻ yếu. Đi đi, lão già, rời khỏi nơi này. Ông có thể đưa mấy người kia đi cùng.”

Những người hầu nhanh chóng làm theo. Madelyne nhìn họ chạy ra cổng. Lòng trắc ẩn của hắn khiến nàng ngạc nhiên. “Và giờ, Nam tước, tôi có một thỉnh cầu nữa. Xin hãy giết tôi ngay. Tôi biết mình hèn nhất khi yêu cầu thế này nhưng tôi không thể chịu đựng nổi sự chờ đợi. Hãy làm những gì anh phải làm.”

Nàng tin hắn có ý định giết mình. Duncan thấy mình một lần nữa sững sốt bởi những lời nói của nàng. Tiểu thư Madelyne đúng là người phụ nữ khó hiểu nhất trong vô số những người hắn tình cờ gặp được. “Ta sẽ không giết cô, Madelyne”, hắn tuyên bố trước khi quay đi.

Một làn sóng nhẹ nhõm lướt qua Madelyne. Nàng tin Duncan nói thật. Hắn trông rất ngạc nhiên khi nàng yêu cầu một cái chết kết thúc với... phải, hắn đã trao cho nàng sự thật.

Madelyne cảm thấy được thắng lợi đầu tiên trong cuộc đời. Nàng đã cứu mạng Duncan và sẽ sống để kể về điều đó.

Trận chiến cuối cùng cũng kết thúc. Những con ngựa được thả khỏi tàu chạy theo sau những người hầu tràn qua cổng, chỉ vài giây trước đó cánh cửa chúng đã bị ngọn lửa ngẫu nhiên, thiêu rụi giòng già đến mảnh gỗ cuối cùng.

Madelyne không chút giận dữ hay oán trách trước những huỷ hoại của toà lâu đài. Nó chưa bao giờ thuộc về nàng. Ở đây không hề có kỷ niệm hạnh phúc.

Không, nàng không có cảm giác oán hận. Cuộc báo thù của Duncan là trừng phạt thích đáng cho những tội lỗi của Louddon. Công lý đã được thực hiện trong bóng đêm dày đặc bởi một kẻ đã man trong quần áo của một hiệp sĩ - một suy nghĩ cực đoan của Madelyne - người dám lờ đi tình bằng hữu đầy quyền lực giữa anh trai nàng với Đức vua của nước Anh.

Louddon đã làm gì Nam tước Wexton để nhận lấy sự trả đũa như vậy? Và cái giá mà Duncan phải trả cho hành động liều lĩnh của hắn là gì? Khi biết về cuộc tấn công này, liệu William II có đòi lấy mạng của Duncan không? Đức vua liệu sẽ làm Louddon hài lòng nếu anh ta đề nghị điều đó. Việc Louddon có thể thuyết phục Đức vua quả là điều khác thường; Madelyne nghe nói họ có một tình bạn đặc biệt. Chỉ mới tuần trước nàng đã phát hiện ra những lời lẽ thì thầm khiếm nhã đó thực sự có ý nghĩa gì. Marta, bà vợ

lắm điều của nài ngựa, rất thích thú tiết lộ mối quan hệ ghê tởm giữa Louddon và Đức vua trong một buổi tối muộn sau khi nốc quá nhiều bia.

Madelyne không tin bà ta. Cả người nàng đỏ hết lên và nàng phủ nhận tất cả những chuyện đó, nàng nói với Marta rằng Louddon vẫn chưa kết hôn vì người phụ nữ trong trái tim anh ta đã chết. Marta đã giấu cột sự ngây thơ của Madelyne. Cuối cùng bà ta cũng buộc cô chủ của mình phải thừa nhận khả năng đó.

Trước đêm đó, Madelyne đã không hay rằng một số người đàn ông có thể có những cử chỉ, hành động thân mật với người đàn ông khác, một trong số đó là anh trai nàng và người được đồn đại kia là Đức vua của nước Anh, tất cả đều khiến mọi việc thêm ghê tởm. Sự ghê sợ đã chuyển hoá thành phản ứng tự nhiên; Madelyne nhớ mình đã nôn ra hết bữa tối và Marta thì cười như điên.

“Đốt nhà nguyện”, mệnh lệnh của Duncan vang vọng khắp sân, kéo suy nghĩ của Madelyne trở về thực tại. Nàng lập tức nhắc váy lên và chạy về phía nhà thờ, hy vọng có đủ thời gian gom góp số tài sản ít ỏi của mình trước khi mệnh lệnh được thi hành. Đường như không ai chú ý đến nàng.

Nàng bị Duncan chặn lại ngay lúc đặt chân lên lối vào. Hắn chống tay vào tường, khoá hai bên sườn nàng. Madelyne giật bắn mình thở hổn hển và xoay người để tránh.

“Không có chỗ để trốn ta đâu, Madelyne.”

Giọng hắn thật nhẹ nhàng. Lạy Chúa, hắn có vẻ chán nản. “Tôi không trốn ai hết”, Madelyne trả lời, cố kiềm chế cơn giận chực bùng nổ trong giọng nói.

“Vậy thì cô muốn bị thiêu cháy cùng với nhà nguyện sao?” Duncan hỏi. “Hay có lẽ cô nghĩ sẽ dùng lối đi bí mật mà cô đã nói với ta.”

“Không phải”, Madelyne trả lời. “Tất cả tài sản của tôi ở bên trong nhà thờ. Tôi đang đến để lấy chúng. Anh nói anh sẽ không giết tôi và tôi nghĩ phải lấy đồ đạc cho chuyển đi.”

Khi Duncan không đáp lại lời giải thích của nàng, Madelyne cố gắng thử lại. Tuy nhiên, thật khó để suy nghĩ mạch lạc khi Duncan cứ chăm chú nhìn nàng. “Tôi sẽ không xin anh một con ngựa đâu, chỉ lấy quần áo phía sau bệ thờ thôi.”

“Cô sẽ không xin?”, hắn thì thầm hỏi. Madelyne không biết phải nói gì trước nụ cười hắn trao cho mình. “Cô thực sự mong ta tin rằng cô đang sống trong nhà thờ?”

Madelyne ước mình có đủ can đảm để nói với hắn rằng nàng cóc cần quan tâm hắn có tin hay không. Chúa ơi, nàng là kẻ hèn nhát. Những bài học đau đớn suốt nhiều năm qua trong việc kiểm soát cảm xúc thực giờ giúp nàng rất tốt. Nàng trưng cho hắn thấy vẻ bình tĩnh của mình, buộc sự giận dữ tránh xa. Nàng thậm chí còn nhún vai.

Duncan thấy những tia sáng giận dữ bùng lên trong đôi mắt xanh thẳm của nàng. Một sự trái ngược hoàn toàn với vẻ mặt bình thản hiện tại, chúng lướt qua rất nhanh, hắn sẽ không bắt kịp nếu không chăm chú nhìn nàng. Đối với một người phụ nữ đơn thuần thì nàng kiểm soát bản thân bằng một kỹ năng đáng ngạc nhiên.

“Trả lời ta, Madelyne. Có phải cô muốn ta tin cô đang sống trong nhà thờ không?”

“Tôi không sống ở đó”, Madelyne trả lời khi biết mình không thể chịu đựng cái nhìn dữ dội của hắn hơn được nữa. “Tôi chỉ giấu đồ đạc của mình ở đó để có thể trốn đi vào buổi sáng.”

Duncan cau mày. Nàng nghĩ hắn nhẹ dạ đến mức tin vào câu chuyện ngốc nghếch như vậy sao? Không người phụ nữ nào rời bỏ ngôi nhà tiện nghi của mình để tự hành xác với chuyến hành trình kéo dài trong những tháng ngày khắc nghiệt này. Nàng muốn hắn tin là nàng sẽ đi đến đâu?

Hắn nhanh chóng quyết định sẽ chứng minh câu chuyện của nàng là giả dối, chỉ để xem nàng phản ứng thế nào khi lời nói dối bị vạch trần. “Cô có thể đi lấy đồ của mình.”

Madelyne không có ý định chống lại vận may của mình. Nàng tin rằng với sự chấp thuận của vị thần may mắn, Duncan cũng sẽ đồng ý với dự định rời khỏi pháo đài của nàng. “Sau đó tôi có thể rời khỏi pháo đài

này?” Nàng buột miệng nói trước khi có thể ngăn được mình. Và Chúa ơi, giọng nói của nàng mới run rẩy làm sao.

“Được rồi, Madelyne, cô sẽ rời khỏi pháo đài này”, Duncan đồng ý.

Hắn thực sự mỉm cười với nàng. Madelyne lo lắng về sự thay đổi tính khí thất thường đó. Nàng nhìn lên, cố gắng đoán suy nghĩ của hắn. Một nỗ lực vô ích, nàng nhanh chóng nhận ra điều ấy. Duncan che giấu cảm xúc rất hoàn hảo, nàng không thể biết hắn có nói thật hay không.

Madelyne luồn người chui qua cánh tay hắn và lao vào hành lang dẫn đến phía sau nhà thờ. Duncan ở ngay sau.

Chiếc túi vải nàng giấu hôm trước vẫn ở nguyên chỗ cũ. Nàng nhắc nó lên, quàng vào cánh tay và quay lại nhìn Duncan. Nàng định cảm ơn hắn rồi ngẩn ngừ khi thấy vẻ ngạc nhiên trên khuôn mặt lạnh ấy.

“Anh không tin tôi?” Madelyne hỏi. Giọng nàng hoài nghi y như vẻ mặt hắn.

Duncan trả lời nàng bằng cái quắc mắt cáu kỉnh. Hắn quay người và ra khỏi nhà thờ. Madelyne lảo đảo theo sau. Bàn tay nàng đang run rẩy dữ dội. Madelyne tin rằng đó là vì trận chiến kinh hoàng mà nàng vừa chứng kiến. Nàng đã thấy quá nhiều máu, quá nhiều cái chết. Lòng dạ và tâm trí nàng đang rối loạn, nàng chỉ có thể cầu nguyện bản thân vẫn giữ được bình tĩnh cho đến lúc Duncan và lính của hắn rời đi.

Khoảnh khắc nàng bước ra khỏi nhà thờ cũng là lúc những ngọn đuốc sáng rực được ném vào bên trong. Ngọn lửa bùng lên dữ dội như những con gấu đói khát, ngẫu nhiên toà nhà một cách hung hãn.

Madelyne đứng sững nhìn ngọn lửa, không biết gì cho đến lúc nhận ra mình đang bám chặt lấy bàn tay của Duncan. Nàng lập tức buông ra như phải bóng.

Nàng xoay lưng và thấy ngựa của binh lính đã được dẫn vào sân trong. Hầu hết người của Duncan đã lên ngựa và đợi lệnh của hắn. Chính giữa sân là con thú lông lầy nhất mà nàng từng thấy, một con ngựa giống màu trắng khổng lồ, cao gần gấp đôi những con khác. Tên cận vệ tóc vàng hoe đứng trước mặt nó, không mấy thành công để giữ dây cương trong tay. Con vật tuyệt đẹp đó hiển nhiên thuộc về Duncan, hoàn toàn phù hợp với vóc người và tước vị của một Nam tước.

Duncan ra hiệu cho nàng đến chỗ con ngựa. Madelyne nhú mào nhưng tự giác bước đi. Khi đến gần hơn, nàng bắt đầu lo sợ. Trong một góc nơi tâm trí đang bối rối của nàng, một suy nghĩ đen tối dần kết tinh.

Lạy Chúa, nàng sẽ không rời đi một mình.

Madelyne hít sâu, cố gắng giữ bình tĩnh. Nàng tự nhủ với bản thân rằng chỉ vì quá hỗn loạn nên không thể suy nghĩ rõ ràng. Dĩ nhiên là Nam tước sẽ không mang nàng theo. Tại sao ư, nàng không đủ quan trọng để ai khác phải bận tâm.

Nàng cần nghe câu phủ nhận của hắn. “Anh sẽ không đưa tôi theo cùng, đúng không?”, nàng buột miệng hỏi, giọng căng thẳng. Nàng biết mình không thể đẩy lùi sự sợ hãi ra khỏi giọng nói.

Duncan đến chỗ Madelyne. Hắn túm lấy cái túi vải của nàng và quàng nó cho gã cận vệ. Vậy là nàng đã có câu trả lời. Madelyne liếc nhìn hắn, trông thấy hắn nhanh chóng lên ngựa và cúi xuống đưa tay cho mình.

Madelyne bắt đầu lùi lại. Cầu Chúa phù hộ, nàng sắp thách thức hắn. Nàng biết nếu cố leo lên lưng con ngựa ma quỷ của hắn, nàng sẽ ngắt đi vì choáng hay tệ hơn là sẽ hét toáng lên, thật nhục nhã. Vì vậy, nàng tin mình muốn chết hơn là bị bẽ mặt như thế.

Nàng khiếp sợ con ngựa hơn là vị Nam tước. Madelyne buồn bã vì những thiếu sót của mình - nàng không biết cưỡi ngựa. Những ký ức thời thơ ấu, khi Louddon dùng vài bài học cưỡi ngựa như một công cụ trừng phạt, vẫn còn nguyên đó, đến khi trưởng thành, nàng biết nỗi sợ hãi đấy là vô lý, tuy nhiên những ám ảnh thơ trẻ vẫn hiển hiện đâu đó trong tâm trí, để rồi thỉnh thoảng lại trỗi dậy trong nàng như một căn bệnh cố hữu.

Nàng lùi lại thêm một bước, lắc đầu từ chối sự giúp đỡ của Duncan. Nàng đã quyết định, thà bị giết còn hơn phải leo lên lưng ngựa.

Không nhận ra mình đang ở đâu, Madelyne quay người bỏ đi. Nàng bị vấp vài lần, cơ thể bắt đầu run rẩy. Nỗi hoảng sợ cứ tăng lên không ngừng cho đến khi hai mắt hầu như không còn thấy gì nữa, dù vậy, nàng vẫn nhìn chăm chăm xuống mặt đất và tiếp tục lần từng bước chân.

Nàng dừng lại trước khi thi thể một người lính của Louddon. Khuôn mặt anh ta biến dạng khủng khiếp. Cảnh tượng đó khiến Madelyne chết lặng. Nàng đứng đó, giữa trung tâm của cuộc tàn sát, nhìn đăm đăm vào người lính tử trận cho đến khi nghe thấy những tiếng thét gào như bị tra tấn dội lại từ đằng xa. Âm thanh của những linh hồn đau thương. Madelyne bịt tai lại, cố gắng ngăn chặn tiếng kêu kinh hãi đó nhưng chẳng ích gì. Âm thanh khủng khiếp vẫn cứ tiếp tục vang vọng.

Duncan thúc ngựa lên phía trước ngay lúc Madelyne bắt đầu la hét. Hắn đến bên nàng, cúi xuống nhắc nàng lên, ôm trọn vào vòng tay.

Nàng ngừng la hét khi cảm nhận sự đụng chạm của Duncan. Hắn bắt đầu chỉnh lại chiếc áo khoác dày, che phủ hoàn toàn nữ tử nhân của mình. Khuôn mặt nàng tựa vào lưới thép liên kết trên áo giáp, hắn kéo áo choàng của nàng lên để một bên má nàng dễ chịu hơn khi tựa vào lớp lót da cừu mềm mại.

Hắn không hiểu tại sao mình muốn dịu dàng với nàng. Hình ảnh Madelyne quỳ gối trước mặt hắn, lấy đôi bàn chân gần như bị đóng băng của hắn, luồn xuống dưới lớp áo váy, chạm vào da thịt nàng để sưởi ấm chúng vụt loé lên trong tâm trí. Đó là một hành động cao đẹp. Giờ hắn cũng có thể làm không kém nàng. Rốt cuộc, hắn là người duy nhất chịu trách nhiệm vì đã gây ra nỗi đau cho Madelyne ngay lần gặp đầu tiên.

Duncan bật ra một tiếng thở dài. Không thể thay đổi được. Chết tiệt, không còn là kế hoạch dễ dàng như ban đầu nữa. Dính líu tới phụ nữ là rồi lên như vậy đây.

Có nhiều thứ phải đánh giá lại lúc này. Vấn đề đã trở nên phức tạp, đúng vậy, cho dù hắn biết Madelyne không nhận thức được những điều nàng đã đem đến. Sẽ phải sắp xếp lại tất cả, hắn tự nhủ. Bây giờ kế hoạch đã thay đổi, dù có thích hay không thì hắn cũng không bao giờ để Madelyne ra đi, điều này khiến hắn vừa kinh ngạc vừa điên tiết.

Duncan siết chặt vòng tay quanh nữ tử nhân của mình và ra hiệu khởi hành. Hắn vẫn đứng sau đoàn người ngựa dài dằng dặc. Khi tên lính cuối cùng biến mất khỏi tầm mắt, chỉ còn Gilard cùng gã cận vệ trẻ song song hai bên, Duncan dành những giây phút quý báu còn lại nhìn đồng hồ nát lần cuối cùng.

Madelyne ngửa đầu ra sau để thấy rõ mặt hắn. Hắn ắt hẳn cũng cảm giác được điều đó nên từ từ cúi xuống nhìn thẳng vào mắt nàng.

“Ăn miếng trả miếng, Madelyne.”

Nàng chờ hắn giải thích thêm, giải thích những gì anh trai nàng đã làm để gây ra sự trả đũa đến lạnh xương sống này, nhưng Duncan vẫn tiếp tục nhìn chăm chăm vào nàng, như thể nàng đã hiểu rõ. Sẽ không có bất kỳ lời bào chữa nào cho sự tàn nhẫn của hắn. Giờ thì Madelyne đã hiểu. Chiến thắng không cần biện minh.

Madelyne hướng về khung cảnh đổ nát. Nàng nhớ đến một trong những câu chuyện mà cậu nàng, Cha Berton, đã kể cho nàng nghe về các Cuộc chiến Punic[1] thời xa xưa. Nhiều câu chuyện truyền lại cho hậu thế với những tư tưởng không được giáo hội thiên liêng chấp nhận, dẫu vậy Cha Berton vẫn kể đi kể lại cho Madelyne. Kỳ thực nếu lãnh đạo giáo hội có bất kỳ nghi hoặc nào về hành động của linh mục thì ông có thể bị trừng phạt bằng những điều luật nghiêm khắc nhất.

[1] Punic Wars là các cuộc chiến diễn ra từ năm 264 TCN - 146 TCN giữa La Mã và Carthage.

Thảm cảnh tàn sát vừa mới xảy ra gợi cho nàng nhớ về câu chuyện của Carthage[2]. Trong suốt cuộc chiến thứ ba và là cuộc chiến cuối cùng giữa hai cường quốc, chiến thắng đã phá hủy hoàn toàn thành phố. Những gì không bị thiêu cháy thành tro giờ đã bị chôn vùi dưới lớp đất màu mỡ. Không một tảng đá nào còn sót lại. Và sau cùng, những cánh đồng bị bao phủ bởi muối đến nỗi không gì có thể phát triển được.

[2] Carthage (tiếng Ả Rập) là một thành phố cổ xưa nay là Tunisia. Nền văn minh này không những phát triển trong phạm vi thành phố mà còn ảnh hưởng rộng khắp, được gọi là Punic hay Carthaginian. Thành phố Carthage nằm về phía đông của hồ Tunis ngang qua phần trung tâm của Tunis. Theo truyền thuyết của Roma, nó được thành lập trong năm 814 TCN, là thuộc địa của người Phoenician, dưới sự lãnh đạo của Elissa (nữ hoàng Dido). Nó đã trở thành một thành phố lớn, giàu có và quyền lực ở Địa Trung Hải.

Lịch sử đã lặp lại đêm nay, Louddon và tất cả những gì thuộc về anh ta hiện nay đang bị huỷ hoại.

“Delenda est Carthago[3]”, Madelyne thì thầm, lặp lại lời phát thệ được lập cách đây rất lâu bằng tiếng Cato, một ngôn ngữ cổ của người xưa.

[3] Delenda est Carthago: Carthage phải bị tiêu diệt.

Duncan bắt ngờ bởi sự liên tưởng của Madelyne. Hắn tự hỏi làm sao nàng có được kiến thức như thế. “Đúng vậy, Madelyne. Giống như Carthage, anh trai cô phải bị tiêu diệt.”

“Và tôi thuộc về Loud... về Carthage?” Madelyne hỏi, không chịu nói ra tên anh trai mình.

“Không, Madelyne, cô không thuộc về Carthage.”

Madelyne gật đầu và nhắm mắt lại. Nàng nghiêng đầu áp mặt vào ngực Duncan.

Duncan dùng tay đẩy cảm nàng lên, buộc nàng nhìn hắn lần nữa.

“Cô không thuộc về Louddon, Madelyne. Từ bây giờ, cô thuộc về ta. Cô có hiểu không?”

Madelyne gật đầu.

Duncan thả lỏng tay khi nhận ra sự sợ hãi mình đã gây ra cho nàng. Hắn nhìn nàng thêm một lúc lâu rồi từ từ, phải, dịu dàng, kéo áo choàng lên che phủ khuôn mặt người phụ nữ bé nhỏ.

Từ nơi ẩn náu ấm áp, Madelyne thì thầm, “Tôi nghĩ mình không thích thuộc về ai cả”. Duncan nghe thấy nàng nói. Một nét cười chậm chạp vương trên khuôn mặt hắn. Những gì tiểu thư Madelyne muốn không còn quan trọng với hắn nữa. Đúng vậy, giờ nàng thuộc về hắn, cho dù nàng có đồng ý hay không.

Tiểu thư Madelyne đã định đoạt số phận của mình.

Nàng đã sưởi ấm đôi bàn chân hắn.

3. Chương 3

“Gây ra sự bất công đáng hổ thẹn hơn là chịu đựng nó.”

Plato, Gogias

Họ bắt đầu cuộc hành trình đi về phía bắc, cưỡi ngựa nhanh và liên tục suốt khoảng thời gian còn lại của đêm hôm trước và gần hết ngày hôm sau, chỉ dừng lại hai lần cho ngựa nghỉ ngơi để có thể tiếp tục đi với tốc độ mà Nam tước yêu cầu. Madelyne được phép có một lúc riêng tư, nhưng đôi chân nàng dường như không thể giữ được trọng lượng cơ thể khiến cho nhiệm vụ giải quyết các nhu cầu cá nhân trở thành một thử thách hết sức khó khăn và khổ sở, trước khi có cơ hội duỗi thẳng chân làm mềm các múi cơ đang kêu gào phản đối thì nàng lại bị nhấc lên lưng ngựa của Duncan.

Để giữ an toàn cho lượng người ngựa, Duncan quyết định men theo lộ chính. Con đường tồi tệ đến đáng thương, những bụi cây mọc che kín tầm nhìn, nhánh cây tua tủa đầy gai thô ráp phơi ra trước mặt biến chặng đường trở thành thử thách không ngừng đối với các hiệp sĩ. Những tấm khiên được giơ lên hầu như mọi lúc. Tuy nhiên, Madelyne được che chở rất tốt và an toàn trong vòng tay, bên dưới áo choàng và áo giáp của Duncan.

Những người lính được bảo vệ bằng phục trang nặng nề, đội nón giáp và để tay trần, không khí hoang vu có chút ảnh hưởng đến họ và phần nào làm giảm tốc độ chuyển đi.

Đoàn người cưỡi ngựa không ngừng nghỉ gần hai ngày. Vào lúc Duncan tuyên bố sẽ qua đêm trong một thung lũng nhỏ khá khuất mà hắn phát hiện ra, Madelyne hoàn toàn bị thuyết phục rằng hắn không phải là con người. Nàng đã nghe những gã đàn ông nói về thủ lĩnh của mình giống một con sói và giờ đã hiểu sự so sánh tương đương đó; dưới cái mũ có chòm lông màu xanh pha trắng, hắn có những đường nét của

con thú khủng khiếp ấy. Nàng tưởng tượng ra mẹ của kẻ bắt giữ mình ắt hẳn phải là một con quỷ từ địa ngục và cha hẳn là một con sói thật to và xấu xí, đó là lý do duy nhất hẳn vẫn giữ vững tốc độ khiến người ta mệt lử một cách dã man như vậy.

Khi đoàn người dừng lại qua đêm, Madelyne phát ốm vì đói. Nàng ngồi trên một phiến đá nhìn binh lính chăm sóc ngựa. Một cử chỉ dịu dàng đầu tiên, Madelyne hiểu rằng nếu không có những con chiến mã thì hiệp sĩ hoàn toàn không làm nên trò chống gì. Đúng, ngựa luôn là mối quan tâm đầu tiên.

Những ngọn lửa nhỏ lần lượt được nhen lên sau đó, mỗi nhóm có từ tám đến mười người vây quanh. Khi lửa được đốt lên, có ít nhất ba mươi nhóm riêng biệt, những đôi vai mệt mỏi cần được nghỉ ngơi. Cuối cùng là một bữa ăn đạm bạc chỉ có bánh mì với lớp vỏ cứng giòn và phô mai vàng. Những chiếc sừng chứa đầy bia cũng được chuyền tay nhau. Dù vậy, Madelyne để ý thấy họ chỉ uống rất ít. Nàng nghĩ, sự cẩn trọng lúc này quan trọng hơn nỗi khao khát được uống xả láng, vì chắc chắn họ cần phải thận trọng trong đêm nay, vị trí này là nơi dễ bị tập kích.

Nguy hiểm luôn hiện diện cùng những người lính chuyên phải di chuyển thế này, không thích nghi với ngoại cảnh có thể biến họ trở thành con mồi, kẻ đi săn chỉ chờ chờ chụp lấy bất kỳ ai yếu thế hơn, và ngoài kia, những loài thú lang thang nơi hoang vu cũng tồn tại với mục đích tương tự thế.

Cận vệ của Duncan được lệnh phải để ý đến các nhu cầu của Madelyne. Tên cậu ta là Ansel và từ khuôn mặt hiểm hoi nụ cười của cậu ta, có thể thấy Ansel chẳng mấy thích thú với nhiệm vụ được giao.

Madelyne tự an ủi bản thân bằng vốn kiến thức ít ỏi rằng cứ mỗi dặm lên phía bắc là một dặm nàng gần hơn với điểm đến bí mật của mình. Trước khi Nam tước Wexton xuất hiện và phá hỏng mọi kế hoạch, Madelyne đã từng tìm cách để tự giải thoát cho chính mình. Nàng dự định làm một chuyến hành trình đến Scotland, chị họ Edwythe của nàng đang ở đó. Nàng biết thật ngại ngùng khi nghĩ mình có khả năng thực hiện chuyện như vậy. Đúng, thật dại dột, thậm chí phải thừa nhận rằng nàng sẽ không thể tồn tại lâu hơn một hoặc hai ngày, cưỡi con ngựa cái duy nhất trong tàu ngựa của Louddon mà không bị hắt ngả. Con ngựa cái, lưng võng và quá già, không thể chịu được chuyến đi như thế này. Không có một con ngựa mạnh khỏe và quần áo đi đường thích hợp, thì vụ trốn thoát sẽ là một hình thức tự sát. Và cái bản đồ vẽ vội từ trí nhớ lẩm cẩm của Simon cũng sẽ khiến nàng phải đi lòng vòng.

Dù biết đó là một giấc mơ ngu ngốc, nàng vẫn quyết định sẽ giữ lấy nó. Madelyne chụp nhanh lấy tia hy vọng bởi đó là tất cả những gì nàng có. Duncan chắc chắn sống ở gần biên giới của Scotland. Nó cách xa nhà mới của họ hàng nàng bao nhiêu? Có lẽ nàng có thể đi bộ đến đó.

Chướng ngại vật trên đường đi sẽ cản trở nàng. Madelyne đẩy lý do đó sang một bên và thay vì lo lắng về nó, nàng tập trung vào danh sách những thứ cần thiết. Đầu tiên là một con ngựa có thể chịu được chuyến đi này, thứ hai là lương thực dự trữ và cuối cùng là phúc lành của Chúa. Nhưng rồi Madelyne quyết định phải sắp xếp lại danh sách, đặt phúc lành của Chúa lên đầu tiên và ngựa xuống cuối cùng khi thấy Duncan di chuyển đến trung tâm doanh trại. Chúa ơi, phải chăng hẳn ta là chướng ngại vật lớn nhất? Đúng, Duncan, kẻ nửa người nửa sói kia sẽ là chướng ngại khó khăn nhất để vượt qua.

Duncan không nói một lời nào với nàng kể từ khi rời khỏi pháo đài của Louddon. Madelyne lo lắng đến phát ốm với lời tuyên bố mạnh mẽ của hắn rằng giờ nàng thuộc về hắn. Và điều đó có nghĩa gì? Nàng ước mình có đủ can đảm để yêu cầu một lời giải thích. Nhưng vị Nam tước quá lạnh lùng, quá lạnh nhạt và quá đáng sợ để có thể đến gần.

Chúa ơi, nàng đã kiệt sức. Giờ nàng không thể lo lắng về hắn được. Khi nghỉ ngơi, nàng sẽ tìm ra đường để thoát thân. Đó chẳng phải là mục đích của tù nhân sao?

Nàng biết mình không có kỹ năng xử lý những vấn đề như thế. Có gì tốt khi nàng biết đọc, biết viết? Không ai biết được khả năng khác thường của nàng, vì không thể chấp nhận một người phụ nữ có học vấn. Tại sao ư, phần lớn quý tộc không thể viết ra tên của chính mình. Họ tin rằng thần thánh sẽ làm những việc vô nghĩa đó thay mình.

Madelyne không đổ lỗi cho cậu Berton vì những thiếu sót trong cách giáo dục của ông. Vị linh mục thân yêu đã dạy dỗ nàng bằng những câu chuyện cổ. Nàng luôn cảm thấy hứng thú với các chuyến phiêu lưu của Odysseus. Chàng chiến binh thần thoại đã trở thành người bạn đồng hành của Madelyne lúc ấu thơ và

nàng thật sự sợ hãi trong suốt quãng thời gian đó. Nàng luôn giả vờ Odysseus đang ngồi bên cạnh mình trong những đêm dài tăm tối, làm dịu đi nỗi sợ rằng Louddon sẽ đến và đưa nàng về nhà.

Louddon! Cái tên đen tối của gã làm bụng nàng thắt lại. Phải, gã là lý do thật sự khiến Madelyne thiếu tất cả các kỹ năng cần thiết để sống sót. Vì Chúa, nàng thậm chí còn không thể cưỡi được ngựa. Và gã có lỗi trong việc đó. Anh trai nàng đã vài lần đưa nàng đi cưỡi ngựa, khi nàng được sáu tuổi, Madelyne vẫn còn nhớ rõ chuyến đi chơi như thể nó chỉ mới diễn ra ngày hôm qua. Tại sao ư, nàng đã biến bản thân thành một kẻ hết sức ngốc nghếch trong khi Louddon luôn mồm la hét, nảy tung tưng trên yên ngựa như một bụi cỏ khô không được gắn vào đúng chỗ.

Và khi nhận ra cách để làm nàng sợ hãi, gã trói nàng vào yên và đánh ngựa phi nước đại quanh điền trang.

Nỗi khiếp sợ của nàng khiến anh trai nàng thấy thú vị. Nhưng rồi nó không còn là sự vui sướng của gã nữa cho đến khi Madelyne học được cách che giấu nỗi sợ hãi để Louddon đừng trò tiêu khiển ác độc đó lại.

Theo những ký ức còn sót lại từ khi là một đứa trẻ, Madelyne nhận ra cha và anh trai ghét nàng, nàng đã cố thử mọi cách mà mình biết để có được tình cảm của họ dù chỉ một chút. Đến khi lên tám, nàng được gửi tới chỗ linh mục Berton, anh trai của mẹ nàng, cho một chuyến thăm ngắn ngày, rồi cuộc lại trở thành những năm tháng dài bình yên. Linh mục Berton là họ hàng duy nhất còn sống bên ngoài. Vì linh mục đã cố hết sức để nuôi dạy nàng, thường xuyên trò chuyện cùng nàng cho đến khi nàng hầu như tin ông, rằng cha và anh trai nàng mới là những kẻ ngu độn, chứ không phải nàng.

Ôi, cậu Berton là một người tốt, dễ mến, sự dịu dàng của ông đã chuyển sang Madelyne. Ông dạy nàng rất nhiều thứ, dù không điều nào trong số ấy hữu hình cả, và ông yêu nàng, như một người cha yêu cô con gái bé bỏng của mình. Có lần ông bảo rằng Louddon khinh miệt tất cả phụ nữ, nhưng tận sâu trong tim, Madelyne không tin vậy. Anh trai nàng quan tâm đến các chị gái của họ. Cả Clarissa và Sara đều được gửi tới những thái ấp thích hợp để được giáo dục và mỗi người đều có của hồi môn ấn tượng khi họ kết hôn, mặc dù đến lúc này chỉ có mỗi Clarissa đã kết hôn.

Linh mục Berton cũng nói cho Madelyne biết cha nàng không muốn dính dáng tới nàng vì nàng trông rất giống mẹ, một phụ nữ dịu dàng mà ông đã kết hôn để rồi hầu như thay đổi ngay sau khi lời thề thiêng liêng được trao gửi. Cậu nàng không biết vì lý do gì thái độ của cha nàng thành ra như vậy nhưng dù sao chẳng nữa thì cậu vẫn cứ đổ lỗi cho linh hồn người cha quá cố.

Ký ức của những năm trước đó sưởi ấm trái tim nàng, luôn là như vậy khi Madelyne nghĩ về mẹ. Louddon khi ấy không thường chế nhạo nàng và nàng luôn được mẹ chở che.

Louddon là chìa khoá cho mọi thắc mắc của nàng. Có lẽ một ngày nào đó gã sẽ giải thích tất cả, rồi nàng sẽ hiểu. Và sự thông cảm sẽ hàn gắn những vết thương, có phải vậy không?

Ôi Chúa ơi, mình phải đặt những suy nghĩ khó lay chuyển này sang một bên thôi, Madelyne quyết định. Nàng đứng lên rồi đi quanh chỗ cắm trại, giữ mình tránh xa đám đàn ông.

Nàng quay người và tiến vào khu rừng rậm rạp, không ai theo sau, giờ là lúc thích hợp để có thể tự do chăm sóc cho nhu cầu bản thân. Madelyne phát hiện ra một con suối nhỏ trên đường. Mặt nước đã bị đóng băng. Nàng dùng một cành cây đâm xuyên qua lớp băng, quỳ xuống rửa tay và rửa mặt. Nước lạnh buốt khiến đầu ngón tay nàng nhả lại, nhưng chất lỏng trong sạch ấy lại có vị thật tuyệt.

Madelyne cảm giác có người đang đứng sau lưng mình. Nàng quay phắt lại, nhanh đến nỗi suýt mất thăng bằng. Duncan đứng đó, nhìn xuống nàng. “Đi thôi, Madelyne. Đến lúc nghỉ ngơi rồi.”

Không cho nàng chút thời gian phản ứng, hắn cúi xuống, kéo nàng đứng dậy. Đôi bàn tay to lớn, chai sần bao phủ lấy tay nàng. Cái ôm của hắn mạnh mẽ nhưng sự tiếp xúc lại quá dịu dàng. Hắn không thả nàng ra cho đến khi tới căn lều đang mở, một chiếc lều kỳ lạ với vô số tấm da thú trùm lên những cành cây to, cứng cáp. Da sẽ ngăn chặn gió. Một bộ lông màu xám khác được trải trên mặt đất bên trong lều, rõ ràng là sẽ được dùng làm tấm lót lưng. Hơi nóng từ ngọn lửa đang bập bùng gần đó hắt bóng lên trên những tấm da khiến căn lều trông có vẻ ấm áp đầy gọi mời.

Duncan nhích người sang bên để Madelyne vào trong. Nàng nhanh chóng làm theo. Dù vậy nàng dường như không thể ổn định được. Lớp lông thú đã hấp thu khá nhiều hơi ẩm từ mặt đất và Madelyne cảm giác

như mình đang ở trên một khối băng. Duncan đứng đó, bắt chéo tay trước khuôn ngực vạm vỡ, nhìn dáng vẻ cố tỏ ra thoải mái của nàng. Về phần Madelyne, nàng vẫn nỗ lực giữ bình tĩnh. Nàng nguyện sẽ chết trước khi đưa ra lời than phiền nào với hắn.

Bất thành linh Duncan kéo nàng đứng lên, gần như làm đổ căn lều trong sự vội vàng. Hắn kéo áo choàng ra khỏi vai nàng, quỳ xuống bằng một đầu gối và trải tấm áo lên trên lớp lông thú.

Madelyne không hiểu những hành động vừa diễn ra. Nàng nghĩ căn lều này là dành cho mình, nhưng Duncan đã yên vị bên trong, duỗi dài cơ thể, chiếm gần hết không gian hiện có. Madelyne quay người bỏ đi, tức điên người với việc hắn lấy áo choàng của mình để phục vụ cho nhu cầu của hắn. Tại sao không để nàng ở lại pháo đài của Louddon nếu có ý định làm nàng chết rét, thay vì kéo nàng đi qua nửa vòng trái đất?

Thậm chí không có thời gian để há miệng ra vì kinh ngạc, nhanh như chớp, Duncan khiến Madelyne rơi nhào xuống người mình, nàng bật ra tiếng rên phản đối. Madelyne không có đủ không khí để thở trước khi Duncan lặn người kéo nàng theo. Hắn quăng chiếc áo choàng của mình lên cả hai, giữ chặt nàng trong vòng tay. Mặt nàng úp vào hõm cổ hắn, đỉnh đầu nàng ngay dưới cằm hắn.

Madelyne phản ứng gần như tức thì, cổ vùng ra, hoảng sợ bởi tư thế quá ư thân mật. Nàng dùng hết sức nhưng cái ôm của Duncan chặt đến nỗi nàng không thể phá vỡ được.

“Tôi không thể thở được”, nàng lầu bầu nơi cổ hắn.

“Có, cô có thể”, Duncan trả lời.

Nàng nghĩ đã nghe thấy sự thích thú trong giọng nói của Duncan. Điều đó khiến nàng phát cáu và điên tiết với thái độ không thể chịu đựng nổi của hắn. Sao hắn dám quyết định nàng có thể thở được hay không cơ chứ?

Madelyne khó chịu đến mức không cảm thấy sợ hãi chút nào nữa. Đột nhiên nàng nhận ra đôi tay mình vẫn được tự do. Madelyne đập vào vai hắn cho đến khi lòng bàn tay nhức nhối. Duncan đã cởi áo giáp trước khi vào lều. Giờ chỉ có độc chiếc áo vải mềm phủ trên lồng ngực vạm vỡ. Chiếc áo mỏng vừa vặn gọn gàng trên bờ vai rộng, lộ rõ những bắp thịt săn chắc. Madelyne có thể cảm nhận được sức mạnh tỏa ra qua làn vải mềm. Chúa ơi, không có chút mỡ thừa nào để chộp lấy và ngắt nhéo. Làn da hắn cứng như cái tính cứng đầu của hắn vậy.

Tuy nhiên, có một sự khác biệt rõ ràng. Lồng ngực của Duncan rất ấm, áp vào má nàng, gần như nóng và cực kỳ mời gọi người ta rúc sát vào. Hắn có mùi thật tuyệt, mùi da thuộc và mùi đàn ông, Madelyne tất nhiên có phản ứng. Nàng đã bị kiệt sức. Đúng, đó là lý do sự gần gũi của hắn có sức ảnh hưởng đáng lo ngại đối với nàng. Tại sao à, tim nàng đang nện thình thịch chứ sao.

Hơi thở hắn nóng hổi phả vào cổ nàng, như thể đang xoa dịu nàng. Làm sao có thể thế được? Nàng quá rối bời, không gì có ý nghĩa hơn nữa. Madelyne lắc đầu xua đi cơn buồn ngủ đang xâm chiếm tâm trí, rồi chộp lấy cái áo của hắn, bắt đầu kéo nó ra.

Duncan hắn đã mệt mỏi với sự chống cự của nàng. Nàng nghe thấy tiếng thở dài ngay trước khi hắn bắt lấy bàn tay nàng và đẩy chúng vào bên dưới lớp áo, mở lòng bàn tay nàng ra, áp vào ngực hắn. Thảm lòng dày bao phủ làn da ấm áp của hắn khiến đầu ngón tay nàng nhồn nhột.

Làm sao nàng có thể cảm thấy rất ấm áp khi ngoài trời lạnh giá thế kia? Sự gần gũi của hắn thật gợi tình, thật khoái lạc, len lỏi vào giác quan, tràn ngập trong cơ thể những cảm giác mà nàng chưa hề biết. Đúng vậy, đó là sự gợi tình, và chắc chắn sẽ dẫn đến tội lỗi, xấu xa nữa, bởi vì hông hắn áp sát vào điểm trên cùng giữa hai chân nàng. Nàng có thể cảm nhận sự căng cứng của hắn ở đó, nó cọ vào nàng quá thân mật. Chiếc váy tỏ ra không đủ khả năng bảo vệ nàng khỏi chất đàn ông ấy, sự thiếu kinh nghiệm không hề bảo vệ nàng trước những cảm xúc lạ lùng và hoang mang mà hắn gây ra. Tại sao nàng không cảm thấy kinh tởm trước những va chạm của hắn? Thực ra Madelyne không cảm thấy kinh tởm chút nào, chỉ là nàng không thể thở được.

Một suy nghĩ khủng khiếp xộc thẳng vào tâm trí, nàng thở hổn hển thành tiếng. Đây chẳng phải là cách mà một người đàn ông ôm bạn tình của họ hay sao? Madelyne băn khoăn lo lắng hồi lâu rồi xua nỗi sợ hãi đi. Nàng nhớ là phụ nữ nằm giữa, dù không chắc chắn một cách chính xác thì nàng không tin rằng mình

đang ở trong tình thế thật sự nguy hiểm. Nàng từng tình cờ nghe được Marta nói với những người hầu khác và nhớ rằng người phụ nữ dung tục đó luôn bắt đầu mọi hành động táo bạo mạnh mẽ khi nằm sõng soài trên giường. Đúng thế, Madelyne nhớ lại với sự nhẹ nhõm vô cùng, Marta là bằng chứng cụ thể nhất. “Tôi nằm ngửa”, bà ta luôn bắt đầu như thế. Giờ Madelyne thấy hối tiếc vì đã không ở lại để nghe nốt phần sau những câu chuyện bạo mồm bạo miệng của bọn họ.

Chúa ơi, nàng cũng có thiếu sót trong vấn đề giới tính nữa chứ. Rồi nàng nổi giận, vì sao đi nữa thì một phụ nữ đẳng hoàng không nên lo lắng như thế.

Tất cả là lỗi của Duncan, dĩ nhiên là vậy rồi. Có phải hẳn ôm nàng quá thân mật chỉ vì muốn chế nhạo nàng? Madelyne ở đủ gần để cảm thấy sức mạnh nơi cặp đùi chắc khỏe của hắn đang cố giữ đùi mình. Hắn có thể nghiêng nát nàng nếu muốn. Madelyne rùng mình với viễn cảnh đó và lập tức thôi không đấu tranh nữa. Nàng không muốn chọc tức một tên man rợ. Ít nhất thì đôi bàn tay cũng bảo vệ được bộ ngực. Nàng lấy làm biết ơn vì điều ấy. Tuy nhiên, sự vui mừng này thực ngắn ngủi, vì ngay khi nàng nghĩ mình đã kiểm soát được tình hình thì Duncan nhắc người lên, rồi ngực nàng được áp vào ngực hắn. Đôi nhũ hoa sẵn lại khiến nàng xấu hổ hơn tất cả.

Duncan đột ngột lại dịch chuyển. “Cái quỷ gì...”, hắn gầm lên câu hỏi còn dang dở bên tai Madelyne. Nàng không rõ chuyện gì đã gây ra cơn bùng nổ đó, chỉ biết rằng mình sẽ điếc điếc suốt quãng đời còn lại.

Khi Duncan nhích người, lăm bằm lời rửa xả, nàng chụp lấy thời cơ và tránh xa hắn. Nàng kín đáo liếc nhìn Duncan. Kẻ bắt giữ nàng chống người lên một khuỷu tay và đang tìm kiếm vật gì bên dưới.

Madelyne sực nhớ ra con dao găm của gã cận vệ mà nàng đã giấu trong mép áo choàng khi Duncan nhắc nó lên.

Nàng tất nhiên không thể không nhăn mặt.

Hắn tất nhiên không thể không toét miệng cười.

Madelyne rất bất ngờ trước nụ cười tự phát của hắn, nàng suýt nữa mỉm cười đáp lại nhưng rồi chợt nhận ra nụ cười đó chẳng ăn nhập gì với đôi mắt hắn cả. Cuối cùng, nàng quyết định tốt nhất là không làm gì cả.

“Với một người rụt rè, cô đang chứng minh mình có tài xoay xở đấy, Madelyne.”

Giọng hắn rất ôn hoà. Là hắn đang khen ngợi hay chế giễu nàng? Madelyne không thể xác định được. Nàng quyết định không nói với hắn là mình đã quên khuấy mất vũ khí đó. Hắn chắc chắn sẽ nghĩ nàng là kẻ ngu ngốc nếu nàng thừa nhận sự thật.

“Anh bắt giữ tôi”, nàng nhắc hắn. “Nếu tôi chứng minh mình là người có tài xoay xở, thì chỉ là vì tôi đã thể sẽ trốn thoát. Đó là bốn phần của kẻ bị bắt.

Duncan nhú mồm.

“Sự trung thực của tôi làm ngài khó chịu, thưa ngài?” Madelyne hỏi. “Vậy thì có lẽ tốt nhất là tôi không nên nói thêm gì với ngài cả. Giờ tôi muốn đi ngủ”, nàng nói. “Và tôi sẽ cố gắng quên đi là ngài đang có mặt ở đây.”

Để chứng minh cho những gì vừa nói, Madelyne nhắm mắt lại.

“Lại đây, Madelyne.”

Mệnh lệnh nhẹ nhàng được ban ra chạm vào nàng tạo ra cơn rùng mình xuyên dọc sống lưng cùng một cái nút thắt chặt dạ dày. Hắn định làm điều đó lần nữa, nàng nghĩ, xua đuổi hơi thở ra khỏi người nàng. Nàng phát ốm vì nó. Madelyne không tin nỗi sợ đã rời khỏi mình quá nhiều. Nàng mở mắt ra nhìn hắn, khi thấy con dao găm giờ chìa về phía mình, nàng nhận ra mình vẫn cực kỳ sợ hãi.

Mình mới hèn nhát làm sao, Madelyne nghĩ, khi từ từ nhích đến gần Duncan. Nàng nghiêng người ngả xuống, đối mặt với hắn, chỉ cách vài phân. “Đây, hài lòng chưa?”, nàng nói và đoán hẳn chẳng hài lòng lắm, khi nàng đột nhiên nằm ngửa ra, và Duncan hiện ra lù lù trên nàng. Sao thế này, hắn quá gần, nàng thực sự có thể thấy những ánh bạc trong đôi mắt xám của hắn.

Mắt được cho là cửa sổ của tâm hồn, Madelyne từng nghe nói, nhưng nàng không thể nói Duncan đang nghĩ gì. Điều đó làm nàng lo lắng.

Duncan chăm chú nhìn Madelyne. Hắn vừa thích thú vừa điên tiết bởi những cảm xúc rối bời mà nàng không sẵn lòng để lộ cho hắn thấy. Hắn biết nàng sợ hãi. Nhưng nàng không khóc lóc hay cầu xin. Và Chúa ơi, nàng thật xinh đẹp. Có vài đốm tàn nhang rải rác trên sống mũi. Khuôn miệng cũng thật hấp dẫn. Hắn tự hỏi liệu nàng có hương vị ra sao và cảm thấy bản thân trở nên bị khiêu khích bởi suy nghĩ đó.

“Anh định nhìn tôi chăm chăm suốt đêm hả?” Madelyne lên tiếng hỏi.

“Có lẽ vậy”, Duncan trả lời. “Nếu ta muốn”, hắn nói thêm, mỉm cười với cách nàng cố không nhăn mặt khó chịu.

“Vậy thì tôi sẽ nhìn anh cả đêm”, Madelyne đáp lại ngay.

“Tại sao lại thế, Madelyne?” Giọng hắn khàn khàn dịu dàng.

“Nếu anh nghĩ sẽ lợi dụng tôi trong khi tôi ngủ thì anh đã nhầm rồi, thưa Nam tước.”

Trông nàng rất phần nộ.

“Và ta sẽ lợi dụng cô thế nào, Madelyne?”

Bây giờ hắn đang mỉm cười với nàng, một nụ cười thật sự, phản chiếu trong đáy mắt.

Madelyne ước mình có thể giữ im lặng. Chúa ơi, nàng đang đặt những tư tưởng đen tối vào đầu hắn.

“Tôi không thích thảo luận về vấn đề này”, nàng lấp bắp. “Đúng thế, quên những gì tôi nói đi, nếu anh vui lòng.”

“Nhưng ta không vui lòng”, Duncan tiếp tục. “Cô nghĩ ta sẽ thoả mãn ham muốn của ta đêm nay và chiếm đoạt cô trong khi cô ngủ sao?”

Duncan hạ thấp đầu xuống cho đến khi chỉ cách mặt Madelyne một hơi thở. Hắn hài lòng thấy mặt nàng ửng đỏ, và cả tiếng nàng cầu nhàu nữa chứ.

Madelyne vẫn là một cô thỏ chết nhát, bị mắc kẹt với những nỗi lo lắng của riêng mình.

“Anh sẽ không chạm vào tôi”, nàng thốt nhiên buột miệng. “Chắc chắn là anh quá mệt để có thể nghĩ đến nó... và chúng ta cắm trại ở nơi hoang... không, anh sẽ không chạm vào tôi”, nàng kết thúc.

“Có lẽ vậy.”

Và thế có nghĩa là gì? Nàng thấy tia sáng khó hiểu trong mắt hắn. Là hắn vui trên nỗi lo rõ ràng của nàng sao?

Nàng nhất quyết không để bị lợi dụng mà không chiến đấu một trận ra trò. Với suy nghĩ đó, nàng đâm hắn, đích ngắm đầu tiên là ngay bên dưới mắt phải. Nàng nhắm trúng đích nhưng người nhận lấy đau đớn nhiều hơn có lẽ là nàng. Chính nàng là người hét lên vì đau. Duncan thậm chí không hề động đậy. Chúa ơi, nàng có thể đã làm gãy tay mình và tất cả thế là hết.

“Anh được làm bằng đá thì phải”, Madelyne lầm bầm.

“Tại sao cô làm thế?” Duncan hỏi, giọng tò mò.

“Để cho anh biết tôi sẽ chiến đấu đến chết nếu anh cố làm gì đó với tôi”, Madelyne lấp bắp. Nàng nghĩ đó là một lời nói dũng cảm, nhưng sức mạnh của nó đã bị phá huỷ bởi âm thanh run run trong cổ họng nàng. Nàng thở dài, nản lòng.

Duncan lại mỉm cười. “Đến chết ư, Madelyne?”

Từ vẻ mặt kinh khủng của hắn, Madelyne nghĩ hắn đã tìm thấy ý tưởng gì đó thú vị.

“Cô kết luận quá vội vàng”, Duncan nói. “Đó là một sai lầm đấy.”

“Anh đã đe dọa tôi”, Madelyne phản pháo. “Đó là một sai lầm lớn hơn đấy.”

“Không”, hắn cãi lại. “Cô đã gợi ý.”

“Tôi là em gái kẻ thù của anh”, Madelyne nhắc nhở, hài lòng vì điều đó gây ra cho hắn cái cau mày dữ dội. “Anh không thể thay đổi thực tế đó”, nàng thêm vào như thể cố đo lường phản ứng của đối phương.

Căng thẳng rời khỏi vai nàng. Lẽ ra nàng nên nghĩ về lý lẽ đó sớm hơn.

“Nhưng nếu nhắm mắt, ta sẽ không cần biết cô có phải là em gái của Louddon hay không”, Duncan nói. “Nghe đồn cô sống cùng một linh mục giả trang và rằng cô là gái điếm cho ông ta. Nhưng trong bóng tối, điều đó sẽ không làm phiền ta. Tất cả phụ nữ đều như nhau khi trên giường cả thôi.”

Nàng ước sao có thể đánh hắn thêm cái nữa. Madelyne cảm phần với lời đòn xấu xa đó, mắt nàng ngập tràn bóng nước. Nàng muốn hét vào mặt hắn, nói cho hắn biết rằng linh mục Berton là người của Chúa, của nhà thờ, và ông là cậu ruột của nàng. Cha Berton là người duy nhất quan tâm nàng. Người duy nhất yêu thương nàng. Sao Duncan dám làm vậy bẩn danh dự của cậu nàng chứ?

“Ai nói với anh những điều đó?” Madelyne thì thầm hỏi bằng giọng khản đặc.

Duncan có thể thấy những lời nói của mình làm nàng bị tổn thương đến mức nào. Hắn biết tất cả các câu chuyện như những gì hắn dự đoán. Sai. Madelyne không thể giấu nỗi đau của mình trước hắn. Bên cạnh đó, hắn cũng đã nhận ra sự ngây thơ của nàng.

Madelyne choáng người bởi những lời hiểm độc của hắn. “Anh nghĩ tôi sẽ cố gắng giải thích với anh rằng những lời đồn đại anh nghe về tôi không phải là sự thật?”, nàng hỏi. “Được thôi, nghĩ lại đi, Nam tước. Hãy tin những gì anh đã nghe. Nếu anh nghĩ tôi là một ả điếm, thì tôi là một ả điếm.”

Sự bùng nổ của nàng thật dữ dội, cơn giận dữ thật sự đầu tiên mà Duncan chứng kiến từ khi bắt được nàng. Hắn thấy mình như bị thôi miên trong đôi mắt xanh không thể tin nổi đó, với những tia phần nộ loé lên sáng loáng. Đúng, nàng hoàn toàn vô tội.

Hắn quyết định chấm dứt cuộc trò chuyện để Madelyne không cảm thấy đau đớn hơn nữa. “Ngủ đi”, hắn ra lệnh.

“Làm sao tôi có thể ngủ suốt cả đêm với nỗi sợ anh sẽ lợi dụng tôi cơ chứ?”, nàng hỏi.

“Cô thật sự nghĩ mình có thể ngủ mà không bị đánh thức bởi chuyện đó sao?” Duncan hỏi. Giọng hắn đầy hoài nghi. Chúa ơi, nàng đã sỉ nhục hắn, nhưng hắn nhận ra nàng quá ngây thơ nên không thể nhận biết được điều đó. Duncan lắc đầu. “Nếu ta quyết định lợi dụng cô, như cô mô tả, ta hứa sẽ đánh thức cô dậy trước tiên. Bây giờ thì nhắm mắt lại và ngủ đi.”

Hắn kéo Madelyne vào vòng tay, buộc lưng nàng áp vào ngực hắn. Tay hắn vòng quanh người nàng, thả lỏng trên ngực nàng. Và khi ném áo choàng phủ lên trên cả hai, hắn quyết định xua đuổi hình ảnh nàng ra khỏi đầu.

Nói thì dễ hơn làm. Mùi hoa hồng bám lấy cơ thể quá mềm mại của nàng khi dựa vào hắn. Sự gần gũi này khiến hắn say mê. Duncan biết nó sẽ còn kéo dài cho tới khi giấc ngủ đến.

“Anh gọi nó là gì?” Câu hỏi của Madelyne phát ra dưới tấm áo. Giọng nàng nghe như bị nghẹt nhưng hắn vẫn bắt được từng chữ một.

Duncan phải lướt qua chi tiết câu chuyện ban nãy trước khi có thể hiểu nàng đang hỏi gì.

“Lợi dụng?”, hắn hỏi lại.

Hắn cảm thấy cái gật đầu xác nhận của nàng. “Cưỡng hiếp.” Duncan lẩm bẩm từ xấu xa đó.

Madelyne giật nảy mình, đập đầu vào cằm hắn... Sự kiên nhẫn của Duncan giảm dần. Hắn nghĩ lẽ ra không nên nói chuyện với nàng. “Ta không bao giờ dùng vũ lực với phụ nữ, Madelyne. Sự trong trắng của cô sẽ an toàn. Bây giờ thì ngủ đi.”

“Không bao giờ?” Madelyne thì thầm.

“Không bao giờ!” Duncan hét to câu trả lời.

Madelyne tin vào điều đó. Thật kỳ quặc, nhưng nàng cảm thấy an toàn, hẳn sẽ không làm tổn hại nàng khi nàng ngủ. Sự gần gũi giờ đây bắt đầu làm nàng thoải mái.

Sớm rơi vào cơn buồn ngủ bởi hơi ấm của hắn, nàng rúc sát vào Duncan hơn, nghe tiếng hắn rên lên khi nàng ngo nguẩy lưng để thoải mái hơn, nàng tự hỏi điều gì khiến hắn rên lên như thế. Cho đến khi hắn đặt tay lên hông nàng và giữ yên ở đó, nàng đoán cử động của mình khiến hắn tỉnh giấc.

Trở trêu sao, giày của nàng đã rơi ra từ lúc nào, nàng từ từ luồn bàn chân vào giữa hai bắp chân Duncan để lấy hơi ấm, cố cẩn thận không ngo nguẩy quá nhiều vì sợ sẽ lại làm hắn điên tiết lên.

Hơi thở ấm áp của hắn phả vào cổ nàng. Madelyne nhắm mắt lại và thở nhẹ nhẹ. Nàng biết mình nên cưỡng lại sự cám dỗ, nhưng hơi ấm đó như lời kéo nàng, ru ngủ nàng. Nàng nhớ đến một câu chuyện yêu thích về Odysseus và những cuộc phiêu lưu với các mỹ nhân ngư. Đúng, hơi ấm của Duncan lôi kéo nàng như bài hát mà những nữ thần đã hát để quyến rũ Odysseus và các chiến binh của chàng nhằm tiêu diệt họ. Odysseus thông minh hơn mỹ nhân ngư bằng cách nhét sáp vào tai để chặn âm thanh huyền hoặc đó.

Madelyne ước mình thông minh và tháo vát như người chiến binh trong sử thi ấy.

Gió huyết sáo và rền rĩ những giai điệu đáng thương xung quanh, nhưng Madelyne được bảo vệ an toàn trong vòng tay ôm chặt của kẻ đã bắt giữ nàng. Nàng nhắm mắt rồi chấp nhận sự thật. Bài hát của mỹ nhân ngư đã tóm được nàng.

Nàng tỉnh lại duy nhất một lần trong đêm. Lưng đã đủ ấm nhưng ngực và tay nàng như đang đóng băng. Một cách chậm rãi để không làm phiền Duncan, Madelyne trở mình trong vòng tay hắn. Nàng áp má vào vai hắn và luồn tay vào dưới áo hắn.

Nàng không hoàn toàn tỉnh ngủ, khi Duncan bắt đầu chà cằm trên đầu nàng, Madelyne thở ra mãn nguyện và rúc vào hắn gần hơn nữa. Hàm râu quai nón của hắn cọ lên mũi nàng. Madelyne ngửa đầu ra sau và chậm chậm mở mắt.

Duncan đang nhìn nàng. Nét mặt hắn không bị che giấu, rất ấm áp và dịu dàng. Dù vậy miệng hắn có vẻ cứng ngắt; nàng tự hỏi không biết sẽ cảm thấy như thế nào nếu hắn hôn mình.

Không ai nói một lời nào, nhưng khi Madelyne xích lại gần Duncan, hắn cúi xuống đặt môi hắn vào môi nàng.

Madelyne có vị thật tuyệt như những gì hắn đã hình dung. Chúa ơi, nàng mềm mại và mời gọi. Nàng không hoàn toàn tỉnh ngủ và do vậy không chống cự lại, dù miệng nàng không mở ra đủ để hắn xâm nhập vào. Duncan giải quyết vấn đề nhanh chóng bằng cách đẩy cằm nàng xuống bằng ngón tay cái rồi đưa lưỡi vào bên trong trước khi Madelyne có thể đoán được ý định đó.

Hắn bắt lấy hơi thở hỗn hển của nàng và truyền cho nàng tiếng rên của hắn.

Khi Madelyne rút rờ dùng lưỡi chạm vào lưỡi hắn, Duncan lật ngửa nàng ra, đặt mình vào giữa hai chân nàng. Đôi tay hắn ôm lấy khuôn mặt nàng, giữ chặt lấy nàng trong sự tấn công quá dồi dào dịu dàng.

Tay Madelyne bị kẹt bên dưới lớp áo của Duncan. Những ngón tay nàng bắt đầu vuốt ve ngực hắn, trêu chọc làn da hắn đến phát sốt.

Duncan muốn khám phá hết các bí mật của nàng, để thỏa mãn, ngay lúc ấy, tất cả là vì Madelyne đã hưởng ứng quá nhiệt thành.

Nụ hôn trở nên nóng bỏng, kéo dài vô tận, Duncan biết mình đang trong nguy cơ mất kiểm soát bản thân. Miệng hắn miệt mài trên miệng nàng, lưỡi hắn xâm nhập, vuốt ve, dẫn dắt. Chúa ơi, hắn dường như rất đói khát nàng.

Đó là nụ hôn lạ thường nhất mà hắn từng trải nghiệm, hẳn sẽ không dừng lại nếu nàng không bắt đầu run rẩy. Một tiếng rên nhẹ nhàng thoát ra từ sâu trong cổ họng. Âm thanh gợi cảm gần như hất phăng mọi thứ qua một bên.

Madelyne quá choáng váng đến mức không thể phản ứng khi Duncan đột ngột buông tay. Hắn nằm ngửa ra, mắt nhắm nghiền, dấu hiệu duy nhất mà hắn để lộ sau nụ hôn của họ là hơi thở khàn khàn và không đều.

Madelyne không biết phải làm gì. Lạy Chúa, nàng quá xấu hổ về bản thân. Cái gì đã thúc đẩy nàng? Nàng đã hành động quá phóng đảng, quá... dung tục. Và từ cái cau mày của Duncan, nàng nghĩ mình không làm hắn hài lòng. Madelyne cảm thấy muốn khóc.

“Duncan?” Nàng nghĩ giọng mình nghe có vẻ như đang khóc.

Hắn không trả lời, nhưng cái thở dài thườn thượt của hắn như bảo nàng biết hắn có nghe thấy.

“Tôi xin lỗi.”

Hắn cực kỳ ngạc nhiên vì lời xin lỗi, quay đầu sang bên để nhìn rõ ràng hơn. Cơn đau nơi đàn ông của hắn đang nhức nhối và hắn không thể giấu vẻ giận dữ trên gương mặt.

“Vì cái gì?”, hắn hỏi, câu tiết vì giọng mình nghe quá khắc nghiệt.

Hắn biết mình lại làm cho nàng sợ vì Madelyne lập tức quay lưng lại. Duncan nhận thấy nàng đang run. Khi hắn sắp sửa vươn tới trước kéo nàng vào vòng tay thì cuối cùng nàng cũng chịu trả lời.

“Vì lợi dụng anh.”

Hắn không thể tin những gì vừa nghe thấy. Đó là lời xin lỗi buồn cười nhất mà hắn từng được nhận.

Một nụ cười từ từ đẩy lùi cơn giận của Duncan. Lạy Chúa, hắn cảm thấy muốn phá ra cười ngay bây giờ, cũng sẽ chịu thua sự thôi thúc nếu Madelyne không chân thành quá mức đến vậy. Tuy nhiên khao khát bảo vệ cảm xúc của nàng đã giữ nụ cười ấy không bật ra thành tiếng. Duncan không hiểu tại sao mình lại muốn bảo vệ cảm xúc của người con gái này, nhưng nó đã ở đó, đeo bám lấy hắn.

Hắn bật ra một tiếng rên dài lê thê. Madelyne nghe thấy và lập tức đi đến kết luận rằng hắn hoàn toàn chán ghét nàng. “Tôi hứa với anh, Duncan, nó sẽ không xảy ra nữa đâu.”

Duncan đặt tay quanh eo nàng và kéo sát vào mình. “Và ta hứa với cô nó sẽ xảy ra tiếp, Madelyne.”

Nàng nghĩ điều đó nghe có vẻ như một lời thề.

4. Chương 4

“Ác quỷ là kẻ biết rõ về danh dự và vứt bỏ nó.”

Nam tước Louddon chỉ mất nửa ngày cưỡi ngựa liên tục đến nơi Duncan và lính của hắn cắm trại. May mắn đồng hành cùng Louddon, vì gã có thể đi suốt đêm dưới ánh sáng soi tỏ của mặt trăng tròn trên cao. Lính của gã sánh ngang với lính của Duncan về lòng trung thành và số lượng. Không một ai than phiền về kế hoạch đột ngột bị thay đổi.

Một người hầu đuổi theo sau báo cho họ biết sự gian xảo của Duncan khi dễ dàng để bị tóm gọn. Đội quân quay về pháo đài. Để rồi tất cả bàng hoàng khi chứng kiến thông điệp được Nam tước Wexton lưu lại. Phải, những thi thể không lành lặn của lính tráng được cử ở lại bảo vệ lãnh địa nằm rải rác khắp nơi. Đoàn người giận dữ và đòi báo thù, tất cả đều thề sẽ là người giết chết Duncan.

Tất cả bọn họ đều cùng Louddon cài bẫy Nam tước Wexton, giờ sự thật ấy bị lờ đi, thay vào đó là quyết tâm rửa nhục cho người lãnh đạo của mình.

Louddon nhanh chóng quyết định đuổi theo Duncan.

Có hai lý do cho sự vội vã này. Đầu tiên, gã nhận ra kế hoạch tiêu diệt Nam tước Duncan bằng những thủ đoạn ô danh có nguy cơ sẽ bị phanh phui, khiến gã trở thành kẻ hèn nhát và bị chế nhạo ở triều đình. Duncan sẽ cảnh báo William II, và dù có ủng hộ Louddon, Đức vua vẫn sẽ rơi vào thế buộc phải phát lệnh khai hoả cuộc chiến một mất một còn giữa hai đối thủ để chấm dứt những gì ông cho là bất đồng quan điểm vụn vặt. Đức vua, hay còn gọi là Rufus, vì khuôn mặt luôn đỏ rực và tính khí nóng nảy, chắc chắn sẽ tức điên lên vì cuộc tranh cãi ầm ĩ. Louddon cũng biết rằng nếu phải đối mặt với Duncan một mình, gã sẽ là

kể thua cuộc. Nam tước Wexton là một chiến binh bất khả chiến bại, hẳn đã chứng tỏ khả năng qua vô số thử thách. Đúng, Duncan sẽ giết gã nếu hắn được trao cơ hội.

Louddon rất khéo léo, tuy nhiên điều đó chỉ hỗ trợ phần nào cho gã trong những lĩnh vực trái với tính cách của Duncan. Louddon có quyền lực đáng gờm tại triều đình. Công việc của gã đại loại như một thư ký, dù gã không biết đọc biết viết và để mặc những vấn đề tế nhị ấy cho hai vị linh mục sống trong triều. Khi lâm triều, nhiệm vụ chính của Louddon là chọn lọc những người có và không có vấn đề thật sự cần thảo luận với Đức vua. Đó là một vị trí đầy quyền lực. Louddon là bậc thầy trong việc xử lý vấn đề. Gã tạo ra nỗi sợ hãi thâm nhập vào những người có tước hiệu thấp hơn, những người sẵn sàng trả tiền để có cơ hội nói chuyện với vị vua của họ. Gã mở đường cho những con người háo hức này rót đầy vàng vào túi gã.

Bây giờ, nếu việc mưu sát Duncan bị phát hiện, gã có thể sẽ mất tất cả.

Anh trai của Madelyne được xem là một người đàn ông đẹp trai. Mái tóc vàng rực rỡ với nếp quăn như sóng vỗ, đôi mắt màu nâu lục nhạt thi thoảng điểm những ánh vàng, vừa đủ cao, dù hơi ốm, với đôi môi như một tác phẩm điêu khắc hoàn hảo. Và khi gã mỉm cười, tất cả phụ nữ ở triều đình gần như ngất xỉu. Các chị gái của Louddon, Clarissa và Sara, có cùng chung mái tóc màu lúa mì và mắt màu nâu lục nhạt. Và họ đẹp không thua gì Louddon.

Louddon được coi là người độc thân hấp dẫn nhất và có thể lựa chọn bất kỳ người phụ nữ nào ở Anh. Dù vậy, gã không muốn ai cả. Gã muốn Madelyne. Cô con gái riêng của mẹ kế gã là lý do thứ hai để gã đuổi theo Duncan. Madelyne chỉ mới quay về nhà hai tháng trước, sau khi quên mất nàng trong suốt nhiều năm qua, gã kinh ngạc khi thấy diện mạo nàng đã biến đổi rõ rệt. Nàng từng là một đứa trẻ xấu xí. Đôi mắt xanh dương to tròn như chiếm hết khuôn mặt. Bờ môi dưới đầy đặn luôn bĩu ra mọi lúc, nàng gầy nhom trông như luôn bệnh tật. Đúng thế, Madelyne là một đứa trẻ vụng về, đôi chân dài, gầy nhẳng khiến nàng luôn vấp ngã mỗi khi cố gắng nhún gót chào.

Louddon chắc chắn đã đánh giá sai vẻ đẹp tiềm năng của nàng. Thời thơ ấu, chẳng có dấu hiệu nào chứng tỏ một ngày nào đó nàng sẽ giống mẹ mình nhiều đến thế. Madelyne trở nên xinh đẹp, duyên dáng, thực ra là lộng lẫy như các chị gái con riêng của cha dượng nàng.

Ai mà nghĩ điều kỳ diệu như thế có thể xảy ra cơ chứ? Con sâu rụt rè đã biến thành một con bướm xinh đẹp. Bạn bè của Louddon đều nín lặng khi lần đầu tiên thấy nàng. Morcarr, bạn tâm giao của Louddon, thậm chí đã khẩn cầu được kết hôn với Madelyne, cùng hàng đồng vàng đi cùng lời đề nghị của anh ta.

Louddon không biết liệu có thể để Madelyne ra đi với một người đàn ông khác hay không. Nàng quá giống mẹ mình. Khi lần đầu tiên nhìn thấy nàng, thể xác gã đã phản ứng một cách tự nhiên. Đó là lần kích động đầu tiên vì một người phụ nữ sau quá nhiều năm Louddon không thể có lại được. Chỉ duy nhất mẹ Madelyne mới có thể ảnh hưởng đến gã theo cách đó. A, Rachael, tình yêu của lòng gã. Cô đã huỷ hoại gã để gã không thể đến với người phụ nữ nào khác. Vậy giờ Rachael đã mất, thói nóng nảy đã đánh cắp cô khỏi gã. Louddon tin rằng ám ảnh sẽ kết thúc cùng với cái chết của cô. Nhưng ngay lúc này đây gã thừa nhận đó là một hy vọng ngu ngốc nhất. Không, nỗi ám ảnh vẫn sống. Madelyne. Cô con gái riêng của mẹ kế gã có thể sẽ là cơ hội tốt thứ hai để gã chứng minh mình vẫn là một người đàn ông.

Louddon luôn dẫn vật bản thân. Gã không thể chọn lựa dứt khoát giữa vấn đề lòng tham và sự thèm khát. Gã muốn chỉ mình gã được sở hữu Madelyne, nhưng cũng muốn số vàng mà nàng sẽ mang lại. Có lẽ, gã nghĩ, nếu đủ khôn ngoan, gã có thể có cả hai.

Madelyne tỉnh dậy trong một tình trạng khó xử nhất. Nàng đang nằm trên người Duncan. Một bên mặt áp vào vùng bụng cứng, phẳng lì của hắn, đôi chân quăn lấy chân hắn, và bàn tay đang lén giữa hai đùi hắn.

Bởi cơn ngái ngủ chưa tan hết nên Madelyne không lập tức nhận ra chính xác nơi bàn tay mình đang thư giãn.

Duncan rất ấm áp, dù... rất cứng. Ôi, Chúa ơi, bàn tay nàng đang ôm lấy bộ phận riêng tư nhất của hắn.

Madelyne vụt mở mắt, căng người trên thân hình kẻ bắt giữ mình, thậm chí không dám thở. Để hắn ngủ yên, nàng điên cuồng cầu nguyện, từ từ rút tay ra khỏi sức nóng của hắn.

“Vậy là, cuối cùng cô cũng thức giấc.”

Duncan biết mình làm nàng hoảng sợ khi nàng giật bắn mình trên hắn. Bàn tay nàng rút phịch xuống giữa nơi đó. Duncan rên lên phản ứng. Chết tiệt, nàng sẽ biến hắn thành kẻ bất lực nếu hắn cho nàng một nửa cơ hội.

Madelyne lặn người ra khỏi Duncan, không dám liếc lên nhìn hắn. Nàng nghĩ lẽ ra nên có lời xin lỗi vì đã vô tình va chạm vào chỗ đó, nhưng hắn biết nàng chỉ vừa nhận ra nơi tay nàng đã đặt vào, phải vậy không?

Ồi, trời ơi, nàng có thể cảm thấy mặt mình đỏ lựng cả lên. Duncan lại nhảu tít mắt vào buổi sáng nay. Hắn có vẻ không muốn lắng nghe lời xin lỗi nào của nàng dù có chuyện gì xảy ra chẳng nữa, vì vậy nàng đặt mỗi lo lắng qua một bên.

Trông hắn cực kỳ dữ tợn. Đúng vậy, bộ râu nâu sẫm mới mọc thực sự làm cho hắn trông giống một con sói hơn là một người đàn ông và hắn đang nhìn nàng với vẻ kỳ lạ khiến tim nàng loạn nhịp. Bàn tay hắn tiếp tục xoè rộng trên lưng nàng. Rồi nàng nhớ cách hắn đã ủ ấm mình suốt đêm. Hắn có thể dễ dàng làm hại nàng. Madelyne nhận ra mình đang cố khuyến khích nỗi sợ hãi bùng phát, nhưng đủ trung thực để thừa nhận là sự thật hoàn toàn ngược lại.Ồ, Duncan đã làm nàng khiếp sợ, nhưng không theo cái cách mà Louddon đã làm.

Hôm nay là lần đầu tiên trong nhiều tuần qua, từ khi trở về nhà anh trai, nàng không thức giấc với nỗi sợ hãi dâng trào trong dạ. Nàng cũng biết lý do, đó là bởi Louddon không có ở đây.

Duncan không giống Louddon một chút nào. Không, một kẻ luôn muốn đưa ra những trừng phạt độc ác chắc chắn sẽ không chia sẻ hơi ấm của mình cho người khác trong khi đang ngủ. Và hắn cũng giữ lời. Hắn không lợi dụng... Chúa nhân từ, nàng đã hôn hắn. Nàng đột nhiên nhớ mọi chi tiết một cách rõ ràng khiến con tim cứ thế đập loạn lên.

Tạ ơn Chúa vì nàng đã học được cách che giấu cảm xúc. Madelyne tin chắc những ý nghĩ kinh khủng đang tồn tại trong đầu không hiển hiện trên mặt. Đó là một phần của ơn trên, đúng không nhỉ? Đúng vậy, nàng nghĩ và thở dài nhẹ nhõm. Duncan không thể biết nàng đang nghĩ gì.

Duncan nhìn Madelyne, thầm thích thú với cách thể hiện cảm xúc bất thường của nàng. Đặc biệt là đôi mắt, chúng đã tố cáo hết thảy, vài phút trước hắn thấy nỗi sợ hãi, bối rối và hắn nghĩ có cả sự nhẹ nhõm nữa.

Hắn là người chuyên đi tìm kiếm những thiếu sót của kẻ khác. Là một chiến binh, biết những gì trong tâm trí đối thủ sẽ giúp hắn phản ứng nhanh hơn. Hắn học cách tìm hiểu những điều mà kẻ thù của hắn coi trọng nhất. Để rồi cướp lấy nó. Đó là cách của những kẻ chiến đấu, nhưng những bài học ấy cũng đã len lỏi vào các mối quan hệ cá nhân của hắn. Không thể tách biệt hai thế giới được. Dù Madelyne không nhận ra điều đó thì nàng cũng đã vô tình trao cho hắn những gợi ý quan trọng trong tính cách của mình. là một phụ nữ coi trọng sự kiểm soát. Che giấu cảm xúc có vẻ là một yêu cầu quan trọng. Madelyne đã cho hắn thấy rằng không phải tất cả phụ nữ đều bị cai trị bởi cảm xúc của chính họ. Chỉ duy nhất một lần trong suốt thời gian hắn phá huỷ nhà nàng, nàng đã để lộ phản ứng ra ngoài. Nàng thét lên đau đớn khi trông thấy những thi thể đầy thương tích. Nhưng Duncan ngờ rằng bản thân Madelyne cũng đã nhận thức được điều đó.

Đúng, Duncan đang khám phá tất cả các bí mật của Madelyne và những gì hắn tìm ra khiến hắn khó hiểu. Thề có Chúa, nàng cũng làm hắn hài lòng.

Duncan nhích ra xa khỏi Madelyne, nếu không thì sự thôi thúc nàng vào vòng tay và lại hôn nàng sẽ trở nên mạnh mẽ đến mức không thể phớt lờ được. Đột nhiên hắn háo hức muốn về đến nhà. Hắn sẽ không cảm thấy thoải mái cho đến khi có được Madelyne một cách an toàn, được bảo vệ đằng sau những bức tường thành bên trong pháo đài của hắn.

Duncan đứng dậy, đuổi thẳng những bắp cơ rồi bỏ ra ngoài, cố đẩy Madelyne ra khỏi tâm trí. Mặt trời đang trèo lên những đám mây màu sữa ở trên cao, mây chắc chắn sẽ chặn được sức nóng làm tan lớp sương giá lạnh bao trùm trên mặt đất buổi đêm. Có nhiều việc phải làm trước khi mặt trời lên cao. Dù ngày mới hơi lạnh lẽo nhưng cơn gió nhẹ thoảng qua đủ làm hài lòng Duncan.

Madelyne biết họ sẽ khởi hành sớm. Nàng đi giày, phủi sạch những vết bẩn trên áo váy, quần áo choàng quanh vai. Nàng đã quan sát và quyết định phải làm gì đó.

Madelyne đi tìm Ansel. Anh chàng cận vệ đã chuẩn bị sẵn sàng con ngựa chiến của Duncan. Madelyne hỏi cậu ta hành lý của mình ở đâu, dù đã giữ một khoảng cách khá an toàn với con thú to lớn, nàng vẫn phải hét lớn câu hỏi, rồi cảm ơn rồi rút khi cậu ta ném cái túi qua cho nàng.

Nàng chỉ định rửa trôi cơn buồn ngủ khỏi mắt nhưng làn nước trong veo quá lôi cuốn. Madelyne dùng miếng xà phòng được ướp hương mà nàng cất trong túi đồ để tắm nhanh rồi thay váy áo mới.

Chúa ơi, trời lạnh ngắt. Madelyne vẫn run lập cập khi thay xong đồ. Nàng mặc chiếc đầm liền bên trong màu vàng nhạt dài chấm mắt cá chân với một chiếc áo ngoài vàng sậm dài đến đầu gối. Có một dải băng màu xanh hoàng gia được may viền theo mép ống tay áo dài của chiếc áo chèn.

Madelyne gói ghém lại túi đồ và quỳ xuống bên cạnh dòng suối, bắt đầu chải mái tóc rối. Nàng đã được nghỉ ngơi, tâm trí không còn héo hon vì lo sợ. Bây giờ nàng có nhiều thời gian để nghĩ về tình trạng hiện tại của mình. Câu hỏi quan trọng hơn hết là phải tìm ra tại sao Duncan mang nàng theo. Hắn đã bảo nàng thuộc về hắn. Madelyne không hiểu ý hắn là gì nhưng nàng quá nhát để yêu cầu một lời giải thích.

Gilard đến để đưa Madelyne về. Nàng nghe tiếng bước chân và quay lại đúng lúc anh ta đến gần.

“Đến lúc phải đi rồi”, Gilard rống lên. Sức mạnh trong giọng anh ta gần như đẩy nàng rơi xuống nước. Gilard vội vàng vươn ra phía trước giật mạnh nàng, vô tình giúp nàng đứng vững tránh khỏi điều hổ thẹn.

“Tôi vẫn còn phải tết tóc, Gilard. Sau đó tôi sẽ sẵn sàng. Và thật sự thì anh không cần quát vào mặt tôi”, nàng nói thêm, cố giữ giọng thật dịu dàng. “Thính giác của tôi hoàn toàn tốt.”

“Tóc cô? Cô vẫn...” Gilard choáng váng đến nỗi không thể nói tiếp. Anh ta nhìn Madelyne như thể nàng đã bị mất trí. “Vì Chúa, cô là tù nhân của chúng tôi”, cuối cùng anh ta cũng lắp bắp nói.

“Tôi cũng ngờ ngợ như vậy”, Madelyne trả lời. Giọng nàng yên ả như hơi thở buổi sớm mai. “Nhưng chẳng lẽ điều đó có nghĩa là tôi không thể hoàn tất việc chải tóc trước khi chúng ta lên đường ư?”

“Cô đang trêu tức tôi đấy hả?” Gilard quát lớn. “Tiểu thư Madelyne, cô đang bị bắt giữ. Chẳng lẽ cô quá ngớ ngẩn nên không nhận ra sao?”

Madelyne lắc đầu. “Tại sao anh lại giận dữ với tôi? Anh quát to từng từ một. Đó là thói quen thường ngày của anh, hay vì tôi là em gái của Louddon?”

Gilard không trả lời ngay. Khuôn mặt anh ta trở nên đỏ rực. Madelyne biết mình đã làm anh ta điên tiết. Nàng cảm thấy ân hận về điều đó, tuy vậy nàng vẫn quyết định tiếp tục trêu chọc anh ta. Gilard rõ ràng rất khó kiểm soát thói nóng nảy, và nếu nàng kích thích anh ta vừa đủ, có lẽ anh ta sẽ nói chuyện gì sẽ xảy đến với nàng. Gilard dễ hiểu hơn nhiều so với ông anh trai. Và cũng dễ điều khiển hơn, nếu nàng đủ thông minh.

“Tại sao tôi lại bị bắt?”, nàng buột miệng hỏi. Sự thẳng thừng trong câu nói khiến nàng nhăn mặt. Rốt cuộc thì nàng rất không thông minh, do vậy hoàn toàn bất ngờ khi Gilard thực thà trả lời.

“Anh trai cô là kẻ khơi mào cho cuộc chiến này, Madelyne. Cô biết rõ điều đó.”

“Tôi không biết rõ chuyện gì cả”, Madelyne bác bỏ. “Vui lòng giải thích cho tôi biết. Tôi muốn hiểu rõ.”

“Tại sao cô giả vờ ngây thơ với tôi?” Gilard gắt. “Tất cả mọi người ở nước Anh đều biết những gì đã xảy ra trong năm qua.”

“Không phải tất cả mọi người, Gilard”, Madelyne quay lại. “Tôi chỉ vừa quay lại nhà anh trai tôi cách đây hai tháng. Tôi đã sống nhiều năm tại một vùng biệt lập.”

“Được rồi”, Gilard nói với vẻ khinh miệt. “Sống với gã linh mục giả danh của cô, tôi hiểu.”

Madelyne có thể cảm thấy sự bình tĩnh trôi tuột đi. Nàng muốn thét vào mặt gã kiêu ngạo kia ngay. Chẳng lẽ tất cả mọi người ở Anh đều tin vào những lời đồn kinh khủng đó?

“Rất tốt”, Gilard tuyên bố. Anh ta có vẻ không nhận ra cơn thịnh nộ của Madelyne. “Tôi sẽ nói cho cô biết tất cả sự thật, rồi cô sẽ không thể giả vờ được nữa. Binh lính của Louddon đã tấn công hai lãnh địa thuộc về các thuộc hạ của Duncan. Cả hai cuộc tấn công đó đều tàn sát phụ nữ và trẻ em vô tội. Các thuộc hạ

đều không nhận được lời cảnh báo nào, anh trai cô giả vờ thân thiện cho đến khi người của hắn vào được bên trong pháo đài.”

“Tại sao? Tại sao Louddon lại làm điều đó? Anh ấy hy vọng đạt được điều gì chứ?”

Nàng cố tỏ ra không kinh hãi với những lời nói của Gilard. Madelyne biết anh trai mình có khả năng thực hiện hành động đối trá đó, nhưng không thể hiểu được động cơ của gã. “Chắc chắn Louddon biết Duncan, với tư cách là một lãnh chúa, sẽ trả đũa.”

“Đúng, đó là hy vọng của hắn ta, Madelyne. Hắn ta đang cố gắng giết Duncan”, Gilard bật cười khinh miệt. “Anh trai cô là kẻ ham muốn quyền lực. Hắn ta chỉ sợ một người ở nước Anh này. Đó là Duncan. Họ có quyền lực ngang nhau. Đức vua coi trọng lòng trung thành của anh trai tôi nhiều như ngài coi trọng tình bạn với Louddon.”

“Đức vua cho phép sự đối trá này?” Madelyne hỏi.

“William không chấp nhận những cáo buộc không có bằng chứng”, Gilard trả lời. Giọng anh ta nhuốm đầy vẻ kinh tởm. “Ngài không ủng hộ Louddon lẫn Duncan. Tôi có thể hứa với cô điều này, Madelyne. Khi Đức vua của chúng ta trở về từ Normandy, ngài sẽ không né tránh vấn đề lâu hơn nữa.”

“Vậy là Duncan không thể hành động thay mặt cho thuộc hạ của anh ta?” Madelyne chưa chịu dừng lại. “Đó là lý do nhà của anh trai tôi bị phá hủy?”

“Cô thật ngây thơ nếu tin rằng Duncan không trả đũa. Anh ấy hất cẳng bọn khốn kiếp ra khỏi lãnh địa thuộc sở hữu của thuộc hạ anh ấy ngay lập tức.”

“Ăn miếng trả miếng ư, Gilard?” Madelyne thì thầm. “Có phải Duncan sẽ giết những người vô tội cũng như kẻ có tội không?”

“Không”, Gilard trả lời. “Chúng tôi không giết hại phụ nữ và trẻ em. Người Wexton chúng tôi không phải là những kẻ cuồng sát, Madelyne, dù anh trai cô đã kể cho cô nghe bất cứ chuyện gì. Và người của chúng tôi cũng không nấp sau sự đối trá trước khi tấn công.”

“Louddon không kể gì cho tôi nghe hết”, Madelyne lại phản bác. “Anh quên tôi chỉ là em gái thôi sao. Tôi không được biết những suy nghĩ riêng của anh mình.” Vai nàng sụp xuống. Chứa ơi, có quá nhiều cân nhắc, có quá nhiều lập luận. “Chuyện gì sẽ xảy ra nếu Đức vua đứng về phía Louddon? Chuyện gì sẽ xảy ra với anh trai anh?”

Gilard cảm nhận được nỗi sợ hãi trong giọng nói của nàng. Tại sao ư, nàng đang nói như thể rất quan tâm đến Duncan. Điều đó cũng có lý, xét đến vị trí hiện giờ là một tù nhân của nàng. Tiểu thư Madelyne sẽ khiến gã rối loạn nếu không đề phòng.

“Duncan là người thiếu kiên nhẫn, khi anh trai cô dám động đến một người Wexton, gã đã định đoạt số phận của mình. Anh trai tôi sẽ không đợi Đức vua quay lại Anh để ông ấy có thể ra lệnh một trận chiến sinh tử với gã anh trai khốn kiếp của cô. Không, Duncan sẽ giết Louddon, dù có hay không lời chúc phúc lành của Đức vua.”

“Anh có ý gì khi nói Louddon đã động chạm đến một người Wexton?” Madelyne hỏi. “Có một người anh em Wexton?” Madelyne hỏi. “Có một người anh em Wexton khác đã bị Louddon giết ư?”, nàng phỏng đoán.

“À, vậy là cô cũng giả vờ không biết gì về Adela, nó có phải là cách chơi của trò này không?” Gilard hỏi lại.

Bụng nàng thắt lại khi thấy vẻ đáng sợ hiện lên trong mắt Gilard. “Làm ơn”, nàng thăm thì, cúi đầu tránh sự hận thù đang toát ra từ gã, “Tôi phải biết tất cả mọi chuyện. Adela là ai?”

“Chị em gái của chúng tôi.”

Madelyne ngẩng phắt đầu lên. “Các anh sẽ gây chiến vì chị em gái của mình ư?”

Trông nàng hoàn toàn sững sốt. Gilard không biết điều gì đã tạo ra phản ứng đó. “Chị gái của tôi đến triều đình và trong thời gian ở lại đó, Louddon đã giả trò cường đoạt và hung bạo đánh đập chị ấy đến nỗi việc chị ấy sống sót thật sự là một phép màu. Cho dù giờ đây cơ thể chị ấy đã lành lặn nhưng tâm trí thì vẫn rất bất ổn.”

Sự bình tĩnh của Madelyne sụp đổ. Nàng quay lưng lại với Gilard để anh ta không thể thấy nước mắt đang lăn xuống má nàng. “Tôi rất xin lỗi, Gilard”, nàng thì thầm.

“Và cô tin những gì tôi vừa nói?” Gilard hỏi gay gắt, muốn chắc chắn tiểu thư Madelyne không thể phủ nhận sự thật hơn được nữa.

“Một phần của câu chuyện, đúng”, Madelyne trả lời. “Louddon có thể đánh đập phụ nữ cho đến chết. Dù vậy tôi không biết anh ấy có cưỡng hiếp phụ nữ hay không, nhưng nếu anh nói đó là sự thật thì tôi sẽ tin anh. Anh trai tôi là một con quỷ. Tôi sẽ không biện hộ cho anh ấy.”

“Vậy thì cô không tin điều gì?” Gilard hỏi, lại quát to.

“Anh làm tôi nghĩ anh quý trọng chị gái của anh”, Madelyne thú nhận. “Tôi thấy rối loạn.”

“Cô đang nói cái quái gì thế hả?”

“Anh nổi sung với tôi vì Louddon làm ô danh cái tên Wexton hay vì anh thật sự yêu chị gái mình?”

Gilard bị chọc tức bởi câu hỏi đó. Anh ta chớp lấy Madelyne và giật nàng quay người đối mặt với mình. Bàn tay anh ta kẹp chặt vai nàng đến mức nhói đau. “Dĩ nhiên tôi yêu chị gái tôi”, anh ta hét lên. “Ăn miếng trả miếng, Madelyne. Chúng tôi đã cướp cô khỏi anh trai cô, thứ mà anh ta coi trọng nhất. Cô! Gã sẽ đuổi theo cô, và khi gã đến, gã sẽ chết.”

“Vậy tôi là người phải chịu trách nhiệm cho các tội lỗi của anh tôi?”

“Cô là miếng mồi để dụ con quỷ ra khỏi hang”, Gilard trả lời.

“Có một sai lầm trong kế hoạch này”, Madelyne nói khẽ. Giọng nàng tủi thẹn. “Louddon sẽ không đuổi theo tôi. Tôi không đủ quan trọng với anh ấy.”

“Louddon không phải là kẻ ngu”, Gilard nói, tức điên lên vì đột ngột nhận ra ý của Madelyne.

Cả Madelyne lẫn Gilard đều không nghe thấy Duncan đến gần. “Bỏ tay ra khỏi cô ấy, Gilard. Ngay!”

Gilard nhanh chóng tuân theo, thậm chí còn lùi lại một bước, tạo khoảng cách giữa mình và tù nhân của họ.

Duncan bắt đầu hướng về phía em trai, dự định tìm hiểu tại sao Madelyne lại khóc. Hắn để Gilard thấy mình giận dữ thế nào.

Madelyne đứng giữa hai anh em. Nàng đối mặt với Duncan. “Anh ấy không làm hại tôi”, nàng nói. “Em trai anh chỉ đang giải thích tôi có tác dụng gì trong tất cả những chuyện này. Chỉ vậy thôi.”

Duncan có thể thấy được nỗi đau trong đôi mắt xanh thăm thẳm của Madelyne, nhưng trước khi hắn hỏi thì nàng xoay người, nhặt túi đồ lên, rồi nói thêm, “Đến giờ đi rồi”.

Nàng cố vượt qua Gilard để quay lại trại. Duncan dõi theo, thấy em trai nhanh chóng nhường lối cho Madelyne.

“Cô ta muốn em tin cô ta vô tội”, Gilard lầm bầm.

“Madelyne nói với cậu vậy à?” Duncan hỏi.

“Không, cô ta không nói”, Gilard nhún vai thừa nhận. “Cô ta không hề biện minh cho bản thân chút nào cả, Duncan, nhưng cô ta cư xử quá ngây thơ. Chết tiệt, em không hiểu. Cô ta có vẻ bất ngờ khi biết chúng ta quan tâm đến chị em gái của mình. Em nghĩ đó là phản ứng thật. Tại sao à, cô ta đã hỏi em là chúng ta có coi trọng Adela hay không.”

“Và khi cậu trả lời cô ấy thì sao?” Duncan hỏi.

“Cô ta hoàn toàn khó hiểu hơn. Em không hiểu cô ta”, Gilard cầu nhàu. “Kế hoạch này được thực hiện sớm chừng nào thì tốt chừng ấy. Tiểu thư Madelyne không như những gì em mong đợi.”

“Cô ấy là người mâu thuẫn”, Duncan khẳng định. “Thề có Chúa, cô ấy không hiểu giá trị của bản thân.” Hấn thở dài qua câu nhận xét và nói tiếp, “Đi thôi, trễ giờ rồi. Nếu nhanh chân chúng ta sẽ về đến nhà lúc hoàng hôn”.

Gilard gật đầu thay cho câu trả lời và bước tới cạnh anh trai.

Trên đường về nơi cắm trại, Madelyne quyết định sẽ không đi đâu hết. Nàng đứng giữa khoảng đất trống, áo choàng phủ quanh vai. Ansel đã lấy túi đồ của nàng và nàng không tranh cãi với gã cận vệ. Nàng không quan tâm nếu hành lý của mình đi cùng Duncan. Thề có Chúa, nàng nghĩ mình không còn quan tâm đến chuyện gì nữa. Nàng chỉ muốn ở một mình.

Sau khi ra hiệu cho Madelyne lên ngựa, Duncan bước về phía gã cận vệ để mặc cho xong bộ chiến phục. Hấn đột ngột dừng lại và quay người nhìn Madelyne, không tin nổi những gì mình nhìn thấy.

Nàng lại nói “không” với hấn lần nữa. Duncan hết sức ngạc nhiên bởi hành động đầy thách thức của nàng nên không phản ứng ngay tức thì. Madelyne lắc đầu lần thứ ba rồi bất ngờ xoay người bắt đầu bước vào khu rừng.

“Madelyne!”

Tiếng gầm của Duncan khiến nàng phải đứng lại. Theo phản xạ, nàng nhìn hấn, thầm cầu nguyện bản thân đủ can đảm để chống lại hấn lần nữa.

“Lên ngựa của ta ngay.”

Họ nhìn nhau chằm chằm một lúc lâu, trong im lặng Madelyne nhận ra những người xung quanh đã ngừng nhiệm vụ và dõi theo họ. Duncan sẽ không nhượng bộ trước mặt lính của hấn. Cách hấn nhìn nàng cho nàng biết nhiều hơn thế.

Madelyne nâng gấu váy lên và nhanh chóng đến đứng trước mặt Duncan. Mọi người vẫn nhìn, nhưng nếu nhỏ giọng thì có lẽ họ sẽ không thể nghe thấy những gì nàng nói với người lãnh đạo của họ.

“Tôi sẽ không đi với anh đâu, Duncan. Và nếu không quá ngoan cố, anh sẽ nhận thấy Louddon sẽ không đến vì tôi. Anh đang làm mất thời gian của mình đấy. Hãy để tôi lại đây.”

“Để cô lại nơi hoang vu này sao?” Duncan hỏi, giọng hấn thì thầm nhỏ nhẹ như nàng. “Cô sẽ không sống quá một giờ.”

“Tôi đã vượt qua được những tình huống còn tệ hơn nữa, thưa ngài”, Madelyne trả lời, so thẳng vai. “Tôi đã quyết định, thưa Nam tước. Tôi sẽ không đi với anh.”

“Madelyne, nếu có kẻ nào chống lại mệnh lệnh của ta như cách cô vừa làm, hấn ta sẽ không sống đủ lâu để khoe khoang về nó đâu. Và khi ta ra lệnh, ta mong nó sẽ được thực hiện ngay. Đừng có mà lắc đầu với ta nữa, nếu không ta sẽ quật ngược cô xuống đất để trả đũa đấy.”

Đó là một lối cư xử khó chịu của Duncan, hấn cảm thấy hối tiếc ngay khi những từ ngữ ấy vọt khỏi miệng. Hấn đang kẹp chặt tay nàng, biết rằng đã vô tình làm nàng đau khi thấy nàng nhăn mặt. Hấn lập tức buông tay, trông đợi nàng thi hành mệnh lệnh của hấn càng nhanh càng tốt.

Madelyne không nhúc nhích mà chằm chằm nhìn hấn, vẻ điềm tĩnh đã quay lại trên khuôn mặt và nàng từ tốn nói, “Tôi đã từng bị đánh văng xuống đất, cứ đánh tôi nếu anh muốn. Khi tôi đứng lên được, anh có thể hạ gục tôi lần nữa nếu thích”.

Từng từ tuôn ra khiến hấn bối rối. Hấn biết nàng nói thật. Hấn nhúu mày, tức điên lên với kẻ dám ngược đãi nàng và biết, tâm trí hấn biết, Louddon là kẻ đã trừng phạt nàng. “Tại sao anh trai cô...”

“Điều này không quan trọng”, Madelyne cắt ngang trước khi Duncan kết thúc câu hỏi. Nàng hối tiếc vì đã nói ra. Madelyne không muốn sự cảm thông hoặc thương hại của ai khác. Tất cả những gì nàng muốn là được ở yên một mình.

Duncan thở dài. “Lên ngựa của ta, Madelyne.”

Lòng can đảm tạm thời bỏ rơi nàng khi nàng thấy bắp cơ một bên má Duncan giật giật. Chuyển động đó khiến quai hàm hắn siết chặt.

Duncan bật ra một tiếng gầm gừ khản đặc từ sâu trong cổ họng, nhằm giảm bớt sự bức bối. Hắn quay nàng lại đối mặt với nơi mà con ngựa chiến đang được buộc và đẩy nhẹ nàng tới trước. “Cô vừa cho ta thêm một lý do khác nữa để giết Louddon”, hắn thầm thì.

Madelyne bắt đầu xoay lại để yêu cầu Duncan giải thích nhưng ánh mắt hắn cho thấy sự kiên nhẫn của hắn dành cho nàng đã quá mong manh. Nàng chấp nhận sự thật rằng mình đã thua trong cuộc tranh cãi này. Duncan nhất định mang nàng theo bất kể nàng nói hay làm gì.

Nàng thở dài tiếc nuối và dậm bước đến chỗ con ngựa của Duncan. Hầu hết lính tráng vẫn chưa tiếp tục trở lại nhiệm vụ. Tất cả bọn họ đều dõi theo Madelyne. Nàng cố ra vẻ bình thản nhưng bên trong, tim nàng đập nhanh đến nỗi chực vỡ tung. Cho dù tính khí của Duncan ảnh hưởng rất lớn đến sự bình yên trong tâm hồn nàng thì vẫn còn một mối quan tâm lớn hơn trước mắt bây giờ. Con quái vật của Duncan. Việc bị chộp lấy và ném lên lưng con quái vật xấu xí khổng lồ khác hoàn toàn với việc trèo lên yên mà không có sự trợ giúp.

“Mình mới hèn nhát làm sao”, Madelyne lẩm bẩm một mình. Nàng đang bắt chước Cha Berton, vì ông thường tự nói chuyện với bản thân, cũng nhớ đã một lần ông nói với nàng rằng không ai quan tâm đến những gì ông nói hơn chính ông cả. Madelyne mỉm cười với ký ức yêu thương đó.

“Ôi, Cha ơi, nếu Cha có thể thấy con lúc này, Cha sẽ xấu hổ mất thôi. Con phải trèo lên lưng một con ngựa ma quỷ và chắc chắn nó sẽ làm con hổ thẹn.”

Sự mỉa mai và nỗi lo lắng cuối cùng cũng xâm nhập vào nỗi sợ của nàng. “Tại sao mình lại phải bận tâm đến việc hổ thẹn khi con ngựa của Duncan sắp giẫm mình đến chết? Mình quan tâm làm gì nếu họ nghĩ mình là kẻ hèn nhát cơ chứ? Mình rồi cũng sẽ chết.”

Cuộc đấu tranh nội tâm khiến nỗi sợ giảm bớt. Madelyne bắt đầu bình tĩnh lại một chút, cho đến khi nhận ra con ngựa chiến đang nhìn mình. Con vật cũng không thích những gì nó nhìn thấy, Madelyne kết luận, khi nó bắt đầu giậm huỳnh huých trên mặt đất bằng hai chân trước. Nó thậm chí còn khịt khịt mũi với nàng nữa cơ đấy. Con ngựa ngu ngốc đã nhiễm hết những tính cách đáng ghét của chủ nhân, Madelyne quả quyết.

Nàng gom góp lòng can đảm và bước đến cạnh con ngựa. Nó dường như không thích lắm và thực tế là cố đẩy nàng ra xa bằng hông sau. Madelyne vướn người chộp lấy cái yên nhưng con ngựa hí lớn làm nàng phải nhảy lùi lại.

Madelyne chống tay lên hai bên hông trong lúc bức tức. “Mày to hơn tao, nhưng tất nhiên là không thông minh bằng tao.” Nàng hài lòng vì thấy con ngựa rõ ràng đã nhìn mình. Nàng biết nó không thể hiểu nàng đang nói gì nhưng dù sao đi nữa thì nàng cũng cảm thấy tâm trạng khá hơn vì đã gây được sự chú ý.

Nàng mỉm cười với con quái vật trong khi rụt rè di chuyển lại gần.

Khi đã đứng đối mặt, nàng kéo sợi dây cương, buộc nó cúi đầu xuống. Rồi nàng bắt đầu thì thầm với nó bằng chất giọng nhỏ nhẹ dịu dàng, cẩn thận giải thích nỗi sợ hãi của mình. “Tao chưa từng học cưỡi ngựa và đó là lý do tại sao tao e sợ mày. Mày rất khỏe, mày có thể giẫm chết tao. Tao chưa nghe chủ nhân của mày gọi tên mày nhưng nếu mày là của tao thì tao sẽ gọi mày là Silenus. Đây là cái tên của một trong những vị thần tao yêu thích trong các câu chuyện cổ. Silenus là một trong những vị thần hùng mạnh của thiên nhiên, hoang dã và chưa được thuần hoá, rất giống mày. Đúng thế, Silenus là một cái tên thích hợp với mày.”

Khi kết thúc màn độc thoại, Madelyne thả sợi dây cương. “Chủ nhân của mày ra lệnh cho tao leo lên lưng mày, Silenus. Làm ơn đứng yên nhé, vì tao vẫn còn sợ mày lắm.”

Duncan đã mặc đồ xong. Hắn đứng đó, dõi mắt với sự kinh ngạc gia tăng trong khi Madelyne trò chuyện với con ngựa. Hắn không thể nghe thấy những gì nàng nói. Chúa ơi, nàng đang cố leo lên ngựa từ phía bên kia, sai rồi. Hắn bắt đầu hét lên cảnh báo, con ngựa đã được cột chặt nhưng lời nói bị dồn lại trong cổ họng vì hắn thấy Madelyne đã ngồi được lên lưng con vật khổng lồ. Tất cả đều không đúng và lạ lùng. Hắn thở

hất ra. Giờ thì hẳn đã hiểu tại sao Madelyne cứ bám chặt lấy hẳn khi họ cưỡi ngựa trên đường. Nàng sợ con ngựa của hẳn. Hẳn thắc mắc là sự sợ hãi buồn cười ấy chỉ giới hạn với con ngựa chiến của hẳn hay với tất cả những con ngựa khác.

Con ngựa chiến bắt kham chẳng buồn nhúc nhích, nó để yên cho Madelyne vụng về trèo lên yên. Và tuyệt thật nếu nàng không nghiêng người xuống và nói gì với nó ngay khi ngồi vững.

“Anh có thấy những gì em vừa thấy không?” Gilard lên tiếng hỏi từ sau lưng Duncan.

Duncan gật đầu mà không quay lại. Hẳn tiếp tục chăm chú nhìn Madelyne, khoé môi nhếch lên một nụ cười.

“Ai đã dạy cô ta cách cưỡi ngựa thế nhỉ?” Gilard hỏi, lắc đầu thú vị. “Cô ta dường như không có lấy một kỹ năng nào.”

“Không ai dạy cô ấy cả”, Duncan nói. “Điều đó quá rõ ràng, Gilard. Là thật, nhưng con ngựa của anh dường như lại không khó chịu với sự thiếu hiểu biết đó của Madelyne.” Rồi hẳn lắc đầu và tiến đến chỗ quý cô đang thảo luận với con ngựa.

Gã cận vệ trẻ Ansel đến gần Madelyne từ hướng ngược lại. Nét cười vương trên khuôn mặt tàn nhang của cậu ta, chàng trai bắt đầu giảng giải cho Madelyne. “Tiểu thư phải lên ngựa từ bên trái”, cậu ta nói cụ thể và nắm lấy tay Madelyne như thể sẽ kéo nàng xuống đất để nàng làm lại cho đúng. Con ngựa chiến bắt đầu nhảy dựng lên ngay khi Duncan đến gần. Bàn tay của Ansel bị hất bay cái vèo như thân hình cậu ta.

“Đừng bao giờ chạm vào cô ấy nữa”, tiếng gầm của Duncan đuổi theo Ansel. Gã cận vệ nhanh chóng đứng dậy, rõ ràng không bị thương sau cú ngã và gật đầu ngay tắp lự.

Cậu bé tội nghiệp trông khá hoảng sợ vì đã làm phật ý chủ nhân, Madelyne quyết định thay mặt cậu ta can thiệp. “Cận vệ của anh quan tâm hướng dẫn tôi thôi”, nàng bắt đầu. “Cậu ấy muốn giúp tôi xuống đất vì trong lúc vội vàng tôi đã ngớ ngẩn quên mất việc lên ngựa từ phía thích hợp.”

Ansel trao cho Madelyne cái nhìn biết ơn trước khi quay lại cúi chào chủ nhân. Duncan gật đầu, hài lòng với lời giải thích.

Khi Madelyne nhận ra Duncan chuẩn bị lên lưng Silenus, nàng nhắm nghiền mắt, chắc rằng mình sắp sửa bị ném xuống đất.

Duncan thấy Madelyne nhắm mắt lại trước khi quay mặt đi. Hẳn lắc đầu, tự hỏi có chuyện gì xảy ra với nàng, rồi lên yên và nhắc Madelyne vào trong lòng bằng một động tác nhanh gọn.

Hẳn quấn chặt nàng trong chiếc áo choàng dày và siết chặt nàng vào ngực trước khi nàng kịp lo lắng về mọi việc.

“Anh không tốt hơn Louddon đâu”, Madelyne thì thầm một mình. “Anh nghĩ tôi không nhận thấy rằng anh thậm chí chẳng thèm dành chút thời gian để chôn những người tử trận của mình trước khi rời khỏi pháo đài của anh trai tôi ư? Đúng vậy đấy, tôi đã nhận thấy tất cả. Anh hẳn tâm y chang anh ta. Anh giết chóc mà không thèm hối hận.”

Câu nói khiến Duncan phải dùng hết khả năng tự kiềm chế để không chộp lấy nàng và lắc cho đến khi nàng hiểu ra. “Madelyne, bọn ta không chôn những người tử trận bởi vì người của ta không có ai chết cả.”

Madelyne quá ngạc nhiên, nàng vội liếc mắt nhìn hẳn. Đỉnh đầu nàng va chạm vào cằm hẳn nhưng nàng không thèm xin lỗi. “Thì thế ở khắp nơi, Duncan.”

“Lính của Louddon, Madelyne, không phải của ta”, Duncan đáp lời.

“Anh mong tôi tin rằng lính của anh giỏi đến nỗi họ...”

“Ta mong cô thôi trêu tức tính khí của ta, Madelyne”, Duncan từ tốn trả lời. Nàng hiểu ý hẳn là gì khi hẳn trùm mũ áo choàng lên đầu nàng.

Hẳn là kẻ xấu xa, nhất định thế. Và rõ ràng là hẳn không có trái tim. Đúng vậy, hẳn không thể giết chóc dễ dàng như thế nếu hẳn được ban tặng các cảm xúc của con người.

Thực ra Madelyne không thể hình dung ra việc lấy đi cuộc sống của người khác. Cuộc sống dưới sự dẫn dắt và che chở của Cha Berton cùng hai người bạn của ông không chuẩn bị cho nàng cách đối phó với loại người như Louddon hoặc Duncan.

Madelyne biết sự nhún nhường quý giá đến mức nào. Nàng buộc phải hiền lành trước mặt anh trai. Bên trong nàng thì nổi xung lên. Nàng cầu mong bản thân không có một tâm hồn đen tối như Louddon. Họ có chung một người cha. Madelyne muốn tin rằng mình được sinh ra với những tính cách tốt lành từ phía bên ngoại và không thừa hưởng nét xấu xa nào từ cha mình. Có phải nàng đang tự lừa dối mình không?

Nàng sớm kiệt sức vì lo lắng. Hôm nay đã chứng minh là ngày khó khăn nhất mà nàng phải chịu đựng. Những nút dây thần kinh căng ra đến giới hạn. Nàng nghe thấy một gã lính nói rằng họ gần về đến nhà, có lẽ bởi tin rằng chẳng đường sẽ kết thúc trong nháy mắt nên mỗi giờ dường như đều kéo dài hơn.

Địa hình đồi núi gập ghềnh đã làm chậm tiến độ. Duncan không thể giữ nhịp độ liên tục và nhanh chóng như cũ. Vài lần Madelyne tin chắc con ngựa chiến sắp vấp ngã. Nàng đã trải qua một ngày dài đau khổ với đôi mắt nhắm nghiền và trong vòng tay của Duncan. Đúng, nàng khiến bản thân lo lắng đến kiệt sức, đoán chắc họ sẽ bị ném vào một trong những khe núi sâu hun hút và lờm chờm trên đường. Silenus dường như lại thích đi gần những chỗ đó hơn.

Một tên lính hét to thông báo khi đặt chân lên lãnh địa của Wexton. Những tiếng hoan hô vang vọng khắp các ngọn đồi. Madelyne thở ra nhẹ nhõm. Nàng bót dựa vào ngực Duncan và cảm thấy sự căng thẳng đã rời khỏi vai. Nàng đã quá mệt mỏi để có thể lo lắng đến những chuyện sẽ xảy ra khi bước vào nhà hắc. Chỉ việc tuột xuống đất, rời khỏi lưng Silenus bây giờ cũng đủ hạnh phúc lắm rồi.

Trời lạnh căm căm cả ngày. Madelyne càng lúc càng nôn nóng kể từ giây phút bước vào vùng đất Wexton, thời gian dường như trở nên dài hơn mà vẫn chưa đến được pháo đài.

Ánh sáng ban ngày dần nhạt màu lúc Duncan ra lệnh cho cả đoàn nghỉ ngơi. Gilard khiến hắc phải dừng lại. Madelyne có thể đoán về mặt khắc nghiệt của Duncan rằng hắc chẳng thích việc này chút nào. Nàng cũng để ý thấy Gilard không tỏ ra khó chịu dù chỉ một chút trước lời nói gay gắt của anh trai.

“Chẳng lẽ cậu còn yếu hơn cả tù nhân của chúng ta à?” Duncan hỏi Gilard khi anh ta khẳng khái đòi nghỉ ngơi một lúc.

“Chân em mất hết cảm giác rồi”, Gilard nhún vai.

“Tiểu thư Madelyne đây không hề phàn nàn”, Duncan khích bác sau khi giơ tay ra hiệu cho lính dừng lại.

“Tù nhân của anh sợ đến nỗi không nói gì được”, Gilard chế giễu. “Cô ta ẩn nấp bên dưới áo choàng của anh và khóc trên ngực anh.”

“Anh không nghĩ vậy”, Duncan trả lời. Hắc giật cái áo choàng ra để Gilard thấy khuôn mặt của Madelyne. “Có thấy giọt nước mắt nào không, Gilard?”, hắc hỏi với giọng vui thích.

Gilard lắc đầu. Duncan đang cố làm cho anh ta cảm thấy thấp kém so với người phụ nữ xinh đẹp hắc đang ôm trong tay. Anh ta chẳng hề thấy khó chịu với thủ đoạn gian xảo đó và thật sự là đã cười khúc khích. Mong muốn được duỗi thẳng chân và ném chút bia là mối quan tâm duy nhất hiện giờ của anh ta. Mà thật sự thì bằng quang của anh ta sắp vỡ ra đến nơi rồi.

“Tù nhân của anh quá ngây ngô nên chẳng biết sợ hãi là gì”, Gilard toét miệng cười.

Duncan không thấy thú vị với nhận xét đó. Hắc tặng Gilard cái cau mày dữ dội đủ để khiến gã em trai bỏ chạy, rồi hắc từ từ xuống ngựa.

Duncan dõi theo cho đến khi Gilard khuất vào trong rừng và quay lại với Madelyne. Nàng vươn người để nhận sự giúp đỡ, đặt tay lên bờ vai rộng của hắc. Nàng thậm chí còn mỉm cười.

Duncan không cười lại. Tuy nhiên hắc giúp nàng đứng trên mặt đất lâu hơn bình thường. Bàn tay hắc luôn quanh eo nàng khi kéo nàng về phía hắc, nhưng ngay khi tầm mắt họ giao nhau và cách một chút, hắc ngừng lại.

Madelyne duỗi thẳng chân, tiếng rên đau nhức không thể nén lại bật ra khỏi miệng. Mỗi bắp cơ phía sau gào thét vì nhức nhối.

Hắn trâng tráo cười vào tình trạng khốn khổ của nàng.

Madelyne tin Duncan đang cố moi móc nhược điểm của mình. Không thì sao nàng có thể giải thích được nỗi thôi thúc đột ngột bùng ra là hét vào mặt hắn. Được rồi, hắn đang đẩy những tính cách xấu xa của nàng ra ánh sáng. Tại sao ư, nàng không bao giờ hét vào mặt bất kỳ ai. Nàng là một phụ nữ dịu dàng, được Chúa ban tặng một tính khí điềm đạm và ngọt ngào. Cha Berton thường nói với nàng rằng như thế là đủ.

Giờ đây tên chiến binh chết tiệt này lại nhạo báng và moi móc sự dịu dàng ra khỏi nàng. Tốt thôi, nàng sẽ không để chuyện đó xảy ra. Duncan sẽ không thể khiến nàng nổi nóng, dù hắn có toét miệng cười trên sự đau nhức của nàng bao nhiêu đi chăng nữa.

Nàng nhìn chằm chằm vào mắt hắn, quyết định không chùn bước lần này. Hắn cũng chăm chú nhìn nàng, cứ như hành động đó có thể tìm ra câu trả lời cho vài câu đố chưa có lời giải đáp đang làm phiền hắn.

Ánh mắt hắn chậm rãi di chuyển xuống thấp hơn, cho đến khi nhìn vào miệng nàng, nàng thắc mắc điều đó mãi đến lúc nhận ra mình cũng đang chăm chú nhìn hắn.

Mặt nàng ửng đỏ mà chẳng hiểu tại sao. “Gilard sai rồi. Tôi không ngây ngô.”

Tâm hồn đen tối của hắn rộng mở.

“Giờ anh có thể thả tôi ra rồi”, nàng trao cho hắn một vẻ mặt mà nàng hy vọng nó khá là kiêu căng.

“Cô sẽ ngã ngựa ra sau nếu ta làm thế”, Duncan tuyên bố.

“Và nó sẽ mang lại cho anh niềm vui?”, nàng hỏi, cố giữ giọng trầm thì nhỏ nhẹ khi hắn đưa ra lời dự đoán đáng hổ thẹn ấy.

Duncan nhún vai và đột ngột thả nàng ra.

Ôi, hắn đúng là kẻ xấu xa. Hắn biết chính xác chuyện gì sẽ xảy ra. Madelyne sẽ ngã ngựa nếu không chụp kịp tay hắn. Đôi chân dường như chưa thể nhớ ra nhiệm vụ của chúng là gì. “Tôi không quen với việc cưỡi ngựa lâu như vậy.”

Hắn nghĩ nàng chẳng quen với việc cưỡi ngựa chút nào. Chúa ơi, nàng làm hắn rối lên. Không nghi ngờ rằng tiểu thư Madelyne là người phụ nữ phức tạp nhất hắn từng gặp. Nàng rất duyên dáng khi bước đi, nhưng cũng cực kỳ vụng về. Nàng va đầu vào cằm hắn quá nhiều, hắn nghĩ đỉnh đầu nàng chắc chắn sẽ bị bầm tím.

Madelyne không biết hắn nghĩ gì. Nhưng hắn đang cười với nàng và đó quả là một mối lo. Cuối cùng nàng cũng có thể thả tay hắn ra, xoay người và từ từ đi vào rừng để tìm một chỗ kín đáo. Nàng biết mình đang đi đứng như một bà già và cầu mong sao Duncan đừng có nhìn theo.

Khi quay lại từ đám cây cối rậm rạp dày đặc, nàng đi quanh những người đàn ông, kiên quyết làm cơn đau nhức thoát ra khỏi chân trước khi lại bị buộc trèo lên lưng Silenus lần nữa. Nàng dừng lại khi đến góc xa của khu tam giác và nhìn xuống thung lũng mà họ vừa đi lên.

Duncan dường như không có ý định khởi hành luôn. Điều đó khiến Madelyne thấy hơi vô lý, vì nàng nhớ hắn tức tối đến thế nào khi Gilard đề nghị dừng lại. Giờ thì hắn hành động như thể họ có rất nhiều thời gian vậy. Madelyne lắc lắc đầu. Duncan của vùng Wexton là người đàn ông khó hiểu nhất mà nàng từng gặp.

Nàng quyết định lấy làm biết ơn vì lần nghỉ ngơi kéo dài này. Nàng cần thêm vài phút ở một mình để dọn sạch những lo lắng ra khỏi tâm trí, một vài phút quý báu trong yên bình để kiểm soát cảm xúc trong đầu.

Mặt trời đang xuống núi. Những tia sáng cuối ngày màu cam vắt ngang qua vòm trời như thể nó sẽ chạm mặt đất ở nơi nào đó xa xa. Một vẻ đẹp khắc nghiệt của mùa đông, mỗi mùa đều giữ cho mình một kho báu riêng đặc biệt. Madelyne cố phớt lờ những tiếng ồn sau lưng và tập trung vào vẻ đẹp bên dưới. Đột nhiên một tia sáng lấp lánh xuất hiện xuyên qua các tầng cây khiến nàng chú ý.

Trong chớp mắt, tia sáng biến mất. Tò mò, nàng nhích sang phải cho tới khi lại nhìn thấy nó. Kỳ quặc, tia sáng có vẻ đến từ một hướng khác với lối đi xuống thung lũng.

Những tia sáng bất ngờ nhân rộng như thể có hàng trăm ngọn nến được thắp lên cùng lúc. Chúng sáng lập loè lung linh.

Khoảng cách khá xa nhưng mặt trời như một tấm gương, đưa những tia sáng đến gần hơn. Giống lửa, nàng nghĩ... hoặc kim loại.

Rồi nàng nhận ra. Chỉ những người mặc giáp mới có sự phản chiếu đó.

Và họ có hàng trăm người.

5. Chương 5

“Kẻ ác chạy trốn dầu không ai đuổi theo; nhưng người công bình đứng mãnh như sư tử.”

Thánh Kinh Cựu Ước, Châm ngôn, 28:1

Lạy Chúa, họ sắp bị tấn công. Madelyne choáng váng đến mức không thể di chuyển được. Nàng bắt đầu run rẩy lo sợ rồi tức điên lên vì bản thân mất kiểm soát quá nhanh. Madelyne so thẳng vai, kiên quyết suy nghĩ một cách thật logic. Nàng hít sâu để lấy lại bình tĩnh. Đây, nàng tự nhủ, giờ thì mình có thể quyết định nên làm gì rồi.

Ôi, nàng ước mình can đảm hơn. Bàn tay bắt đầu co rút cứng ngắc vì nàng đã túm áo choàng chặt quá mức.

Madelyne lắc đầu, cầu nguyện thần thánh có thể giúp mình bình tâm lại.

Cảnh báo cho Duncan biết nguy hiểm đang đến gần chắc chắn không phải là nhiệm vụ của một tù nhân. Nếu giữ im lặng thì có lẽ nàng sẽ tìm được đường thoát khi trận chiến bắt đầu.

Nhưng sẽ lại có nhiều người bị giết. Nếu nàng nói với Duncan, có thể họ sẽ nhanh chóng rời khỏi nơi này. Đúng thế, trận chiến sẽ không thể xảy ra nếu họ đi ngay lập tức. Chẳng phải cứu những mạng sống vô tội quan trọng hơn kế hoạch giải thoát cho bản thân sao?

Madelyne quyết định làm theo ý nghĩ của mình. Nàng khẽ nhấc váy lên và chạy đi tìm người bắt giữ mình. Thật mỉa mai làm sao khi nàng lại là người đưa ra lời cảnh báo về cuộc tấn công đang đến gần.

Duncan đang đứng trong vòng tròn những người lính, Gilard ở ngay bên cạnh. Madelyne len lỏi qua đám đông và dừng lại sau lưng Duncan. “Nam tước, tôi có lời muốn nói với anh”, Madelyne cất ngang. Giọng nàng căng thẳng và hơi nhỏ. Chắc hẳn đó là lý do hấn phớt lờ nàng. Hấn đơn giản chỉ là không nghe thấy nàng mà thôi.

“Tôi phải nói chuyện với anh”, Madelyne lặp lại yêu cầu với giọng lớn hơn rồi đẩy nhẹ vai hấn một cái.

Duncan tiếp tục lơ đãng.

Nàng đẩy hấn cái nữa mạnh hơn.

Duncan tăng âm lượng và tiếp tục nói với người của mình về chủ đề nào đó mà Madelyne biết là chúng chẳng là gì so với chuyện nàng đang cố nói với hấn.

Chúa ơi, hấn quá cứng đầu. Đôi bàn tay Madelyne vịn vẹo bất an vì những tên lính kia có thể đang trèo lên đồi tấn công họ bất cứ lúc nào.

Nỗi thất vọng vì chờ hấn thừa nhận sự có mặt của nàng đột nhiên trở nên không thể chịu đựng nổi. Con giận đã lấy đi tất cả kiểm soát. Dùng hết sức bình sinh, nàng đá hấn một cái. Mục tiêu là khoeo chân phải của hấn, đích nhắm của nàng cực kỳ chính xác.

Madelyne nhận ra sự ngốc nghếch của hành động bộc phát ấy khi một cơn đau buốt bắn thẳng vào chân nàng. Những ngón chân chắc chắn đã bị vỡ ra bởi sự va chạm, và an ủi duy nhất nàng nhận được ngoài cơn đau là nàng đã khiến hắn chú ý. Khá là nhanh chóng nữa chứ. Duncan xoay lại nhìn nàng với tốc độ của một con sói sẵn sàng vồ lấy con mồi.

Trông hắn có vẻ ngạc nhiên hơn là giận dữ. Tay hắn chống lên hông và co lại thành nắm, nàng không thể không để ý cử chỉ ấy. Madelyne vừa nhăn nhó vì cơn đau ở những ngón chân vừa thấy thật bối rối khi nhìn thẳng vào mặt hắn. Vì vậy, nàng chăm chăm nhìn Gilard, điều đó làm dịu đi sự khó chịu của nàng, vì anh ta có vẻ mặt thật buồn cười.

“Tôi muốn nói chuyện riêng với anh”, Madelyne mở lời khi cuối cùng cũng nhìn Duncan.

Duncan tò mò vì sự lo lắng trong giọng nói của nàng. Hắn gật đầu, nắm lấy tay và kéo nàng đi sang phía bên kia của khu trại.

Madelyne vấp hai lần.

Hắn thở ra một hơi dài và lâu hơn dự tính, nàng biết cái thở dài đó là dành cho mình.

Madelyne không quan tâm nếu hắn cố làm nàng cảm thấy mình không quan trọng như những mẫu xương bên dưới da hắn. Hắn chắc chắn sẽ không nghĩ việc nàng cắt ngang là sự phiền toái nếu nàng giải thích. Tại sao ư, hắn thậm chí có thể đánh giá cao chuyện đó, dù tận sâu trong tim nàng nghi ngờ hắn sẽ thừa nhận.

Quan trọng hơn cả là việc giết chóc sẽ bị ngăn chặn. Suy nghĩ ấy giúp nàng thêm can đảm nhìn thẳng vào mắt hắn. “Có rất nhiều người đang tiến đến từ phía thung lũng”, nàng nói.

Nàng mong mỗi sẽ có một phản ứng tức thời ngay khi vừa thông báo xong. Nhưng Duncan chỉ nhìn nàng chăm chăm, chẳng cho nàng thấy phản ứng nào cả.

Nàng buộc phải lặp lại: “Lính tráng đang leo lên đồi. Tôi có thể thấy mặt trời phản chiếu trên những tấm khiên và áo giáp của họ. Hãy nghĩ anh nên làm gì đi?”

Có phải là người ta luôn phải suy nghĩ trước khi hành động không? Madelyne xem xét khả năng đó trong khi chờ Duncan trả lời.

Hắn nhìn nàng bằng một ánh mắt khó tả, khuôn mặt góc cạnh khắc nghiệt lộ rõ vẻ kinh ngạc. Nàng nghĩ có cả sự hoài nghi trong đôi mắt xám lạnh lẽo kinh khủng đó nữa. Rồi Madelyne dám chắc là hắn đang cố quyết định xem có phải nàng đang nói thật không.

“Trong đời tôi chưa bao giờ nói dối cả, Nam tước. Nếu đi theo tôi, anh sẽ thấy là tôi nói thật.”

Duncan nhìn người phụ nữ đáng yêu đang đứng thẳng tự hào trước mặt hắn. Đôi mắt to xanh dương thăm sâu nhìn hắn đầy trung thực. Những sợi tóc xoắn nâu vàng bết dính trên má và hắn chú ý đến cả vết bẩn trên mũi nàng.

“Tại sao cô lại cảnh báo ta?” Duncan hỏi.

“Tại sao ư? Để chúng ta có thể tránh xa khỏi đây”, Madelyne trả lời rồi nhìn mặt bởi câu hỏi kỳ quái. “Tôi không muốn chứng kiến thêm cảnh giết chóc nào nữa.”

Duncan gật đầu, thỏa mãn với câu trả lời. Hắn ra hiệu cho Gilard. Em trai hắn đang đứng một bên, cố gắng nghe họ nói gì.

“Tiểu thư Madelyne vừa nhận ra chúng ta đang bị bám đuôi”, Duncan nói.

Gilard lộ vẻ ngạc nhiên. Anh ta không nhận ra là họ bị bám đuôi. Anh ta quay sang nhìn Madelyne. “Chúng ta bị bám theo? Anh biết bao lâu rồi, Duncan?”

“Từ giữa trưa”, Duncan nhún vai trả lời.

“Họ là dân du mục?” Gilard hỏi, giọng nhẹ nhàng với nỗ lực bắt chước thái độ thờ ơ của anh trai. Nhưng Gilard tức tối trong lòng vì Duncan đã im lặng suốt cả buổi chiều. Tuy nhiên anh ta cũng lúng túng, không hiểu tại sao Madelyne lại cảnh báo họ.

“Chúng không phải dân du mục, Gilard.”

Một hồi yên lặng kéo dài giữa hai anh em trước khi nhận thức quay lại với Gilard. “Chuột đuổi theo sói à?”, anh ta hỏi.

“Cầu Chúa là hần sẽ dẫn đầu lần này”, Duncan trả lời.

Gilard mỉm cười. Duncan gật đầu. “Anh nghĩ sẽ gặp chúng ở gần nhà, nhưng những ngọn đồi bên dưới chúng ta cũng có nhiều lợi thế tương tự. Bảo mọi người chuẩn bị đi.”

Gilard quay người và nhanh chóng băng qua vùng đất quang đãng, lớn tiếng ra lệnh lên ngựa.

Madelyne quá kinh sợ chẳng thể thốt nên lời. Kế hoạch đưa ra lời cảnh báo để ngăn chặn cuộc chiến đã tiêu tan khi tiếng hét của Gilard vang lên. Nàng không hiểu ý của hai anh em họ. Họ nói chuyện úp mở, về chuột và sói, chẳng có ý nghĩa gì cả.

“Vậy là tôi đúng”, Madelyne buột miệng. “Anh thật sự không khác Louddon, phải không?”

Madelyne tức đến nỗi không tranh cãi nổi rồi tự nhủ đáng lẽ mình nên nhận ra Duncan là kẻ sẽ không rút chạy khỏi kẻ thù. Chẳng phải nàng đã học được bài học đó khi cố thuyết phục hần rời khỏi lãnh địa của Louddon sao?

Trước khi kịp nhận ra, Madelyne đã thấy mình ngồi trên lưng Silenus. Cơ phần nộ làm nàng quên hết sợ hãi. Nàng thậm chí còn không nhớ mình đã trèo lên lưng ngựa từ bên nào nữa.

Duncan bước tới, nắm lấy dây cương và bắt đầu dẫn con ngựa băng qua vùng đất trống.

Madelyne giữ chặt cái yên để khỏi rớt xuống đất, đôi vai chúm xuống giữ thăng bằng. Cái bàn đạp quá xa chân và người nàng nảy lên theo từng bước chân của con vật. Nàng biết trông mình khổ sở một cách thảm hại và thầm cảm ơn vì Duncan không nhìn mình. “Anh gọi con ngựa này bằng tên gì?” Madelyne hỏi.

“Ngựa”, Duncan trả lời qua vai. “Con vật này là một con ngựa và đó là những gì ta gọi nó.”

“Y như tôi đoán. Anh quá lạnh lùng và vô cảm, anh thậm chí không thể dành chút thời gian để đặt tên cho con ngựa trung thành của mình. Tôi đã đặt cho nó một cái tên rồi. Silenus. Anh nghĩ sao?”, nàng hỏi.

Duncan không trả lời. Lẽ ra hần phải tức tối vì Madelyne dám láo xược đặt tên cho con chiến mã của hần, nhưng suy nghĩ của hần đang hướng đến trận chiến sắp tới. Hần không cho phép cuộc nói chuyện vô nghĩa này quấy rầy tâm trí.

Madelyne mỉm cười, cảm thấy hài lòng với cách mình vừa trêu tức hần. Rồi Ansel xuất hiện bên cạnh nàng với một con ngựa có những đốm xám và trông dễ bảo hơn Silenus. Duncan quay người, ném dây cương cho Madelyne và trèo lên con ngựa xám.

Nụ cười đóng băng trên khuôn mặt Madelyne. Nàng bắt lấy dây cương, khiếp đảm khi bắt đầu hiểu ra hần sẽ để nàng trực tiếp điều khiển con vật khổng lồ này. Con ngựa ắt hẳn cảm nhận được sự sợ hãi của nàng vì nó lập tức nhảy lên. Những cái móng nặng nề giậm huỳnh huých trên mặt đất với nỗ lực hất Madelyne xuống. Giờ nàng đang cảm thấy hối tiếc vì đã làm một việc cực kỳ tốt là giả vờ biết cười ngựa.

Gilard cưỡi một con ngựa nâu, xuất hiện phía bên kia Madelyne. Anh ta thúc ngựa đến cạnh Silenus, ngăn chặn phản ứng bất kham của con vật.

“Chúng vẫn còn ở khá xa”, Gilard nói với anh trai. “Chúng ta đợi chúng chứ anh trai?”

“Không”, Duncan trả lời. “Chúng ta sẽ gặp chúng giữa đường.”

Những người lính đang xếp thành hàng đằng sau bộ ba gây huyền não kinh khủng. Madelyne nghĩ Duncan sẽ đợi cho đến khi những tiếng ồn giảm bớt trước khi ra hiệu.

“Tôi sẽ ở lại đây đến khi anh trở về”, Madelyne nói với Duncan bằng giọng đầy tuyệt vọng. Duncan liếc nhìn nàng, lắc đầu, rồi quay lại nhìn xuống thung lũng.

“Tôi sẽ ở lại đây”, Madelyne tuyên bố.

“Không là không.” Hần thậm chí không thèm nhìn nàng khi gay gắt từ chối.

“Anh có thể trói tôi vào một cái cây”, Madelyne đề nghị.

“À, tiểu thư Madelyne, cô khẳng khái không muốn Louddon nhìn thấy khuôn mặt xinh đẹp của mình bây giờ à?” Gilard hỏi với một nụ cười khinh miệt. “Tôi hứa đó sẽ là hình ảnh cuối cùng hân thấy trước khi chết.”

“Cả hai người sẽ tham gia cuộc chiến này, phải vậy không?” Madelyne hỏi, giọng run run vì kinh hãi.

“Thực tế là tôi sẽ tận hưởng nó”, Gilard nhún vai trả lời.

“Tôi nghĩ anh cũng mất trí như anh trai anh. Gilard.”

“Cô biết chúng tôi có lý do chính đáng mong cho anh trai cô chết”, Gilard tuyên bố. Nụ cười từ từ rời bỏ khuôn mặt anh ta. “Cũng như cô hẳn phải muốn chúng tôi chết.” Anh ta chế giễu nàng với sự khinh bỉ rõ ràng.

Madelyne hướng về phía Duncan để xem hân phản ứng thế nào với lời nói của em trai hân, nhưng vị Nam tước dường như không để ý đến cuộc đối thoại chút nào. Nàng quay sang Gilard. “Tôi hiểu tại sao anh muốn giết Louddon. Tôi không muốn anh hay anh trai anh chết trong cuộc chạm trán này, Gilard”, nàng nói thêm. “Tại sao anh nghĩ là tôi muốn như thế?”

Gilard nhú mồm bối rối. “Cô muốn tôi biến thành kẻ ngu ngốc loại nào vậy hả, tiểu thư Madelyne? Có phải cô đang cố nói với tôi rằng cô sẽ không đứng về phía Louddon? Louddon là anh trai của cô.”

“Tôi không đứng về phe nào hết”, Madelyne cãi lại. “Tôi không muốn bất kỳ ai chết cả.”

“Ôi, giờ tôi hiểu ý cô rồi”, Gilard gần như quát vào mặt nàng. “Cô sẽ đợi xem ai là người chiến thắng rồi quyết định lựa chọn. Khôn ngoan làm sao.”

“Cứ tin những gì anh muốn đi”, Madelyne trả lời. “Anh rất giống anh trai anh”, nàng lắc đầu.

Khi Gilard mở miệng cười toe toét, Madelyne nhận ra anh ta đang hài lòng vì nhận xét của nàng.

“Không phải là tôi khen anh đâu, Gilard. Ngược lại. Anh đang chứng minh mình cũng cứng đầu và tàn bạo như Duncan vậy. Tôi nghĩ anh cũng thích thú với việc giết chóc như anh ta”, nàng kết thúc.

Tận sâu trong lòng, Madelyne hoảng sợ với cái cách mình đang cố làm cho Gilard mất kiểm soát, nhưng lạy Chúa, nàng dường như không thể ngăn mình lại.

“Cô có thể trung thực nhìn vào mắt tôi và nói với tôi là cô không ghét tôi?” Gilard yêu cầu, trông cực kỳ giận dữ, máu nóng phập phồng trên cổ. Madelyne nghĩ anh ta muốn đánh mình.

“Tôi không ghét anh”, Madelyne nói. “Tôi muốn như vậy lắm, tôi thừa nhận với anh, nhưng tôi không ghét anh, Gilard.”

“Tại sao không?”

“Bởi vì anh yêu chị gái mình.”

Gilard định bảo rằng Madelyne là người phụ nữ ngớ ngẩn nhất anh ta từng gặp nhưng Duncan đã thu hút sự chú ý của anh ta. Gilard lập tức bỏ rơi Madelyne và chạm tay vào gươm.

Cuối cùng thì Duncan cũng ra hiệu. Thốt nhiên Madelyne quá kinh hoàng, nàng thậm chí còn không nhớ nổi lời cầu nguyện nào.

Có phải họ sẽ chiến đấu đến chết? Madelyne dù hiểu tính khí cứng đầu của Duncan để biết hân không quan tâm đến những điều kỳ diệu.

Nàng cố gắng nhưng không thể đếm nổi số lượng binh lính đang tràn lên đồi. Họ phủ kín mặt đất như châu chấu.

Có phải người của Duncan đông hơn không?

Rồi đây sẽ là một vụ thảm sát, tất cả là vì Duncan sẽ chiến đấu trong danh dự và Louddon thì không. Một nhận thức đơn giản như vậy nhưng lại bị Nam tước bỏ qua. Hân rõ ràng quên mất việc Louddon đã lừa hân

tin vào thỏa thuận đình chiến tạm thời. Đó là lý do tại sao Louddon bắt được Duncan chỉ bằng một mẹo đơn giản.

Madelyne hiểu Louddon hơn Duncan. Anh trai nàng sẽ chiến đấu như một con thú nếu gã ngửi thấy mùi của chiến thắng.

Madelyne tự nhủ không quan tâm đến việc ai giành được chiến thắng. Nếu tất cả bọn họ giết nhau thì cứ vậy đi. Nguyên vọng của họ sẽ thắng chứ không phải của nàng.

“Tôi sẽ không quan tâm”, nàng thì thầm mãi cho đến khi nó trở thành một bài kinh tuyệt vọng.

Tuy nhiên, dù có nói điều đó bao nhiêu lần đi chăng nữa thì nàng cũng không thể biến nó thành sự thật được.

6. Chương 6

“Vì sự khôn ngoan đời này là sự điên rồ trước mặt Đức Chúa Trời.”

Thánh Kinh Tân Ước, 1 Corinto, 3:19

Rõ ràng là Nam tước Wexton không quan tâm đến yếu tố bất ngờ đang ở bên hắn. Tiếng thét xung trận của hắn vang dội khắp nơi, khiến những chiếc lá khô phải rời cành và rơi xuống đất. Tiếng kèn trumpet vang lên, bổ sung thông điệp cho những người lính đang tiến lên từ bên dưới kia, nếu ngân ấy thứ không đủ thì tiếng vó ngựa sầm sét đua xuống sườn đồi chắc chắn có thể báo động cho Louddon và người của gã biết nguy hiểm đang cận kề.

Madelyne bị kẹp giữa Duncan và em trai hắn khi họ thực hiện cuộc tấn công bất ngờ. Binh lính bao quanh họ, những tấm khiên được giơ lên. Dù Madelyne không cần được bảo vệ như thế, cả Duncan lẫn Gilard đều phạt hết các nhánh cây có thể hất nàng rớt xuống đất, dùng những chiếc khiên tròn như hàng rào chống lại những nhánh cây xương xẩu chìa ra trên đường đi.

Khi thấy binh lính đã tới dải đất hẹp lưng chừng ngọn đồi cao, nơi đã chọn cho cuộc chạm trán, Duncan giật mạnh dây cương và quát lớn. Con ngựa đứng lại ngay lập tức. Duncan dùng bàn tay còn lại giữ chặt hàm Madelyne. Hắn gia tăng áp lực buộc nàng phải nhìn hắn.

Đôi mắt xám thách thức cặp mắt xanh dương. “Đừng có mà rời khỏi chỗ này.”

Hắn thả nàng ra nhưng Madelyne níu lấy tay hắn. “Nếu anh chết, tôi sẽ không khóc cho anh đâu”, nàng thì thầm.

Hắn thực sự mỉm cười với nàng. “Có, cô sẽ khóc”, hắn trả lời, kiêu ngạo nhưng cũng rất dịu dàng.

Madelyne không có thời gian trả lời. Duncan thúc ngựa di chuyển đến trận chiến đã diễn ra dưới kia. Madelyne đột ngột chỉ còn lại một mình trên đỉnh đồi trơ trụi khi những người lính cuối cùng của Duncan phóng qua mặt nàng với tốc độ kinh hồn.

Âm thanh vang vọng đến kinh hồn. Tiếng kim loại chạm vào nhau chói tai. Tiếng thét đau đớn hòa lẫn tiếng hét chiến thắng. Madelyne không đứng đủ gần để thấy mặt từng người nhưng nàng vẫn nhìn theo phía sau Duncan. Hắn cưỡi con ngựa xám rất dễ nhận ra. Nàng thấy hắn vùng vẫy cực kỳ chính xác và nghĩ rằng hắn chắc chắn đã được ban phúc lành của Chúa vì khi bị kẻ thù vây quanh, hắn hạ gục từng người một bằng những cú chém chết người từ lưỡi gươm sắc bén.

Madelyne nhắm mắt lại trong chốc lát. Khi mở mắt nhìn cảnh tượng trước mặt, con ngựa xám đã biến mất. Nàng điên cuồng đưa mắt tìm kiếm Duncan, và cả Gilard, nhưng không thấy cả hai người bọn họ. Cuộc chiến đang tiến gần đến chỗ nàng.

Nàng không tìm kiếm anh trai, vì biết rõ gã sẽ không ở trong trận chiến hỗn loạn này. Không giống Duncan, Louddon sẽ là người cuối cùng vùng vẫy. Có quá nhiều nguy hiểm xung quanh. Phải, gã cực kỳ yêu quý mạng sống của mình, trong khi Duncan dường như không coi trọng chuyện đó chút nào. Louddon dễ mặc

việc chiến đấu cho những người đã trao cho gã lòng trung thành của họ. Nếu cuộc chiến này chống lại gã thì gã sẽ là người đầu tiên bỏ chạy.

“Đây không phải là cuộc chiến của tôi”, Madelyne cố gắng hết sức thét lên. Nàng kéo dây cương, nhất định rời đi với tốc độ càng nhanh càng tốt. Nàng sẽ không chứng kiến cảnh tượng này thêm giây phút nào nữa. Đúng, nàng sẽ mặc kệ tất cả bọn họ.

“Đi, Silenus, giờ chúng ta đi thôi”, nàng nói, thúc vào con ngựa theo cách Duncan làm, con ngựa chẳng thèm nhúc nhích. Nàng giật mạnh dây cương, quyết tâm bắt con vật tuân lệnh. Binh lính nhanh chóng trèo lên đồi và mọi chuyện bỗng trở nên cấp bách hơn bao giờ hết.

Duncan tức điên lên. Hắn đã tìm kiếm nhưng không thể lần ra dấu vết của Louddon. Chiến thắng sẽ trở thành thực tế rộng tuếch nếu kẻ chỉ huy của kẻ địch trốn thoát. Hắn đưa mắt nhìn Madelyne và giật mình khi thấy trận chiến đang vây quanh nàng. Duncan nhận ra hắn đã tiêu phí thời gian để tìm Louddon mà không xem xét đến sự an toàn của Madelyne. Hắn thừa nhận mình đã phạm sai lầm, tự nguyện rửa bản thân vì không để lại vài tên lính bảo vệ nàng.

Duncan ném tấm khiên xuống đất và bật ra một tiếng huýt sáo chói tai hy vọng con ngựa chiến có thể nghe thấy được. Tim hắn như nhảy lên tận cổ họng khi hắn chạy về phía đỉnh đồi. Hắn tự nhủ đó là một phản ứng logic, phản ứng mãnh liệt này là bảo vệ Madelyne, vì nàng là tù nhân của hắn, hắn có trách nhiệm bảo đảm an toàn cho nàng. Đúng vậy, đó là lý do hắn chạy đến chỗ nàng, với tiếng gầm giận dữ mạnh mẽ như tiếng thét xung trận.

Con ngựa chiến đáp lại tiếng huýt sáo, xông về phía trước. Con vật cho phép Madelyne điều khiển nhưng nàng lại làm rơi mất dây cương khi nó nhảy bổ lên.

Silenus nhảy qua đầu hai tên lính chỉ vừa mới trèo lên đến đỉnh đồi, đập lên đầu họ bằng chân trước. Những tiếng thét cùng họ lăn xuống đồi.

Madelyne chẳng mấy chốc lọt thỏm trong trận chiến hỗn loạn, người và ngựa đông đúc chung quanh, tất cả đang chiến đấu vì mạng sống của mình. Con ngựa của Duncan bị chặn lại. Madelyne bám chặt lấy cổ nó và cầu nguyện một cái kết nhanh chóng.

Đột nhiên nàng phát hiện ra Gilard đang mở đường tiến về phía mình. Anh ta không cưỡi ngựa, một tay nắm chặt thanh gươm đầm máu còn tay kia giữ tấm khiên nhuốm bẩn bảo vệ khỏi bị tấn công từ bên trái trong khi đâm gươm về phía bên phải.

Một người lính của Louddon lao đến Madelyne, thanh gươm của gã giơ cao. Sự điên cuồng rực sáng trong mắt gã, như thể gã không còn nhận thức được gì nữa.

Gã có ý định giết nàng, Madelyne nhận ra. Nàng thét tên Duncan, nhưng biết an toàn của mình phụ thuộc vào sự nhanh trí. Không có lối thoát nào ngoài nền đất cứng, Madelyne nhanh chóng ném mình khỏi lưng ngựa. Nàng không đủ nhanh. Lưỡi gươm đã đến trúng đích, chém một đường sâu dọc theo đùi trái. Nàng thét lên đau đớn, nhưng âm thanh tắt lịm trong cổ họng khi nàng chạm đất. Không khí bị quét sạch ra khỏi buồng phổi.

Chiếc áo phủ thành một đồng trên vai nàng. Sững sốt và sốc hoàn toàn, Madelyne thốt nhiên tập trung vào công việc chậm chạp và khó khăn là kéo áo xống quanh người xuống, nàng bị ám ảnh phải hoàn thành mọi việc càng nhanh càng tốt. Ban đầu cơn đau ở đùi kéo dài đến nỗi nàng nghĩ mình sẽ chết vì nó. Rồi sự tê liệt lạ lùng ở đùi và trong tâm trí đã tiếp thêm cho Madelyne một sức mạnh mới. Nàng đứng lên, cảm giác mê muội và rối bời, túm lấy áo choàng che trước ngực khi nhìn những người đàn ông đang chiến đấu xung quanh.

Con ngựa chiến của Duncan huých nhẹ vào vai Madelyne, suýt nữa đẩy nàng ngã ngựa ra đất. Nàng lấy lại thăng bằng và tựa vào thân nó, tìm thấy sự an ủi vì nó không chạy đi khi nàng bị ngã. Silenus giờ như một tấm chắn bảo vệ nàng khỏi sự tấn công.

Nước mắt chảy ròng ròng trên mặt, một phản xạ tự nhiên đối với mùi chết chóc đang tràn ngập trong không khí. Gilard hét lên cái gì đó nhưng Madelyne không hiểu anh ta muốn gì. Nàng chỉ thấy anh ta tiếp tục mở

lối về phía mình. Anh ta lại hét lên với giọng lớn hơn nhưng mệnh lệnh đó hòa lẫn với tiếng va chạm của binh khí và trở nên không thể hiểu nổi.

Tâm trí muốn chống lại sự chém giết. Nàng bắt đầu đi đến chỗ Gilard, tin rằng đó là điều anh ta muốn mình làm. Nàng vấp ngã hai lần bởi chân tay của những chiến binh bị giết nằm ngổn ngang trên mặt đất, suy nghĩ của nàng chỉ hướng về Gilard, người đàn ông duy nhất nàng nhận ra trong khu rừng hủy diệt này. Tận sâu trong nàng là niềm hy vọng rằng anh ta sẽ mang nàng đến với Duncan. Và sau đó nàng sẽ được an toàn.

Madelyne chỉ còn cách vài bước chân khi Gilard bị tấn công từ đằng sau. Anh ta đang đối đầu với đối thủ mới, sau lưng không được bảo vệ. Madelyne thấy một tên lính khác của Louddon chớp lấy cơ hội, vung cao thanh gươm sẫm màu trong không trung khi nhanh chóng lao đến mục tiêu đang sơ hở.

Nàng cố hét lên cảnh báo nhưng giọng nói dường như đã rời bỏ nàng và chỉ có mỗi tiếng rên rỉ thoát ra.

Lạy Chúa, nàng là người duy nhất đủ gần để giúp Gilard, người duy nhất có thể tạo ra một điều gì đó khác biệt. Không ngần ngại, nàng chớp ngay một loại vũ khí từ những ngón tay cứng đờ của một xác chết vô danh. Đó là một cái chùy to dày, nặng nề với những cái gai nhọn dính đầy máu khô.

Madelyne cầm vũ khí bằng cả hai tay, loạng choạng bởi sức nặng của nó. Nắm chặt lấy cái chuôi, nàng nửa kéo nửa vác khi vội vã đến phía sau Gilard, lưng nàng gần như chạm vào lưng anh ta. Rồi nàng chờ kẻ địch tấn công.

Tên lính không nhụt chí, vì Madelyne có vẻ là hàng phòng thủ quá yếu ớt đối với áo giáp và sức mạnh của gã. Một nụ cười mơ hồ hiện trên mặt gã. Với một tiếng hét thách thức, gã lao đến trước, thanh gươm dài, cong cong vung ngang với ý định giết người quá rõ ràng.

Madelyne chờ đến đúng thời điểm mới vung cái chùy khỏi mặt đất thành một vòng cung rộng. Sự kinh hoàng cho nàng mượn sức mạnh. Nàng chỉ có ý ngăn cản sự tấn công của gã ta, nhưng những cái gai nhọn lòi ra từ đầu chùy cắt đứt những sợi dây xích nối áo giáp và đâm vào lớp da thịt được che đậy bên dưới.

Gilard kết thúc cuộc tấn công trực diện, nhanh chóng quay lại giúp Madelyne và suýt nữa húc ngã nàng. Anh ta quay lại đúng lúc để nhìn thấy cảnh Madelyne vừa làm, kẻ địch ngã xuống đất với tiếng thét nghẹn lại trong cổ họng và những cái gai nhọn xuyên vào giữa thân. Gilard quá kinh ngạc với những gì vừa chứng kiến, trong giây lát anh ta không thốt ra được lời nào.

Madelyne bật ra tiếng rên đau đớn. Nàng siết chặt tay trước eo và cúi gập người lại. Gilard nghĩ nàng có thể đã bị thương. Anh ta vươn người tới trước và dịu dàng chạm vào vai nàng.

Madelyne quá sợ hãi với sự ghê rợn mình vừa gây ra, nàng thậm chí không nhận ra Gilard nữa. Trận chiến dường như không còn tồn tại với nàng.

Duncan cũng chứng kiến cảnh tượng ấy. Bằng một động tác mau lẹ, hắn cưỡi con ngựa chiến và thúc nó đến chỗ Gilard. Em trai hắn nhảy dựng lên tránh đường ngay khi Duncan cúi xuống và ôm lấy Madelyne. Hắn nhắc nàng lên ngựa bằng một cánh tay mạnh mẽ và đặt nàng lên yên trước. Chúa nhân từ, cái đùi trái bị thương của nàng lại bị chấn động.

Trận chiến gần như kết thúc. Lính của Duncan đuổi theo quân của Louddon đang rút lui xuống thung lũng.

“Kết thúc đi”, Duncan hét lên với Gilard. Hắn giật dây cương, điều khiển ngựa chạy lên đỉnh đồi. Con ngựa phi khỏi chiến trường. Giống nòi và sức mạnh của nó rõ ràng đã được thể hiện qua tốc độ di chuyển đáng kinh ngạc trên địa hình nguy hiểm.

Duncan đã bỏ áo khoác và khiên trong cuộc chiến. Bây giờ hắn dùng đôi bàn tay bảo vệ khuôn mặt của Madelyne khỏi những nhánh cây chìa ra trên đường.

Nàng không muốn nhận sự chăm sóc chu đáo của hắn. Madelyne đẩy hắn, cố gắng để hắn thả mình ra, nàng thả rơi xuống đất cứng còn hơn nhận lấy sự đụng chạm đáng ghét của hắn.

Vì hắn mà nàng đã giết người.

Duncan không cố làm dịu nàng. An toàn là mối bận tâm duy nhất bây giờ. Hắn không từ bỏ tốc độ cho đến khi hoàn toàn tránh xa các mối nguy hiểm. Cuối cùng hắn cũng gạt cương kìm con ngựa chiến dừng lại khi đi vào một lùm cây. Ổ đó kín đáo và khá an toàn.

Hắn đang cấu tiết với bản thân vì đã đặt Madelyne vào vòng nguy hiểm như thế. Duncan nhìn nàng. Khi thấy nước mắt chảy ròng ròng trên má nàng, hắn thốt ra một tiếng rên khó chịu.

Rồi hắn tìm cách làm dịu nàng. “Cô có thể thôi khóc được rồi, Madelyne. Anh trai cô không nằm trong số những người chết. Tiết kiệm nước mắt của cô đi.”

Nàng thậm chí không nhận ra mình đang khóc. Khi giọng hắn vang lên, Madelyne thấy nổi giận vì sự hiểu lầm của hắn, nàng gần như không thể trả lời. Tên đàn ông đáng khinh.

Madelyne lau sạch nước mắt trên má, hít thật sâu, gom góp không khí trong lành và để cơn thịnh nộ mới bùng nổ. “Tôi không biết sự căm ghét thật sự là gì cho đến nay hôm nay, Nam tước. Nhưng anh đã cho tôi cái từ tồi tệ đó một ý nghĩa mới. Có Chúa chứng giám, tôi sẽ căm ghét anh đến khi tôi chết. Tôi cũng có thể bị đầy xuống địa ngục và tất cả là tại anh.” Giọng nàng thấp đến nỗi Duncan phải ngả người tới trước và chạm vào trán Madelyne chỉ để nghe được lời nàng nói.

Câu nói mới vô nghĩa làm sao.

“Cô không nghe ta nói à?” Dù đã giữ giọng nhẹ nhàng thì hắn vẫn cảm thấy sự căng thẳng trên vai nàng, biết là nàng gần như đã mất hết kiểm soát và hắn cố làm nàng bình tĩnh. Hắn muốn dịu dàng với nàng, một phản ứng khác thường, nhưng hắn tự tha thứ cho mình bằng cách tự nhủ rằng đó chỉ là vì hắn cảm thấy có trách nhiệm với nàng mà thôi. “Ta vừa giải thích là anh trai cô an toàn, Madelyne. Tạm thời thôi”, hắn quyết định nói thật đồng thời mang hàm ý an ủi nàng.

“Anh mới là người không nghe tôi nói”, Madelyne phản bác. Nước mắt lại bắt đầu rơi, cắt ngang câu nói của nàng. Nàng dừng lại và gạt đi. “Vì anh mà tôi đã cướp đi mạng sống của một người. Đó là một tội lỗi khủng khiếp và anh cũng phải chịu trách nhiệm nhiều như tôi vậy. Nếu anh không kéo tôi đi cùng anh, tôi đã không phải giết ai cả.”

“Cô khó chịu vì đã giết người?” Duncan hỏi, không thể loại bỏ sự kinh ngạc ra khỏi giọng nói. Duncan tự nhắc nhở mình rằng Madelyne là phụ nữ và những điều lạ lẫm dường như đều làm phái yếu khó chịu. Hắn cũng cân nhắc đến tất cả những gì đã đặt lên vai Madelyne trong suốt hai ngày qua. “Ta còn giết nhiều người hơn đây chứ”, hắn nói cốt yếu để làm nàng thanh thản.

Kế hoạch của hắn thất bại. “Tôi không thêm quan tâm anh đã giết bao nhiêu người”, Madelyne tuyên bố. “Anh không có linh hồn, vì thế nó không thành vấn đề khi anh đã cướp đi bao nhiêu mạng sống.”

Duncan không có sẵn câu trả lời cho lời tuyên bố đó. Hắn nhận ra tranh cãi với nàng thật vô nghĩa. Madelyne quá quần trí nên không thể suy nghĩ logic, chắc chắn nàng đã kiệt sức. Tại sao ư, nàng quá khó chịu, nàng thậm chí còn không lên giọng với hắn nữa.

Duncan bế nàng trên tay, siết chặt cho đến khi nàng không vật lộn nữa. Với một tiếng thở dài mệt mỏi, hắn dường như thì thầm với chính mình chứ không phải là đang nói với nàng, “Ta làm gì với em đây?”.

Madelyne nghe thấy và trả lời rất nhanh. “Tôi không quan tâm anh làm gì với tôi.” Nàng ngửa đầu ra sau và nhìn hắn. Madelyne để ý thấy một vết cắt lỏm chớm ngay dưới mắt phải của Duncan. Nàng dùng cổ tay áo của mình lau sạch dòng máu đi, nhưng lại phủ nhận hành động dịu dàng đó bằng những lời tức giận. “Anh có thể để tôi ở đây, hoặc có thể giết tôi”, nàng thông báo khi nhẹ nhàng chấm lên miệng vết cắt. “Không có gì anh làm tạo ra khác biệt với tôi cả. Lẽ ra anh không nên đưa tôi đi cùng, Duncan.”

“Anh trai cô đuổi theo cô”, Duncan chỉ ra.

“Không”, Madelyne phủ nhận. “Anh ấy đuổi theo anh vì anh đã phá hủy nhà của anh ấy. Anh ấy không quan tâm đến tôi. Nếu anh chịu lắng nghe, tôi có thể thuyết phục anh hiểu ra sự thật. Nhưng anh quá cứng đầu nên không lắng nghe bất kỳ ai. Tôi thấy là nói chuyện với anh thật vô nghĩa. Đúng, thật vô nghĩa! Tôi sẽ không bao giờ nói chuyện với anh nữa.”

Tràng đã kích dữ dội lấy đi nốt chút sức lực cuối cùng của nàng. Madelyne kết thúc việc làm sạch chỗ trầy da của hắn rồi hạ người tì vào ngực hắn.

Tiểu thư Madelyne không hề giống những phụ nữ khác. Duncan gần như chết giấc bởi cái cách tay nàng dịu dàng chạm vào mặt hắn khi cố chăm sóc vết thương cho hắn. Duncan nghĩ nàng không nhận thức được điều mình đang làm. Đột nhiên hắn nhớ lại việc Madelyne đã đối mặt với Gilard như thế nào khi ở trong pháo đài của Louddon. Đúng thế, nàng cũng là người mâu thuẫn. Madelyne đã trao cho Gilard một vẻ ngoài điềm tĩnh trong khi cậu ta hét toáng lên thất vọng, tuy vậy lúc đó nàng lại bầu chặt lấy tay hắn.

Giờ thì nàng lại mắng mỏ hắn trong khi chăm sóc hắn. Duncan thở dài lần nữa. Hắn tựa cằm lên đầu Madelyne và tự hỏi làm thế nào mà Chúa lại để một phụ nữ dịu dàng như thế này có quan hệ huyết thống với một tên quỷ dữ cơ chứ.

Tình trạng tê liệt giảm dần. Cơn giận dữ dâng cao đã rời bỏ nàng, đùi Madelyne bắt đầu rung lên đau đớn. Áo choàng của nàng che vết thương khỏi mắt của Duncan. Nàng tin là hắn không biết việc nàng bị thương và thấy thỏa mãn một cách ngang ngạnh vì điều ấy. Đó là một phản ứng phi lý nhưng Madelyne dường như không thể nghĩ ra lý do. Đột nhiên nàng cảm thấy rất mệt mỏi, và trong cơn đau như thế, nàng không muốn nghĩ gì cả.

Binh lính gia nhập cùng chỉ huy và trong vài phút họ lại tiếp tục hướng về pháo đài Wexton. Một giờ sau đó, Madelyne với quyết tâm gan góc đã giữ mình không cất tiếng kêu rên.

Bàn tay Duncan vô tình chạm vào vết thương của nàng. Áo choàng và váy là miếng đệm nhỏ tránh cho nàng khỏi cơn đau đang thiêu cháy. Madelyne giữ chặt tiếng thét. Nàng đẩy tay hắn ra nhưng ảnh hưởng từ cái đụng chạm vẫn còn nán lại, làm vết thương trở nên hết sức đau đớn.

Madelyne biết mình sắp sửa nôn. “Chúng ta phải dừng lại một chút”, nàng nói với Duncan. Thật ra nàng muốn quát vào mặt hắn, và muốn khóc nữa, nhưng nàng đã thề sẽ không để hắn hủy hoại tính cách dịu dàng của mình.

Madelyne biết hắn nghe thấy. Cái gật đầu của hắn báo cho nàng biết là hắn có nghe, nhưng họ vẫn tiếp tục cưỡi ngựa, thêm vài phút nàng kết luận hắn đã quyết định phớt lờ yêu cầu của nàng.

Hắn là quái vật không có tính người làm sao! Dù vậy nàng vẫn thầm liệt kê tất cả những cái tên xấu xa mà nàng muốn hét vào mặt hắn. Nàng nhủ thầm từng từ xấu xa có thể nhớ, dù vốn liếng về những từ ngữ thô thiển của nàng chỉ có giới hạn. Nó khiến nàng thỏa mãn, cho đến khi nàng nhận ra có lẽ mình đang trở nên thấp kém hơn Duncan. Chết tiệt, nàng là một phụ nữ dịu dàng.

Dạ dày có vẻ không ổn. Madelyne nhớ là mình đã thề không bao giờ nói chuyện với hắn nữa, nhưng do hoàn cảnh bắt buộc nàng phải lặp lại yêu cầu. “Nếu anh không dừng lại, tôi sẽ nôn ra khắp người anh.”

Lời đe dọa của nàng có hiệu quả tức thì. Duncan giơ tay, ra hiệu dừng lại. Hắn dừng ngựa và nhắc Madelyne xuống đất trước khi nàng có thể gắng hết sức để chuẩn bị tinh thần.

“Tại sao chúng ta dừng lại?” Câu hỏi phát ra từ Gilard, anh ta cũng xuống ngựa và vội vã đi tới chỗ anh trai. “Chúng ta sắp về đến nhà rồi.”

“Tiểu thư Madelyne”, Duncan trả lời, không cho Gilard thêm thông tin nào nữa.

Madelyne bắt đầu di chuyển một cách đau khổ đến nơi kín đáo sau những thân cây, nhưng nàng dừng lại khi nghe thấy câu hỏi của Gilard. “Anh có thể đứng yên đó và đợi tôi, Gilard.”

Nghe có vẻ như một mệnh lệnh. Gilard nhướng cao một bên chân mày trong sự ngạc nhiên, nhìn anh trai mình. Duncan đang cau mày khi nhìn theo Madelyne, Gilard kết luận rằng anh trai đã bị chọc tức bởi giọng điệu vừa rồi của Madelyne. “Cô ấy vừa trải qua một thử thách”, Gilard vội vã bảo vệ nàng, sợ Duncan quyết định trả đũa.

Duncan lắc đầu. Hắn vẫn dõi theo Madelyne đến khi nàng khuất hẳn vào trong rừng. “Có chuyện không ổn”, hắn lầm bầm, nhìn mặt cố tìm ra chuyện gì đang khiến mình lo lắng.

Gilard thở ra. “Có lẽ cô ấy bị ốm?”

“Và cô ấy đe dọa...” Chưa nói dứt lời, Duncan đã theo sau Madelyne.

Gilard cố giữ tay anh trai lại. “Cho cô ấy chút riêng tư, Duncan. Cô ấy sẽ quay lại với chúng ta. Nhìn xem, chẳng có chỗ nào cho cô ấy trốn cả”, anh ta lập luận.

Duncan gạt tay em trai hất ra. Hắn đã thấy sự đau đớn trong mắt Madelyne và cũng để ý đến dáng đi cứng đờ của nàng. Bản năng mách bảo Duncan chuyện đau dạ dày không phải là nguyên nhân. Nàng sẽ không nghiêng về bên phải trong trường hợp đó. Và nếu sắp sửa nôn, nàng sẽ chạy chứ không đi tập tễnh tránh xa khỏi lính tráng. Không, có chuyện gì đó không ổn và Duncan phải tìm ra.

Hắn tìm thấy nàng đang tựa vào thân một cây sồi già, đầu cúi xuống. Duncan dừng lại, không muốn xâm phạm sự riêng tư của nàng. Madelyne đang khóc. Hắn thấy nàng chậm chậm nhấc áo choàng ra và thả rơi xuống đất. Rồi hắn hiểu ra lý do thật sự. Phần váy bên trái bị rách đến tận gấu và thấm đẫm máu.

Duncan không nhận ra mình đã hét lên đến lúc Madelyne bật ra tiếng rên sợ hãi. Nàng không có sức để tránh hắn, cũng không chống lại hắn được khi hắn đẩy tay nàng ra khỏi đùi và quỳ xuống.

Khi Duncan xem xét vết thương, trong hắn tràn ngập sự giận dữ, tay hắn run lên gỡ váy nàng ra. Máu khô khiến mọi việc chậm lại. Đôi tay Duncan to và vụng về, hắn cố càng nhẹ nhàng càng tốt.

Vết thương sâu, dài gần bằng cẳng tay của hắn và đầy vết bẩn. Nó cần phải được làm sạch và khâu lại.

“A, Madelyne”, Duncan thì thào cộc lốc. “Kẻ nào đã gây ra chuyện này với cô?”

Giọng hắn như một cái vuốt ve âu yếm, hiển nhiên là đầy thương cảm. Madelyne biết mình sẽ lại khóc nếu hắn tiếp tục ân cần. Đúng vậy, sau đó, sự kiểm soát của nàng sẽ gãy giống như một nhánh cây giòn nàng đang bám chặt vào nãy giờ.

Madelyne không cho phép điều đó xảy ra. “Tôi không muốn sự thương cảm của anh, Duncan.” Nàng ưỡn thẳng lưng và cố để cho hắn thấy vẻ ngoài cứng cỏi. “Bỏ tay anh ra khỏi chân tôi. Điều này không đứng đắn một chút nào.”

Duncan bất ngờ trước vẻ uy quyền của nàng, suýt nữa hắn mỉm cười. Hắn ngước lên, thấy lửa bập bùng trong mắt nàng. Duncan biết những gì nàng đang cố làm. Kiêu hãnh trở thành hàng rào phòng thủ của nàng. Hắn cũng nhận thấy Madelyne coi trọng sự kiểm soát đến thế nào.

Nhìn lại vết thương, hắn biết phải làm gì đó ngay. Hắn quyết định để cho Madelyne làm theo ý mình.

Duncan buộc phải nói giọng cộc lốc khi đứng lên và nhìn nàng. “Cô sẽ không có sự thương cảm từ ta đâu, Madelyne. Ta giống một con sói. Ta không chịu đựng được cảm xúc của con người.”

Madelyne không đáp lại lời hắn, nhưng đôi mắt nàng mở to kinh ngạc. Duncan mỉm cười và lại quỳ xuống.

“Để tôi yên.”

“Không”, Duncan đáp lại với giọng nhẹ nhàng. Hắn rút dao găm và bắt đầu cắt một đường dài dọc theo váy nàng.

“Anh đang phá cái váy của tôi”, Madelyne lầm bầm.

“Vì Chúa, Madelyne, váy cô đã rách rồi.”

Nhẹ nhàng nhất có thể, hắn quần lớp vải quanh đùi nàng, thắt nút lại trong khi nàng chống tay lên vai hắn.

“Anh đang làm tôi đau.” Nàng ghét bản thân phải thừa nhận điều đó. Chết tiệt, nàng sắp rơi nước mắt.

“Ta không làm.”

Madelyne thở hổn hển, quên bém việc khóc lóc. Nàng đang tức điên lên. Sao hắn dám cãi lại chứ! Nàng là người đang đau đớn cơ mà.

“Vết thương của cô phải được khâu lại”, Duncan tuyên bố.

Madelyne đập vào vai hắn khi hắn dám nhún vai.

“Không ai được đâm kim vào người tôi.”

“Cô thật ngang ngược, Madelyne.” Duncan vừa nói vừa cúi xuống nhặt áo choàng của nàng. Hắn phủ nó lên vai nàng rồi bế bổng nàng bằng đôi tay mạnh mẽ, cẩn thận không đụng đến vết thương.

Madelyne tự động vòng tay quanh cổ hắn và xem xét vết thương nơi mắt hắn. Cái cách hắn đối xử với nàng thật là khủng khiếp. “Anh cũng thật ngang ngược, Duncan. Tôi là một thiếu nữ tính tình dịu dàng, anh cố hủy hoại tôi nếu tôi cho anh cơ hội. Và tôi thề với Chúa, đây là lần cuối cùng tôi nói chuyện với anh.”

“À, và cô rất đáng ngưỡng mộ vì không bao giờ phá vỡ lời thề. Có đúng vậy không, tiểu thư Madelyne?”, hắn hỏi trong khi mang nàng quay lại chỗ người của hắn đang chờ.

“Chính xác”, Madelyne trả lời lập tức. Nàng nhắm mắt lại và tựa vào ngực hắn. “Anh có bộ não của sói, anh biết điều đó không? Và sói thì có não rất nhỏ.”

Madelyne quá mệt để nhìn lên xem hắn phản ứng thế nào trước sự sỉ nhục của nàng. Bên trong nàng nổi giận với cách hắn đối xử với mình, rồi nàng nhận ra mình nên cảm ơn thái độ lạnh lùng của hắn. Tại sao à, hắn đã làm nàng tức điên lên đủ để quên đi cơn đau. Không kém phần quan trọng, sự thiếu quan tâm của hắn giúp nàng vượt qua nỗi thôi thúc sụp đổ và òa khóc trước mặt hắn. Đáng lẽ nàng đã vung về khóc như một đứa trẻ, cả nhân cách lẫn lòng kiêu hãnh của nàng luôn được nâng niu che giấu dưới lớp mặt nạ sẽ bị tổn thương. Đáng lẽ nàng đã thật nhũn nhĩ khi mất cả hai điều đó. Madelyne cho phép mình khẽ mỉm cười, chắc rằng Duncan không thể thấy nụ cười ấy. Hắn là tên đàn ông ngốc nghếch, vì hắn đã cứu vãn lòng kiêu hãnh của nàng mà chẳng hề hay biết.

Duncan thở dài. Madelyne vừa phá vỡ lời thề khi mở miệng nói chuyện với hắn. Hắn thấy không cần phải chỉ ra điều đó nhưng hắn lại toét miệng cười.

Hắn muốn biết mọi thứ từ Madelyne, tìm hiểu tại sao nàng bị thương và ai đã gây ra chuyện đó. Tận đáy lòng, hắn không thể tin người của hắn lại đi ám hại nàng, nhưng người của Loudon cũng sẽ cố bảo vệ nàng đúng vậy không?

Duncan quyết định đợi để có câu trả lời. Hắn cần kiểm soát cơn giận dữ trước đã. Madelyne giờ cần được chăm sóc và nghỉ ngơi.

Thật khó để nói đùa với nàng. Duncan không phải là loại người giỏi che giấu cơn giận dữ. Khi bị cư xử xấu, hắn sẽ phản công. Tuy nhiên, hắn hiểu Madelyne đã suy kiệt đến mức nào. Việc thuật lại mọi thứ sẽ khiến nàng mệt mỏi hơn.

Khi tiếp tục cuộc hành trình, Madelyne đã thoát khỏi cơn đau, nàng rúc sát vào ngực Duncan, khuôn mặt thanh thoi nghỉ ngơi dưới cằm hắn.

Madelyne lại cảm thấy an toàn. Phản ứng đối với Duncan khiến nàng rối bời. Tận sâu trong tâm khảm, nàng thừa nhận hắn chẳng giống Loudon, dù nàng có phải chết trước khi nói với hắn điều đó. Nàng vẫn là tù nhân của hắn, xét cho cùng, là con tốt thí để chống lại anh trai nàng. Nhưng nàng không thật sự căm ghét hắn. Duncan đơn thuần là đang chống lại Loudon và nàng bị mắc kẹt ở giữa hai người bọn họ.

“Tôi sẽ trốn thoát, anh biết đấy.”

Nàng không nhận ra mình nói to suy nghĩ cho đến lúc Duncan trả lời. “Không đâu.”

“Cuối cùng chúng ta cũng về đến nhà”, Gilard hét lên. Ánh mắt anh ta nhìn thẳng vào Madelyne. Phần lớn khuôn mặt của nàng bị che khuất nhưng những gì anh ta có thể thấy là một vẻ mặt rất thanh thản. Anh ta nghĩ rằng nàng có thể đang ngủ và lấy làm mừng vì điều ấy. Thực ra Gilard không biết nên tiếp tục đối xử với tiểu thư Madelyne như thế nào bây giờ cả. Anh ta đang cực kỳ lúng túng. Anh ta đã coi khinh nàng. Và nàng đáp lại thế nào? Sao nào, nàng thật sự đã cứu mạng anh ta. Anh ta không thể hiểu tại sao nàng đến trợ giúp mình và anh ta mong muốn được hỏi điều đó. Dù vậy anh ta không làm gì hết vì có cảm giác sẽ không thích câu trả lời của nàng.

Khi thấy bức tường thành lơ mờ hiện ra trên bầu trời phía trước, Gilard thúc ngựa vượt qua Duncan để có thể là người đầu tiên đi vào sân pháo đài. Theo nghi thức truyền thống, Duncan là người cuối cùng đi vào nơi an toàn được bảo vệ bằng những bức tường đá này. Những người lính thích trình tự này, vì điều đó nhắc nhở mỗi người trong bọn họ rằng lãnh chúa đặt mạng sống của họ lên trên mạng sống của chính mình.

Dù mỗi người đều đã thề trung thành với Nam tước Wexton và sẵn lòng tham gia vào trận chiến cùng Nam tước thì họ biết có thể tin tưởng vào sự bảo vệ của người lãnh đạo.

Đó là một mối liên kết thân thiết. Niềm kiêu hãnh là gốc rễ. Đúng, mỗi người họ đều có thể khoe rằng mình là một trong những chiến binh ưu tú nhất trong đội quân của Duncan.

Người của Duncan là những binh lính được huấn luyện tốt nhất ở Anh. Duncan xem xét sự thành công bằng những thử nghiệm mà người bình thường hẳn không thể vượt qua được. Người của hắn được chọn lựa cân nhắc kỹ càng và rất ít, dù họ có gần sáu trăm người, nếu đếm chính xác và tất cả đều phải trải qua bốn mươi ngày huấn luyện.

Danh tiếng của họ được tôn kính, được thì thầm lan truyền bởi những kẻ yếu hơn, những chiến công với sức mạnh khác thường của họ được thuật lại chi tiết mà không cần phóng đại để tán dương. Sự thật cũng đã đủ thú vị rồi.

Những người lính phản ánh giá trị của người lãnh đạo, một lãnh chúa sử dụng gươm với độ chính xác tuyệt vời hơn tất cả những kẻ thách đấu. Duncan của Wexton là một người đáng sợ. Các đối thủ phải từ bỏ việc tìm ra yếu điểm của hắn vì hắn dường như không có điểm yếu nào cả. Hắn cũng không có vẻ quan tâm đến những lời đề nghị về vật chất. Không, Duncan không bao giờ dùng vàng để kiểm soát điều gì đó như những người khác cùng địa vị với hắn thường làm. Với thế giới bên ngoài, Duncan được coi là người không có gót chân Achilles. Hắn là người đàn ông thép. Thật đáng buồn làm sao vì những kẻ mong gây tổn hại đến hắn tin như vậy. Hắn là người không có lương tâm, một chiến binh không có trái tim.

Madelyne cũng biết một chút về danh tiếng của Duncan. Nàng cảm thấy được bảo vệ trong vòng tay hắn và nhìn binh lính vượt lên trước. Nàng tò mò với cách Duncan chờ đợi.

Nàng chú tâm đến pháo đài trước mặt. Cấu trúc đồ sộ nằm trên đỉnh đồi, chẳng có cái cây nào để làm dịu đi sự nghiêm trang của nó. Một bức tường đá xám vòng quanh pháo đài và ắt hẳn là phải có bề ngang ít nhất bảy trăm feet. Madelyne chưa từng thấy thứ gì khổng lồ như vậy. Bức tường dường như có thể chạm đến mặt trăng sáng trên kia, hoặc nó có vẻ như vậy với Madelyne. Nàng có thể thấy phần tháp canh tròn nhô ra từ bên trong, cao đến nỗi đỉnh tháp đã bị che khuất bởi những đám mây dày đặc.

Con đường đến chiếc cầu kéo cong cong như rắn trườn lên đá. Duncan thúc ngựa tiến tới trước khi người lính cuối cùng đã vượt qua hết chiều dài cây cầu. Con ngựa chiến nôn nóng đến đích, nhảy dựng lên nghênh ngang mạnh mẽ, cú giật mạnh khiến đuôi Madelyne lại nhói đau. Nàng nhăn nhó chống lại cơn đau, không biết rằng mình đang siết chặt cánh tay Duncan.

Hắn biết nàng đau đớn. Duncan nhìn xuống Madelyne, thấy vẻ kiệt sức của nàng và giận dữ.

“Cô sẽ có thể nghỉ ngơi sớm, Madelyne. Chờ một chút nữa thôi”, Duncan nói khẽ, giọng hắn rời rạc nhưng đầy quan tâm.

Madelyne gật đầu và nhắm mắt lại.

Khi họ vào đến sân, Duncan nhanh chóng xuống ngựa rồi nhắc Madelyne lên. Hắn ôm chặt nàng tì vào ngực mình và quay người bước đi hướng vào nhà.

Binh lính xếp thành hàng. Gilard đang đứng với hai người trước cánh cửa lâu đài. Madelyne mở mắt ra nhìn Gilard, nàng nghĩ anh ta có vẻ bối rối nhưng không biết tại sao.

Nàng không biết cho đến khi họ đến gần hơn và Madelyne nhận ra Gilard không nhìn nàng. Tại sao ư, sự chú ý của anh ta là đôi chân của nàng. Madelyne liếc xuống, rồi thấy rằng chiếc áo choàng của mình đã không thể che được vết thương nữa. Cái vấy rách thả rơi như lá cờ rách tả tơi. Chỉ có máu bao phủ, chảy xuống dọc chân nàng như dòng suối.

Gilard vội vàng mở cửa, lối vào lớn gấp đôi khiến anh ta có vẻ nhỏ lại. Một luồng không khí ẩm áp chào đón Madelyne khi vào đến giữa tiền sảnh.

Bao quanh nàng hiển nhiên là binh lính canh gác. Lối đi vào khá hẹp, sàn bằng gỗ và khu vực tập trung mọi người được bố trí ở bên phải. Một cầu thang vòng quanh dẫn lên tầng trên ở bên trái. Có điều gì đó

kỳ lạ về cấu trúc của đại sảnh nhưng Madelyne không chỉ ra được đó là gì cho đến khi Duncan bế nàng lên giữa chừng những bậc thang.

“Cầu thang nằm sai chỗ rồi”, Madelyne thốt nhiên lên tiếng.

“Không đâu, Madelyne. Chúng nằm đúng chỗ đấy”, Duncan trả lời.

Nàng nghĩ giọng hắn nghe có vẻ vô cùng thích thú. “Bên này không đúng đâu”, nàng phản đối. “Cầu thang luôn được xây ở bên phải. Ai cũng biết rõ điều đó”, nàng nói thêm với vẻ rất chắc chắn.

Vì một vài lý do, Madelyne bị chọc tức bởi Duncan không thừa nhận sai sót rõ ràng trong nhà hắn.

“Đúng, nó được xây bên phải trừ một số nguyên nhân nào đó khiến người ta cố tình làm khác đi”, mỗi từ Duncan nói ra đều rất cẩn thận. Tại sao à, hắn hành động như thể đang hướng dẫn một đứa bé chậm hiểu.

Madelyne cảm thấy nguyên nhân hắn đề cập có vẻ rất quan trọng nằm ngoài sự hiểu biết thông thường của nàng. Dẫu vậy, nàng vẫn không chịu nhún nhường và đưa ra lời nhận xét cuối cùng nhằm kết thúc chủ đề. “Vậy thì nó là sự cân nhắc dốt nát”, nàng nói. Madelyne liếc nhìn lên và hực hăng vì hắn không chứng kiến được hành động của nàng.

“Anh là người đàn ông bướng bỉnh.”

“Cô là người phụ nữ bướng bỉnh”, Duncan phản công. Hắn mỉm cười, hài lòng với nhận xét của mình.

Gilard lững thững đi sau anh trai và nghĩ cuộc đối thoại của họ thật buồn cười. Nhưng anh ta lại quá lo lắng nên không thể mỉm cười vì những lời nói đùa ngớ ngẩn của họ.

Gilard biết Edmond đang đợi họ. Đúng thế, anh trai thứ của anh ta chắc chắn đang ở trong đại sảnh. Adela cũng có thể ở đó. Gilard nhận thấy giờ mình liên quan đến Madelyne. Anh ta không muốn nàng có bất cứ chạm trán khó chịu nào. Và anh ta hy vọng có thời gian để thanh minh về bản tính hiền lành dịu dàng của nàng với anh trai Edmond.

Nỗi lo của Gilard tạm dẹp qua một bên khi Duncan đặt chân lên tầng hai và không rẽ vào lối đi đến cửa đại sảnh. Hắn đi theo hướng ngược lại, trèo lên cầu thang rồi bước vào cửa tháp. Các bậc thang hẹp hơn và đường thì ngoằn ngoèo khiến hắn phải bước chậm lại.

Căn phòng trên đỉnh tháp lạnh cóng như bị đóng băng. Một lò sưởi được xây ở giữa bức tường cong. Một cửa sổ lớn nằm bên phải lò sưởi. Cửa sổ đang mở rộng, cánh cửa bằng gỗ đang đập sầm sầm vào bức tường đá.

Có một chiếc giường sát tường. Duncan nhẹ nhàng đặt Madelyne lên tấm chăn rồi ra lệnh cho em trai trong lúc cúi xuống bỏ thêm củi vào lò sưởi. “Bảo Gerty mang thức ăn cho Madelyne và nói Edmond mang thuốc đến đây. Edmond sẽ phải dùng kim khâu vết thương lại.”

“Anh ấy sẽ cãi lại đấy”, Gilard bình luận.

“Dù thế nào đi nữa cậu ấy cũng sẽ làm.”

“Ai là Edmond thế?”

Câu hỏi nhẹ nhàng đến từ Madelyne. Cả Duncan lẫn Gilard đều quay lại nhìn nàng. Nàng đang cố ngồi dậy, nhăn mặt vì nhiệm vụ bất khả thi. Hàm răng nàng đang va vào nhau lập cập vì lạnh và căng thẳng, cuối cùng nàng đổ ập xuống giường.

“Edmond là anh trai thứ của tôi”, Gilard giải thích.

“Nhà Wexton có bao nhiêu người?” Madelyne hỏi và cau mày.

“Năm người tất cả”, Gilard trả lời. “Catherine là chị cả, rồi đến Duncan, sau đó là Edmond, Adela và cuối cùng là tôi”, anh ta mỉm cười nói thêm. “Edmond sẽ chăm sóc vết thương cho cô, Madelyne. Anh ấy biết cách làm lành vết thương và trước khi kịp nhận ra, cô sẽ lành lặn như trước.”

“Tại sao?”

Gilard nhún mày. “Tại sao cái gì?”

“Tại sao anh muốn tôi lạnh lặn như trước?” Madelyne hỏi, rõ ràng là không thể hiểu được.

Gilard không biết trả lời thế nào. Anh ta quay sang nhìn Duncan, hy vọng anh trai có thể cho Madelyne câu trả lời. Duncan đã nhóm lửa xong và giờ đang kéo cánh cửa sổ đóng lại. Không thèm quay đầu, hắn ra lệnh, “Gilard, làm những gì anh dặn mau”.

Giọng của hắn tỏ ý không được tranh cãi. Gilard có đủ sáng suốt để tuân lệnh. Anh ta ra tới cửa trước khi giọng Madelyne đuổi kịp. “Đừng đưa anh trai anh đến đây. Tôi có thể chăm sóc vết thương mà không cần sự trợ giúp của anh ấy.”

“Đi ngay, Gilard.”

Cánh cửa đóng sầm lại.

Rồi Duncan hướng về phía Madelyne. “Chừng nào cô còn ở đây, cô sẽ không được cãi lại bất cứ mệnh lệnh nào của ta. Có hiểu không?”

Hắn bước đến bên giường bằng những sải chân dài chậm rãi.

“Làm sao tôi có thể hiểu được, thưa ngài?” Madelyne thềm thì. “Tôi chỉ là một con tốt, không phải vậy sao?”

Trước khi hắn có thể làm nàng khiếp sợ, Madelyne nhắm mắt lại. Nàng khoanh tay trước ngực, một cử chỉ có ý đề phòng cơn ớn lạnh đang dâng lên trong căn phòng.

“Hãy để tôi chết trong yên bình”, nàng thì thào vô cùng bi thảm. Chúa ơi, nàng ước có đủ sức mạnh và lòng can đảm để hét vào mặt hắn làm sao. Giờ nàng quá khốn khổ. Cơn đau sẽ tồi tệ hơn nếu em trai Duncan chạm vào. “Tôi không chịu đựng được sự chăm sóc của em trai anh.”

“Có, cô có, Madelyne.”

Giọng hắn nghe có vẻ dịu dàng nhưng Madelyne quá giận nên chẳng quan tâm. “Tại sao anh cứ phải phủ nhận mọi điều tôi nói? Đó là một sai lầm kinh khủng đấy”, Madelyne lầu bầu.

Có tiếng gõ cửa. Duncan hét to cùng lúc băng qua phòng. Hắn tựa một bên vai vào mặt lò sưởi, ánh mắt vẫn chiếu thẳng vào Madelyne.

Madelyne tò mò đến mức không thể nhắm mắt lại. Cánh cửa cọt kẹt mở ra và một người phụ nữ lớn tuổi xuất hiện. Bà ta mang một cái khay và tay kia cầm một cái bình. Có hai tấm da thú kẹp dưới nách. Bà ta có thân hình mập mạp và đôi mắt nâu lo âu. Bà ta liếc nhìn nhanh Madelyne rồi khẽ nhún gối chào Nam tước một cách vụng về.

Madelyne biết người hầu sợ Duncan. Nàng dõi theo người đàn bà tội nghiệp, cảm thấy lòng trắc ẩn dâng cao khi bà ta cố giữ thăng bằng với các món đồ trên tay.

Duncan chẳng làm gì để cho người phụ nữ ấy cảm thấy dễ dàng hơn. Hắn gạt đầu cộc lốc và ra hiệu cho bà ta đến cạnh Madelyne. Chẳng một lời khuyến khích hay sự tử tế.

Người phụ nữ đã chứng tỏ là mình rất nhanh nhẹn vì ngay khi Duncan ra nhiệm vụ, bà ta đã chạy tới bên giường nhưng bị vấp hai lần trước khi tới nơi.

Bà ta đặt khay thức ăn cạnh Madelyne và đưa cho nàng cái bình. “Tên bà là gì?” Madelyne hỏi, cố giữ giọng thật thấp để Duncan không nghe thấy được.

“Gerty”, người phụ nữ trả lời.

Nhớ ra các tấm đắp vẫn đang nằm dưới tay mình, bà ta nhanh chóng chuyển khay thức ăn sang cái bàn gỗ cạnh giường và phủ tấm đắp lên người Madelyne.

Madelyne mỉm cười cảm kích và nhờ Gerty kéo tấm đắp lên chân mình. “Tôi có thể thấy bà đang run gân chết”, nàng thì thào.

Gerty không biết Madelyne bị thương. Khi bà ấn tấm da xuống đùi nàng, Madelyne nhắm chặt mắt chống lại cơn đau và không nói lời nào.

Duncan đã trông thấy chuyện xảy ra, nghĩ rằng sẽ quát lên khiển trách người hầu nhưng không làm được vì Gerty đang trao thức ăn cho Madelyne.

“Cảm ơn lòng tốt của bà, Gerty.”

Kinh ngạc, hắn nhìn chằm chằm cô nàng tù nhân, thấy vẻ điềm tĩnh của nàng và nhận ra mình đang lắc đầu. Thay vì la mắng người hầu thì tiểu thư Madelyne lại trao cho bà ta lời cảm kích.

Cửa phòng đột ngột mở tung. Madelyne quay người, mắt mở to sợ hãi. Cánh cửa đập vào tường hai lần trước khi đứng yên. Một người đàn ông khổng lồ đứng ngay trên ngưỡng cửa, đôi tay đặt trên hông và mặt đầy giận dữ. Madelyne kết luận kèm theo một hơi thở dài mệt mỏi, đó là Edmond.

Gerty vội vàng chạy nhanh lách qua người Edmond ra khỏi phòng ngay khi anh ta bước vào. Một đoàn người hầu theo sau, mang đến những chén nước và hàng loạt các khay đựng các hũ hình thù kỳ quái. Họ đặt hết xuống sàn nhà cạnh giường rồi quay người, cúi chào Duncan và rời đi. Tất cả bọn họ cư xử như những chú chó nhút nhát. Tại sao lại vậy? Madelyne tự hỏi. Rốt cục thì có hai con sói đang ở trong phòng với nàng, không phải điều đó đã đủ để khiến bất kỳ ai cũng phải sợ hãi sao?

Edmond vẫn chưa nói lời nào với anh trai. Duncan không muốn có cuộc đối đầu trước mặt Madelyne. Hắn biết mình đang trở nên giận dữ và điều đó sẽ làm Madelyne hoảng sợ. Tuy nhiên, hắn cũng không chịu nhường bước.

“Cậu không chào đón anh trai mình sao, Edmond?” Duncan hỏi.

Thủ đoạn đó đã có tác dụng. Edmond trông cực kỳ ngạc nhiên vì câu hỏi của Duncan. Khuôn mặt phần nộ của anh ta đã dịu đi chút ít. “Tại sao anh không thông báo cho em kế hoạch mang theo em gái của Loudon quay về với anh? Em vừa mới biết rằng Gilard đã biết chuyện này ngay từ đầu.”

“Anh cho là nó đang khoe khoang”, Duncan đáp lời, lắc đầu ngao ngán.

“Nó đã biết.”

“Gilard thổi phồng lên đấy, Edmond. Nó không hề biết ý định của anh.”

“Và lý do gì khiến anh giữ kín kế hoạch bí mật này, Duncan?”

“Cậu sẽ tranh cãi vì điều đó”, Duncan nhận xét và mỉm cười như thể sẽ tìm thấy niềm vui trong cuộc chiến.

Madelyne quan sát thấy thái độ của Duncan đang thay đổi. Nàng thật sự kinh ngạc. Vì sao ư, hắn đẹp một cách mạnh mẽ khi cười. Đúng thế, nàng nghĩ, trông hắn giống con người. Vậy đấy, nàng tự mắng bản thân, tất cả những gì nàng nghĩ đến là diện mạo của hắn.

“Anh đã từng bỏ cuộc trong các cuộc bàn cãi khi nào vậy?” Edmond quát lên.

Bức tường chặc hắn vừa rung chuyển dưới tác động của âm thanh kinh hoàng đó. Madelyne thắc mắc liệu cả Edmond và Gilard có gặp vấn đề gì về thính giác hay không.

Edmond không cao bằng Duncan khi họ đứng gần nhau. Dù vậy, so với Gilard thì trông anh ta giống Duncan hơn. Anh ta giống hắn y chang khi giận dữ. Nét mặt thô cứng cho đến cả cái cau mày gần như đồng nhất. Dù thể tóc Edmond không đen, nó có màu nâu như đất mới cây xói và dày dặn. Khi anh ta nhìn nàng, Madelyne nghĩ mình đã thấy một nét cười trong đôi mắt nâu sẫm trước khi chúng chuyển sang lạnh như đá.

“Nếu anh nghĩ sẽ quát vào mặt tôi, Edmond, thì tôi phải nói với anh là tôi không đến đây để nghe đâu”, Madelyne lên tiếng.

Edmond không trả lời mà khoanh tay trước ngực và nhìn nàng chằm chằm một lúc lâu bằng đôi mắt cứng rắn, cho đến khi Duncan bảo anh ta xem xét vết thương của nàng.

Lúc Edmond đến giường, Madelyne lại bắt đầu khiếp sợ. “Tôi muốn anh để tôi yên”, nàng nói, cố giữ cho giọng không run rẩy.

“Ý thích của cô không liên quan đến tôi”, Edmond nói bằng giọng mềm mại như nàng.

Nàng chấp nhận thua cuộc khi Edmond ra hiệu cho nàng để anh ta thấy cái chân nào bị thương. Anh ta đủ to lớn để có thể trấn áp nàng, Madelyne cần giữ sức mạnh cho thử thách sắp tới.

Về mặt Edmond không thay đổi khi Madelyne nhắc tầm mắt lên. Madelyne cẩn thận che chắn phần còn lại của cơ thể khỏi tầm nhìn của anh ta. Xét cho cùng, nàng là một tiểu thư gia giáo, tốt nhất là Edmond phải hiểu được điều đó ngay từ đầu. Duncan bước đến phía bên kia chiếc giường rồi nhúu mày khi Edmond chạm vào chân Madelyne và nàng nhăn nhó đau đớn.

“Tốt nhất là anh nên giữ cô ấy nằm xuống, Duncan”, Edmond khuyên anh trai, giọng nhẹ nhàng và rõ ràng là anh ta đang tập trung vào nhiệm vụ trước mắt.

“Không! Duncan?”

Nàng không thể che giấu vẻ sợ hãi đến phát điên trong đôi mắt.

“Không cần đâu”, Duncan nhìn Madelyne và nói thêm, “Anh sẽ giữ cô ấy nằm xuống nếu việc đó cần thiết”.

Vai Madelyne nhẹ nhàng hạ xuống giường. Nàng gật đầu và vẻ bình tĩnh lại ngự trị trên khuôn mặt.

Duncan chắc rằng mình sẽ phải kiềm chế nàng, nếu không Edmond sẽ không thể hoàn thành nhiệm vụ làm sạch và khâu miệng vết thương. Sẽ đau dữ dội nhưng tất yếu là vậy, chẳng có gì là nhục nhã nếu một người phụ nữ phải thét lên trong quá trình thử thách ấy.

Edmond sắp đặt mọi thứ cần thiết và cuối cùng cũng bắt đầu. Anh ta nhìn anh trai, nhận lấy cái gật đầu và quay sang nhìn Madelyne. Những gì trông thấy khiến anh ta ngạc nhiên không nói được gì. Có sự tin tưởng trong đôi mắt xanh dương mê đắm và anh ta không nhận ra được dấu vết sợ hãi nào. Madelyne hết sức xinh đẹp, Edmond thừa nhận, y như Gilard quả quyết.

“Anh có thể bắt đầu, Edmond”, Madelyne thì thầm, cắt ngang dòng suy nghĩ của Edmond.

Edmond nhìn Madelyne vẫy tay trong một điệu bộ rất vương giả, cho anh ta biết là nàng đang chờ. Anh ta suýt nữa mỉm cười vì cái vẻ tỏ ra uy quyền của nàng. Giọng nói khàn khàn của nàng làm anh ta ngạc nhiên hơn nữa. “Nó có dễ hơn không nếu anh chỉ dùng dao nóng để khép miệng vết thương?”

Trước khi Edmond có thể trả lời, Madelyne vội vàng nói tiếp. “Tôi không có ý bảo anh làm thế nào. Xin đừng phật ý, nhưng dùng kim có vẻ khá dã man.”

“Dã man?”

Edmond nhìn nàng trân trối như thể đang gặp khó khăn trong việc theo đuổi cuộc đàm thoại.

Madelyne thở dài và nghĩ mình đã quá kiệt sức để có thể giải thích cho anh ta hiểu ra. “Anh có thể bắt đầu, Edmond”, nàng lặp lại. “Tôi sẵn sàng rồi.”

“Tôi có thể ư?” Edmond hỏi, nhìn lên Duncan để xem phản ứng của hắn.

Duncan lo lắng đến nỗi không thể cười trước cuộc đối thoại của Madelyne. Trông hắn thật dữ tợn.

“Cô quả là có chút hách dịch”, Edmond bảo, nhưng nụ cười của anh ta đã làm dịu đi lời quở trách.

“Bắt đầu đi”, Duncan càu nhàu. “Chờ đợi tệ hơn là làm đấy.”

Edmond gật đầu, đóng mọi suy nghĩ trong đầu lại ngoại trừ nhiệm vụ. Chuẩn bị tinh thần đón nhận tiếng thét mà anh ta biết sẽ xảy ra ngay khi chạm vào nàng, rồi anh ta bắt đầu lau rửa vết thương.

Nàng không hề thốt ra một tiếng nào. Thỉnh thoảng, trong suốt quá trình, Duncan ngồi xuống giường, Madelyne lập tức quay mặt về phía hắn. Nàng hành động như thể đang cuộn mình ngay bên dưới hắn. Móng tay nàng bấu chặt vào đùi hắn, nhưng hắn nghĩ nàng không nhận biết được mình đang làm gì.

Madelyne nghĩ mình không thể chịu đựng cơn đau lâu hơn được nữa. Nàng cảm tạ vì Duncan đã ở đó, dù nàng không thể hiểu tại sao mình lại có cảm giác như vậy. Dường như không thể nghĩ gì nhiều hơn nữa lúc này, Madelyne chỉ thừa nhận là Duncan đã trở thành cái neo để nàng giữ chặt lấy và thoát chết. Không có hắn thì sự kiểm soát của nàng sẽ sụp đổ.

Đúng lúc tin chắc mình sắp thét lên thì nàng cảm thấy mũi kim xuyên qua da. Sự lãng quên ngọt ngào len lỏi vào tâm trí nàng và nàng không cảm thấy gì nữa.

Duncan biết Madelyne đã ngất đi. Hắn từ từ kéo tay nàng ra khỏi đùi mình và dịu dàng xoay má nàng cho đến khi toàn bộ khuôn mặt nàng lộ rõ. Nước mắt ướt đầm má và hắn chậm chậm lau sạch chúng.

“Lẽ ra em nên khuyến khích cô ấy hét lên”, Edmond lẩm bẩm khi tiếp tục khâu vết thương lại.

“Điều đó sẽ không khiến việc này dễ hơn cho cậu đâu”, Duncan trả lời rồi đứng lên khi Edmond hoàn thành và nhìn em trai quẩn một lớp vải dày quanh đùi Madelyne.

“Chết tiệt, Duncan, dù sao đi nữa thì cô ấy có lẽ đang bắt đầu lên cơn sốt và sẽ chết”, Edmond dự đoán với sự giận dữ.

Anh ta đã làm Duncan điên tiết. “Không! Anh sẽ không cho phép điều đó, Edmond.”

Edmond bị sốc bởi lời tuyên bố kịch liệt của Duncan. “Anh quan tâm sao, anh trai?”

“Anh quan tâm”, Duncan thừa nhận.

Không biết nên nói gì, anh ta cứ đứng đó, há hốc miệng và nhìn anh trai đi ra khỏi phòng. Edmond theo sau cùng với một tiếng thở dài mỗi một.

Duncan rời khỏi lâu đài và đến hồ nước nằm phía sau túp lều của người bán thịt. Thời tiết rét buốt được hắn hoan nghênh, vì nó sẽ lấy đi những câu hỏi đang đeo bám hắn.

Thói quen bơi về đêm là một nhu cầu nhằm giải tỏa cho tâm trí và cơ thể của Duncan. Đúng vậy, đó là một thử thách có ý tôi luyện hắn chống lại sự khắc nghiệt. Hắn chẳng mong chờ được bơi cũng không tránh né nó. Và nghi thức này cũng không bao giờ thay đổi, dù đó là mùa hè hay mùa đông.

Duncan trút bỏ quần áo và lặn sâu xuống làn nước lạnh giá, hy vọng nó có thể đẩy Madelyne ra khỏi dòng suy nghĩ dù chỉ một vài phút.

Một thời gian ngắn sau bữa ăn tối, Edmond và Gilard đồng hành với hắn, một sự kiện khác thường, vì Duncan có thói quen ăn một mình trong tất cả các bữa ăn. Hai cậu em trai hắn nói nhiều chuyện, nhưng chẳng có ai dám hỏi Duncan về tiểu thư Madelyne. Trước sự im lặng của Duncan và vẻ giận dữ trong suốt bữa ăn của hắn, quả thật là không thích hợp để thảo luận bất cứ vấn đề gì.

Duncan không thể nhớ hắn đã ăn gì. Hắn quyết định nghỉ ngơi một chút nhưng khi lên giường thì hình ảnh của Madelyne cứ xâm nhập vào đầu hắn. Duncan tự nhủ hắn đã quen với việc có nàng ở gần và chắc chắn đó là lý do duy nhất khiến hắn không ngủ được. Từng giờ cứ thế trôi qua và Duncan vẫn tiếp tục trần trọc.

Đến nửa đêm, hắn từ bỏ. Hắn nguyên rửa bản thân suốt thời gian đi lên căn phòng trên đỉnh tháp, tự nói với bản thân rằng hắn chỉ muốn ghé thăm Madelyne, để chắc chắn nàng không thách thức hắn bằng cái chết.

Duncan đứng trước cửa một lúc lâu, cho đến khi nghe thấy Madelyne thét lên trong giấc ngủ. Âm thanh ấy kéo hắn vào phòng. Hắn đóng cửa lại, thêm củi vào lò sưởi rồi đến chỗ Madelyne nằm.

Nàng nằm nghiêng tránh bên bị thương, chiếc váy rách quần lũng nhùng quanh đùi. Duncan cố gắng nhưng không thể chỉnh lại áo váy cho nàng chừa chu theo ý mình. Nản lòng, hắn dùng dao găm rách chiếc váy ra. Hắn không dừng lại cho đến khi tháo bỏ được chiếc váy liền lẫn áo ngoài của Madelyne, tự nhủ nàng sẽ thoải mái hơn nếu không có chúng.

Giờ nàng chỉ mặc mỗi cái áo vải bông trắng. Cổ áo khoét sâu để lộ gò ngực. Những mũi thêu tỉ mỉ tinh tế quanh cổ áo điểm màu đỏ, vàng và xanh lá giống như sự hòa quyện hương sắc của những bông hoa mùa xuân. Nó thật nữ tính, điều ấy làm Duncan hài lòng, vì hắn biết nàng phải mất nhiều thời gian mới có thể hoàn thành công việc đó.

Madelyne tuyệt đẹp và nữ tính như những bông hoa trên áo nàng. Nàng là một sinh vật thật dịu dàng. Làn da hoàn mỹ giờ được phủ một lớp vàng lóng lánh bởi phản chiếu của ánh lửa từ lò sưởi.

Chúa ơi, nàng quả là đáng yêu. “Chết tiệt”, hẳn lâu bầu. Madelyne trông đáng yêu hơn khi không có áo xống cản trở tầm nhìn của hẳn.

Khi nàng bắt đầu rùng mình, Duncan vào giường nằm xuống cạnh nàng. Căng thẳng từ từ rời khỏi vai hẳn. Đúng, hẳn từng có nàng bên cạnh và chắc chắn đó là lý do khiến hẳn cảm thấy mãn nguyện đến như vậy.

Duncan kéo tấm đắp phủ lên cả hai. Hẳn sắp sửa ôm lấy eo nàng và dịch chuyển nàng đến gần hẳn thì Madelyne đã nhanh hơn. Nàng rúc vào người hẳn, cho đến khi phía sau nàng áp sát vào nơi riêng tư nhất giữa hai đùi hẳn.

Duncan mỉm cười. Tiểu thư Madelyne rõ ràng cũng đã quen với việc có hẳn ở gần bên và hẳn toét miệng cười cao ngạo vì biết nàng chưa nhận ra điều đó... lúc này.

7. Chương 7

“Câu đáp dịu dàng làm nguôi cơn giận”

Thánh Kinh Cựu Ước, Châm ngôn, 15:1

Madelyne ngủ gần một ngày một đêm. Khi nàng tỉnh dậy, căn phòng đã chìm trong bóng chiều tà với vài dải lụa mềm mại của ánh sáng cuối ngày len lỏi qua cánh cửa sổ bằng gỗ. Mọi thứ trông có vẻ mơ hồ đối với Madelyne, nàng thấy mất phương hướng đến nỗi không thể nhớ ra mình đang ở đâu.

Nàng nhăn mặt chịu đựng cơn đau do cổ gồng ngồi dậy rồi nhớ lại tất cả.

Ôi Chúa ơi, thật khủng khiếp. Mọi cơ bắp trên người đều đau nhức. Madelyne cảm giác như ai đó đã thọc gậy vào lưng và áp cái bàn ủi nóng lên chân nàng. Dạ dày réo ầm ầm nhưng nàng không muốn ăn gì hết. Không, nàng chỉ khát nước kinh khủng và nóng rực cả người. Tất cả những gì nàng muốn là xé toạc áo xống và đứng trước cửa sổ đang mở.

Ý tưởng đó có vẻ rất tuyệt vời. Madelyne cố gắng rời khỏi giường để mở cửa sổ, nhưng nàng yếu đến mức không thể đẩy những tấm chăn ra nên cứ tiếp tục cố gắng cho đến khi nhận ra quần áo trên người mình thật lạ. Ai đó đã thay đồ cho nàng và nàng thì tuyệt đối không nhớ gì về việc đó.

Madelyne đang mặc một chiếc áo bằng vải bông trắng, chắc chắn là một cái áo không đúng đắn vì nó chỉ vừa phủ tới đầu gối nàng. Tay áo thì quá dài. Khi cố xắn cổ tay áo lên, nàng nhớ ra đã thấy chiếc áo này trước đây. Sao nhỉ, nó là áo đàn ông, và cái phần vai áo cực kỳ rộng rõ ràng là thuộc về Duncan. Chúng hoàn toàn giống nhau, Duncan đã mặc chính cái áo này khi ngủ cạnh nàng trong căn lều đêm trước... hay là hai đêm trước? Madelyne quá buồn ngủ nên không thể nhớ nổi. Nàng quyết định nhắm mắt lại vài phút để suy nghĩ về điều đó.

Nàng đã có một giấc mơ bình yên nhất. Madelyne trở lại tuổi mười một và sống cùng người cậu thân yêu của mình, Cha Berton. Cha Robert và Cha Samuel đến trang viên Grinsteade để thăm cậu nàng và chào hỏi ông lão Morton, chủ trang viên Grinsteade. Trừ những tá điền đang làm việc trong lãnh địa nhỏ của Nam tước Morton ra, Madelyne là người trẻ tuổi duy nhất ở nơi đó. Nàng được bao bọc bởi những người đang ông dịu dàng, tốt bụng và tất cả đều đã lớn tuổi. Cả Cha Robert lẫn Cha Samuel đều đến từ tu viện Claremont đông đúc. Ngài Morton đã cho họ nơi tá túc. Ông ta rất thích những người bạn của Cha Berton. Cả hai đều là những cờ thủ xuất sắc và luôn lắng nghe Nam tước kể lại những câu chuyện trong quá khứ mà ông ưa thích. Ông lão lắm cảm ấy rất yêu thương Madelyne vì ông tin rằng nàng là đứa trẻ tài năng nhất. Họ lần lượt dạy nàng đọc và viết, giấc mơ của Madelyne tập trung vào một buổi tối đặc biệt yên tĩnh. Nàng ngồi ở bàn và đọc cho “những người cậu” nghe các tác phẩm mà nàng đã viết lại. Ngọn lửa bập bùng sáng rực trong lò sưởi và không khí trong căn phòng thật ấm áp, tĩnh lặng. Madelyne đang kể một câu chuyện phi thường, những cuộc phiêu lưu của người anh hùng mà nàng yêu mến, Odysseus. Nàng mỉm cười nhẹ nhàng khi thuật lại những chi tiết tuyệt vời trong chuyến hành trình dài của người chiến binh hùng mạnh ấy.

Lần kế tiếp thức giấc, nàng chắc chắn là chỉ mới vài phút trôi qua từ lúc quyết định ngủ một chút, Madelyne nhận ra ngay ai đó đã thật sự đã khóa chặt mí mắt mình lại. “Sao dám đối xử với tôi theo kiểu này chứ?” Nàng lằm bằm giận dữ, không hướng đến ai cả.

Dải băng trên mắt ướt ướt, Madelyne xé toạc sự khó chịu bằng lời lằm bằm rất không đứng đắn. Kỳ lạ, nhưng nàng nghe thấy ai đó cười to. Nàng cố gắng tập trung vào âm thanh khi tâm trí bình tĩnh trở lại. Chết tiệt nếu trán nàng không bị một dải băng khác áp lên. Sao lại kỳ lạ vậy. Chẳng phải nàng vừa mới quăng nó ra sao? Nàng lắc đầu trong rối rắm.

Ai đó nói chuyện với nàng nhưng nàng không thể hiểu anh ta nói gì. Nếu anh ta ngưng thì thầm và thôi lựa chọn từng từ thì nó sẽ dễ dàng hơn rất nhiều. Nàng nghĩ bất cứ ai đang nói thì thật sự rất thô lỗ và nàng hét toáng lên suy nghĩ đó.

Madelyne thốt nhiên nhớ mình cảm thấy nóng đến thế nào khi tấm chăn khác đè nặng xuống vai. Nàng phải đến cửa sổ và hít một chút không khí lạnh ngoài kia. Đó là thứ duy nhất giúp nàng thoát khỏi sức nóng này. Tại sao à, nếu không biết nàng sẽ nghĩ mình đang ở lò lửa địa ngục. Nhưng nàng là một cô gái ngoan ngoãn và điều ấy không thể là sự thật. Không, nàng sẽ lên thiên đường, chết tiệt nếu nàng không được ở đó.

Tại sao nàng không thể mở mắt? Nàng cảm nhận ai đó đỡ vai mình lên rồi một dòng nước mát chạm vào đôi môi khô ran của nàng. Madelyne cố nuốt một hơi dài nhưng làn nước đột ngột biến mất sau khi nàng vừa nhấp môi được một ngụm nhỏ xíu. Nàng nhũu chặt mày vì người đó thật độc ác.

Bất thành linh, mọi thứ trở nên rõ nét. Tại sao ư, nàng đang ở Hades, địa ngục, không thể tự bảo vệ mình trước bọn quái vật và ác quỷ đã lừa phỉnh Odysseus. Bây giờ chúng đang cố lừa phỉnh nàng. Được thôi, nàng tự nhủ mình không có gì cả. Suy nghĩ về lũ ác quỷ không làm Madelyne thất vọng chút nào.

Hoàn toàn ngược lại. Nàng trở nên giận dữ. Cậu nàng đã nói dối. Những câu chuyện về Odysseus không phải là huyền thoại truyền từ đời này sang đời khác. Lũ quái vật có thật. Nàng có thể cảm thấy chúng đang lượn lờ xung quanh, chực chờ nàng mở mắt.

Và bây giờ Odysseus ở đâu? Nàng cần biết. Sao chàng dám để nàng một mình chiến đấu với bọn ác quỷ cơ chứ? Chàng không hiểu mình phải làm gì ư? Không ai nói cho chàng về những chiến công của chàng sao?

Madelyne cảm thấy ai đó chạm vào đùi mình, cắt ngang luồng suy nghĩ bất mãn. Nàng rút dải băng mới phủ trên mắt và quay đầu lại đúng lúc để xem ai đang quỳ bên cạnh giường. Rồi nàng thét lên, một phản xạ tự nhiên trước gã khổng lồ một mắt khủng khiếp đang nhìn nàng với nụ cười giả tạo trên khuôn mặt méo mó của hắn, sau đó nàng nhớ là mình đã giận dữ, không phải sợ hãi. Hắn chỉ là một trong số những tên khổng lồ một mắt, thậm chí có thể là tên đầu đàn, Polyphemus, kẻ đáng khinh nhất trong số chúng và sẽ bắt được nàng nếu nàng cứ để mặc.

Madelyne nắm tay lại và tung một quả đấm vào tên khổng lồ. Nàng nhắm vào mũi hắn nhưng bị trượt vài phân, tuy nhiên như vậy cũng đủ hài lòng. Hành động ấy khiến nàng kiệt sức và ngã xuống giường, đột nhiên nàng cảm thấy yếu ớt như một chú mèo con. Dù thế, nụ cười tự mãn vẫn hiện hữu trên khuôn mặt vì nàng nghe thấy Polyphemus gào lên đau đớn.

Madelyne xoay đầu tránh xa khỏi tên khổng lồ một mắt, quyết định lờ đi con quái vật đang thọc vào đùi mình. Nàng nhìn quanh lò sưởi rồi thấy chàng. Chàng đang đứng ngay trước ngọn lửa, với luồng ánh sáng sáng ngời bao quanh cơ thể tuyệt đẹp. Chàng to lớn hơn nhiều so với những gì nàng hình dung và hấp dẫn hơn rất nhiều. Mặt khác, chàng không phải con người, nàng cố nhắc nhở bản thân. Nàng đoán đó là sự thật qua vóc người khổng lồ và ánh sáng huyền bí rực rỡ xung quanh chàng. “Chàng đã ở đâu thế?”, nàng hét lên để chàng chú ý đến mình.

Madelyne không rõ liệu người chiến binh thần thoại có thể nói chuyện với người thường hay không, nàng nhanh chóng phỏng đoán có thể không vì chàng vẫn đứng đó và chăm chú nhìn nàng, không đáp lại lấy một lời.

Nàng cố thử lại, dù biết đó là một việc cực kỳ khó khăn. Có một tên khổng lồ một mắt ngay cạnh và thậm chí nếu người chiến binh không thể nói với nàng thì chàng vẫn có thể thấy được nhiệm vụ của mình. “Tiếp tục đi, Odysseus”, Madelyne yêu cầu, chỉ ngón tay vào tên quái vật đang quỳ bên cạnh.

Quý tha ma bắt, chàng vẫn đứng đó và trông rất bối rối. Chàng có vẻ không thông minh lắm so với vóc người và khả năng của mình. “Tôi phải tự mình chiến đấu trong mỗi cuộc chiến sao?”, nàng cao giọng đến mức những múi cơ ở cổ căng lên đau nhức. Những giọt nước mắt thất vọng che mờ tầm nhìn nhưng nàng mặc kệ. Odysseus đang cố biến mất vào luồng sáng. Nàng nghĩ chàng mới bắt lịch sự làm sao.

Nàng không cho phép chàng biến mất. Chậm hiểu hay không thì chàng là tất cả những gì nàng có. Madelyne cố xoa dịu. “Ta hứa tha thứ cho những lần chàng để Louddon làm đau ta, nhưng ta sẽ không tha thứ nếu chàng để ta một mình cô độc bây giờ.”

Odysseus không có vẻ quá lo ngại với việc nàng tha thứ. Nàng dường như không thấy chàng nữa, biết chàng sắp ra đi, và nhận thấy mình phải tăng cường đe dọa nếu muốn được giúp đỡ.

“Nếu chàng rời khỏi ta, Odysseus, ta sẽ sai người dạy cho chàng một bài học. Đúng thế”, nàng nói thêm, tỏ vẻ đe dọa. “Ta sẽ cử chiến binh đáng sợ nhất đến. Cứ đi đi và hãy xem chuyện gì xảy ra! Nếu chàng không tống khứ hắn ta”, nàng ngừng lại một hồi để chỉ vào tên khổng lồ một mắt rồi tuyên bố, “Ta sẽ sai Duncan đuổi theo chàng”.

Madelyne quá hài lòng với bản thân, nàng nhắm mắt lại rồi thở ra, chắc chắn nàng đã làm Odysseus hùng mạnh lo sợ bằng cách giả vờ sai Duncan đuổi theo. Nàng bật ra tiếng khịt mũi thiếu trang nhã vì sự lạnh lợi của mình.

Nàng nhìn trộm qua đuôi mắt để xem lời đe dọa có hiệu quả ra sao và mỉm cười chiến thắng. Odysseus trông có vẻ lo lắng. Và, Madelyne đột nhiên quyết định, chưa đủ tốt. Nếu sắp chiến đấu với tên khổng lồ một mắt thì chàng cần phải giận dữ hơn nữa. “Duncan thật sự là một con sói, chàng biết mà, anh ta sẽ xé xác chàng ra thành từng mảnh nếu ta bảo anh ta làm thế”, nàng kiêu hãnh. “Anh ta sẽ làm tất cả mọi thứ mà ta yêu cầu”, nàng thêm vào, “Thật đấy”. Madelyne cố búng các ngón tay kêu tách tách nhưng cảm thấy không được điều luyện cho lắm.

Nàng lại nhắm mắt, cảm giác như vừa thắng một trận đánh quan trọng bằng cách dùng những từ ngữ nhẹ nhàng mà không hề sử dụng chút vũ lực nào. “Tôi mãi là một thiếu nữ dịu dàng”, nàng hét to. “Chết tiệt nếu tôi không phải thế.”

Suốt ba ngày ba đêm Madelyne chiến đấu với lũ quái vật thần thoại xuất hiện cố chớp lấy mình khỏi Hades. Odysseus lúc nào cũng bên cạnh, giúp nàng tránh khỏi mỗi cuộc tấn công.

Có đôi khi kẻ khổng lồ búống binh nói chuyện với nàng. Chàng thích hỏi về quá khứ và khi hiểu những gì chàng hỏi, nàng lập tức trả lời. Odysseus dường như rất quan tâm đến thời thơ ấu của nàng. Chàng muốn nàng kể hết những gì xảy ra sau khi mẹ nàng qua đời và Louddon tiếp quản vai trò người giám hộ.

Nàng ghét phải trả lời những câu hỏi như thế. Nàng chỉ muốn kể về cuộc sống hạnh phúc với Cha Berton, nhưng cũng không muốn Odysseus giận dữ và bỏ rơi mình. Vì vậy nàng chịu đựng suốt cuộc chất vấn nhẹ nhàng của chàng. “Ta không muốn nói về anh ấy.” Duncan khó chịu bởi cơn bùng nổ kịch liệt của Madelyne. Hắn không biết tại sao lại như vậy và bước vội đến giường. Hắn ngồi xuống và giữ lấy nàng trong vòng tay. “Yên nào”, hắn thì thầm. “Ngủ đi, Madelyne.”

“Khi đưa ta ra khỏi nhà Cha Berton, anh ấy rất đáng sợ. Anh ấy lên vào phòng ta mỗi đêm. Anh ấy chỉ đứng đó, ngay chân giường. Ta có thể cảm thấy anh ấy nhìn ta chằm chằm. Ta nghĩ nếu ta mở mắt... Ta sợ lắm.”

“Đừng nghĩ về Louddon nữa”, Duncan nói, đuổi thẳng người trên giường ngay khi nàng bắt đầu khóc và kéo nàng vào lòng.

Dù đã cẩn thận che giấu phản ứng nhưng bên trong hắn đang run lên giận dữ. Hắn biết Madelyne không nhận thức điều mình vừa kể cho hắn nghe nhưng hắn hiểu rõ. Được vỗ về êm ái, Madelyne lại chìm vào giấc ngủ. Tuy nhiên nàng không ngủ được lâu, khi thức giấc nàng thấy Odysseus vẫn ở đấy, đang thức canh mình. Nàng không lo sợ khi chàng ở bên cạnh. Odysseus là chiến binh tuyệt vời nhất. Chàng mạnh mẽ, ngạo mạn, nàng không hề phàn nàn về những khiếm khuyết đó vì chàng đã lấp đầy chúng bằng một trái tim nhân hậu.

Chàng cũng là kẻ đầy láu lỉnh. Trò chơi yêu thích của chàng là thay đổi giao diện. Nó xảy ra quá nhanh,

thậm chí Madelyne không có thời gian để ngạc nhiên nữa. Trong một phút chàng giả vờ là Duncan và phút kế tiếp đã trở lại là Odysseus. Và một lần nữa, trong đêm đen tối, khi Madelyne đang sợ hãi nhất, chàng biến thành Achilles, chỉ để làm nàng vui. Chàng ngồi đó, trên chiếc ghế gỗ có lưng quá nhỏ so với thân hình và chỉ nhìn nàng bằng ánh mắt khác lạ.

Achilles không đi ủng. Điều ấy làm nàng lo lắng, nàng lập tức cảnh báo để chàng bảo vệ gót chân khỏi bị tổn thương. Achilles có vẻ bối rối khi nàng đề nghị, buộc lòng Madelyne phải nhắc lại việc mẹ chàng đã nhúng chàng vào dòng nước kỳ diệu của Styx, khiến cho cơ thể chàng bất khả xâm phạm, nhưng lại quên không nhúng phần gót chân, nơi bà đã giữ để chàng không bị kéo vào vùng nước xoáy.

“Nước không chạm vào gót chân của chàng và đó chính là nơi chàng không được bảo vệ”, nàng căn dặn. “Chàng hiểu ý ta không?”

Nàng nghĩ chàng không hiểu gì hết. Cái nhìn thắc mắc của chàng đã cho nàng biết nhiều hơn thế. Có lẽ mẹ chàng đã không kể cho chàng nghe. Madelyne thở dài và trao cho chàng một ánh mắt buồn bã, thương cảm. Nàng biết điều gì sẽ xảy ra với Achilles, nhưng không dám nói chàng coi chừng những mũi tên bay lạc. Nàng đoán chàng sẽ tìm hiểu ra sớm thôi.

Madelyne bắt đầu rơi nước mắt vì tương lai đen tối của Achilles khi chàng thốt nhiên đứng dậy và đi đến chỗ mình. Nhưng giờ chàng không phải là Achilles. Không, là Duncan ôm lấy và dỗ dành nàng. Kỳ lạ thật, nhưng sự đụng chạm của hắn lại rất giống như Odysseus.

Madelyne đẩy Duncan xuống cạnh mình rồi lập tức lặn mình nằm trên người hắn. Nàng tựa cằm lên ngực hắn để có thể nhìn vào mắt hắn. “Tóc tôi như một tấm màn”, nàng nói với hắn, “che giấu khuôn mặt anh khỏi mọi người trừ tôi. Anh nghĩ gì về điều đó, Duncan?”

“Vây là ta trở lại là Duncan lần nữa, phải không?”, hắn trả lời. “Em không biết em đang nói gì đâu, Madelyne. Em bị sốt cao. Đó là những gì ta nghĩ.”

“Anh sắp cho gọi linh mục ư?” Madelyne hỏi. Câu hỏi khiến nàng khó chịu và nước mắt phủ đầy mắt.

“Em muốn thế chứ?”

“Không”, Madelyne gầm lên. “Nếu linh mục được gọi đến, tôi biết là tôi sắp chết. Tôi chưa sẵn sàng chết đâu, Duncan. Còn quá nhiều việc phải làm.”

“Và em muốn làm gì?” Duncan mỉm cười trước vẻ hung dữ của nàng.

Madelyne đột ngột tựa xuống và dụi mũi vào cằm Duncan. “Tôi nghĩ tôi muốn hôn anh, Duncan. Có làm anh giận không?”

“Madelyne, em phải đi ngủ”, Duncan lên tiếng và cố lặn nàng qua một bên nhưng nàng bám chắc như một dây nho vậy. Duncan không ép buộc nàng vì lo ngại có thể làm nàng đau. Thực ra hắn thích nàng cứ nằm như thế.

“Nếu anh hôn tôi một cái thì tôi sẽ ngủ”, nàng hứa hẹn và không cho hắn thời gian để đáp lại, hai bàn tay nàng đã khum lấy khuôn mặt hắn và áp mặt mình vào đó. Chúa ơi, thế là nàng hôn hắn. Miệng nàng nóng rực, hé mở và cực kỳ kêu gọi. Đó thật sự là một nụ hôn khao khát đam mê, Duncan không thể cưỡng lại. Đôi tay từ từ trượt quanh thắt lưng nàng. Khi cảm nhận được làn da ấm áp, hắn phát hiện váy nàng đã bị kéo lên cao. Bàn tay hắn vuốt ve cặp mông mềm mại của nàng và chẳng bao lâu sau hắn cũng rơi vào trạng thái nóng hôi hổi.

Madelyne hoang dã và nồng nhiệt khi hôn hắn. Miệng nàng lướt trên miệng hắn, lưỡi xâm nhập và quần lấy lưỡi hắn cho đến khi không thể thở nổi.

“Khi tôi hôn anh, tôi không muốn dừng lại. Nó thật sai trái, phải không?”, nàng hỏi Duncan.

Hắn nhận thấy nàng không hề ăn năn với sự thừa nhận đó và cho rằng cơn sốt đã giải phóng nàng khỏi những kiềm chế bản thân. “Anh nằm ngửa kia, Duncan. Tôi có thể làm bất cứ chuyện gì với anh nếu tôi muốn.”

Duncan thở dài cầu tiết. Tuy nhiên tiếng thở dài chuyển thành tiếng rên trầm đục khi Madelyne giật lấy bàn tay hắn và dạn dĩ đặt nó lên một bên ngực nàng.

“Không được, Madelyne”, Duncan nói nhỏ dù không rút tay ra. Nàng rất ấm. Nhũ hoa nàng săn cứng lại dưới ngón tay cái của hắn rồi hắn tự động mân mê nó và rên lên lần nữa. “Lúc này không phải lúc để yêu đương. Em không biết em đang làm gì với ta, phải không?”, hắn hỏi, giọng gay gắt như tiếng gió rít ngoài trời.

Madelyne lập tức bật khóc. “Duncan? Nói với tôi rằng tôi quan trọng với anh đi. Thậm chí nói dối cũng được, nói đi.”

“Đúng vậy, Madelyne, em quan trọng đối với ta”, Duncan trả lời rồi vòng tay ôm eo nàng và lăn nàng nằm xuống bên cạnh. “Là thật đấy.”

Hắn biết mình phải tạo khoảng cách nếu không sẽ đánh mất mình trong trận chiến tra tấn ngọt ngào này. Nhưng tất nhiên hắn phải hôn nàng một lần nữa.

Hành động ấy có vẻ làm nàng dịu đi. Trước khi Duncan lấy lại hơi thở bình thường, Madelyne đã chìm vào giấc ngủ.

Cơn sốt thống trị tâm trí Madelyne và cuộc sống của Duncan. Hắn không dám để nàng ở một mình trong phòng với Gilard hay Edmond. Khi bản năng đam mê của nàng trở dậy, hắn không muốn các cậu em trai trở thành người thụ hưởng những nụ hôn của nàng. Không ai được phép xoa dịu nàng trong những khoảnh khắc tự do ấy ngoài hắn.

Quý dữ cuối cùng cũng rời bỏ Madelyne trong đêm thứ ba. Vào buổi sáng ngày thứ tư, nàng tỉnh dậy với cảm giác như một miếng giẻ ướt lau sàn nhà bị vắt kiệt. Duncan đang ngồi trên chiếc ghế đặt cạnh lò sưởi. Trông hắn có vẻ kiệt sức. Madelyne tự hỏi liệu hắn có bị ốm không và định lên tiếng hỏi đúng lúc hắn cảm nhận được ánh mắt của nàng. Hắn phản xạ nhanh như một con sói và đến cạnh giường. Thật lạ lùng, nhưng trông hắn có vẻ nhẹ nhõm.

“Cô bị sốt”, Duncan cộc lốc tuyên bố.

“Vậy nên cổ họng tôi đau”, Madelyne nói. Chúa ơi, nàng không thể nhận ra giọng nói của chính mình. Nó khàn khàn khô ráp.

Madelyne nhìn quanh căn phòng, thấy những món đồ linh tinh xung quanh mình. Nàng lắc đầu hoang mang. Có trận chiến nào đã diễn ra ở đây khi nàng đang ngủ sao?

Khi quay sang Duncan lên tiếng hỏi về sự lộn xộn đó, nàng bắt gặp vẻ thích thú trên nét mặt hắn.

“Cổ họng cô làm cô đau à?”, hắn hỏi.

“Anh thấy vui khi cổ họng tôi đau hả?” Madelyne bực tức phản bác trước thái độ chẳng lấy làm tử tế của hắn.

Duncan lắc đầu phủ nhận lời buộc tội. Madelyne chẳng hề tin. Hắn vẫn cười toe toét.

Ôi trời, hắn trông thật hoàn hảo sáng nay, trang phục màu đen, giản dị, nhưng khi hắn cười, đôi mắt xám không còn lạnh lẽo hay có vẻ đe dọa nữa. Hắn nhắc nàng nhớ về ai đó nhưng nàng không thể nhớ ra. Madelyne tin chắc rằng mình có thể nhớ ra bất cứ ai nếu anh ta trông giống Nam tước Wexton từ xa kia. Tuy thế, có một ký ức khó nắm bắt về một người khác...

Duncan cắt ngang suy nghĩ của nàng. “Giờ cô đã tỉnh, ta sẽ cho người hầu đến phục vụ. Cô sẽ không rời khỏi căn phòng này cho đến khi vết thương lành lặn, Madelyne.”

“Tôi ốm rất nặng à?”

“Phải, cô ốm rất nặng”, Duncan quay người và bước ra cửa.

Madelyne nghĩ hắn đang vội vã tránh né mình. Nàng hất mở tóc rũ lòa xòa trước trán và chăm chú nhìn lưng Duncan. “Ôi Chúa ơi, hắn là mình bẩn thỉu như cái giẻ lau sàn”, nàng lẩm bẩm.

“Phải, đúng vậy đấy”, Duncan lên tiếng.

Nàng có thể nghe thấy tiếng cười trong giọng hắn. Hắn thật khiếm nhã, nàng nhú mày rồi gọi to, “Duncan? Tôi sốt bao lâu?”

“Hơn ba ngày, Madelyne.”

Hắn quay lại và trông thấy phản ứng của nàng. Madelyne có vẻ ngạc nhiên. “Cô không nhớ chút nào à?”, hắn hỏi. Madelyne lắc đầu, cực kỳ hoang mang vì Duncan lại mỉm cười. Người đàn ông này thật lạ lùng, thích thú tìm kiếm hài hước trong những điều kỳ quặc.

“Duncan?”

“Sao?”

Nhận ra sự bức tức trong câu đáp của hắn nên nàng quyết định đổ thêm dầu vào lửa. “Anh đã ở đây suốt ba ngày qua ư? Trong căn phòng này, với tôi?”

Hắn đang kéo cửa lại. Madelyne nghĩ hắn sẽ không trả lời cho đến lúc giọng hắn vang lên, mạnh mẽ và dứt khoát.

“Ta không ở đây.”

Cánh cửa đóng sầm lại.

Madelyne nghĩ hắn đã không nói thật. Nàng không nhớ nổi chuyện gì đã xảy ra nhưng bản năng mách bảo Duncan không hề rời bỏ nàng.

Tại sao hắn phủ nhận điều đó nhỉ? “Anh thật là ương ngạnh”, Madelyne thì thầm. Trong giọng nàng ẩn chứa nét cười.

8. Chương 8

“Hãy xem xét mọi việc, điều chi lành thì giữ lấy.”

Thánh Kinh Tân Ước, 1 Tesalonica, 15:1

Madelyne ngồi bên mép giường, đôi chân đã có sức trở lại. Một tiếng gõ cửa rụt rè vang lên chỉ vài phút sau khi Duncan rời đi. Madelyne lên tiếng và một người hầu bước vào phòng. Người phụ nữ gầy gò và hốc hác, đôi vai co rụt và những nếp lo lắng hằn lên vầng trán rộng. Khi người hầu đến gần giường, những bước chân của cô ấy dường như trở nên nặng nhọc hơn.

Trông cô ấy như muốn chạy trốn, bất thành linh, một ý nghĩ lóe lên trong đầu Madelyne rằng cô ấy có thể đang sợ hãi. Người phụ nữ vẫn liếc nhìn về phía cửa.

Madelyne mỉm cười, cố gắng làm dịu đi sự lo ngại của cô hầu, dù không hiểu được thái độ nhút nhát ấy.

Người phụ nữ đang giữ cái gì đó ở phía sau. Cô ấy từ từ đưa túi đồ ra và buột miệng nói, “Tôi đem hành lý của cô lên, thưa tiểu thư”.

“Cô thật là tử tế.” Madelyne đáp lời.

Nàng nhận thấy lời khen vừa rồi đã khiến người phụ nữ vui mừng, giờ thì cô ấy không còn lo lắng nữa mà chỉ bối rối một chút thôi.

“Tôi không biết tại sao cô sợ tôi”, Madelyne quyết định đối mặt với vấn đề. “Tôi sẽ không làm hại cô, tôi có thể hứa về điều đó. Anh em nhà Wexton đã nói gì về tôi mà khiến cô sợ đến vậy?”

Câu hỏi thẳng thừng của Madelyne làm sự căng thẳng trong dáng điệu của người hầu giảm bớt. “Họ không nói gì với tôi cả, thưa tiểu thư, nhưng tôi không điếc. Tôi có thể nghe thấy tiếng kêu la ở trên này suốt dọc đường đến kho lương thực, hầu hết các tiếng la hét ấy là của cô.”

“Tôi đã la hét ư?” Madelyne kinh hãi. Chắc chắn người phụ nữ này nhầm lẫn rồi.

“Là cô”, cô ấy trả lời, thêm vào một cái gật đầu xác nhận. “Tôi biết là cô bị sốt và không thể nhớ gì. Gerty sẽ đem đồ ăn lên cho cô trong vài phút nữa. Tôi ở đây để giúp cô thay quần áo nếu cô muốn.”

“Tôi đang đói”, Madelyne rên rỉ rồi co duỗi đôi chân, kiểm tra sức lực của chúng. “Tôi đang yếu như một đứa trẻ ấy. Mà tên cô là gì thế nhỉ?”

“Tôi tên là Maude, phỏng theo tên của Hoàng hậu”, cô ấy tuyên bố. “Dĩ nhiên là người đã qua đời rồi ấy, từ đó vua William của chúng ta không lấy vợ khác.”

Madelyne mỉm cười. “Maude, cô nghĩ tôi có thể tắm tấp một chút không? Tôi thấy mình nhớp nháp quá.”

“Tắm ư, thưa tiểu thư?” Maude kinh hoàng tột độ. “Vào giữa mùa đông ư?”

“Tôi đã quen với việc phải tắm hằng ngày rồi, Maude, lâu lắm rồi kể từ lần cuối tôi...”

“Tắm một lần mỗi ngày? Để làm gì chứ?”

“Tôi chỉ muốn mình sạch sẽ thôi mà”, Madelyne nhìn người hầu và quả quyết người phụ nữ tử tế này sẽ được tận hưởng nhiều lợi ích từ việc tắm tấp này, dù vậy nàng cũng không đưa ra đề nghị vì sợ rằng sẽ xúc phạm đến cô ấy. “Cô có nghĩ lãnh chúa của cô sẽ cho phép tôi thực hiện việc phù phiếm này không?”

Maude nhún vai. “Cô có thể làm gì cô muốn, miễn là ở trong phòng này. Nam tước không muốn cô bị ốm vì quá sức. Tôi có thể tìm một cái bồn tắm ở quanh đây và người nhà tôi sẽ kéo nó lên cầu thang.”

“Cô có gia đình rồi ư, Maude?”

“Vâng, một người chồng tốt và một đứa con trai gần năm tuổi. Thằng bé nghịch ngợm lắm.” Maude giúp Madelyne đứng dậy và cả hai đến chiếc ghế cạnh lò sưởi. “Con trai tôi tên William”, cô ấy tiếp tục. “Theo tên Đức vua quá cố của chúng ta.”

Cánh cửa mở ra trong khi Maude đang kể lể. Một người hầu khác vội vào trong và mang theo cái khay đầy thức ăn. Maude gọi lớn, “Gerty, không cần căng thẳng. Cô ấy không mất trí như chúng ta đoán đâu.”

Gerty mỉm cười. Bà là người to lớn với nước da ngăm đen và đôi mắt nâu. “Tôi là đầu bếp ở đây”, bà thông báo với Madelyne. “Tôi nghe nói cô rất xinh đẹp. Dù vậy, cô quá gầy. Ăn hết phần này đi, nếu không cô sẽ bị thổi bay bởi cơn gió đầu tiên mất.”

“Cô ấy muốn đi tắm, Gerty”, Maude tuyên bố.

Gerty nhượng một chân mày. “Vậy thì cứ để cô ấy tắm. Nếu cô ấy bị cảm lạnh thì không thể trách chúng ta được.”

Hai người phụ nữ tiếp tục huyền thuyên với nhau khi dọn phòng cho Madelyne. Họ nhanh chóng trở thành bạn bè và Madelyne vô cùng thích thú lắng nghe những câu chuyện phiếm của họ. Sau đó họ giúp nàng tắm. Và khi cái bồn tắm được đưa ra ngoài, Madelyne cảm thấy mệt lử. Nàng đã gội đầu và sẽ mất khá lâu để tóc có thể khô được. Madelyne ngồi trên một tấm lông thú mềm trước lò sưởi và rũ mái tóc dài gần hơn với hơi nóng của ngọn lửa để nó mau khô, cho đến khi tay nàng mỏi nhừ. Kèm theo một cái ngáp lớn không kiểu cách, Madelyne duỗi người trên tấm lông thú và nghĩ sẽ nghỉ ngơi một lúc. Nàng chỉ mặc mỗi chiếc áo vải, không muốn mặc đầy đủ váy xống đến khi nào tóc khô và được tết bím lại.

Duncan thấy Madelyne đang ngủ say. Một bức tranh cực kỳ lôi cuốn, nàng nằm nghiêng qua một bên ngay trước ánh lửa bập bùng. Đôi chân dài co lên tới ngực có màu ánh vàng do phản chiếu từ ngọn lửa và mái tóc lộng lẫy che phủ gần hết khuôn mặt.

Hắn không thể không mỉm cười. Ôi Chúa ơi, nàng gợi cho hắn hình ảnh của một cô mèo con đang cuộn tròn ấm áp. Đúng, thật hấp dẫn và nàng chắc chắn sẽ chết công nếu hắn cứ để mặc như vậy.

Madelyne thậm chí không mở mắt khi Duncan nhắc bồng và bế nàng lại giường. Hắn cười vì cách nàng tự động rúc sát vào ngực hắn. Nàng cũng thở dài như thể đang toại nguyện lắm và chết tiệt, nàng lại có mùi của hoa hồng.

Duncan đặt Madelyne xuống giường và đắp chăn cho nàng. Hắn cố giữ khoảng cách nhưng dường như không thể kiềm chế bản thân, bàn tay hắn vuốt nhẹ lên đôi má mềm mại của nàng.

Madelyne trông rất yếu đuối trong giấc ngủ.

Chắc chắn đó là lý do hắn không muốn bỏ đi. Niềm thôi thúc được bảo vệ nàng lấn át tất cả. Nàng quá ngây thơ và cả tin. Tận sâu trong trái tim hắn biết sẽ không bao giờ cho phép nàng quay lại với anh trai nữa. Nàng là một thiên thần và hắn sẽ không cho phép nàng ở gần con quỷ Louddon, không bao giờ nữa.

Các nguyên tắc của Duncan hoàn toàn bị đảo lộn. Với tiếng gầm bầm thét vọng, hắn đi ra cửa. Quỷ quái, hắn còn không biết chắc mình muốn gì nữa.

Đó là tại Madelyne, dù nàng chẳng hề biết. Nàng làm hắn phát điên, và khi ở gần nàng, hắn không thể suy nghĩ được gì cả.

Duncan nghĩ mình sẽ phải tạo khoảng cách với Madelyne cho đến lúc giải quyết hết những vấn đề khiến hắn phiền não. Tuy nhiên, ngay khi quyết định tránh xa Madelyne, tâm trạng hắn lại trở nên tồi tệ. Duncan lẩm bẩm, nguyên rủa, quay người và từ từ đóng cánh cửa đằng sau lại.

Madelyne vẫn còn yếu nên việc ở một mình không làm nàng chán nản. Nhưng sau hai ngày, Gerty và Maude cùng những chuyến thăm viếng thường nhật của họ đã khiến nàng cảm nhận được tác động của việc cầm tù. Nàng đi tới đi lui khắp phòng cho đến lúc biết rõ mọi góc ngách, sau đó làm những người hầu phát hoảng khi khẳng khái đòi làm công việc mà họ cho là tầm thường. Madelyne lau sạch sàn nhà và các bức tường. Rèn luyện thân thể không giúp được nhiều. Nàng cảm thấy mình bị giam giữ như một con thú. Và nàng chờ, từng giờ, Duncan đến với mình.

Madelyne vẫn tự nhủ rằng mình nên lấy làm mừng vì Duncan đã quên nàng. Chúa ơi, nàng đã bị quên lãng sao?

Hai ngày nữa trôi qua, Madelyne gần như ném mình ra khỏi cửa sổ chỉ để có thêm việc mà làm. Nàng chán nản đến mức muốn hét lên.

Nàng đứng cạnh cửa sổ và nhìn ra xa, nơi mặt trời đang dần biến mất, và nghĩ về Duncan.

Madelyne nghĩ mình có thể gọi lên hình ảnh hắn trong tâm trí, vì ngay lúc nàng nghĩ đến việc muốn gặp hắn đến thế nào thì hắn thành linh xuất hiện. Cánh cửa bật mở, đập sầm vào bức tường đá đã thông báo sự xuất hiện của hắn, và hắn đứng đó, trông dữ dội, đầy quyền lực và không kém phần đẹp trai đối với tâm hồn bình yên của nàng. Thế có Chúa, nàng có thể nhìn hắn chăm chú đến hết đêm.

“Edmond đến cắt chỉ bây giờ”, Duncan bảo.

Hắn bước vào phòng và đứng trước lò sưởi. Đôi tay khoanh lại trước ngực, điều này khiến Madelyne có ý tưởng là hắn chán ngấy nhiệm vụ này.

Thái độ lạnh lùng ấy làm nàng tổn thương nhưng nàng xác định hắn sẽ không bao giờ biết điều đó. Nàng trao cho hắn vẻ mặt mà nàng hy vọng là có vẻ bình thản nhất.

Ôi Chúa ơi, nàng thật tuyệt. Madelyne mặc cái đầm màu kem và áo chèn xanh dương. Chiếc dây lưng bên bằng thừng quấn quanh thắt lưng thanh mảnh làm nổi bật những đường cong nữ tính. Mái tóc thả rơi trước ngực. Duncan nghĩ mái tóc màu lông chồn của nàng dày và quăn như một nữ hoàng, dù nó xoắn vào nhau như những sợi dây đỏ. Hắn nhớ lại cảm giác mái tóc nàng trên tay, rất mềm và mượt mà.

Hắn giận dữ, tức tối bởi cái cách nàng tiếp tục làm phiền mình. Hắn không thể thôi ngắm nhìn Madelyne, thừa nhận rằng hắn thêm có nàng bên cạnh. Một suy nghĩ ngu ngốc, và là suy nghĩ mà hắn sẽ không bao giờ công khai thừa nhận, nhưng tất cả những điều đó đều giống nhau, chọc thẳng vào hắn, nhấn hắn vào một nhận thức mới.

Đột nhiên hắn phát hiện ra Madelyne đang mặc bộ đồ truyền thống của gia tộc Wexton, và hắn toét miệng cười. Hắn tự hỏi không biết nàng có nhận ra điều đó không, nàng trông có vẻ không muốn được hôn chút nào, hắn sẽ nói ra điều đó để xem phản ứng của nàng ra sao.

Madelyne không thể nhìn Duncan lâu hơn nữa. Nàng sợ hắn sẽ biết được mình nhớ hắn đến mức nào. Và sau đó hắn sẽ hả hê đắc thắng, nàng tự nhủ.

“Tôi muốn biết anh sẽ làm gì với tôi, Duncan”, nàng nói, ánh mắt như xuyên thẳng xuống sàn nhà. Nàng không dám nhìn lên để thấy vẻ mặt hắn trước câu hỏi, bằng không nàng sẽ hoàn toàn đánh mất suy nghĩ mạch lạc.

Đúng thế, khả năng tập trung lúc nào cũng trong tình trạng báo động mỗi khi nàng ở quanh Duncan. Nàng không hiểu nổi phản ứng của mình đối với hắn, nhưng phải chấp nhận là lần nào cũng giống lần nào. Nam tước có thể làm nàng lo lắng mà không cần dùng đến một lời. Hắn quấy rầy sự bình yên trong tâm hồn nàng, khiến nàng rối bời. Khi hắn đến gần, nàng muốn hắn rời đi. Nhưng khi hắn không có mặt, nàng lại thấy nhớ hắn.

Madelyne quay lưng lại với Duncan và nhìn ra ngoài cửa sổ. “Anh nghĩ sẽ nhốt tôi trong phòng này suốt quãng đời còn lại sao?”

Duncan mỉm cười vì nỗi lo lắng lẫn trong giọng nói nàng. “Madelyne, cửa không bị khóa”, hắn nói.

“Anh đang đùa à?” Madelyne hỏi rồi xoay người nhìn hắn đầy hoài nghi. “Anh nói với tôi là tôi không bị nhốt trong tháp này suốt tuần qua ư?” Ôi Chúa ơi, nàng muốn hét vào mặt hắn. “Tôi có thể đã trốn thoát?”

“Không, cô không thể trốn thoát, nhưng cô có thể rời khỏi căn phòng này”, Duncan trả lời.

“Tôi không tin”, Madelyne tuyên bố rồi khoanh hai tay trước ngực, bắt chước tư thế của hắn. “Anh nói vậy chỉ để tôi cảm thấy mình thật ngu ngốc. Anh không công bằng, Duncan, vì tôi không bao giờ, không bao giờ nói dối. Do đó”, nàng kết luận, “nó là trận đấu không cân sức”.

Edmond xuất hiện nơi lối vào đang mở. Người em kế vẫn mang theo cái cau mày như thường lệ. Nhưng trông anh ta có vẻ dè dặt, anh ta nhìn chằm chằm Madelyne một lúc lâu trước khi bước vào trong.

“Lần này anh sẽ giữ cô ta nằm xuống”, anh ta nói với Duncan.

Madelyne liếc nhìn Duncan lo lắng và thấy hắn mỉm cười. “Giờ Madelyne không bị sốt, Edmond, cô ấy ngoan như một cô mèo con”, hắn nhận xét rồi quay sang Madelyne và ra lệnh cho nàng đến giường để Edmond tháo băng.

Madelyne gật đầu. Nàng biết cần phải làm thế, nhưng sự xấu hổ rất nữ tính áp đảo mọi ý thức. “Nếu cả hai người rời khỏi đây, tôi sẽ có một lúc riêng tư để chuẩn bị.”

“Chuẩn bị cái gì?” Duncan hỏi.

“Tôi là một quý cô”, Madelyne lấp bắp. “Tôi sẽ không để các anh thấy gì ngoài vết thương của mình. Đó là điều tôi sẽ chuẩn bị.”

Mặt nàng đỏ bừng, Duncan đã hiểu ra. Edmond húng hắng ho nhưng tiếng thở dài của Duncan lớn hơn. “Đây không phải là lúc e thẹn đâu, Madelyne. Vả lại, ta đã thấy... chân cô rồi.”

Madelyne ưỡn thẳng lưng, ném cho hắn một cái nhìn giận dữ rồi nhanh chóng lên giường. Nàng chụp lấy một trong những tấm lông thú rơi xuống sàn, khi yên vị trên giường, rằng phủ tấm lông lên người và ngo nguậy để kéo váy lên đỉnh đùi.

Mép miếng băng lộ dần, nàng bắt đầu chậm rãi tháo ra.

Edmond quỳ xuống cạnh nàng khi miếng băng được tháo bỏ. Madelyne để ý thấy vết thâm tím bên dưới mắt trái anh ta. Nàng thắc mắc làm sao anh ta lại bị bầm như thế và vội kết luận là một trong số anh em trai của anh ta phải chịu trách nhiệm về điều đó. Những kẻ đáng ghét, nàng tự nhủ, ngay cả khi nàng nhận thấy Edmond cực kỳ nhẹ nhàng rút từng sợi chỉ dính trên da nàng.

“Thật tốt, nó chỉ đau như bị véo thôi, Edmond”, Madelyne nhẹ nhõm thốt lên.

Duncan bước đến cạnh giường. Trông hắn có vẻ sẵn sàng vỗ lấy nàng nếu nàng di chuyển.

Thật khó xử khi hai người đàn ông đang nhìn vào đùi nàng. Nàng sớm trở nên bối rối. Nghĩ đến việc lái sự chú ý của Duncan sang hướng khác, nàng thốt ra điều đầu tiên vụt ngang qua đầu. “Tại sao lại có móc ở cả hai cánh cửa?”

“Cái gì?” Hẳn rõ ràng là bị lúng túng.

“Thanh gỗ trượt vào trong những cái móc vòng để chốt cửa”, Madelyne vội vã nói. “Anh làm móc vòng ở cả hai cửa. Sao lại thế, anh đang nghĩ gì vậy?”, nàng hỏi, vờ như cực kỳ quan tâm đến một đề tài nực cười như thế.

Tuy nhiên, chiến lược của nàng đã có tác dụng. Duncan quay đầu, nhìn cánh cửa rồi lại nhìn nàng. Giờ hẳn nhìn thẳng vào mặt nàng, lơ đi cái đùi để trần của nàng, chỉ một lát thôi.

“Sao?”, nàng thách thức. “Có phải khi làm cửa, anh không thể quyết định đặt then chắn cửa bên nào ư?”

“Madelyne, chuyện này cùng lý do với việc cầu thang được xây từ bên trái”, Duncan giễu cợt. Có một tia sáng lấp lánh hiển hiện trong mắt hắn. Madelyne mãn nguyện bởi sự thay đổi biểu hiện bề ngoài của hắn. Hắn gần như không đáng lo ngại khi mỉm cười.

“Và lý do đó là gì thế?” Madelyne hỏi.

“Bởi vì ta thích thế.”

“Một lý do tầm thường, vậy đấy”, Madelyne tuyên bố.

Nàng giữ nụ cười trên môi cho đến khi nhận ra mình đang siết chặt bàn tay hắn. Madelyne vội rút tay lại và nhìn Edmond.

Người em trai đang nhìn Duncan. Anh ta đứng dậy và nói, “Nó đã lành”.

Madelyne nhìn xuống vết dài lõm chồm xấu xí trên đùi rồi nhả mặt bởi vết sẹo khủng khiếp. Nhưng nàng nhanh chóng lấy lại kiểm soát, xấu hổ vì phản ứng nông cạn của mình. Tại sao ư, nàng không phải là người phụ nữ rộng tuếch. “Cảm ơn anh, Edmond”, nàng vừa nói vừa kéo chăn lên phủ chân.

Duncan không nhìn thấy kết quả công việc của Edmond. Hắn cúi xuống kéo tấm lông thú. Madelyne đẩy tay hắn ra và ẩn mấp chần xuống giường. “Anh ấy nói nó đã lành, Duncan.”

Rõ ràng là hắn muốn tận mắt thấy. Madelyne giật mình kêu lên khi Duncan giật phắt tấm chăn ra. Nàng cố sức kéo vấy xuống nhưng Duncan chộp lấy tay nàng và chậm rãi đẩy vấy nàng cao lên cho đến khi đùi nàng phô bày trọn vẹn.

“Không nhiễm trùng”, Edmond nói với Duncan, cũng đang ngó cảnh tượng trước mắt từ phía bên kia giường.

“Được rồi, nó đã lành”, Duncan tuyên bố chắc nịch với một cái gật đầu kèm theo.

Khi hắn thả tay Madelyne ra, nàng vuốt thẳng chiếc váy và hỏi, “Anh không tin em trai mình sao?”. Nghe giọng thì có vẻ nàng rất kinh hãi.

Duncan và Edmond trao cho nhau cái nhìn mà Madelyne không thể hiểu được. “Dĩ nhiên là anh không tin rồi”, nàng lẩm bẩm. “Chắc thế nên anh ấy mới nhận con mắt bầm đen như vậy”, nàng nói thêm, lộ vẻ căm phẫn. “Đó là những gì tôi mong đợi từ anh em nhà Wexton.”

Duncan tỏ vẻ bực bội bằng cách quay đi và bước ra phía cửa. Tiếng thở dài lớn theo sau hắn. Edmond đứng đó, nhúu mày nhìn Madelyne thêm một lúc rồi đi theo anh trai.

Madelyne lặp lại lòng biết ơn của mình. “Tôi biết là anh phải theo lệnh chăm sóc vết thương của tôi, Edmond, nhưng dù sao tôi cũng xin cảm ơn anh.”

Madelyne tin chắc người đàn ông cúi kính đó sẽ lãng mạ lời cảm tạ của nàng và nàng đã sẵn sàng đón nhận lời sỉ nhục của anh ta. Bất kể điều gì ghê gớm anh ta nói ra, nàng cũng sẽ cố nhún nhường.

Edmond chẳng thềm nói gì. Madelyne thất vọng. Làm thế nào nàng có thể chứng tỏ cho nhà Wexton thấy mình là một thiếu nữ dịu dàng nếu họ không cho nàng cơ hội?

“Bữa tối sẽ bắt đầu trong một giờ nữa, Madelyne. Cô có thể dùng bữa cùng chúng tôi trong đại sảnh khi Gilard đến đón cô.”

Duncan bỏ đi sau khi thông báo. Tuy vậy, Edmond dừng lại rồi từ từ xoay người nhìn Madelyne. Anh ta dường như đang cân nhắc gì đó.

“Ai là Polyphemus?”

Madelyne tròn xoe mắt. Một câu hỏi lạ lùng. “Hắn là người khổng lồ, thủ lĩnh của những tên khổng lồ một mắt trong truyện cổ thần thoại của Homer”, nàng trả lời. “Polyphemus là tên khổng lồ dị dạng kinh khủng với một mắt duy nhất ngay giữa trán. Hắn ta dùng những người lính của Odysseus cho bữa tối”, nàng nói thêm kèm cái nhún vai kiểu cách.

Edmond không thích câu trả lời của nàng. “Vì Chúa”, anh ta thêu thào.

“Dù anh có gọi tên Chúa thì cũng vô ích thôi”, Madelyne gọi với theo. “Mà tại sao anh lại hỏi tôi về Polyphemus?”

Madelyne đoán chừng, từ bước chân xa dần của Edmond rằng anh ta sẽ không trả lời mình.

Tuy vậy, sự bất lịch sự của anh ta cũng không làm giảm đi niềm vui của Madelyne. Nàng ngã ra giường và cười lớn. Chúa ơi, cuối cùng thì nàng cũng sẽ rời khỏi căn phòng này. Nàng không tin nổi lấy một giây là cánh cửa không bị khóa cả tuần. Duncan nói thế cốt chỉ để làm nàng thất vọng. Phải, hắn sẽ làm cho nàng tin mình là kẻ ngu dốt nếu nàng cho phép điều đó xảy ra.

Madelyne lục lại túi. Nàng muốn mặc một chiếc đầm thật đẹp rồi nhận ra ước muốn ấy thật ngớ ngẩn. Nàng là tù nhân của họ, trời ạ, không phải là khách mời.

Nàng mất năm phút để chuẩn bị. Madelyne đi tới đi lui trong phòng hồi lâu rồi bước đến chỗ cánh cửa để xem xét nó được chốt an toàn ra sao. Bằng cái kéo cửa đầu tiên, cánh cửa mở rộng, suýt nữa đẩy ngã nàng xuống sàn.

Rõ ràng Duncan để ngỏ cửa chỉ để lừa nàng. Nàng muốn tin chuyện đấy - cho đến lúc nhớ ra rằng hắn đã bỏ đi trước Edmond.

Những tiếng động nối tiếp nhau vang lên ở phía cầu thang kéo Madelyne trở về thực tại. Nàng nghiêng người qua thành lan can để lắng nghe cuộc đối thoại, nhưng do khoảng cách quá xa nên nàng không nghe rõ từng từ được. Madelyne từ bỏ và quay trở vào phòng. Thấy thanh gỗ dài dựa vào bức tường đá, trong phút bốc đồng chiếm lĩnh tâm trí, nàng kéo nó vào trong phòng. Nàng giấu thanh gỗ dưới gầm giường, mỉm cười vì hành động bạo gan. “Tôi chỉ sẵn sàng khóa anh ở ngoài, Duncan, thay vì để anh nhốt tôi ở trong này.”

Nàng nghĩ mình có thể được phép làm phần lớn mọi việc. Chúa ơi, nàng đã bị giam giữ quá lâu trong căn phòng này và chắc chắn đó là lý do nàng tìm thấy sự vui thích như vậy trong suy nghĩ.

Đợi Gilard đến đón cực kỳ lâu. Madelyne kết luận là Duncan đã nói dối. Hắn là kẻ độc ác.

Khi nghe thấy tiếng bước chân, nàng mỉm cười nhẹ nhõm và chạy tới đứng cạnh cửa sổ. Nàng vuốt thẳng áo váy và vén những lọn tóc vào đúng chỗ, rồi khoác một vẻ mặt bình thản.

Gilard không nhíu mày. Đó là điều bất ngờ. Tối nay trông anh ta hoàn hảo, trong trang phục màu xanh của khu rừng mùa xuân. Màu xanh ấm áp khiến anh ta thật đẹp trai.

Có âm sắc êm dịu trong giọng nói khi anh ta lên tiếng. “Tiểu thư Madelyne, tôi có lời muốn nói với cô trước khi chúng ta xuống sảnh”, anh ta thông báo thay cho lời chào.

Gilard liếc nhìn một cách lo lắng, siết chặt tay sau lưng và đi tới trước mặt nàng.

“Adela có thể sẽ ăn tối cùng gia đình, chị ấy biết cô ở đây và chị ấy...”

“Không vui?”

“Phải, còn hơn là không vui. Chị ấy không nói gì nhưng ánh mắt của chị ấy khiến tôi không thoải mái.”

“Tại sao anh lại nói với tôi điều này?” Madelyne hỏi.

“Tại sao ư, tôi nói với cô vì tôi thấy mình nợ cô một lời giải thích để cô có thể tự chuẩn bị.”

“Sao anh lại quan tâm? Rõ ràng anh đã thay đổi quan điểm về tôi. Có phải vì tôi đã giúp anh trong trận chiến chống lại anh trai tôi không?”

“Ồ, tất nhiên”, Gilard nói lấp.

“Một lý do đáng tiếc”, Madelyne thốt lên.

“Cô thấy tiếc vì cứu mạng tôi?” Gilard hỏi.

“Anh hiểu nhầm rồi, Gilard. Tôi lấy làm tiếc vì bị buộc phải lấy đi mạng sống của một người để cứu anh”, nàng giải thích. “Dù vậy, tôi không thấy tiếc vì có thể giúp anh.”

“Tiểu thư Madelyne, cô là người mâu thuẫn”, Gilard nhận định. Anh ta đang nhú mào và trông bối rối.

Anh ta không hiểu. Quả thực anh ta quá giống với anh trai mình. Đúng, như Duncan, Gilard đã quen với việc chém giết, nàng cho là vậy, và anh ta không bao giờ nhận thức được sự cần rút mà nàng phải chịu đựng đối với hành động của mình. Ôi Chúa ơi, anh ta có thể coi sự giúp đỡ của nàng là một hành động anh hùng. “Tôi thích nghĩ anh đã tìm thấy điểm gì tốt ở tôi và đó là lý do anh thay đổi quan điểm về tôi.”

“Tôi không hiểu ý cô”, Gilard nhún vai nói.

“Tôi biết.” Giọng nàng náo nức đến mức Gilard cảm thấy muốn an ủi.

“Cô là một phụ nữ khác thường.”

“Tôi cố không trở thành như thế. Dù vậy, thật khó khi anh xem xét quá khứ của tôi.”

“Tôi có ý khen cô khi tôi nói cô là người khác thường”, Gilard lặp lại, mỉm cười vì nỗi lo lắng trong giọng nàng. Không lẽ cô ấy nghĩ khác thường có nghĩa là khiếm khuyết gì đó hay sao, Gilard thắc mắc.

Anh ta lắc đầu, quay người và dẫn đường xuống cầu thang, giải thích rằng nếu nàng bị trượt thì có thể giữ lấy vai anh ta để lấy lại thăng bằng. Những bậc thang ẩm ướt và trơn trượt.

Gilard tiếp tục đọc thoại đều đều, nhưng Madelyne quá lo lắng đến mức không thể lắng nghe được gì hết. Việc chạm mặt Adela khiến nàng lo âu.

Khi họ tới ngưỡng vào đại sảnh, Gilard di chuyển đến bên cạnh và đưa tay ra cho nàng. Madelyne từ chối cử chỉ lịch thiệp đó, lo rằng sự thay đổi của Gilard sẽ khiến mấy người anh trai của anh ta không hài lòng.

Lắc nhẹ đầu, Madelyne đan tay vào phía trước và chú ý đến đại sảnh. Chúa ơi, nó là một khối tổng thể khổng lồ, với một lò sưởi bằng đá nằm ở ngay phần đẹp nhất nơi bức tường đối diện nàng. Bên phải lò sưởi, xa hơn một chút, là chiếc bàn khổng lồ đặt trên một cái bục, đủ chỗ ngồi cho ít nhất hai mươi người. Mặt bàn làm bằng gỗ, những chiếc ghế sắt xếp dọc hai bên theo chiều dài bàn, một số đứng, một số khác nằm chổng chơ.

Một mùi gì đó đặc biệt khác lạ thoảng qua, mũi nàng nhăn lại phản ứng. Madelyne nhìn quanh và lập tức phát hiện ra nguyên nhân. Hàng đồng rác rưởi trên sàn từ lâu rồi. Trời ạ, chúng đang ở trong tình trạng không thể chịu đựng nổi. Lửa sáng rực trong lò sưởi làm bốc mùi hôi thối, nếu điều đó vẫn không đủ thì khoảng một tá những con chó với cái mùi đặc trưng không được tắm rửa ở trung tâm căn phòng không khiến cho dạ dày nhợn nhạo mới lạ.

Madelyne khiếp đảm với tình trạng hỗn độn này, nhưng quyết định chỉ giữ ý nghĩ cho riêng mình. Nếu nhà Wexton muốn sống như động vật thì cứ để họ sống vậy đi. Nàng chắc chắn không quan tâm.

Lúc Gilard đẩy nhẹ nàng, Madelyne bắt đầu bước tới phía cái bàn. Edmond đã ngồi ở đó, quay lưng lại với bức tường đằng sau. Người em trai thứ đang nhìn nàng. Như thể đang nghiền ngẫm gì đó, anh ta cố nhìn thấu nàng, nhưng nàng giả vờ không quan tâm.

Ngay khi nàng và Gilard yên vị tại bàn, lính tráng với những cấp bậc và vóc người khác nhau tràn vào phòng. Họ lấy những chiếc ghế khác và chừa lại một cái ngay đầu bàn, giáp với chỗ Madelyne. Nàng cho rằng chiếc ghế trống đó thuộc về Duncan, vì hẳn là người đứng đầu gia tộc Wexton.

Madelyne định hỏi Gilard khi nào Duncan tham gia với họ thì giọng Edmond vang lên. “Gerty!”

Câu hỏi của Madelyne bị cuốn trôi theo tiếng gầm. Một câu trả lời lớn từ phía bên phải kho lương thực. “Chúng tôi nghe rồi.”

Gerty xuất hiện, khệ nệ với một chồng đĩa sạch trên một tay và một đĩa thịt lớn ở tay kia. Hai người hầu gái khác nổi gót Gerty, mang theo những đĩa thức ăn đầy ắp. Người hầu thứ ba xuất hiện, kết thúc đám rước thức ăn, với rổ bánh mì giòn trên tay.

Những gì xảy ra tiếp theo đó quá sức kinh tởm, Madelyne tê cứng không nói được lời nào. Gerty để cái đĩa thịt đánh rầm xuống giữa bàn và ra hiệu cho những người hầu khác cũng làm như vậy. Những chiếc đĩa bay vèo vèo như những vật thể tròn bị đẩy tới trong một trận chiến, đập xuống mặt bàn và quay cuồng quanh nòng, theo sau là những bình bia to bự. Cánh đàn ông mà dẫn đầu là Edmond lập tức ăn.

Đây rõ ràng là tín hiệu đối với đàn chó đang ngủ vì chúng bật dậy và đua nhau xếp dọc hai bên bàn ăn. Madelyne không hiểu nổi hành vi lạ lùng này cho đến khi khúc xương đầu tiên bay cái vèo qua vai đám lính. Khúc xương ấy lập tức bị con chó lớn nhất đàn chop lấy, một con Levrier lớn gần gấp đôi đám chó săn còn lại. Những tiếng gầm gừ dữ dội vang lên đến lúc một miếng lòng được vớt qua vai rồi cứ miếng này đến miếng khác, tới khi lũ chó điên cuồng ăn, y như đám đàn ông quanh nòng.

Madelyne chăm chăm nhìn cánh đàn ông. Nàng không thể giấu vẻ ghê tởm và thậm chí cũng không thèm thử. Tuy nhiên nàng đã đánh mất sự thèm ăn.

Không có những lời nói đàng hoàng được trao đổi trong bữa ăn, chỉ có tiếng rì rầm tục tũn át hẳn những tiếng đớp của lũ chó sau lưng nàng.

Lúc đầu nàng nghĩ đó chỉ là cách khiến nàng phát ốm nhưng khi nó cứ tiếp tục đến lúc cánh đàn ông no bụng và tỏ ra hài lòng, nàng buộc phải đánh giá lại lối tư duy của mình.

“Cô không ăn gì cả, tiểu thư Madelyne. Cô không đói à?” Gilard hỏi với cái miệng đầy thức ăn. Rốt cuộc thì anh ta cũng nhận ra Madelyne không đụng chút nào vào đám đồ ăn bày giữa họ.

“Tôi hết đói rồi”, Madelyne thăm thì.

Madelyne nhìn Gilard nốc một ngụm bia lớn rồi dùng ống tay áo chùi miệng. Nàng nhắm mắt lại. “Nói tôi nghe, Gilard”, cuối cùng nàng cũng điều khiển được suy nghĩ của mình, “Tại sao mọi người không đợi Duncan. Tôi nghĩ anh ta sẽ yêu cầu điều đó”.

“Ồ, Duncan không bao giờ ăn cùng chúng tôi”, Gilard trả lời rồi xé một mẫu bánh mì và chia cho Madelyne. Nàng lắc đầu.

“Duncan không bao giờ ăn với các anh ư?”

“Không, kể từ khi cha chúng tôi qua đời và Mary bị bệnh”, Gilard khẳng định.

“Mary là ai?”

“Đã là”, Gilard chỉnh lại. “Bà ấy cũng đã chết.” Anh ta ợ một cái trước khi tiếp tục. “Bà ấy là quản gia. Bà ấy chết cũng nhiều năm rồi”, anh ta nói tiếp, theo suy nghĩ của Madelyne đó là một thái độ khá tàn nhẫn. “Tôi nghĩ bà ấy sẽ sống lâu hơn chúng tôi.”

Gilard cắn một miếng thịt lớn và quăng khúc xương qua vai. Madelyne phải nghiêng người né xa. Một cơn giận trào dâng trong nàng. “Dù sao chăng nữa”, Gilard nói tiếp, “Duncan là lãnh chúa của lãnh địa này. Anh ấy tách khỏi gia đình càng nhiều càng tốt. Tôi nghĩ anh ấy thích ăn một mình”.

“Tôi không nghi ngờ điều ấy”, Madelyne lầm bầm. Nàng thật sự muốn về phòng. “Người của Duncan luôn ăn uống khí thế như vậy à?”, nàng hỏi.

Có vẻ bối rối, anh ta nhún vai và trả lời, “Khi họ trải qua một ngày khổ luyện, hình như vậy”.

Khi Madelyne nghĩ mình không thể chịu đựng thêm lúc nào nữa thì cuộc thử thách đột ngột kết thúc. Từng người một đứng dậy, ợ hơi và bỏ đi.

Lũ chó cũng rút lui, uể oải trở lại chỗ cũ, tạo thành hình kim tự tháp mới trước lò sưởi. Madelyne quyết định rằng lũ chó còn có kỷ luật hơn chủ của chúng. Không ai trong số những binh lính nói lời chào tạm biệt.

“Cô không ăn gì hết”, Gilard nói. “Cô không thích bữa ăn à?”, anh ta hỏi, giọng nhỏ tí. Madelyne nghĩ anh ta giữ giọng đó để Edmond không nghe thấy.

“Đó là bữa ăn sao?” Madelyne hỏi lại, không thể che giấu sự giận dữ trong giọng nói.

“Chứ cô gọi nó là gì?” Edmond xen vào với cái cau mày đáng sợ.

“Tôi gọi nó là ‘chăn nuôi’.”

“Tôi không hiểu ý cô”, Edmond bực bội.

“Vậy thì tôi rất hân hạnh được giải thích. Tôi thấy là chó hành động còn tốt hơn chủ của chúng.” Nàng gật đầu, nhấn mạnh nhận xét. “Con người lịch sự ăn thức ăn, Edmond. Những gì tôi vừa chứng kiến không phải là một bữa ăn. Không phải, nó là một ‘sự thưởng thức’ của bầy thú được mặc đồ như con người. Đã đủ rõ với anh chưa?”

Khuôn mặt Edmond đỏ phừng lên theo từng câu nói của nàng. Trông anh ta như thể muốn nhảy qua bàn và bóp chết nàng. Madelyne giận dữ không thêm quan tâm và cảm thấy tốt hơn khi để cơn giận bùng nổ.

“Anh tin em đã xác định rõ vị trí của mình. Em không đồng ý sao, Edmond?”

Ồi, Chúa ơi, đó là giọng của Duncan, cái giọng trầm sâu đó phát ra từ ngay sau lưng nàng. Nàng không dám ngoảnh lại, vì nếu vậy nàng sẽ đánh mất hết lòng can đảm vừa được khai phá.

Hắn đứng rất gần. Nàng tựa ra sau một chút và cảm giác đùi hắn chạm vào bắp vai mình. Madelyne nhận ra mình không nên đụng vào hắn, nhớ lại tất cả mọi quyền lực và sức mạnh trong cặp đùi vạm vỡ ấy.

Nàng quyết định làm hắn rút xuống bực nên đứng dậy, xoay người cùng lúc và thấy mình dính chặt vào Nam tước Wexton. Hắn gần như dính sát vào nàng và Madelyne là người buộc phải đi vòng qua hắn. Nàng nâng váy lên và bước xuống bực, xoay người lần nữa, định nói cho Duncan biết suy nghĩ của mình về bữa tối man rợ của hắn. Rồi nàng biết bản thân đã phạm sai lầm, nhìn vào đôi mắt xám của hắn khiến lòng can đảm lại bỏ chạy khỏi nàng.

Thật không may, thứ quyền lực kỳ ảo này của hắn dường như có thể trấn áp tâm trí nàng. Nàng tự nhủ hắn giờ đang sử dụng nó, cướp lấy suy nghĩ của nàng. Chúa ơi, nàng thậm chí không thể nhớ mình muốn nói gì với hắn.

Không một lời tạm biệt, Madelyne từ từ bước ra. Nàng cho đó là thắng lợi vì thực sự điều nàng muốn đó là co chân lên chạy đi cơ.

Madelyne đi được nửa đường ra đến chỗ lối vào đại sảnh trước khi mệnh lệnh của Duncan ngăn nàng lại. “Madelyne, ta không cho phép cô rời khỏi đây.” Từng từ từng từ phát ra chậm rãi và rõ ràng.

Cứng đờ lưng, Madelyne xoay người, trao cho hắn một nụ cười giả tạo và trả lời bằng giọng điệu y như hắn. “Tôi không xin phép anh.”

Nàng thấy vẻ ngạc nhiên lóe lên trên khuôn mặt hắn trước khi quay lưng bỏ đi. Madelyne bắt đầu bước đi, lẩm bẩm với chính mình rằng nàng không phải là con tốt thí, xét cho cùng, một con tốt chắc chắn không cần phải làm theo mệnh lệnh của người bắt giữ nó. Đúng thế, thật là không công bằng. Nàng là một cô gái tốt và dịu dàng.

Bởi bận lẩm bẩm một mình nên Madelyne không nghe thấy Duncan di chuyển. Hắn chuyển động như một con sói, nàng nghĩ với một chút điên rồ khi cảm nhận đôi bàn tay to lớn của hắn đặt lên vai.

Duncan khéo léo gia tăng áp lực lên vai để chặn nàng lại nhưng điều đó thật sự không cần thiết. Ngay khi chạm vào, hắn cảm thấy sự cứng nhắc đã rời khỏi vai nàng.

Madelyne run rẩy chùng người tựa vào Duncan. Hắn nhận ra rằng nàng không hề mấy may chú ý đến hắn. Không, Madelyne đang nhìn chăm chăm vào ngưỡng cửa đại sảnh. Nàng đang nhìn Adela.

9. Chương 9

“Hãy góm sự dữ mà mền sự lành”

Thánh Kinh Tân Ước, Roma, 12:9

Madelyne kinh hãi với hình ảnh trước mắt. Nàng nhận ra cô ta ngay lập tức vì cô gái trông rất giống em trai Gilard. Cô ấy có mái tóc nâu giống anh ta, cả đôi mắt nâu nữa. Nhưng cô ấy không cao bằng Gilard, và quá gầy với nước da tái xám. Điều đó cho Madelyne biết rằng cô ấy không được khỏe.

Adela mặc một cái váy có lẽ trước đây có màu nhạt. Giờ nó đầy vết bẩn, màu sắc thật không còn nhận ra được nữa. Tóc cô ấy dài xoã tung và bết bết hết chiếc váy.

Madelyne không bị khiếp sợ bởi bề ngoài của Adela nữa khi cơn sốc ban đầu dịu đi. Nàng có thể thấy tia nhìn ám ảnh trong đôi mắt của cô gái đáng thương ấy. Có nỗi đau và cả sự tuyệt vọng. Lạy Chúa, anh trai nàng đã gây ra điều này. Madelyne biết Louddon sẽ bị đẩy xuống địa ngục vĩnh viễn. Duncan quàng tay lên vai Madelyne và kéo nàng dựa vào người hắn. Nàng không hiểu tại sao hắn làm vậy nhưng trong vòng tay hắn nàng thôi run rẩy. “Em sẽ giết cô ta, Duncan.” Adela hét lên đe dọa.

Edmond đột ngột xuất hiện trong tầm mắt nàng, nhanh chóng lại gần em gái và nắm tay cô ấy.

Adela chậm chạp theo anh trai mình đến bàn ăn. Edmond đang nói với cô nhưng giọng anh ta quá nhỏ nên Madelyne không nghe thấy. Anh ta dường như đang xoa dịu em gái. Dáng đi của cô ấy nhẹ nhàng hơn, không còn gồng cứng, cô ấy còn gật đầu vài lần để đáp lại lời anh trai.

Khi ngồi xuống cạnh Edmond, Adela đột ngột hét lên đe dọa lần nữa. “Em có quyền giết cô ta, Duncan.”

Sự hận thù bùng lên trong đôi mắt đó. Madelyne sẽ lùi một bước nếu Duncan không giữ nàng quá chặt.

Nàng không biết đáp trả lời đe dọa như thế nào. Cuối cùng thì nàng gật đầu, cho Adela biết nàng hiểu những gì cô ấy nói rồi cân nhắc nó như thể nàng đã đồng ý. “Cô có thể thử, Adela”, nàng trả lời.

Câu trả lời dường như đẩy Adela lên đỉnh điểm cơn giận dữ. Em gái Duncan đứng bật dậy, khiến cái ghế rớt khỏi bục và đổ xuống sàn đá.

“Khi cô quay lưng, tôi sẽ...”

“Đủ rồi.” Giọng Duncan vang vọng giữa những bức tường. Mệnh lệnh lập tức có tác động đến Adela. Cô ấy có vẻ rũ xuống trước mặt Madelyne.

Edmond hoàn toàn không thích cái cách Duncan quát lên với em gái họ. Anh ta nhìn anh trai mình một cách giận dữ trước khi lấy lại ghế cho Adela và giúp cô ấy ngồi xuống.

Duncan lầm bầm ca thán. Hắn thả vai Madelyne ra nhưng vẫn nắm lấy bàn tay nàng. Sau đó hắn bước ra khỏi đại sảnh và kéo nàng theo khiến Madelyne phải chạy theo mới kịp.

Duncan không thay đổi tốc độ những bước chân lẫn áp lực lên tay nàng cho đến khi đến hành lang hẹp bên ngoài căn phòng ngủ trên đỉnh tháp của nàng.

“Sao anh có thể để cô ấy như thế?” Madelyne lên tiếng.

“Anh trai cô phải chịu trách nhiệm”, Duncan đáp lời.

Madelyne biết mình sắp khóc nhưng nàng vẫn ưỡn thẳng lưng. “Tôi rất mệt, Duncan. Tôi muốn đi ngủ bây giờ.”

Nàng chậm chạp bước vào phòng, cầu nguyện hắn không vào theo. Khi nghe thấy những bước chân nện trên bậc thang, nàng biết hắn đã đi. Madelyne đóng cửa lại và gần như đổ sập xuống giường trước khi òa khóc.

Duncan lập tức quay lại đại sảnh. Hắn dự định yêu cầu các cậu em trai hợp tác trong kế hoạch dành cho Madelyne.

Edmond và Gilard vẫn ngồi ở bàn, cùng chia nhau một bình bia. Adela, may mắn thay, đã rời khỏi phòng.

Khi Duncan ngồi xuống, Gilard chuyển bình bia sang cho Duncan cùng lúc Edmond thách thức. “Giờ thì nhà Wexton chúng ta phải bảo vệ em gái của Louddon trước em gái của chúng ta sao?”

“Madelyne không làm gì Adela cả”, Gilard phản bác. “Cô ấy không hề giống anh trai cô ấy và anh biết rõ điều đó, Edmond. Chúng ta đã đối xử với cô ấy một cách đáng xấu hổ nhưng cô ấy không hề phản kháng.”

“Đừng chơi trò công bằng với anh”, Edmond phản pháo. “Cô ta là người can đảm”, anh ta là người nhún vai thừa nhận. “Em đã thuật lại câu chuyện cô ta cứu em trong cuộc chiến như thế nào rồi, Gilard. Vì Chúa, em đã kể nó quá nhiều đến mức anh thuộc lòng luôn”, anh ta nói thêm rồi nhìn Duncan. “Tuy nhiên, vấn đề không phải là tính cách của Madelyne. Sự có mặt của cô ta làm Adela khó chịu.”

“Đúng”, Duncan cắt ngang. “Và điều đó làm anh hài lòng.”

“Anh nói gì hả?” Edmond gào lên.

“Edmond, trước khi em mất bình tĩnh, trả lời anh câu này. Lần cuối Adela nói với em là khi nào?”

“Ở Luân Đôn, ngay sau khi chúng ta tìm thấy con bé”, Edmond trả lời với giọng bức tức nhưng Duncan lơ đã.

“Gilard? Lần cuối chị gái em nói với em là khi nào?”

“Giống Edmond”, Gilard nhú mày. “Chị ấy kể em nghe những gì đã xảy ra và đó là tất cả. Anh biết chị ấy không nói một lời nào với ai từ cái đêm đó”

“Cho đến tối nay”, Duncan nhắc nhở họ. “Adela nói với Madelyne.”

“Và anh thấy đây là dấu hiệu tốt?” Edmond hỏi với giọng đầy hoài nghi. “Adela cuối cùng đã mở miệng nói chuyện, đúng vậy, nhưng chỉ là ó giết người thôi, anh trai ạ. Chúa lòng lành, em gái đáng yêu của chúng ta thì sẽ giết Madelyne. Em không nghĩ đây là sự hồi phục.”

“Adela sẽ trở lại với chúng ta”, Duncan giải thích. “Giờ con bé đang giận dữ, phản ứng rất dữ dội với mọi thứ trừ tâm hồn héo hợt vì đau khổ, nhưng anh nghĩ, với sự giúp đỡ của Madelyne, Adela sẽ bình tâm lại.”

Edmond lắc đầu. “Khi chị Catherine đến thăm, Adela thậm chí còn không nhìn chị ấy. Tại sao anh nghĩ Madelyne có thể giúp đỡ khi chính chị gái của Adela còn không thể làm điều đó?”

Duncan gặp khó khăn trong việc diễn đạt cảm giác của mình. Hắn không quen thảo luận chuyện quan trọng với hai em trai. Hơn thế, thói quen thông thường của hắn là ra lệnh, mong đợi mỗi mệnh lệnh được thi hành để làm hắn hài lòng. Duncan chỉ huy ngôi nhà y như chỉ huy đội quân của hắn vậy, và có cùng nhiều cách như cha hắn đã làm. Ngoại lệ duy nhất đối với những luật lệ bất khả xâm phạm này là khi huấn luyện cho người của hắn. Lúc đó, Duncan vừa là người hướng dẫn vừa là người tham dự tích cực, yêu cầu mỗi binh lính phải đạt được các kỹ năng thuần thục mà hắn đưa ra.

Nhưng đây không phải là một vấn đề bình thường. Các em trai xứng đáng được biết những gì hắn nghĩ sẽ phải làm. Adela cũng là chị em gái của họ. Đúng vậy, họ có quyền bày tỏ ý kiến của mình.

“Em nói là chúng ta sẽ gửi thư cho Catherine lần nữa”, Edmond cắt ngang, hai hàm siết chặt.

“Không cần thiết”, Duncan tuyên bố. “Madelyne sẽ giúp Adela. Chúng ta chỉ cần hướng dẫn cô ấy thôi. Madelyne là người duy nhất hiểu những gì đang diễn ra trong tâm trí Adela. Cuối cùng em gái chúng ta cũng sẽ hướng về cô ấy.”

“Đúng, Duncan, Adela sẽ hướng về Madelyne của anh, nhưng với một con dao găm trong tay và ý nghĩ giết chết Madelyne trong tâm trí con bé. Chúng ta lúc nào cũng phải đề phòng.”

“Em không muốn đặt Madelyne vào vòng nguy hiểm”, Gilard lên tiếng. “Em nghĩ chúng ta nên để cô ấy ở lại. Louddon có lẽ đã tìm thấy cô ấy rồi. Và cô ấy không phải là Madelyne của Duncan, Edmond. Chúng ta có trách nhiệm như nhau đối với cô ấy.”

“Madelyne là của anh, Gilard.” Duncan tuyên bố. Giọng hần nhỏ nhưng đầy thách thức, bộc lộ qua đôi vai và cách hần nhìn các em trai. Gilard miễn cưỡng gật đầu đồng ý. Edmond quan sát hai anh em trao đổi và cảm thấy không thể hài lòng với giọng sở hữu của Duncan.

Edmond đột nhiên tán thành với Gilard, quả là hiếm hoi, vì Gilard và Edmond thường có quan điểm đối chọi nhau trong hầu hết các vấn đề. “Có lẽ Madelyne nên ở lại”, anh ta nói, nghĩ đến việc tiếp theo là đưa cô ta quay lại nơi cô ta thuộc về càng sớm càng tốt.

Duncan đâm mạnh xuống bàn khiến bình bia đổ nhào. Cái bình lẽ ra đã rơi khỏi bàn nếu Gilard không kịp thời chụp lấy.

“Madelyne sẽ không đi đâu hết, Edmond. Anh sẽ không hỏi lại lần nữa đâu, em trai. Em có ủng hộ anh trong quyết định này không?”

Một khoảng thời gian im lặng kéo dài giữa hai anh em.

“Vậy thì cứ thế đi”, cuối cùng Edmond cũng lên tiếng. Duncan gật đầu. Gilard nhìn hai anh lúng túng. Anh ta rõ ràng đã bỏ lỡ điều gì đó nhưng không thể biết đó là gì.

“Được, cứ thế đi”, Duncan xác nhận. “Em có nghĩ tới việc chống đối anh trong chuyện này không?”

Edmond thở dài và lắc đầu. “Em sẽ đứng sau anh, Duncan, dù sao thì em cũng sẽ bảo anh các vấn đề phát sinh sau quyết định này.”

“Nó sẽ không ảnh hưởng đến anh, Edmond.” Duncan không có vẻ muốn giải thích. Gilard quyết định sẽ đợi đến khi Edmond ở một mình, sau đó sẽ tìm hiểu chuyện gì đang diễn ra. Bên cạnh đó, một suy nghĩ thôi thúc anh ta hỏi nhanh. “Duncan? Anh có ý gì khi nói Madelyne chỉ cần được hướng dẫn để giúp Adela?”

Rốt cuộc Duncan cũng nhìn về phía Gilard. Hần hài lòng bởi sự hỗ trợ của Edmond, do vậy tâm trạng hần có vẻ sáng sủa hơn. “Madelyne đã có kinh nghiệm trong việc giúp đỡ em gái chúng ta. Đề nghị của anh là để hai người họ ở gần nhau càng thường xuyên càng tốt. Edmond, nhiệm vụ của em là hộ tống em gái chúng ta đến dùng bữa tối mỗi ngày. Gilard, em sẽ đưa Madelyne đến đây. Cô ấy không sợ em.”

“Cô ấy sợ em ư?” Edmond hỏi có vẻ hoài nghi.

Duncan phớt lờ câu hỏi, dù đã trao cho Edmond một cái nhìn nghiêm nghị để cảnh báo rằng hần không thích bị cắt ngang chút nào. “Không quan trọng nếu Adela hoặc Madelyne muốn xuống sức. Kéo họ ra nếu em phải làm thế nhưng họ phải ăn chung với nhau.”

“Adela sẽ huỷ hoại Madelyne dễ thương của chúng ta mất thôi”, Gilard vội vã chen chân. “Tại sao ư? Madelyne dịu dàng không bao giờ để bản thân chống lại...”

“Madelyne dịu dàng có tính khí như bão mùa đông ấy, Gilard.” Giọng Duncan vang lên bức tức. “Chúng ta chỉ có cách là làm cô ta bớt hung dữ đi một chút.”

“Anh nói gì?” Gilard gần như hét toáng lên, rõ ràng là ngạc nhiên quá sức. “Madelyne là một thiếu nữ dịu dàng. Tại sao...”

Sự cau có thường trực rời bỏ khuôn mặt Edmond. Anh ta thực sự đang cười tủm tỉm. “Cô ấy cũng có mặt trái tuyệt vời đấy chứ, Gilard. Và chúng ta đều biết rõ cô ấy là một thiếu nữ nhỏ bé dịu dàng. Cô ấy rộng to đủ để toàn bộ nước Anh nghe thấy.”

“Cơn sốt đã cai trị tâm trí cô ấy. Em đã bảo anh chúng ta nên cắt tóc của cô ấy để lũ quỷ dữ bỏ đi, Duncan. Madelyne không còn là chính mình nữa, em đã nói rồi. Tại sao hã, cô ấy thậm chí còn không biết mình đã làm bầm mắt Edmond.”

Duncan lắc đầu. “Em không cần biện hộ cho Madelyne”, hần nói.

“Được rồi, anh định sẽ làm gì với Madelyne?” Gilard gắng hỏi.

“Cô ấy sẽ có nơi trú ẩn an toàn ở đây, Gilard.” Hần đứng dậy định rời khỏi phòng thì Edmond lên tiếng. “Sẽ không an toàn cho đến khi Adela tỉnh lại. Madelyne sẽ phải chịu đựng thử thách.”

“Thử thách cho tất cả chúng ta”, Duncan nói to. “Cầu Chúa cho tất cả sẽ sớm kết thúc.”

Duncan lên đường đến hồ để bơi, suy nghĩ vẫn tập trung vào Madelyne. Số phận thật mỉa mai làm sao, Madelyne không bị ảnh hưởng chút nào từ bản chất độc ác của Louddon. Nàng quả là người phụ nữ đáng gờm. Nàng biết che giấu tính cách thật sự, Duncan mỉm cười. Nhưng hắn đã lơ mơ hiểu được tiểu thư Madelyne thật sự. Dù cho cơn sốt dữ dội đã vạch trần tính cách thật của nàng. Đúng thế, nàng nóng bỏng, gợi cảm, với khát khao về một cuộc sống khiến hắn quá sức hài lòng.

Có lẽ, Duncan nghĩ, Adela cũng sẽ giúp Madelyne. Em gái hắn có thể vô tình giải thoát Madelyne khỏi mặt nạ mà nàng đang mang.

Làn nước lạnh giá cuối cùng cũng đẩy mọi suy nghĩ của hắn sang một bên. Hắn sẽ ngừng bơi và đến với Madelyne. Động cơ kỳ quặc đó giúp hắn nhanh chóng hoàn thành các trình tự theo thói quen.

Madelyne vừa mở cửa sổ thì bắt gặp dáng người Duncan đang đi ra phía hồ nước. Lưng hắn quay lại với nàng và nàng theo dõi hắn cởi bỏ từng thứ đồ và lặn xuống nước.

Nàng chẳng thấy xấu hổ khi hắn không có quần áo trên người. Quá choáng váng bởi những gì người đàn ông mất trí đó đang làm nên nàng chẳng ngượng ngùng đỏ mặt với tình trạng khoả thân của hắn. Bên cạnh đó, hắn quay lưng về phía nàng, cứu nàng khỏi sự bất tiện đó.

Nàng không tin là hắn thật sự lặn xuống nước, nhưng hắn vừa làm thế xong, và không hề lưỡng lự chút nào.

Mặt trăng tròn vành vạnh cho nàng đủ ánh sáng dõi theo hắn bơi băng qua hồ và quay lại. Madelyne không rời mắt khỏi hắn từ đầu nhưng lại bẽn lèn nhắm mắt khi hắn leo lên bờ. Nàng đợi một lúc rồi sau đó mới nhìn lại.

Duncan đứng cách mép nước, nửa thân dưới cơ thể hắn đã được che phủ. Trông hắn y như một đứa con đỡ đầu của thần Zeus, tại sao ư, vì hắn được trao tặng một món quà là cơ thể đẹp nhất mà nàng từng thấy.

Hắn không thèm mặc quần áo vào mà vắt lên vai. Hắn không cảm thấy lạnh sao? Madelyne rùng mình run rẩy bởi cơn gió nhẹ vừa lướt qua cửa sổ. Nhưng Duncan thì cứ như thể đang ở trong một ngày xuân ấm áp vậy. Tại sao ư, hắn đang trở về với nhà với những sỏi chân thong thả.

Nhịp tim Madelyne đập nhanh khi Duncan đến gần. Hắn có một thân hình cân đối hoàn hảo. Người đàn ông này có bộ khung xương sườn dài, rắn chắc, hẹp dài xuống eo, đôi vai cực kỳ rộng. Sức mạnh của bắp tay hiện rõ dưới ánh sáng dịu dàng của ánh trăng. Madelyne có thể thấy những cơ bắp nổi lên trước ngực hắn. Quyền lực toát ra từ người hắn, thậm chí từ một khoảng cách đáng kể như vậy, vừa thu hút vừa làm nàng lo lắng cùng lúc.

Bất thành linh Duncan dừng lại và nhìn lên, bắt gặp Madelyne đang nhìn mình. Nàng tự động giơ tay lên chào, rồi ngáp ngừng. Madelyne không thể thấy vẻ mặt hắn nhưng đoán hắn đang cau kính. Chúa biết đó là vẻ mặt thường ngày của hắn.

Madelyne quay đi và trở lại giường, trong lúc vội vàng nàng quên luôn cả việc đóng cửa sổ lại.

Nàng vẫn còn giận dữ. Mỗi khi hình ảnh Adela hiện lên trong đầu, nàng chỉ muốn hét lên. Thay vào đó nàng khóc gần cả một giờ, cho đến khi hai má khô đi và đôi mắt sưng húp.

Adela là lý do đầu tiên cho cơn giận của nàng. Cô gái tội nghiệp ấy đã phải vượt qua một chuyện khó khăn đến thế.

Madelyne hiểu cảm giác nhận lòng thương cảm của người khác là như thế nào. Nàng biết cơn giận bên trong Adela và cảm thương cho cô ấy.

Tuy nhiên nàng cũng cấu tiết với anh em nhà Wexton. Họ làm tình trạng xấu đi bằng cách đối xử với Adela quá tệ.

Madelyne quyết định sẽ gánh vác trách nhiệm với Adela. Nàng không nghĩ mình giúp em gái Duncan vì Louddon đã gây ra nỗi đau cho cô ấy. Mặc dù là em gái Louddon, nàng cũng sẽ không cảm thấy có lỗi vì mối quan hệ ấy. Nàng sẽ giúp Adela vì cô ấy là người rất dễ bị tổn thương.

Nàng sẽ đối xử dịu dàng với cô ấy, và cũng tử tế nữa, chắc chắn sẽ đến lúc Adela chấp nhận sự an ủi của nàng.

Chúa giúp nàng, Madelyne lại bắt đầu khóc, cảm thấy bị mắc kẹt và không thoát ra được. Nàng đang ở sát biên giới và gần nhà chị họ Edwythe, nhưng giờ nàng phải chờ đợi thời cơ mới có thể trốn thoát. Adela cần tình yêu thương và dịu dàng, các anh em trai man rợ của cô ấy không biết làm thế nào để trao chúng cho cô ấy. Đúng, nàng phải ở lại, Madelyne nghĩ, cho đến khi em gái Duncan được tiếp thêm sức mạnh mới.

Không khí trong phòng lạnh cóng. Madelyne co ro dưới tấm chăn, run rẩy, sức nhớ cánh cửa sổ vẫn còn mở rộng, nàng lao ra khỏi giường, quần tẩm da thú quanh vai và vội đi tới chỗ cửa sổ.

Trời bắt đầu mưa, thời tiết thật phù hợp với tâm trạng của nàng. Nàng nhìn xuống hồ chỉ để chắc chắn Duncan không còn ở đó rồi lướt mắt nhìn đỉnh đồi bên kia những bức tường có lỗ châu mai.

Sau đó Madelyne thấy con thú. Giật mình kinh hoàng, nàng nhón chân và nghiêng người ra ngoài cửa sổ, trong một vài giây nàng không dám nhìn nó vì sợ con thú khổng lồ đứng dậy và biến mất.

Con thú dường như đang nhìn nàng. Madelyne biết tâm trí mình đang có vấn đề như Adela vậy. Ôi Chúa lòng lành, con thú y như một con sói. Và Chúa ơi, nó thật tuyệt!

Madelyne lắc lắc đầu, nhưng tiếp tục nhìn như bị thôi miên. Khi con sói ngửa cổ, nàng nghĩ có lẽ nó đang tru lên. Âm thanh không đến được chỗ nàng, chắc đã bị át đi bởi tiếng gió và cơn mưa đập rào rào vào những phiến đá.

Nàng không biết mình đã đứng đó bao lâu nhìn con thú. Nàng cố tình nhắm mắt, nhưng khi mở mắt, con sói vẫn ở đó.

“Nó chỉ là một con chó”, nàng thì thầm với chính mình. Đúng, một con chó, không phải con sói. “Một con chó rất lớn”, nàng thêm vào.

Nếu mê tín, nàng sẽ nhảy dựng lên kết luận rằng con sói là một điềm báo.

Madelyne đóng cửa sổ và quay về giường.

Tâm trí nàng đầy ắp hình ảnh về con thú hoang mất một lúc lâu trước khi cơn buồn ngủ kéo đến. Suy nghĩ cuối cùng của nàng thật buồn bình. Rốt cuộc nàng không hề thấy sói.

Thỉnh thoảng trong suốt đêm lạnh, Madelyne rùng mình mơ màng thức giấc. Nàng cảm thấy Duncan đặt tay quanh người và kéo nàng về phía thân hình ấm áp của hắn.

Nàng mỉm cười vì giấc mơ kỳ lạ và lại rơi vào giấc ngủ.

10. Chương 10

“Có người cao lớn trên mặt đất”

Thánh Kinh Cựu Ước, Sáng Thế Ký, 6:4

Nếu sống thọ đến ba mươi tuổi, Madelyne thì sẽ không bao giờ quên tuần lễ kế tiếp cái ngày nàng quyết định giúp đỡ Adela.

Đó là một tuần không giống bất cứ tuần nào khác, có lẽ là trừ vụ xâm lược của Công tước William[1], nhưng mà lúc ấy nàng chưa ra đời để chứng kiến sự kiện đó thế nên nàng không tính nó vào được. Tuần lễ đó đã huỷ hoại bản chất hiền lành và sự đúng mực của nàng. Tuy nhiên Madelyne không chắc mình muốn giữ lại cái nào hơn do vậy nàng quyết định giữ lấy cả hai.

[1] Vua William I của nước Anh (cai trị từ năm 1066 đến năm 1087) – ND.

Tại sao ư, tình hình căng thẳng cũng khiến thánh thần phải nghiêm rằng ken kết. Dĩ nhiên gia đình Wexton là lý do duy nhất.

Madelyne được quyền tự do đi lang thang trong pháo đài, với một tên lính theo sau như một cái bóng to lớn. Thậm chí nàng còn có được sự cho phép của Duncan tận dụng thức ăn dư thừa cho bọn thú. Từ lúc nghe thấy yêu cầu của nàng được chấp thuận, tên lính đi cùng đã thực sự bênh vực nàng trước những tên lính canh gác cây cầu kéo.

Madelyne leo bộ suốt trên con đường dẫn lên con đồi bên ngoài thành, tay ôm một cái túi đầy thịt heo, thịt chim và ngũ cốc. Không biết chú chó hoang sẽ ăn gì nên nàng mang theo nhiều loại để dụ dỗ nó.

Cái bóng của nàng, một người lính đẹp trai tên Anthony, cứ lăm bằm mãi. Anthony đề nghị họ cưỡi ngựa nhưng Madelyne không chịu, buộc anh ta phải đi bộ cùng. Nàng nói với anh ta việc đi bộ sẽ rất tốt cho họ nhưng thực sự là nàng hy vọng có thể che giấu việc không biết cưỡi ngựa của mình.

Khi Madelyne quay về, Duncan đang đợi. Trông hắn có vẻ không hài lòng. “Cô không được phép đi ra ngoài pháo đài”, hắn tuyên bố một cách đầy cứng rắn.

Anthony bước tới và bênh vực nàng. “Ngài đã cho phép cô ấy cho đàn thú ăn.”

“Đúng vậy, anh đã cho phép”, Madelyne nói kèm theo một nụ cười ngọt ngào và chất giọng nhỏ nhẹ. Nàng tin chắc hắn nghĩ nàng rất bình tĩnh.

Duncan gật đầu.

Vẻ mặt hắn khiến nàng rung mình ớn lạnh. Madelyne nghĩ hắn muốn tống khứ nàng đi nhưng thậm chí giờ hắn còn không quát nàng. Thực ra thì hắn hiếm khi lớn tiếng. Hắn không phải làm thế bởi thân hình hắn luôn gây ra sự chú ý ngay lập tức, và khi không hài lòng như bây giờ, biểu hiện của hắn có sức ảnh hưởng giống như tiếng gầm rống vậy.

Madelyne không còn sợ hắn nữa. Đáng tiếc, nàng vẫn phải nhắc nhở bản thân sự thật đó vài lần mỗi ngày. Và nàng vẫn không đủ dũng khí hỏi hắn có ý gì khi nói rằng giờ nàng thuộc về hắn. Nàng cứ lần lữa cuộc đối đầu đó vì thật sự sợ câu trả lời của hắn.

Hơn nữa, nàng tự nhủ sẽ có đủ thời gian để tìm hiểu số phận của mình ra sao sau khi Adela cảm thấy tốt hơn. Lúc này, nàng sẽ là người bắt đầu trận chiến mỗi khi nó nhắm nhe lộ ra.

“Tôi chỉ đi lên đỉnh đồi thôi”, cuối cùng Madelyne cũng trả lời. “Anh lo tôi sẽ đi bộ tới Luân Đôn sao?”

“Mục đích của cuộc đi bộ này là gì?” Duncan hỏi, lơ đi lời dẫn giải của nàng về việc bỏ trốn. Hắn nghĩ thật lố bịch nếu trả đũa nàng về điều đó.

“Cho sói của tôi ăn.”

Phản ứng của hắn là điều nàng vừa ý nhất. Cuối cùng hắn cũng một lần không thể giữ được vẻ mặt bình thường. Hắn nhìn nàng kinh ngạc. Madelyne mỉm cười.

“Anh có thể cười to nếu muốn, nhưng tôi thấy một con chó rất rất lớn, cũng có thể là một con sói hoang, tôi cảm thấy mình có bốn phận phải cho nó ăn, chỉ là cho tới khi thời tiết khá hơn và nó có thể đi săn. Dĩ nhiên, điều đó có nghĩa là tôi sẽ cho nó ăn suốt mùa đông này, nhưng khi mùa xuân đến, với làn gió ấm áp đầu tiên, tôi chắc rằng con sói của tôi sẽ có thể tự lo cho nó được.”

Duncan xoay người bước đi.

Madelyne muốn bật cười. Hắn không từ chối những cuộc đi bộ của nàng bên ngoài pháo đài, và đó là một thắng lợi có thể hể hê.

Thật sự thì Madelyne nghĩ con chó hoang không còn ở đó nữa. Nàng nhìn ra cửa sổ hàng đêm từ ngày đầu tiên nhìn thấy nó, nhưng nó không xuất hiện thêm lần nào nữa. Con chó đã bỏ đi, thỉnh thoảng, vào lúc đêm khuya khi co ro dưới tấm chăn, nàng tự hỏi liệu mình có thực sự thấy con thú hay nó chỉ là một ảo ảnh từ trí tưởng tượng quá mức của nàng.

Madelyne sẽ không bao giờ thừa nhận điều ấy với Duncan, và nàng luôn có được niềm vui mỗi khi băng qua cây cầu kéo. Thức ăn nàng đem đến ngày hôm trước luôn biến mất, điều đó cho thấy có một con vật nào đó đã ăn trong đêm. Nàng vui mừng vì thức ăn không bị phí phạm, và thậm chí còn vui hơn khi chọc tức được Duncan.

Đúng thế, nàng làm vậy chỉ để khiêu khích hắn. Từ cái cách Duncan tránh mặt thì nàng nghĩ mình đã thành công.

Ban ngày quả thực sẽ rất thú vị nếu không phải lo lắng về giờ ăn tối. Điều đó giống như là một gánh nặng và là sự căng thẳng đối đầu với bản tính nhẹ nhàng của nàng.

Vì thế nàng ở bên ngoài càng nhiều càng tốt, bắt chập mưa gió và cái lạnh. Gerty mang đến cho nàng một số quần áo đã bỏ đi của Catherine, chị gái Duncan. Mấy bộ đồ quá rộng so với nàng nhưng Madelyne đã sửa lại và kết quả còn hơn cả nàng nghĩ. Nàng không quan tâm chúng có hợp thời hay không. Quần áo tuy cũ nhưng sạch sẽ và mềm mại. Quan trọng nhất, chúng có thể giữ ấm cho nàng.

Mỗi buổi chiều, Madelyne đi đến chuồng ngựa với một cục đường cho con ngựa trắng xinh đẹp của Duncan mà nàng đã đặt tên là Silenus. Nàng và con ngựa đã tạo nên một mối quan hệ. Silenus sẽ trở nên thật khùng khiếp như cố đẩy thanh chắn cửa chuồng ra bất cứ khi nào nhìn thấy Madelyne đang đến gần. Nhưng ngay khi nàng nói với nó, Silenus lập tức dịu xuống. Madelyne hiểu con vật muốn thể hiện với nàng, và nàng luôn khen ngợi tinh thần Silenus sau khi thưởng cho nó.

So với kích thước của mình, con vật đang dần trở nên rất tình cảm. Nó sẽ thúc vào bàn tay nàng đến khi nàng vuốt ve nó, khi nàng dừng lại và đặt tay lên rào chắn, một mẹo nhỏ để thử phản ứng, Silenus sẽ tức thì thúc vào tay nàng ra hiệu hãy trở lại đầu nó.

Người chăn ngựa không thích các chuyến viếng thăm của Madelyne và cố tình nói lớn để nàng nghe thấy. Anh ta nghĩ nàng đang làm hư con ngựa của Duncan, thậm chí anh ta còn dọa sẽ mách lại với chủ nhân rằng nàng đang mưu toan điều gì đó. Thế nhưng anh ta chỉ hăm dọa âm ỉ vậy thôi. Đúng vậy, người chăn ngựa hết sức ngạc nhiên bởi khả năng của Madelyne đối với con ngựa. Anh ta vẫn còn hơi lo lắng mỗi khi thẳng yên lên lưng con chiến mã của Duncan, nhưng cô gái nhỏ bé này dường như không hề sợ hãi.

Vào buổi chiều ngày thứ ba, người chăn ngựa nói chuyện với Madelyne và đến cuối tuần thì họ nhanh chóng trở thành bạn bè.

Madelyne biết được tên anh ta là James và anh ta đã kết hôn với Maude. Con trai họ, William, vẫn còn quá nhỏ, nhưng James đang kiên nhẫn chờ đến lúc cậu bé đủ lớn để trở thành người học việc dưới sự hướng dẫn của anh ta. Đứa bé sẽ theo truyền thống gia đình, James giải thích với một thái độ nghiêm túc.

“Silenus sẽ để cho cô cưỡi nó mà không dùng yên”, James tuyên bố sau khi dẫn Madelyne đi một vòng quanh khu vực quản lý của mình.

Madelyne mỉm cười. James đã chấp nhận cái tên nàng đặt cho con ngựa của Duncan. “Tôi chưa bao giờ cưỡi ngựa không yên cả”, nàng nói. “Thật ra, James à, tôi chưa từng cưỡi ngựa.”

“Có lẽ”, James đề nghị với một nụ cười tử tế, “Khi mưa ngớt, cô có thể học cách cưỡi thông thường”.

Madelyne gật đầu.

“Nếu chưa từng học thì làm sao cô đi từ nơi này đến nơi khác được, tôi đang thắc mắc đây”, James thừa nhận.

“Tôi đi bộ”, Madelyne nói và cười lớn trước vẻ ngạc nhiên của anh ta. “Đấy không phải tội lỗi.”

“Tôi có một con ngựa cái khá dễ tính, cô có thể tập luyện với nó”, anh ta đề nghị.

“Không đâu, tôi nghĩ là không được”, Madelyne trả lời. “Silenus sẽ không thích điều đó. Tôi nghĩ tình cảm của nó sẽ bị tổn thương và chúng ta không thể cho phép điều đó, đúng không?”

“Chúng ta không thể ư?”, trông James có vẻ bối rối.

“Tôi sẽ đối xử tốt với Silenus”

“Cô muốn cưỡi con chiến mã của Nam tước, phải vậy không tiểu thư?” James lấp bắp như thể cổ họng đang bị siết lại vậy.

“Tôi biết nó thuộc về ai. Đừng lo lắng về kích thước của nó”, nàng cố làm dịu đi vẻ hoài nghi trên mặt anh ta. “Tôi đã từng cưỡi Silenus rồi.”

“Nhưng Nam tước chấp thuận chứ?”

“Ang ta sẽ chấp thuận thôi, James”

Madelyne lại cười, tất cả mọi tranh cãi lý lẽ bay khỏi đầu người chần chừ. Đúng vậy, anh ta tự nhủ, từ ánh nhìn trong đôi mắt xanh xinh đẹp và cách nàng mỉm cười một cách đầy tin tưởng, James đột nhiên đồng ý.

Khi Madelyne rời khỏi chuồng ngựa, người lính canh đi cạnh nàng. Anh ta là dấu hiệu nhắc nhở nàng và những người khác rằng nàng không phải là một khách mời. Dù vậy thái độ của Anthony đối với nàng cũng dịu đi đáng kể. Anh ta hầu như không còn thấy bức bối với nhiệm vụ của mình nữa.

Từ cách Anthony được những binh lính khác chào hỏi, Madelyne đoán anh ta là một người tốt. Anh ta có một nụ cười đáng yêu của trẻ thơ, bất chấp thân hình đồ sộ và tuổi tác. Nàng không hiểu tại sao anh ta lại được giao nhiệm vụ trông chừng mình, nàng nghĩ rằng đó phải là người có vóc dáng nhỏ hơn, như Ansel chẳng hạn, cậu bé ấy sẽ phù hợp hơn với nhiệm vụ lặng lẽ này.

Cơn tò mò gia tăng, cuối cùng nàng quyết định hỏi thẳng. “Anh từng làm điều gì phật ý lãnh chúa của mình chưa?”

Anthony trông như thể không hiểu câu hỏi của nàng.

“Khi những người lính trở về sau thời gian huấn luyện, tôi có thể thấy anh nhìn họ một cách ghen tỵ, Anthony. Anh thích được tập luyện cùng họ thay vì đi lòng vòng với tôi.”

“Không sao đâu”, Anthony trả lời.

“Tôi vẫn không hiểu tại sao anh bị giao nhiệm vụ này trừ phi đã làm Duncan phật ý điều gì đó.”

“Tôi có một vết thương, nó cần chút thời gian để lành hẳn.” Anthony giải thích, giọng ngập ngừng, Madelyne nhận thấy điều đó qua màu đỏ từ cổ đang từ từ bò lên mặt anh ta.

Trời đất, anh ta đang ngượng, kỳ quặc thật, nàng thầm nghĩ. Những lời thăm hỏi có thể sẽ làm anh ta thoải mái hơn, thế là nàng lên tiếng, “Tôi cũng đã bị một vết thương, và nói cho anh biết là nó không nhẹ đâu”. Thật là kiêu ngạo nhưng mục đích của nàng là làm cho Anthony nhận ra anh ta chẳng việc gì phải xấu hổ cả. “Suýt nữa là tôi ‘tiêu’ rồi, Anthony à, nhưng Edmond đã chữa trị cho tôi. Giờ thì tôi có một vết sẹo rất khủng khiếp, nó nằm dọc trên đùi tôi đây này.”

Anthony vẫn không thoải mái với chủ đề nàng đang theo đuổi. “Những người lính cảm thấy họ không đáng khâm phục khi bị thương trên chiến trường ư?” Madelyne hỏi.

“Phải”, Anthony trả lời rồi siết chặt tay sau lưng và rảo bước nhanh hơn.

Bất chợt một suy nghĩ lóe lên trong đầu Madelyne, Anthony có thể ngượng vì chỗ bị thương. Đôi tay và đôi chân anh ta trông ổn cả, chỉ còn ngực và...

“Chúng ta sẽ không nói lại chuyện này nữa”, Madelyne buột miệng tuyên bố. Mặt nàng nóng bừng. Khi Anthony đột ngột chậm bước, Madelyne biết mình đã đúng. Vết thương nằm ở nơi không thể đề cập đến.

Dù không dò hỏi Anthony về việc binh lính phải trải qua nhiều giờ liên tục huấn luyện trong ngày nhưng nàng vẫn tò mò muốn biết. Nàng cho rằng việc bảo vệ chủ nhân của họ là một công việc cực kỳ khó khăn, xét đến việc người thủ lĩnh đó có quá nhiều kẻ thù. Nàng nghĩ mình không hề vội vàng kết luận. Duncan không phải là kẻ dễ mến, hẳn chắc chắn không hề tế nhị và khôn khéo. Tại sao ư, hẳn hẳn “tập hợp” kẻ thù nhiều hơn bạn bè ở triều đình của William II.

Thật không may, nàng lại dành quá nhiều thời gian để nghĩ về Duncan. Madelyne không quen với việc có quá nhiều thời gian mà không phải làm gì. Khi không ra ngoài đi dạo với Anthony, nàng khiến Gerty và Maude phát hoảng với những đề nghị dọn dẹp trang hoàng nhà cửa của Duncan cho dễ nhìn hơn.

Maude không giữ ý như Gerty. Cô ấy luôn háo hức quẳng công việc sang một bên và tới thăm Madelyne. Bé Willie, cậu con trai bốn tuổi của Maude, cũng tỏ ra là người thích nói chuyện như mẹ của mình ngay khi Madelyne tập cho bé không ngậm ngón tay cái trong miệng nữa.

Tuy nhiên, khi ánh sáng ban ngày nhạt dần, bụng nàng quặn lại và đau như búa nện. Không có gì lạ, nàng tự nhủ, khi một người nào đó phải trải qua bữa tối cùng gia đình Wexton khi không có Odysseus bên cạnh.

Dù vậy Madelyne không được phép quay lưng từ bỏ. Nàng sẽ làm mọi việc trừ việc quỳ gối van xin được dùng bữa tối ở trong phòng, đảm bảo Duncan không cho phép. Hơn thế, hắn còn yêu cầu nàng có mặt trong bữa cơm gia đình rồi dấm trớ tráo bỏ đi chỗ khác chứ không tham gia thử thách ghê gớm mà hắn buộc nàng tuân theo. Nam tước luôn ăn một mình và xuất hiện chỉ khi bàn ăn được dọn sạch.

Trong khi cánh đàn ông tiếp tục ném xương qua vai xuống sàn, cô em gái của Duncan không ngừng ném những lời lẽ khiếm nhã về phía Madelyne.

Madelyne nghĩ mình không thể chịu đựng sự giày vò hơn nữa. Nụ cười của nàng nhạt hẳn đi.

Vào buổi tối của ngày thứ bảy, sự điềm tĩnh của Madelyne đã nứt, và bùng nổ một sức mạnh hung dữ đến mức những người chứng kiến quá sợ hãi đến nỗi không thể can thiệp.

Duncan cho phép nàng rời khỏi đại sảnh. Madelyne đứng dậy, cáo lỗi, và đi đến lối ra.

Đầu ong ong và nàng chỉ nghĩ đến việc nhường lối đi cho Adela. Madelyne không đủ sức chịu đựng thêm tiếng thét nào nữa. Em gái Duncan đang đi về phía nàng.

Madelyne thận trọng nhìn qua Adela và thấy bé Willie đang lấp ló nơi cánh cửa nhà bếp. Cậu bé cười với nàng và nàng lập tức dừng lại để nói chuyện với cậu bé.

Willie đáp lại nụ cười của Madelyne. Cậu bé lao ra phía trước Adela ngay khi cô vung cao tay như mỗi lần lăng mạ Madelyne. Mu bàn tay Adela đập vào má Willie. Cậu bé ngã lăn ra đất.

Willie khóc thét, Gilard hét to Madelyne quát lên một tiếng đinh tai nhức óc. Âm thanh giận dữ ấy khiến tất cả mọi người trong đại sảnh sửng sốt, thậm chí Adela cũng phải lùi lại một bước, điều cô gái chưa từng làm trước Madelyne.

Gilard dợm mình đứng dậy. Duncan đưa tay ngăn lại. Người em út định mở miệng ra cãi nhưng ánh mắt Duncan khiến anh ta im bật.

Madelyne vội vã đến chỗ bé Willie, dịu dàng dỗ dành và tặng bé một nụ hôn lên đỉnh đầu, rồi trao cậu bé cho người mẹ đang đứng một góc đầy lo sợ. Maude, khi nghe tiếng khóc thét của con trai, xuất hiện ở ngưỡng cửa cùng với Gerty.

Sau đó Madelyne đối mặt với Adela. Nàng có thể kiềm chế cơn giận nếu em gái Duncan có dấu hiệu tỏ ra hối hận. Tuy nhiên, Adela không có chút hối hận nào vì hành vi vừa rồi. Khi cô lầm bầm cậu bé là một cục nợ thì Madelyne không kiềm chế được nữa.

Adela gọi Willie là “đồ quỷ sứ” và lập tức nhận một cái tát. Adela choáng váng bởi sự tấn công bất ngờ, nên mất thăng bằng và khuỵu đầu gối xuống. Cô không nhận ra rằng mình đã trao thêm lợi thế cho Madelyne.

Trước khi Adela có thể đứng dậy, Madelyne túm lấy mái tóc dài của cô và xoắn nó lại đằng sau đầu, khiến cô em gái Duncan trông yếu và không thể trả đũa. Nàng buộc Adela cúi đầu xuống. “Cô vừa nói lần cuối những từ rác rưởi đấy, Adela. Rõ chưa?”

Mọi người nhìn chằm chằm hai người phụ nữ. Edmond là người đầu tiên thoát khỏi trạng thái sửng sốt. “Buông con bé ra, Madelyne”, anh hét lên.

Không rời mắt khỏi Adela, Madelyne hét lại với Edmond. “Tránh ra, Edmond. Anh buộc tôi chịu trách nhiệm về mọi chuyện xảy ra với em gái anh và tôi quyết định đã đến lúc mình nhúng tay vào giải quyết đồng lõa xôn này. Bắt đầu ngay bây giờ.”

Duncan không nói một lời.

“Tôi không buộc cô chịu trách nhiệm”, Edmond gào to. “Thả con bé ra. Tâm trí nó...”

“Tâm trí cô ấy cần được gột rửa để tỉnh táo, Edmond.”

Madelyne thấy Maude và Gerty đều đang đứng bên ngưỡng cửa. Nàng giữ chặt Adela và quay đầu nói với họ. “Tôi nghĩ chúng ta cần hai bồn tắm để gội rửa cái đồng bản thủ này, Gerty. Và Maude, cô tìm quần áo sạch cho cô chủ của cô đi.”

“Cô sẽ tắm bây giờ ư, thưa tiểu thư?”

“Adela sẽ tắm”, Madelyne tuyên bố, nhìn Adela và nói, “Và xà bông sẽ vào miệng cô mỗi lần cô dám nói năng khiếm nhã với tôi.”

Madelyne thả tóc Adela ra và giúp cô ấy đứng dậy. Em gái Duncan cố gắng lùi ra xa nhưng Madelyne không để điều đó xảy ra. Cơn giận dữ đã ban cho nàng sức mạnh của Hercules. “Cô cao hơn tôi, nhưng tôi khỏe hơn, lúc này đây tôi còn hơn những gì cô tưởng tượng, Adela. Nếu phải đá cô suốt dọc đường lên tháp thì tôi sẽ làm hơn thế đấy.” Nàng kéo tay Adela, lôi cô ấy đến lối ra, nắm bắt đủ lớn để ba anh em trai có thể nghe thấy. “Và tôi đang cười với ý nghĩ được đá cô, sự thật là thế.”

Adela òa khóc. Madelyne là kẻ nhẫn tâm. Cô ấy không muốn nhận thêm lòng thương hại. Edmond và Gilard đã cho Adela quá nhiều rồi. Họ không nhận ra lòng trắc ẩn và thương hại đã làm tổn thương cô em gái của họ. Tất cả những gì cô ấy cần bây giờ là một bàn tay mạnh mẽ. Và Madelyne đủ mạnh mẽ để làm điều đó. Kỳ lạ, nhưng nàng không còn đau đầu nữa.

“Cứ khóc đi nếu cô muốn, Adela. Nó chẳng giúp cô được đâu. Cô dám gọi bé Wille là ‘đồ quỷ sứ’ trong khi cái tên đó thuộc về cô. Đúng, cô là ‘đồ quỷ sứ’. Giờ thì tất cả mọi thứ sẽ thay đổi. Tôi hứa với cô đấy.”

Madelyne tiếp tục nói liên miên trên đường đi về phòng. Nàng không đá Adela lần nào cả.

Vào lúc hai chiếc bồn tắm được đổ đầy nước nóng, tinh thần chiến đấu rời bỏ Adela. Gerty và Maude ở lại để phụ một tay cởi đồ cho Adela. “Đốt chúng đi”, Madelyne ra lệnh sau khi trao cho Gerty đồng vải bẩn.

Khi Adela bị đẩy vào cái bồn tắm đầu tiên, Madelyne nghĩ mình đang cố bắt chước vợ của Lot[2]. Em gái Duncan ngồi bất động như một tác phẩm điêu khắc bằng đá và nhìn chăm chăm vào khoảng không vô định. Tuy nhiên, ánh mắt cô ấy lại thể hiện một điều khác. Phải, điều đó là thứ đã làm Adela sôi sục giận dữ. “Tại sao cần tới hai bồn tắm?” Maude lên tiếng hỏi. Cô ấy siết chặt tay trong lo lắng. Adela đột ngột thay đổi chiến thuật, chộp lấy tóc Madelyne, như thể muốn giật tung mái tóc đẹp lung linh ấy ra khỏi da đầu Madelyne.

[2] Là một nhân vật trong Sách Sáng Thế Ký (

Để trả đũa, cô tiểu thư mà Maude đánh giá là một phụ nữ dịu dàng và đáng yêu đã nhấn đầu Adela xuống nước. Không lẽ cô ấy muốn nhấn chìm em gái Nam tước ư?

“Tiểu thư Adela không thể thở ở dưới đó đâu”, Maude hốt hoảng.

“Phải, và cô ấy cũng không thể phỉ nhổ tôi được”, Madelyne trả lời, cúi khinh nhấn mạnh từng chữ.

“Trời, tôi chưa bao giờ...” Gerty hồn hển trước khi quay người. Maude trông theo người bạn đang đi như chạy khỏi phòng.

Gerty luôn là người loan truyền tin tức đầu tiên, Maude biết thế. Kế tiếp thì Nam tước Wexton sẽ muốn biết chuyện gì đang xảy ra.

Maude ước mình có thể đuổi theo Gerty. Tiểu thư Madelyne khiến cô sợ hãi; cô chưa từng thấy ai hung dữ đến vậy. Tuy vậy, Madelyne đã đứng ra bảo vệ bé Willie, Maude thừa nhận, vì lý do đó mà cô ở lại để giúp tiểu thư Madelyne một tay khi cô ấy yêu cầu.

“Chúng ta cần hai cái bồn vì Adela quá bẩn, cô ấy cần tắm hai lần.”

Maude rất khó khăn để nghe tiểu thư Madelyne nói gì. Adela bắt đầu vùng vẫy, đá lung tung và cào cào. Chúa ơi, nước văng tung tóe khắp nơi, tập trung nhiều nhất là trên người tiểu thư Madelyne.

“Vui lòng đưa tôi miếng xà bông”, Madelyne ra lệnh.

Một giờ kế tiếp là thử thách không thể tin nổi đáng được kể đi kể lại cho đến mùa xuân tới. Gerty tiếp tục xem xét tình hình rồi vội vã xuống lầu để thuật lại chi tiết cho Edmond và Gilard.

Khi cuộc chiến kết thúc, Gerty hơi thất vọng. Tiểu thư Adela ngoan ngoãn ngồi yên trước lò sưởi trong khi tiểu thư Madelyne chải đầu cho cô ấy. Cuộc chiến đã lấy hết sức lực của em gái Nam tước và cơn kích động đã qua đi.

Maude và Gerty rời khỏi tháp sau khi bồn tắm đã được đổ hết nước và mang đi. Cả Adela lẫn Madelyne đều không nói một lời nào. Maude đột ngột xuất hiện tại ngưỡng cửa và vội vã nói. “Tôi quay lại để nói lời cảm ơn tiểu thư đã giúp con trai tôi.”

Madelyne định trả lời thì Maude tiếp tục. “Xin tiểu thư nhớ cho, tôi không chống lại tiểu thư Adela. Cô ấy không còn là chính mình nữa. Nhưng cô đã đỡ dành Willie và tôi biết ơn cô.”

“Tôi không cố ý đánh cậu bé.”

Câu thừa nhận thốt ra từ miệng Adela. Đó là câu nói dằn lòng đầu tiên mà cô ấy nói. Maude và Madelyne nhìn nhau mỉm cười.

Ngay khi cánh cửa đóng lại sau lưng Maude, Madelyne kéo một chiếc ghế lại và ngồi xuống đối diện với Adela.

Không nhìn thẳng vào Madelyne, bàn tay đặt trong lòng, cô ấy cứ thế chăm chú nhìn chúng.

Madelyne dành chút thời gian quan sát em gái Duncan. Adela thật sự rất xinh đẹp. Cô ấy có đôi mắt nâu to tròn, mái tóc nâu vàng óng ả, quả là một ngọc nhiên khi những cấu bần được gột sạch thì mái tóc dài màu vàng là điều đáng chú ý nhất.

Trông cô ấy không giống Duncan, nhưng chắc chắn họ có cùng cái tính bướng bỉnh. Madelyne buộc bản thân phải kiên nhẫn.

Ít nhất một giờ trôi qua trước khi Adela cũng chịu nhìn Madelyne. “Cô muốn gì từ tôi?”

“Tôi muốn cô kể tôi nghe chuyện gì đã xảy ra với cô.”

Khuôn mặt Adela lập tức đỏ bừng. “Cô muốn nghe tất cả mọi chi tiết chứ, Madelyne? Nó sẽ mang lại niềm vui cho cô chứ?” Adela xoắn chặt cổ tay áo ngủ đang mặc.

“Không, tôi sẽ không lấy đó làm niềm vui”, Madelyne trả lời dịu dàng. Giọng nàng chất chứa nỗi buồn phiền. “Nhưng cô cần phải nói ra. Nó là chất độc trong cơ thể cô, Adela, và cô cần giải phóng nó ra khỏi cơ thể. Cô sẽ cảm thấy tốt hơn, tôi hứa đấy. Và cô sẽ không phải tiếp tục ngây ngô trước các anh em trai của mình nữa.”

Adela mở to mắt. “Làm sao cô...” Cô ấy đột nhiên nhận ra mình đã để lộ bản thân.

Madelyne mỉm cười. “Đơn giản là cô không ghét tôi. Chúng ta đi qua đi lại trước mặt nhau mỗi ngày nhưng sau đó cô không la hét tôi nữa. Không đâu, Adela, cô chỉ cố tỏ ra hận tôi thôi.”

“Tôi ghét cô.”

“Cô không ghét tôi”, Madelyne dứt khoát tuyên bố. “Cô chẳng có lý do gì để ghét tôi. Tôi không làm gì tổn hại cô cả. Chúng ta đều vô tội và bị kẹt trong trận chiến giữa các anh trai của chúng ta. Đúng thế, chúng ta đều vô tội[3].”

[3] “Innocent”: vô tội.

“Tôi không còn trong trắng nữa”, Adela đáp lời. “Và Duncan đến giường cô mỗi đêm, vì vậy tôi cũng cho rằng cô không còn trong trắng[4].”

[4] “Innocent”: trong trắng. (Madelyne dùng từ “innocent” với nghĩa “vô tội” nhưng Adela lại dùng nó để nói ra sự thật cô ấy phải chịu đựng là cô ấy không còn “trong trắng”.)

Madelyne kinh ngạc. Tại sao Adela nghĩ rằng Duncan ngủ với nàng hằng đêm cơ chứ? Tất nhiên cô ấy đã nhầm, nhưng bây giờ Madelyne buộc mình phải tập trung vào vấn đề của Adela. Nàng có thể bảo vệ sự trong trắng của nàng sau.

“Tôi sẽ giết anh trai cô nếu có cơ hội”, Adela tuyên bố. “Sao cô không để tôi yên? Tôi muốn chết trong yên bình.”

“Đừng nói những điều tội lỗi như thế”, Madelyne nói. “Adela, làm sao tôi có thể giúp cô nếu cô...”

“Tại sao? Tại sao cô muốn giúp tôi? Cô là em gái của Louddon.”

“Trong tôi không tồn tại lòng trung thành với anh ấy. Anh ấy đã hủy diệt nó từ lâu lắm rồi. Cô đã gặp Louddon khi nào?”, nàng giữ giọng bình thản như thể câu hỏi đó không thật sự quan trọng.

“Ồ Luân Đôn”, Adela trả lời. “Và đó là tất cả những gì tôi sẽ nói với cô.”

“Chúng ta sẽ nói về chuyện này, dù nó đau đớn đến thế nào đi nữa. Chỉ có hai ta thôi, Adela. Tôi sẽ giữ bí mật cho cô.”

“Bí mật? Không bí mật nào cả, Madelyne. Mọi người biết chuyện xảy ra với tôi.”

“Tôi sẽ nghe sự thật từ cô. Nếu chúng ta phải ngồi đây nhìn nhau suốt đêm thì tôi cũng sẵn sàng.”

Adela nhìn Madelyne hồi lâu, rõ ràng là đang cố đưa ra quyết định. Adela cảm thấy mình như sẵn sàng bị xé thành hàng ngàn mảnh. Chúa ơi, cô ấy đã quá chán trò giả tạo và quá cô độc. “Và cô sẽ kể lại cho Louddon từng từ từng từ một khi cô trở về với anh ta ư?”, cô ấy cất tiếng hỏi dù giọng giờ chỉ như một tiếng thì thào.

“Tôi không bao giờ trở về với Louddon”, Madelyne khẳng định. Giọng nàng đầy phẫn nộ. “Tôi có kế hoạch đến sống với họ hàng của tôi. Tuy nhiên tôi không biết đường đi, nhưng tôi sẽ đến Scotland dù tôi có phải đi bộ.”

“Tôi tin cô, cô sẽ không kể cho Louddon. Nhưng còn Duncan thì sao? Cô sẽ kể cho anh ấy chứ?”

“Tôi sẽ không kể cho bất kỳ ai trừ phi được cô cho phép”, Madelyne trả lời.

“Tôi gặp anh cô khi tôi ở triều đình”, Adela thì thầm. “Anh ta rất đẹp trai”, cô ấy thêm vào. “Anh ta nói yêu tôi, thề thốt với tôi.”

Adela bật khóc, vài phút sau mới kiềm chế lại được.

“Tôi đã được hứa hôn với Nam tước Gerald. Mọi sự đã được sắp xếp khi tôi mười tuổi. Tôi luôn hài lòng cho đến lúc gặp Louddon. Tôi đã không gặp Gerald từ lúc còn nhỏ. Thề có Chúa, tôi thậm chí không chắc là có thể nhận ra anh ấy lúc này hay không. Duncan cho phép tôi đến triều đình cùng Edmond và Gilard. Gerald lẽ ra phải ở đó, các anh tôi nghĩ rằng để tôi tiếp xúc với chồng sắp cưới là một ý hay trước khi lời thề hôn nhân được trao vào mùa hè tới. Duncan tin là Louddon đang ở Normandy cùng Đứa vua, cô biết đó. Nếu không anh ấy sẽ không bao giờ cho phép tôi tới gần triều đình.”

Adela hít thật sâu rồi tiếp tục. “Gerald không có ở đó. Anh ấy có lý do. Một trong những thuộc hạ của anh ấy bị tấn công và anh ấy phải trả thù. Tuy vậy, tôi vẫn thấy giận và thất vọng.”

Rồi cô ấy nhún vai. Madelyne vươn người ra trước và nắm chặt tay Adela. “Tôi cũng sẽ thất vọng”, nàng chia sẻ.

“Mọi thứ xảy ra quá nhanh, Madelyne. Chúng tôi ở Luân Đôn chỉ có hai tuần. Tôi biết Duncan không ưa Louddon đến thế nào nhưng tôi không biết tại sao. Chúng tôi luôn giữ bí mật những cuộc hẹn. Anh ta lúc nào cũng ân cần và chu đáo. Tôi thích được quan tâm và chú ý. Những cuộc hẹn cũng rất dễ sắp xếp vì Duncan không có ở đó.”

“Louddon sẽ tìm được cách thôi”, Madelyne nói. “Tôi nghĩ anh ấy sử dụng cô để làm tổn hại anh trai cô. Cô rất xinh đẹp, nhưng tôi nghĩ Louddon không yêu cô. Anh ấy không thể yêu thương ai ngoại trừ bản thân anh ấy hết. Giờ thì tôi đã biết điều đó.”

Lời tuyên bố rơi vào khoảng không giữa hai người. Madelyne sững người, buộc mình giữ bình tĩnh và nói, “Cô cứ nói tiếp đi.”

“Chúng tôi thỏa thuận sẽ gặp nhau trong một phòng ngủ trống mà Louddon đã tìm ra được ngày hôm trước. Nó cách xa các phòng ngủ khác của các vị khách, hoàn toàn riêng biệt. Tôi biết mình đang làm gì, Madelyne. Tôi đồng ý đến cuộc hẹn này. Tôi nghĩ tôi yêu anh trai cô. Tôi biết là sai nhưng không dừng lại được. Lạy Chúa, Duncan sẽ giết tôi nếu anh ấy biết được sự thật.”

“Đừng giầy vò bản thân, Adela. Anh ấy sẽ không biết gì cả trừ phi cô nói với anh ấy.”

“Louddon đến gặp tôi. Nhưng anh ta không đến một mình. bạn anh ta đi cùng và kẻ đó đã... cưỡng hiếp tôi.”

Tất cả những bài học về việc che giấu cảm xúc giờ đã giúp Madelyne. Nàng không biểu hiện bất cứ điều gì trước lời thú nhận gây sốc của Adela.

Adela chăm chú nhìn Madelyne, chờ đợi để thấy sự ghê tởm của nàng. “Điều này không làm cô...”

“Cô nói hết đi”, Madelyne thì thầm.

Toàn bộ câu chuyện trần truồng được phơi bày, ban đầu có chút do dự nhưng rồi tốc độ nhanh dần, khi Adela kết thúc, Madelyne để cô ấy một vài phút để trấn tĩnh.

“Ai là người đi cùng Louddon? Cho tôi biết tên hắn.”

“Morcar.”

“Tôi biết tên khốn đó”, Madelyne trả lời, không giấu nổi sự giận dữ. Adela sợ hãi trước sự bùng nổ ngầm ngấm ậy. Madelyne cố gắng gạt bỏ cơn giận dữ qua một bên. “Tại sao cô không kể cho Duncan tất cả những chuyện này? Dĩ nhiên không phải phần gặp gỡ Louddon mà là sự liên quan của Morcar?”

“Tôi không thể”, Adela khê khàng. “Tôi rất xấu hổ. Tôi đã bị đánh rất tàn nhẫn, tôi thực sự nghĩ mình sắp chết. Louddon cũng phải chịu trách nhiệm như Morcar... Ôi, tôi không biết, nhưng khi tôi nói tên Louddon cho Gilard và Edmond, họ không muốn nghe thêm nữa.”

Adela bắt đầu khóc, nhưng Madelyne nhanh chóng chặn lại. “Vậy được rồi”, nàng nói với giọng nghiêm nghị. “Giờ cô sẽ nghe tôi. Tội duy nhất của cô là đã yêu nhầm người. Tôi ước cô có thể kể cho Duncan nghe về Morcar, nhưng quyết định là của cô, không phải của tôi. Chừng nào cô còn chấp nhận tôi, tôi sẽ giữ kín bí mật của cô.”

“Tôi tin cô. Tôi đã theo dõi cô cả tuần. Cô hoàn toàn khác anh trai cô. Thậm chí trông cô cũng không giống anh ta.”

“Tạ ơn Chúa vì điều đó”, Madelyne lẩm bẩm với sự thích thú, Adela mỉm cười.

“Một câu hỏi nữa, Adela, nếu cô vui lòng”, Madelyne tiếp tục. “Tại sao cô lại hành động như một người điên vậy? Tất cả là vì lợi ích của các anh em trai cô ư?”

Adela gật đầu.

“Tại sao? Madelyne thấy hơi bối rối.

“Khi về nhà, tôi nhận ra mình sẽ không chết. Rồi tôi bắt đầu lo lắng rằng mình có thể mang thai đứa con của Morcar. Duncan buộc phải sắp đặt một cuộc hôn nhân và...”

“Cô không thể tin Duncan sẽ ràng buộc cô với Louddon chứ?” Madelyne ngắt lời.

“Không, không”, Adela buột miệng. “Nhưng anh ấy sẽ tìm ai đó. Điều quan tâm duy nhất của anh ấy là giúp tôi.”

“Và cô đang mang thai?” Madelyne ngập ngừng hỏi và bụng nàng quặn thắt với khả năng đó.

“Tôi không biết. Tôi đã mất kỳ hằng tháng nhưng không cảm thấy gì khác lạ và chưa thấy thay đổi.” Adela đỏ mặt sau khi thú nhận.

“Có lẽ còn quá sớm để nói”, Madelyne thận trọng nói. “Nhưng nếu có thai, cô nghĩ làm thế nào để giấu Duncan? Anh ta có lẽ ương ngạnh, Adela, nhưng anh ta chắc chắn không mù.”

“Tôi nghĩ mình sẽ không ra khỏi phòng cho đến khi quá muộn. Giờ tôi thấy thật ngu ngốc. Tôi đã không suy nghĩ kỹ. Tôi chỉ biết mình sẽ tự tử trước khi bị buộc kết hôn với bất kỳ ai.”

“Thế còn Nam tước Gerald thì sao?”, Madelyne hỏi.

“Hôn ước không còn hiệu lực”, Adela lặng người. “Tôi không còn là trinh nữ.”

Madelyne thở dài. “Nam tước tuyên bố vậy sao?”

“Không phải, nhưng Duncan nói anh ấy không phải thực hiện hôn ước nữa.”

Madelyne gật đầu. “Nỗi lo lớn nhất của cô là Duncan sẽ buộc cô kết hôn?”

“Phải”

“Vậy thì chúng ta hãy đổi mặt với nỗi lo này trước tiên. Chúng ta sẽ lên kế hoạch giải thoát cho cô khỏi mối quan tâm đó.”

“Chúng ta ư?”

Madelyne thấy sự háo hức trong giọng nói của Adela, và bắt thấy tia sáng lấp lánh trong đôi mắt nâu đỏ. Điều đó làm nàng quyết tâm hơn. Không thể ngồi yên một chỗ thêm một lúc nào nữa, Madelyne đứng dậy và từ từ đi quanh cái ghế. “Tôi không tin là anh trai cô nhấn tâm đến mức yêu cầu cô phải kết hôn với ai đó.” Nàng đưa tay chặn Adela khi cô ấy trông có vẻ muốn cắt ngang rồi tiếp tục. “Tuy nhiên, những gì tôi tin không quan trọng. Chuyện gì sẽ xảy ra nếu tôi có được lời hứa của Duncan là cô có thể sống ở đây cho đến chừng nào cô muốn, bất kể hoàn cảnh nào? Nó sẽ làm dịu đi nỗi sợ hãi của cô chứ, Adela?”

“Cô sẽ nói với anh ấy là tôi đang mang thai ư?”

Madelyne không trả lời ngay lập tức mà tiếp tục đi vòng vòng, tự hỏi làm thế quái nào mà mình có thể khiến Duncan hứa bất cứ chuyện gì.

“Dĩ nhiên không”, Madelyne trả lời và dừng lại, đứng trước mặt Adela rồi mỉm cười. “Tôi sẽ lấy được lời hứa của anh ta trước. Anh ta sẽ sớm tìm ra phần còn lại, phải không?”

Adela mỉm cười. “Cô ranh ma lắm, Madelyne. Giờ thì tôi hiểu kế hoạch của cô rồi. Một khi đã đồng ý, anh ấy không thể không giữ lời hứa. Nhưng anh ấy sẽ hung dữ với cô vì đã lừa anh ấy”, cô ấy nói thêm, nụ cười nhạt dần vì lo lắng.

“Anh ta luôn hung dữ với tôi”, Madelyne nhún vai tỉnh bơ. “Tôi không sợ anh trai cô, Adela. Anh ta cứ ào ào như cơn gió, nhưng bên trong lại rất hiền lành. Tôi chắc chắn về điều đó”, Madelyne nói, thăm cầu nguyện rằng mình đã đoán đúng. “Giờ thì, hứa với tôi là cô sẽ không lo lắng về khả năng mang thai nữa. Cô đã trải qua một chấn động tâm lý nghiêm trọng và đó có thể là lý do khiến cô lỡ kỳ hằng tháng”, nàng dừng lại một chút rồi nói tiếp. “Tôi biết tất cả về chuyện này, bởi vì Frieda, vợ của người tiểu phụ, đã lo lắng khủng khiếp khi con trai cô ấy ngã vào thùng nước và không được cứu thoát trong một khoảng thời gian khá lâu. Cậu bé không sao cả, tạ ơn Chúa vì điều đó, nhưng tôi nghe Frieda nói với người hầu khác khoảng hai tháng sau đó rằng cô ấy đã lỡ kỳ hằng tháng. Người hầu kia giải thích đó là một tình trạng tự nhiên khi cô ấy quá sợ hãi. Giờ tôi không nhớ tên người phụ nữ thông thái đó, không thì tôi có thể nói cho cô biết rồi, nhưng cô ấy nói đúng. Thật vậy, Frieda đã có lại kỳ hằng tháng ngay tháng sau.”

Adela gật đầu. “Và nếu cô mang thai, chúng ta sẽ chăm sóc nó, phải không? Cô sẽ không ghét đứa bé, đúng không Adela?”, Madelyne lo lắng hỏi. “Đứa bé vô tội như cô vậy, Adela.”

“Nó sẽ có tâm hồn đen tối như cha nó”, Adela khàn giọng. “Họ cùng chung dòng máu.”

“Nếu nói thế thì tôi cũng sẽ bị đầy xuống địa ngục như Louddon ư?”

“Không, cô không giống anh trai cô”, Adela phản đối.

“Và con cô cũng sẽ không giống Morcar. Rồi cô sẽ thấy”, Madelyne chắc chắn.

“Làm thế nào?”

“Yêu thương đứa bé và giúp nó có quyết định đúng đắn khi nó nhận thức được.”

Madelyne thở dài và lắc đầu. “Dù sao đi chăng nữa thì cô không thể có thai, vì vậy để vấn đề này qua một bên nhé. Cô mệt rồi đấy. Phòng ngủ của cô phải được lau chùi sạch sẽ trước khi ngủ ở đó, vậy nên cô ngủ ở đây đêm nay đi. Tôi sẽ tìm chỗ khác.”

Adela theo chân Madelyne đến giường và nhìn người bạn mới của mình kéo tấm chăn ra. “Khi nào thì cô hỏi Duncan về lời hứa của anh ấy?”

Madelyne đợi Adela lên giường trước khi trả lời. “Tôi sẽ nói chuyện với anh ấy vào ngày mai. Điều này rất quan trọng đối với cô. Tôi sẽ không quên đâu.”

“Tôi không muốn có người đàn ông nào khác chạm vào mình.”

Giọng Adela rất gay gắt và Madelyne lo cô ấy sẽ làm bản thân mình khó chịu.

“Suyt, yên nào”, Madelyne xoa dịu Adela bằng cách phủ tấm chăn quanh người cô ấy. “Giờ cô chỉ cần nghỉ ngơi thôi. Mọi việc sẽ ổn cả.”

Adela mỉm cười vì cách Madelyne nuông chiều và an ủi mình. “Madelyne? Tôi xin lỗi vì đã đối xử rất tệ với cô. Nếu có thể giúp được, tôi sẽ bảo Edmond nói với Duncan về việc đưa cô đến Scotland.”

Madelyne để ý ngay đến việc Adela sẽ nói chuyện với Edmond chứ không trực tiếp nói với Duncan. Điều đó càng củng cố niềm tin của nàng rằng Adela sợ anh trai cả hơn bất cứ ai.

Adela thở dài và nói, “Tôi thật sự không muốn cô đi đâu hết. Tôi quá cô độc. Tôi thật ích kỷ khi thừa nhận vậy, phải không?”

“Chỉ là chân thật thôi. Đó là điều mà tôi khâm phục nhất. Tại sao ư, tôi chưa một lần nói dối trong đời”, nàng kiêu hãnh.

“Chưa bao giờ?”

Madelyne bắt được tiếng cười khúc khích của Adela. “Tôi không nhớ nổi. Tôi hứa sẽ ở đây đến chừng nào cô còn cần tôi. Tôi cũng không muốn đi đâu trong thời tiết khắc nghiệt này.”

“Cô cũng đã đánh mất danh tiết, Madelyne. Mọi người sẽ nghĩ...”

“Điều đó vô nghĩa”, Madelyne nói. “Không ai trong chúng ta phải chịu trách nhiệm với những gì đã xảy ra. Cả hai chúng ta đều danh giá trong trái tim mình. đó mới là điều quan trọng.”

“Cô có thái độ hiêm có thật đấy. Tôi nghĩ đáng lẽ ra cô nên ghét tất cả người nhà Wexton.”

“Tốt, cũng không dễ dàng thích các anh em trai của cô được”, Madelyne thừa nhận. “Nhưng tôi không ghét họ. Cô có biết là tôi cảm thấy an toàn khi ở đây không? Trở thành tù nhân và cảm thấy an toàn cùng lúc. Giờ tôi phải nghiền ngẫm về nó mới được.”

Madelyne nhú mày, tâm trí lấp đầy bởi sự tiếp nhận tuyệt vời. “Được rồi”, nàng tự nói với chính mình. “Mình sẽ phải suy nghĩ về chuyện này một chút.”

Nàng vỗ nhẹ tay Adela rồi đi ra cửa.

“Cô sẽ không làm điều gì ngốc nghếch với Morcar chứ, Madelyne?”

“Bây giờ ư, tại sao cô lại hỏi như thế?”

“Vì vẻ mặt cô khi tôi nói ra tên anh ta. Cô sẽ không làm gì chứ?”

Giọng Adela có vẻ sợ sệt. “Cô có trí tưởng tượng phong phú quá”, Madelyne phủ nhận. “Chúng sẽ cho chúng ta nhiều điều khác thường”, nàng nói ngắn gọn, tránh vấn đề về Morcar.

Mánh lới của nàng có hiệu quả vì Adela đã mỉm cười. “Tôi nghĩ mình sẽ gặp ác mộng đêm nay. Tôi quá mệt, cô nên đi ngủ sớm, Madelyne. Cô cần nghỉ ngơi trước khi nói chuyện với Duncan.”

“Cô nghĩ là anh ấy lấy hết sức mạnh của tôi à?”

“Không phải cô”, Adela trả lời. “Cô có thể lấy được lời hứa của Duncan về mọi chuyện.”

Ôi Chúa ơi, Adela cực kỳ tự tin. Madelyne cảm thấy vai mình sụm xuống.

“Tôi thấy cái cách mà Duncan nhìn cô. Và cô đã cứu mạng Gilard. Tôi nghe chuyện khi nó kể cho Edmond. Hãy nhắc Duncan về điều đó và anh ấy sẽ không thể từ chối cô điều gì cả.”

“Ngủ đi Adela.”

Madelyne định kéo cửa đóng lại thì giọng Adela vang lên.

“Duncan không bao giờ nhìn tiểu thư Eleanor như cách anh ấy nhìn cô.”

Madelyne không thể cưỡng lại được. “Tiểu thư Eleanor là ai?”, nàng hỏi, cố giữ giọng không quá quan tâm. Nàng quay lại nhìn Adela, từ cách Adela đang mỉm cười, nàng nghĩ mình không thể đánh lừa được cô ấy.

“Người phụ nữ mà Duncan đang cân nhắc để kết hôn.”

Madelyne không thể hiện thái độ rõ ràng. Nàng gật đầu để Adela biết là mình đã nghe thấy.

“Vậy thì tôi thấy tội nghiệp cho cô ấy. Cô ấy sẽ phải phục tùng anh trai cô cả đời. Đừng cảm thấy mất lòng nhé, Adela, nhưng tôi cho rằng anh trai cô quá ngạo mạn.”

“Tôi nói là anh ấy đang cân nhắc về việc kết hôn với cô ta, Madelyne. Nhưng anh ấy sẽ không kết hôn với cô ta đâu.”

Madelyne không trả lời mà đóng cửa lại và băng đến cầu thang trước khi bật khóc.

11. Chương 11

”Người giỏi nhất là người được huấn luyện với

kỷ luật khắt khe nhất”

Vua Archidamus II của Sparta

Madelyne không muốn bất kỳ ai bắt gặp mình đang khóc. Khi rời khỏi Adela, nàng thật sự không biết đi đâu. Nàng chỉ muốn tìm một nơi yên tĩnh để sắp xếp các cảm xúc cuồng loạn của mình.

Đại sảnh là sự lựa chọn đầu tiên nhưng khi đến gần lối vào, nàng nghe tiếng Gilard đang nói chuyện với ai đó. Nàng tiếp tục đi, lấy áo khoác của mình trên mắc áo cùng chỗ để của binh lính, rồi hé mở cánh cửa nặng nề vừa đủ để lách qua.

Trời lạnh đến mức có thể làm một con gấu phải rùng mình. Madelyne khoác áo lên vai và bước đi vội vã. Mặt trắng rọi sáng những bước chân và khi đi qua lều bán thịt, nàng tựa vào bức tường đá của pháo đài và khóc như một đứa trẻ. Nàng khóc lớn, không kiềm chế và thật không may là sau đó nàng không cảm thấy khá hơn tí nào. Đầu nhức nhối, má rất buốt và nàng nấc liên hồi.

Cơn thịnh nộ không chịu ra đi.

Khi bắt đầu câu chuyện, Adela kể rành mạch từng chi tiết. Madelyne đã không biểu lộ cảm xúc ghê sợ nào nhưng trái tim nàng ngập tràn nỗi đau đớn. Morcar! Tên khốn đó có tội y như Louddon, nhưng sẽ chẳng ai biết đến sự liên quan của hắn.

“Cô làm gì ngoài đây?”

Madelyne giật bản mình. Nàng sợ đến mức hơi thở dường như cũng bay mất, Duncan không biết từ đâu xuất hiện ngay bên cạnh.

Nàng cố quay lưng lại với hắn nhưng Duncan không để nàng làm thế. Hắn giữ lấy cằm nàng và buộc nàng nhìn lên hắn.

Hắn mù mới không nhận thấy nàng đã khóc. Madelyne nghĩ sẽ trao cho hắn một lời cáo lỗi ngắn gọn nhưng khoảnh khắc hắn chạm vào, nàng lại bắt đầu khóc.

Duncan kéo nàng vào vòng tay. Dường như hắn có ý định ôm nàng cho đến khi nàng bình tĩnh lại. Hắn rõ ràng vừa bơi xong, vì hắn ướt đầm từ đầu đến thắt lưng, nàng vừa khóc nấc lên vừa thở dốc bên thềm lông mềm mại bao phủ vùng ngực rộng của hắn.

“Anh sẽ cóng tới chết khi cứ ở trần mà đi dạo”, nàng nói giữa tiếng nức nở. “Và lần này tôi sẽ không ủ ấm chân anh nữa đâu.”

Nếu Duncan có trả lời thì nàng cũng không nghe thấy. Khuôn mặt nàng vùi vào ngực hắn. Nàng đang vuốt ve ngực hắn. Duncan biết nàng thậm chí không nhận ra mình đang làm gì, và cũng chẳng hiểu được ảnh hưởng việc ấy lên thân thể hắn.

Madelyne đột ngột cổ đẩy Duncan ra. Nàng va vào cằm hắn, lằm bằm lời xin lỗi, và phạm một sai lầm khi ngược lên nhìn. Miệng hắn quá gần. Nàng không thể không nhìn chăm chăm vào nó, nhớ rõ mọi cảm xúc nàng cảm nhận được khi chủ động hôn hắn trong lều vào cái đêm đó.

Nàng muốn hôn hắn lần nữa.

Duncan ắt hẳn đã đọc được suy nghĩ của nàng vì hắn chậm rãi hạ môi xuống môi nàng.

Hắn nghĩ sẽ chỉ trao nàng một cái hôn dịu dàng. Đúng, hắn đã định dỗ dành nàng, nhưng đôi tay Madelyne vòng qua cổ hắn và miệng nàng lập tức mở ra. Lưỡi hắn tận dụng cơ hội, lách vào miệng nàng, quần lấy lưỡi nàng.

Ôi Chúa ơi, nàng thật tuyệt. Nàng có thể khiến hắn nóng bừng một cách nhanh chóng. Nàng cũng không để cho hắn cư xử một cách dịu dàng. Âm thanh thoát ra từ cổ họng nàng đã đẩy tất cả suy nghĩ về việc dỗ dành sang một bên.

Cảm thấy nàng rung mình, khi đó hắn mới nhận ra nơi họ đang đứng. Hắn miễn cưỡng rời khỏi miệng nàng, dù rất mong nàng phản đối. Sẽ phải hôn lần nữa, hắn quyết định vậy, thế là hắn tiếp tục ngay trước khi người phụ nữ mềm mại gợi cảm bên cạnh có cơ hội để hỏi.

Duncan đang đốt cháy nàng. Madelyne nghĩ mình không thể ngừng lại, cho đến lúc bàn tay hắn áp lên ngực nàng. Một cảm giác tuyệt vời, khi nhận ra mình muốn nhiều hơn thế thì nàng đẩy hắn ra.

“Tốt nhất là anh nên vào trong trước khi bị biến thành một khối băng”, giọng nàng dứt quãng.

Duncan thở dài, Madelyne lại thế nữa, cố ra lệnh cho hắn. Hắn nhắc bổng nàng lên, phớt lờ sự phản đối của nàng và đi về phía lâu đài. “Adela có nói với cô về chuyện xảy ra với nó không?” Duncan hỏi ngay khi tâm trí tập trung lại được.

“Có”, Madelyne trả lời. “Nhưng tôi sẽ không kể lại đâu, bất kể anh có hỏi han dai dẳng đến thế nào đi chăng nữa. Anh có thể tra tấn tôi nếu muốn, nhưng tôi sẽ...”

“Madelyne.” Tiếng gọi kéo dài của hắn ngừng nàng lại.

“Tôi đã hứa với Adela là sẽ không nói gì với bất cứ ai, đặc biệt là anh. Em gái anh rất sợ anh, Duncan. Rất tiếc là tôi phải nói ra sự thật này”, nàng thêm vào.

Nghĩ rằng lời tuyên bố của mình sẽ chọc tức Duncan nên nàng rất ngạc nhiên khi hắn gật đầu. “Nên là như thế”, Duncan nhún vai. “Ta là thủ lĩnh và cũng là anh trai nó, điều đầu tiên phải được đặt lên trên điều thứ hai.”

“Không nên như thế”, Madelyne cãi lại. “Một gia đình nên gắn gũi với nhau. Họ nên cùng có mặt trong tất cả các bữa cơm của gia đình và không bao giờ tránh xa những người khác. Họ nên...”

“Làm thế nào mà cô biết một gia đình nên làm gì hay không nên làm gì? Cô đã sống với cậu của cô”, Duncan lắc đầu trong bức bối.

“Phải, nhưng tôi vẫn biết một gia đình nên cư xử thế nào.”

“Madelyne, không chất vấn những phương thức của ta”, Duncan gầm gừ nho nhỏ. “Tại sao cô khóc?”, hắn nhanh chóng thay đổi đề tài.

“Vì những gì anh trai tôi đã làm với Adela”, Madelyne thì thầm rồi ngã đầu vào vai Duncan. “Anh trai tôi sẽ bị thiêu đốt ở địa ngục mãi mãi.”

“Phải”, Duncan tán thành.

“Anh ấy đáng bị giết. Tôi không lên án anh vì muốn giết anh ấy đâu, Duncan.”

Duncan lắc đầu. “Cô cảm thấy dễ chịu hơn nếu không lên án ta?”

Đường như có sự thích thú trong giọng hắn. “Tôi đã thay đổi quan điểm về việc giết người. Tôi khóc vì những mất mát đó”, nàng nói khẽ. “Và vì những gì tôi phải làm.”

Duncan chờ Madelyne giải thích. Họ đã đến cửa. Duncan kéo mở một cánh cửa nhưng vẫn giữ nàng trong tay. Sức mạnh trong hắn khiến nàng thêm lần nữa kinh ngạc. Với cả hai tay cùng tất cả quyết tâm, nàng cũng chỉ có thể mở hé một cánh cửa đủ để lách ra ngoài mà không bị mắc kẹt lại phía sau, nhưng Duncan thì chẳng tỏ ra mất sức tí nào. “Cô phải làm gì?” Duncan hỏi, không nén nổi tò mò.

“Tôi phải giết một người.”

Cánh cửa đóng sầm lại cùng lúc Madelyne thì thảo thú nhận ý định của mình. Duncan không chắc mình có nghe rõ lời nàng không. Hắn quyết định mình sẽ kiên nhẫn đợi thêm lúc nữa khi họ đến được phòng ngủ của hắn.

Hắn bế Madelyne lên cầu thang, lờ đi những phản kháng của nàng rằng nàng có thể tự đi được, không dừng lại khi đến đại sảnh và tiếp tục đi lên. Madelyne tin chắc hắn đang mang mình quay trở lại phòng ngủ trên đỉnh tháp. Khi đặt chân lên vòm tháp tròn, Duncan quay người theo hướng ngược lại và đi vào một hành lang tối om. Không thấy được hành lang dẫn tới đâu vì quá tối.

Nàng rất tò mò, thậm chí không nhận thấy hành lang quá hẹp. Khi đến cuối hành lang, Duncan mở một cánh cửa và mang Madelyne vào trong. Madelyne biết đây là phòng ngủ của hắn, nàng nghĩ hắn thật tốt bụng vì đã nhường phòng ngủ của mình cho nàng đêm nay.

Căn phòng ấm áp và dễ chịu. Ngọn lửa lớn trong lò tỏa hơi nóng và ánh sáng dịu dịu khắp phòng. Một cửa sổ đơn ở ngay giữa bức tường đối diện, được che phủ bằng tấm da thú thay cho cánh cửa. Chiếc giường rộng chiếm gần hết khoảng trống cạnh lò sưởi, cùng một cái rương ngay bên cạnh.

Giường và rương là đồ gỗ duy nhất trong phòng. Căn phòng sạch sẽ, hầu như không có vết bẩn hay lộn xộn nào. Điều đó làm Madelyne mỉm cười. Nàng không hiểu tại sao nó khiến mình hài lòng nhưng nàng vui vì điều đó chứng tỏ Duncan không thích sự bừa bộn giống nàng.

Vậy tại sao hắn lại để cho đại sảnh bẩn đến thế? Việc đó chẳng còn quan trọng bởi nàng đang xem xét nơi ngủ của hắn. Nàng quyết định sẽ hỏi về điều đó khi hắn có tâm trạng tốt hơn. Madelyne mỉm cười khi thấy mình có thể trở thành người phụ nữ già dặn trước khi Duncan thay đổi tính khí theo chiều hướng đó.

Duncan hình như chẳng có vẻ gì vội vàng thả nàng ra. Hắn bước đến lò sưởi, tựa vai vào mặt lò sưởi và bắt đầu chà xát qua lại, rõ ràng là để xoa dịu cơn ngứa đột ngột. Madelyne ôm chặt lấy hắn để khỏi bị rơi xuống sàn. Ôi Chúa ơi, nàng ước gì hắn đang mặc áo. Điều đó không đứng đắn, nàng tự nhủ vì nàng rất muốn chạm vào da hắn. Duncan giống như một vị thần có làn da bằng đồng. Da hắn ấm, lòng bàn tay nàng đang đặt lên vai hắn, nàng có thể cảm thấy những cơ bắp săn chắc vạm vỡ dưới đầu ngón tay.

Nàng ước mình có thể hiểu được phản ứng của mình với hắn. Tại sao ư, tìm nàng lại đập điên cuồng. Madelyne thu hết can đảm lướt nhìn lên và thấy Duncan đang chăm chú nhìn mình. Trông hắn quá đẹp trai. Nàng muốn hắn xấu xí. “Anh định ôm tôi suốt đêm sao?”, giọng nàng câu khỉnh rất buồn cười.

Duncan nhún vai, gần như thả rơi Madelyne. Nàng vội chộp lấy hắn. Khi Duncan toét miệng cười thì nàng mới biết hắn cố tình làm thế chỉ để nàng phải bám vào hắn.

“Trả lời câu hỏi của ta trước rồi ta sẽ thả cô ra”, Duncan ra lệnh.

“Tôi sẽ trả lời câu hỏi của anh.”

“Có phải cô đã nói cô sẽ giết một người?”

“Phải”, nàng chăm chăm nhìn vào cằm hắn khi trả lời.

Madelyne đợi một lúc lâu để xem Duncan nói gì khi nghe thấy lời thú nhận của nàng. Nàng nghĩ hắn có thể sẽ thuyết giảng những điểm yếu của nàng để giết được một ai đó.

Tuy vậy, nàng hoàn toàn không chuẩn bị cho tiếng cười của hắn. Nó bắt đầu bằng tiếng khùng khục như kiềm nén trong lồng ngực rồi nhanh chóng vỡ ra cho đến khi hắn nghẹn lại vì vui thích.

Rốt cuộc thì hắn đã nghe thấy câu nói của nàng một cách chính xác. Madelyne nói với hắn rằng nàng sẽ giết người. Lời tuyên bố ban đầu khiến Duncan cực kỳ ngạc nhiên, hắn tin là nàng đang đùa. Nhưng vẻ nghiêm túc trên mặt đã cho biết là nàng thực sự muốn làm thế.

Phản ứng của hắn không làm nàng hài lòng cho lắm. Chúa giúp hắn, hắn không thể ngừng cười. Hắn để Madelyne trượt khỏi vòng ôm chặt nhưng tay vẫn giữ lấy vai nàng để nàng không thể trốn thoát. “Và ai là kẻ không may mà cô dự định giết thế?”, cuối cùng thì hắn ngừng được tràng cười và lên tiếng hỏi. “có lẽ là một trong số người nhà Wexton bọn ta ư?”

Madelyne giật mạnh người ra khỏi hắn. “Tất nhiên đó không phải là một người Wexton, dù vậy tôi cũng nói thật với anh, nếu tôi có linh hồn của quỷ dữ thì anh sẽ là người đầu tiên trong danh sách những người mà tôi sẽ ‘xử’ đấy, thưa ngài.”

“À”, Duncan vẫn mỉm cười. “Nếu đó không phải là một trong số bọn ta, hồi tiểu thư dịu dàng dễ thương của ta, thì ai là người mà cô muốn ‘xử’?”

“Được, đây là sự thật, Duncan. Tôi là một thiếu nữ dịu dàng và dễ thương, đã đến lúc anh phải biết điều đó”, giọng nàng chẳng có vẻ gì là dễ thương lúc này cả.

Madelyne đi đến giường và ngồi xuống, rồi dành khá nhiều thời gian để làm phẳng những nếp váy và đan tay vào nhau đặt trong lòng. Nàng thực sự kinh hãi vì bản thân đã nói ra một cách quá dễ dàng việc lấy đi mạng sống của ai đó. Nhưng mặt khác, kẻ mà nàng đang nhắm tới chắc chắn phải bị giết, đúng không?

“Anh sẽ không biết được tên hắn từ tôi đâu, Duncan. Đây là chuyện riêng của tôi, không phải của anh.”

Duncan không đồng ý nhưng quyết định đợi trước khi buộc nàng nói ra sự thật.

“Và khi cô giết người này, Madelyne, cô có bị nôn nữa không?”

Nàng không trả lời. Duncan nghĩ chắc Madelyne đã nhận ra kế hoạch của nàng hết sức ngốc nghếch. “Và cô cũng sẽ khóc?”, hắn hỏi, nhắc lại những phản ứng của nàng sau khi giết tên lính tấn công Gilard.

“Tôi sẽ không ăn gì hết trước khi giết hắn ta, Duncan, như thế tôi sẽ không nôn, nếu tôi khóc sau khi làm điều đó thì tôi sẽ tìm một nơi biệt lập mà không để ai trông thấy. Như thế đủ với anh chưa?”

Madelyne hít thật sâu, tuyệt vọng giữ vẻ mặt bình tĩnh. Chúa ơi, nàng đã cảm thấy mình như một tội đồ. “Cái chết không nhẹ nhàng, nhưng công lý phải được thực hiện.”

Duncan lại phá ra cười. Điều đó khiến nàng tức điên. “Giờ tôi muốn đi ngủ, vì vậy anh vui lòng đi cho.”

“Cô bảo ta rời khỏi phòng riêng của ta à?”

Giờ hắn không cười nữa và Madelyne không có gan nhìn hắn.

“Phải”, nàng thừa nhận. “Nếu tôi có vẻ thiếu tôn trọng anh thì tôi xin lỗi về điều đó. Nhưng anh biết tôi không nói dối anh. Anh thật tử tế khi nhường chiếc giường này một đêm. Tôi thực sự đánh giá cao việc ấy. Và tôi sẽ quay lại đỉnh tháp ngày mai, sau khi phòng của Adela được dọn dẹp sạch sẽ.”

Nàng đã hết hơi sau khi kết thúc phần giải thích.

“Tính trung thực của cô thật thú vị.”

“Nó làm tôi phiền lụy”, Madelyne thở dài, tiếp tục nhìn xuống tay mình, thầm mong Duncan nhanh rời đi. Rồi Madelyne nghe thấy một tiếng rơi nghe nhẹ. Âm thanh đó lôi kéo sự chú ý của nàng, và khi liếc lên nhìn, nàng bắt gặp Duncan tháo chiếc ủng thứ hai và thả nó xuống sàn.

“Thật không đứng đắn khi đứng trước mặt tôi mà không mặc áo”, Madelyne tuyên bố. “Và giờ anh còn định cỡi nốt đồ trước khi đi sao? Anh có điều hành quanh tiểu thư Eleanor như thế này không?”

Madelyne có thể cảm thấy cả người mình đổ ửng. Nàng quyết tâm phớt lờ Duncan. Nếu hắn muốn vênh vào bước đi với thân hình để trần thì nàng chỉ cần nhắm mắt lại. Và hắn cũng sẽ không có được lời nào từ miệng nàng.

Không thể biết được ý định của Duncan nên Madelyne tiếp tục liếc trộm hắn. Duncan quỳ trước lò sưởi, thêm vào một khúc củi dày. Nàng suýt nữa cảm ơn hắn vì sự chu đáo nhưng chợt nhớ ra mình đã nhất quyết lờ hắn đi. Chúa ơi, hắn thực sự làm nàng rối đến mức không thể suy nghĩ được gì, phải vậy không nhỉ?

Duncan đứng dậy và đi ra cửa. Trước khi Madelyne biết hắn định làm gì, hắn đã đẩy thanh gỗ dày xuyên qua các vòng kim loại giữ cửa.

Mở to mắt kinh ngạc, nàng bị nhốt bên trong phòng ngủ, nhưng vấn đề thực sự ở đây là Duncan đang ở nhầm chỗ. Thậm chí không một tiểu thư dịu dàng được giáo dục tử tế nào có thể diễn giải sai ý nghĩa của hành động đó.

Madelyne thở hắt ra giận dữ, tuột xuống giường và chạy ra cửa. Ý định thật đơn giản. Nàng sẽ thoát khỏi căn phòng này và tránh xa Duncan.

Hắn ngấm nhìn nàng vật lộn với cái chốt một lúc. Khi hài lòng vì nàng không thể tìm ra cái chốt khóa bất thường nằm bên dưới thanh gỗ, hắn bước đến giường. Hắn quyết định cởi chiếc quần bó chiều theo cảm xúc của Madelyne. Trông nàng gần như đánh mất khả năng kiểm soát.

“Lên giường đi, Madelyne”, Duncan ra lệnh khi duỗi dài người trên tấm chăn.

“Tôi sẽ không ngủ cạnh anh đâu”, Madelyne lấp bắp.

“Chúng ta đã ngủ với nhau...”

“Chỉ một lần, trong cái lều đó, Duncan, và đó là cần thiết. Chúng ta phải chia sẻ hơi ấm cho nhau.”

“Không đâu, Madelyne, ta đã ngủ cạnh cô mỗi đêm kể từ hôm ấy.”

Madelyne quay phắt lại trừng mắt nhìn hắn. “Anh không có”

“Có, ta có.”

Hắn mỉm cười với nàng.

“Sao anh có thể nói dối quá dễ dàng như vậy chứ?”

Nàng không cho hắn thời gian để trả lời nhưng quay người lại và tiếp tục loay hoay với cái chốt.

Một mảnh dằm đâm sâu vài làn da mềm mại của ngón tay cái như là nỗ lực cho phần thưởng của nàng. Madelyne hét lên giận dữ. “Và giờ tôi có một mảnh dằm chết tiệt dưới da, tất cả là nhờ anh đấy”, nàng lầu bầu khi cúi đầu xem xét ngón tay.

Duncan thở dài. Madelyne nghe thấy âm thanh đó xuyên qua phòng nhưng không thấy hắn di chuyển, lúc hắn đột ngột chớp lấy tay nàng, nàng nhảy dựng lên lùi lại, đập mạnh đỉnh đầu vào cằm hắn.

“Anh di chuyển như một con sói ấy”, nàng nói khi cho phép hắn kéo mình đến trước ngọn lửa. “Không phải là tôi khen anh đâu, Duncan, nên anh có thể ngừng mỉm cười rồi đấy.”

Phớt lờ những gì nàng vừa nói, hắn đưa tay lên mặt lò sưởi và lấy một con dao găm nhỏ xíu sắc bén như một mũi kim may. Madelyne nhắm tịt mắt lại cho đến khi thấy được mảnh dằm đầu tiên rồi lại vụt mở mắt ra vì nếu không nhìn hắn, hắn có thể sẽ cắt luôn ngón tay cái của nàng mất. Madelyne cúi đầu thấp xuống đến nỗi vô tình che mất tầm nhìn của Duncan. Hắn kéo tay nàng ra chỗ sáng hơn và hoàn tất công việc. Trán Madelyne đụng vào trán Duncan. Nàng không tránh ra và hắn cũng vậy.

Hắn có mùi thật dễ chịu.

Nàng lại có mùi như hoa hồng.

Mảnh dằm đã được lấy ra. Madelyne không nói một lời, nhưng đang nhìn hắn với một vẻ mặt cực kỳ tin tưởng. Duncan cau mày bức bối. Khi nàng nhìn hắn như thế, tất cả những gì hắn có thể nghĩ là kéo nàng vào lòng và hôn nàng. Quý tha ma bất, hắn thừa nhận với sự ghê tởm, nàng chỉ nhìn hắn thôi mà hắn muốn đưa nàng lên giường.

Duncan ném con dao lên mặt lò sưởi và quay lại giường. Hắn không thả tay Madelyne ra mà cứ thế kéo nàng theo. “Không lấy nổi mảnh dằm ra mà cô nghĩ mình sẽ giết người cơ đấy”, hắn lầm bầm.

“Tôi sẽ không ngủ với anh”, Madelyne tuyên bố mạnh mẽ. Nàng đứng cạnh giường, quyết tâm phải chiến thắng. “Anh là kẻ kiêu ngạo nhất, ương ngạnh nhất. Kiên nhẫn của tôi hết rồi. Tôi sẽ không tha thứ hơn nữa đâu.”

Madelyne nhận ra mình đã mắc sai lầm khi đến gần Duncan và quát vào mặt hắn. Hắn vươn người tới trước và theo đúng nghĩa đen, hắn nhắc bổng nàng đặt lên trên người hắn. Nàng rơi xuống người hắn một cái ụcch. Duncan hạ nàng sang một bên và tay giữ lấy eo nàng.

Hắn nhắm mắt, rõ ràng là cố gạt bỏ nàng ra khỏi suy nghĩ. Madelyne đối mặt với hắn.

“Anh ghét tôi nhiều đến nỗi không thể ngủ cạnh tôi. Anh nói dối, phải không Duncan? Chúng ta chưa ngủ với nhau, tôi nhớ mà.”

“Cô có thể ngủ giữa một cuộc chiến”, Duncan nhận xét. Mắt vẫn nhắm nhưng hắn đang mỉm cười. “Và ta không ghét cô, Madelyne.”

“Chắc chắn là anh có ghét tôi”, Madelyne phản kích. “Đừng có mà dối ý lúc này.”

Madelyne đợi Duncan trả lời. Khi hắn không nói gì, nàng tiếp tục. “Việc làm đáng tiếc đó đã mang chúng ta lại với nhau. Tôi đã cứu mạng anh. Và tôi được trả ơn thế nào? Coi nào, anh kéo tôi đến nơi khỉ ho cò gáy này, liên tục sỉ nhục sự tử tế của tôi. Tôi nghĩ anh cũng tiện thể quên mất việc tôi đã cứu mạng Gilard.”

Chúa ơi, nàng muốn hắn mở mắt để có thể thấy phản ứng của hắn. “Bây giờ tôi nhận lấy việc chăm sóc Adela. Tôi thắc mắc anh có lập kế hoạch này ngay từ đầu không?”

Madelyne nhúm mày suy nghĩ và lại tiếp tục. “Anh nên thừa nhận rằng tôi là người bị đối xử bất công trong kế hoạch của anh. Tại sao hả, khi tôi nghĩ về tất cả mọi chuyện đã trải ra...”

Tiếng ngáy của Duncan đã chặn nàng lại. Madelyne thốt nhiên rất điên tiết, ước mình có đủ can đảm hét ngay vào tai hắn.

“Tôi mới là người nên ghét anh”, nàng lẩm bẩm một mình, chỉnh lại váy áo và nằm ngửa ra. “Nếu tôi không có kế hoạch vừa ý của riêng mình thì tôi sẽ nổi giận với anh vì những gì anh làm đã hủy hoại danh tiết của tôi, Duncan. Giờ thì tôi sẽ không bao giờ có cuộc hôn nhân thích hợp. Đó là điều chắc chắn, nhưng Louddon mới là kẻ bị mất mát, không phải tôi. Anh ấy sẽ bán tôi cho kẻ trả giá cao nhất. Ít nhất thì đó là điều anh ấy nói với tôi là anh ấy sẽ làm. Giờ anh ấy sẽ chỉ giết tôi khi ở đủ gần”, nàng lầu bầu. “Và tất cả là tại anh”, nàng thích thú thêm vào.

Madelyne cảm thấy kiệt sức khi kết thúc lời than phiền. “Làm thế nào tôi có thể khiến anh hứa với tôi điều gì? Mà tôi thì đã hứa với Adela đáng thương rồi”, nàng ngập dài một hồi.

Rồi Duncan dịch chuyển. Madelyne bị tóm lấy mà không kịp chuẩn bị và chỉ có thời gian mở mắt ra trước khi Duncan nghiêng người lên người nàng. Khuôn mặt hắn sát vào mặt nàng, hơi thở hắn phả vào mặt nàng ấm áp dịu dàng. Một bắp đùi nặng trĩu của hắn giữ chặt nàng xuống giường.

Và chúa lòng lành, nàng đang nằm ngửa.

“Tôi sẽ tìm cách mách với tiểu thư Eleanor của anh nếu anh lợi dụng tôi”, Madelyne buột miệng nói.

Duncan trợn mắt ngó lên trời. “Madelyne, tâm trí cô chỉ nghĩ đến việc ta lợi...”

Nàng bịt miệng hắn lại bằng bàn tay bé nhỏ. “Đừng có nói. Và tại sao anh lại phủ ngang qua người tôi như một cái chăn nếu anh không muốn...”

Madelyne và hắn thở dài cùng lúc. “Anh đang cố làm tôi phát điên”, nàng buộc tội hắn.

“Thì cô đã phát điên rồi đấy.”

“Xuống khỏi người tôi ngay. Anh nặng hơn cả cái cánh cửa của nhà anh nữa.”

Duncan chuyển dần trọng lượng cơ thể mình sang khuỷu tay. Hồng hân áp sát hông nàng. Hắn có thể cảm nhận hơi nóng tỏa ra từ nàng.

“Cô muốn lời hứa gì từ ta?”

“Madelyne trông khá bối rối. “Adela”, hần nhắc.

“Ồ”, Madelyne nói mà không kịp thở. “Tôi nghĩ sẽ đợi đến mai để nói chuyện với anh về Adela. Tôi không nhận ra tôi phải ngủ với anh. Và tôi hy vọng sẽ tìm được lúc tâm trạng anh tốt hơn...”

“Madelyne.” Tên nàng bật ra trong một tiếng gầm gừ cố kiềm nén và từ cái cách hần nghiêng chặt hàm lại thì nàng biết kiên nhẫn của hần đang mất dần.

“Tôi muốn anh hứa với tôi là Adela có thể sống ở đây với các anh đến chừng nào mà cô ấy muốn, và anh sẽ không ép buộc cô ấy kết hôn, bất kể có chuyện gì đi chăng nữa. Vậy đây, đã đủ rõ chưa?”

Duncan cau mày. “Ta sẽ nói chuyện với Adela vào ngày mai.”

“Em gái anh sợ anh đến nỗi không thể nói gì với anh cả, nhưng nếu tôi có thể nói với cô ấy rằng anh đã hứa, thì tôi tin anh sẽ thấy được sự thay đổi đáng kinh ngạc từ cô ấy cho mà coi. Cô ấy quá lo lắng, Duncan, nếu chúng ta có thể làm nhẹ đi gánh nặng cho Adela thì cô ấy sẽ cảm thấy khá hơn nhiều.”

Hần muốn mỉm cười bởi Madelyne đã vô tình nhận lấy vai trò người mẹ đối với Adela, giống như hần đã ngờ vực. Hần vô cùng hài lòng vì kế hoạch đã có kết quả. “Rất tốt, nói với Adela là ta hứa. Ta sẽ phải nói chuyện với Gerald.”

“Gerald chỉ phải kết hôn với người khác. Dù sao thì giờ Adela tin hôn ước không còn hiệu lực nữa. Hơn thế, Gerald muốn một người phụ nữ không có hoes ố, và điều đó khiến tôi ghét anh ta vô cùng.”

“Cô thậm chí còn chưa gặp anh ta lần nào”, Duncan tỏ thái độ bức dọc. “Làm thế nào mà cô đánh giá anh ta dễ dàng như thế?”

Madelyne khẽ nhăn mặt. Duncan nói đúng. “Gerald biết tất cả mọi chuyện xảy ra với Adela ư?”

“Cùng lúc với toàn thể nước Anh biết. Louddon làm cho chuyện đó bùng nổ.”

“Anh trai tôi là người tồi tệ.”

“Cậu Berton của cô có cảm thấy như vậy về Louddon không, Madelyne?”

“Sao anh biết tên cậu tôi?”

“Cô đã nói với ta”, Duncan xác nhận, mỉm cười trước đôi mắt tròn xoe của nàng.

“Khi nào? Tôi có trí nhớ tuyệt vời và tôi không đề cập đến việc đó.”

“Khi bị ốm, cô nói cho ta biết tất cả về cậu của cô.”

“Nếu tôi nói với anh, tôi không nhớ nữa. Và thật là bất lịch sự khi anh nghe những gì tôi nói.”

“Không thể chặn cô lại được”, Duncan bảo, toét miệng cười với ký ức những đêm đó. “Cô hét to mọi chuyện.”

Hần phóng đại lên một chút, chỉ để làm tăng phản ứng của nàng. Khi không được bảo vệ bởi lớp mặt nạ bình thần nàng tạo ra, vẻ mặt nàng ngây thơ một cách đáng yêu. “Kể tôi nghe tôi còn nói gì khác nữa”, Madelyne yêu cầu với giọng nghi ngờ.

“Danh sách dài lắm. Tóm lại là cô kể hết cho ta tất cả mọi chuyện.”

“Mọi chuyện ư?” Trông nàng có vẻ hoảng sợ. Chúa ơi, thật là ngưỡng chín người. Chuyện gì xảy ra nếu nàng nói với hần là nàng thích hần hôn mình biết bao nhiêu?

Có những tia sáng lấp lánh trong mắt Duncan. Có lẽ hần chỉ đùa giỡn nàng. Điều đó không chắc. Madelyne quyết định không cười. “Vậy là tôi đã cho anh biết tên của tất cả đàn ông mà tôi đã đưa lên giường mình, phải không? Tôi nghĩ là trò chơi kết thúc rồi”, nàng thở dài.

“Trò chơi của cô kết thúc khi chúng ta gặp nhau.” Giọng hần thật nhẹ nhàng.

Madelyne cảm giác như mình vừa được vuốt ve. Nàng không biết mình nên phản ứng thế nào. “Và điều đó có nghĩa gì?”

Duncan cười nhẹ. “Cô nói quá nhiều”, hần bảo.”Lại thêm một khuyết điểm cô nên sửa đổi.”

“Thật là lố bịch”, Madelyne vạch lại. “Tôi đã nói quá ít với anh cả tuần và anh hoàn toàn lờ tôi đi. Sao anh có thể nghĩ tôi nói quá nhiều?”, nàng xĩa tay vào vai hắn.

“Ta không nghĩ gì cả. Ta nói sự thật.” Hắn cẩn thận nhìn nàng, thấy những tia chớp giận dữ trong đôi mắt xanh thăm ấy.

Khiến nàng cần câu là một công việc dễ dàng. Biết mình nên dừng lại nhưng hắn thực sự thích cách nàng đối đáp. Hắn có thể thấy nàng đột nhiên nổi cáu như một bà phù thủy già.

“Anh phạt ý khi tôi nói thật suy nghĩ của tôi?”

Duncan gật đầu.

Lúc này trông hắn có chút tinh quái. Một món tóc sẫm màu rơi xuống trước trán. Hắn đang toét miệng cười. Nụ cười đủ sức khiến người thánh thiện nhất cũng phải nguyên rửa. “Vậy thì tôi sẽ không nói với anh nữa. Tôi thề tôi sẽ không bao giờ nói chuyện lại với anh nữa. Anh hài lòng chưa?”

Hắn lại gật đầu, dù lần này chậm hơn. Madelyne hít thật sâu, chuẩn bị nói cho hắn biết những gì mình nghĩ về sự thô lỗ của hắn, thì Duncan khiến nàng im bật. Hắn hạ thấp đầu xuống và lướt miệng hắn lên miệng nàng, bắt nàng khuất phục tạm thời.

Như đã được huấn luyện, nàng hé miệng cho chiếc lưỡi đòi hỏi của hắn. Duncan bắt đầu từ từ tán tỉnh nàng bằng lưỡi hắn. Chúa ơi, hắn có thể cảm thấy lửa trong nàng. Đôi tay hắn xòe rộng ôm lấy khuôn mặt nàng, ngón tay hắn lùa vào mái tóc lộng lẫy.

Hắn muốn nàng làm sao. Nụ hôn vuốt ve dịu dàng nhanh chóng chuyển thành đam mê cuồng nhiệt. Lưỡi họ quấn lấy nhau đến lúc Duncan gần như mất kiểm soát và hắn chỉ muốn hơn nữa. Hắn biết nên dừng lại và sắp đứt ra thì bàn tay Madelyne chạm vào lưng hắn. Bàn đầu đó là một cái vuốt ve dịu dàng do dự như một cánh bướm lả lơi, nhưng khi Duncan gầm gừ và tiếp tục tìm kiếm sự ngọt ngào trong miệng nàng thì cái vuốt ve tăng áp lực. Miệng họ nóng, ẩm ướt và dính chặt vào nhau.

Hắn cảm thấy nàng rung mình, nghe thấy tiếng rên rỉ đứt quãng khi hắn miễn cưỡng rời khỏi nàng.

Đôi mắt nàng mờ đi vì đam mê và đôi môi nàng, đỏ và sưng phồng, mời gọi hắn thưởng thức lần nữa. Duncan biết mình không nên bắt đầu những gì không thể kết thúc. Chỗ thắt lưng hắn giật mạnh vì ham muốn và hành động cuối cùng của hắn là di chuyển khỏi nàng.

Với một tiếng rên thất vọng khác, Duncan lăn người sang bên. Hắn vòng tay quanh người Madelyne và kéo lưng nàng áp sát vào người hắn.

Madelyne muốn khóc. Nàng không hiểu được tại sao mình lại cứ để hắn hôn như vậy. Quan trọng hơn, nàng dường như cũng không thể tự kiểm soát bản thân. Nàng đã phóng túng như một ả làng chơi.

Tất cả những gì Duncan làm là chạm vào nàng và nàng tan ra. Tim đập loạn, lòng bàn tay nóng hổi và trong nàng ngập tràn những khát khao hơn nữa.

Nàng nghe tiếng Duncan ngáp dài và kết luận nụ hôn chẳng có ý nghĩa với hắn chút nào.

Người đàn ông khiến nàng tức điên chỉ là chứng phát ban thôi, nàng tự nhủ. Madelyne quyết định giữ khoảng cách với hắn ngay cùng lúc phủ nhận quyết tâm bằng cách điều chỉnh thân hình áp vào hắn. Khi nàng gần đã ổn định để thỏa mãn ý muốn thì Duncan rên lên gay gắt. Tay hắn giữ lấy hông nàng và siết chặt nàng.

Hắn thật là mâu thuẫn! Hắn không nhận ra bất tiện thế nào khi đi ngủ với cái đằm đi dạo buổi tối của nàng sao? Nàng lại cựa quậy, cảm thấy hắn rung mình, và nghĩ có thể hắn chuẩn bị quất mình.

Madelyne mệt quá đến nỗi không thể lo lắng về thói nóng nảy của hắn. Ngáp khê, nàng ngủ thiếp đi.

Không nghĩ ngờ gì nữa, đó là thử thách khó khăn nhất của Duncan. Và nếu nàng cựa quậy hông một lần nữa, hắn biết mình sẽ thất bại trong bài kiểm tra này.

Duncan chưa bao giờ muốn một người phụ nữ nào như Madelyne. Hắn nhắm mắt và hít một hơi sâu. Madelyne lại ngọ nguậy và hắn bắt đầu đếm đến mười, tự hứa với bản thân khi đếm đến con số thần kỳ, hắn sẽ kiểm soát được mình hơn.

Nàng tiểu thư ngây thơ đang cuộn mình trong vòng tay hắn tuyệt đối không có khái niệm gì về tình cảnh nguy hiểm của mình. Cặp mông nàng đã làm cho hắn phát điên suốt cả tuần. Hắn hình dung dáng đi của nàng, thấy cách hông nàng đung đưa khi nàng dạo quanh pháo đài của hắn.

Nàng có ảnh hưởng đến người khác như cách nàng ảnh hưởng đến hắn không? Duncan cau mày, thừa nhận điều đó là chắc chắn. Phải, hắn đã thấy người của hắn nhìn nàng. Thậm chí là Anthony trung thành, người thuộc hạ đáng tin cậy nhất và cũng là người bạn thân nhất của hắn, cũng thay đổi thái độ với Madelyne. Vào đầu tuần Anthony chỉ im lặng và cau mày, nhưng đến cuối tuần Duncan nhận thấy thuộc hạ của hắn là người thường xuyên nói hơn. Và Anthony không theo sau Madelyne nữa. Không, cậu ta luôn đi bên cạnh nàng.

Ngay vị trí Duncan muốn.

Hắn không thể đổ lỗi cho Anthony vì đã ngã quỵ trước vẻ quyến rũ của Madelyne.

Gilard, tuy nhiên, lại hoàn toàn là một chuyện khác. Người em trai út dường như là muốn có được Madelyne. Điều đó có thể xem là một vấn đề.

Nàng lại bắt đầu vặn người. Duncan thấy mình như thể bị đốt nóng bằng sắt nung. Cơn đau nhức xuyên suốt người. Gầm gừ thất vọng, hắn hất chân và rời khỏi giường. Dù khê cử động người vì chuyển động đột ngột, nàng vẫn không tỉnh giấc. “Ngủ như trẻ con ấy”, Duncan lầm bầm khi đi ra cửa.

Hắn sẽ quay ra hồ. Với một cái lắc đầu nặng nề, hắn nhận ra mình đã tìm được ý định thực sự cho buổi bơi lần hai này.

Duncan không thuộc típ người kiên nhẫn, hắn muốn tự giải quyết vấn đề trước khi đòi hỏi điều đó từ Madelyne. Bản thân sẵn sàng chấp nhận sự thật là hắn có thể phải bơi trong hồ thường xuyên hơn. Đó không phải là thách thức khiến hắn đi ra ngoài bây giờ, nhưng lại là sự giải thoát cho ngọn lửa đang bùng cháy bên trong.

Với một tiếng thì thầm chán nản, Duncan đóng cửa lại.

12. Chương 12

“Hoa giữa gai nhọn, thiên thần giữa những gai nhọn...”

“Đôi khi, Adela à, nếu em bé được sinh ra mà có khuyết tật đáng kể, những người cha Sparta sẽ ném đứa trẻ mới sinh đó ra ngoài cửa sổ hoặc xuống vách đá nào gần nhất để tổng khứ đứa trẻ đi. Phải, mình có thể thấy cậu đang khiếp đảm, nhưng cậu Berton của mình đã kể lại những câu chuyện về các chiến binh dữ tợn này và ông không phóng đại chỉ để khiến mình thích thú. Bồn phận của cậu Berton là thuật lại chúng đúng sự thật.”

“Những người phụ nữ Sparta thì thế nào? Cậu Berton có kể về họ không?” Adela háo hức hỏi. Cô ấy ngồi bên mép giường, cố tránh khỏi đường đi của Madelyne khi nàng sắp xếp lại đồ đạc trong phòng. Adela đã từ bỏ việc thuyết phục Madelyne rằng làm việc như một hầu gái là điều rất bất thường. Người bạn mới này quá bướng bỉnh và tranh cãi với Madelyne thì chẳng đem lại lợi lộc gì hết.

Đã hơn ba tuần trôi qua kể từ lúc Madelyne buộc phải đối mặt với Adela. Ngay khi Adela nói ra sự thật về chuyện của mình, nỗi đau và tội lỗi thực sự đã giảm đi rất nhiều. Madelyne đã đúng. Ít nhất dường như Madelyne không bị sốc khi biết được câu chuyện. Madelyne cảm thông nhưng không hề thương hại cô ấy.

Adela làm theo chỉ dẫn của Madelyne, tin rằng nàng biết những gì là tốt nhất và chấp nhận quá khứ không gì thay đổi được và cố quên nó đi như Madelyne đề nghị. Dĩ nhiên nói thì dễ hơn làm, nhưng tình bạn vô

hạn của Madelyne đã giúp tâm trí Adela thoát khỏi bóng tối. Cuối cùng thì kỳ hằng tháng của Adela cũng đã bắt đầu cách đây một tuần, điều đó trở thành nỗi lo lắng cuối cùng trong các mối bận tâm.

Madelyne đã mở ra một thế giới hoàn toàn mới cho Adela. Nàng kể những câu chuyện tuyệt diệu nhất. Adela hết sức ngạc nhiên bởi những điều bất tận trong trí nhớ của Madelyne và háo hức chờ đợi câu chuyện mới mỗi ngày.

Adela mỉm cười nhìn Madelyne lúc này. Một vết bầm trên sống mũi, và tóc Madelyne, dù đã được buộc lại bằng một sợi dây ruy băng xanh dương phía sau gáy, đang dần dần sổ tung ra.

Madelyne dừng quét bụi trong góc phòng và tựa vào cán chổi. “Mình thấy cậu đang có hứng thú.” Nàng ngừng một chút để hất lộn tóc xòa xuống mặt, vô tình tạo một vết bầm trên trán, rồi tiếp tục câu chuyện. “Mình tin phụ nữ Sparta là những người phụ nữ không đứng đắn nhất. Họ sẽ trở nên khùng khiếp như những người đàn ông, Adela. Họ sẽ xoay sở như thế nào nếu không như vậy?”

Adela trả lời câu hỏi bằng một tiếng cười khúc khích. Âm thanh ấy sưởi ấm trái tim Madelyne. Sự biến đổi bên trong em gái Duncan đa phần rất dễ chịu. Giờ ánh mắt Adela đã vui tươi hơn và cô ấy cũng thường xuyên cười.

“Linh mục mới đã đến nên chúng ta phải cẩn thận không nói chuyện như thế này trước mặt ông ấy”, Adela thì thào.

“Mình chưa gặp ông ấy, dù đang mong lắm đây. Đã đến lúc anh em nhà Wexton phải có người của Chúa chăm lo cho linh hồn của họ.”

“Họ đã có rồi đấy. Nhưng khi cha John qua đời, rồi nhà thờ bị cháy, không ai để ý đến việc đó nữa.” Cô ấy nhún vai rồi nói, “Kể mình nghe thêm về người Sparta đi, Madelyne”.

“Theo thời gian, những người phụ nữ sẽ mập hơn từ khi họ mười hai tuổi, đó là một giả thiết của mình chứ không phải của người cậu yêu quý của mình đâu nhé. Mình biết là họ có thể có hơn một người đàn ông trên giường.” Adela há hốc miệng kinh ngạc và Madelyne thì gật đầu, rất hài lòng trước phản ứng của bạn. “Nhiều hơn một người cùng lúc ư?” Adela hỏi, thì thào câu hỏi rồi đỏ ửng mặt ngượng ngùng.

Madelyne cân nhắc khả năng có thể.

“Mình không nghĩ vậy”, cuối cùng nàng tuyên bố. Lưng nàng quay ra cửa, Adela toàn tâm chú ý vào Madelyne. Không ai trong hai người biết Duncan đứng trên ngưỡng cửa để ngó.

Hắn định thông báo sự có mặt của mình thì Madelyne nói tiếp.

“Mình không tin phụ nữ có thể nằm giữa với nhiều hơn một người đàn ông cùng lúc được”, nàng thừa nhận.

Adela cười giòn, Madelyne nhún vai, và Duncan, đã nghe hầu hết bài thuyết trình về người Sparta, chỉ biết trợn mắt ngó lên trời.

Madelyne dựng cây chổi vào tường và quỳ xuống ngó nghiêng thăm dò cái rương của Adela. “Chúng ta phải bỏ hết đồ ra nếu muốn chuyển nó sang bên kia phòng.”

“Cậu phải kể nốt câu chuyện trước đã”, Adela khẳng khái. “Cậu biết những câu chuyện kỳ lạ nhất, Madelyne.”

Duncan định cắt ngang rồi lại thôi. Thực ra thì tính hiếu kỳ của hắn đang trỗi dậy.

“Ở Sparta, sống độc thân không được chấp thuận. Tại sao ư, không kết hôn bị coi là tội ác. Những phụ nữ chưa kết hôn sẽ xuống đường. Họ tìm kiếm những người đàn ông chưa kết hôn và khi tìm được, họ sẽ tấn công.”

“Tấn công những người đàn ông ư?”

“Phải đó, họ tấn công và đánh người đàn ông tội nghiệp như tử”, nàng hét lên, cúi đầu vào trong rương. “Mình nói thật đấy”, Madelyne thêm vào.

“Còn gì nữa?” Adela hỏi.

“Cậu có biết những người đàn ông trẻ bị nhốt trong một căn phòng tối với người phụ nữ mà họ chưa từng thấy mặt và họ phải...à, cậu hiểu ý mình rồi đó”, nàng kết thúc.

Madelyne lấy lại hơi thở, hắt hơi vì lớp bụi trong rương. “Một vài người có em bé trước khi thấy mặt chồng họ.” Nàng đứng thẳng lên, đập đầu vào nắp rương và làm tuột ruy băng cột tóc.

“Nghe có vẻ kinh khủng nhưng mình sẽ nói cậu nghe chuyện này. Khi nghĩ đến anh trai Duncan của cậu, mình có thể hình dung ra cảnh tiểu thư Eleanor có thể sẽ thích một căn phòng tối hơn.”

Madelyne nói đùa. Adela há miệng hoảng hốt. Cô em gái vừa nhận ra anh trai đang đứng tựa lưng vào cửa.

Madelyne hiểu nhầm phản ứng của Adela và lập tức tỏ ra hối lỗi.

“Đây là chuyện bình thường mà mình dựng lên thôi”, nàng tuyên bố. “Duncan là thủ lĩnh của cậu và cũng là anh trai cậu, mình không có quyền đùa giỡn với cậu về anh ta. Mình xin lỗi.”

“Ta sẽ chấp nhận nó.”

Là Duncan cho nàng sự tha thứ. Madelyne bất ngờ trước giọng nói bùng nổ của Duncan, nàng lại va đầu vào nắp rương khi quay lại nhìn hắn.

“Anh đứng đó bao lâu rồi?”, nàng hỏi, đỏ mặt vì xấu hổ. Nàng đứng lên và đối mặt với hắn.

Không trả lời, hắn chỉ đứng yên đó khiến nàng bối rối. Madelyne vượt thẳng những nếp nhăn ở váy, thấy một vết bẩn lớn ngay trên thắt lưng và lập tức đan tay vào nhau ngay trước nó. Một lọn tóc rũ xuống mắt trái nhưng nếu nàng dùng tay đẩy nó ra, hắn sẽ thấy sự nhếch nhác của nàng, đúng không?

Madelyne phải tự nhắc nhở rằng mình chỉ là tù nhân và hắn là người bắt giữ nàng. Có gì khác khi trông nàng nhếch nhác hay không? Nàng thối lọn tóc ra khỏi tầm mắt và cố tạo ra vẻ mặt bình thản với Duncan.

Trông nàng cực kỳ khổ sở. Biết những gì diễn ra trong tâm trí Madelyne, Duncan mỉm cười với sự thất bại của nàng. Việc che giấu các cảm xúc của nàng ngày càng khó khăn hơn. Việc đó làm Duncan hài lòng nhiều như vẻ ngoài rồi bởi của nàng vậy. Nàng nghĩ hắn cười vì chiếc váy đáng thương của mình. Duncan cũng cố niềm tin đó bằng việc rà soát kiểm tra kỹ càng người Madelyne. Ánh mắt hắn chậm rãi di chuyển từ đỉnh đầu đến hạt bụi trên giày nàng. Nụ cười rộng mở từ từ đến lúc vết lõm hấp dẫn xuất hiện bên má hắn.

“Lên phòng, Madelyne, và ở đó đợi ta.”

“Tôi có thể hoàn tất công việc này trước không?”, Madelyne hỏi, cổ ra vẻ nhún nhường.

“Không được.”

“Duncan, Adela muốn sắp xếp lại phòng để cho giống...” Chúa ơi, nàng sắp sửa nói cho hắn biết Adela muốn phòng cô ấy được ấm áp như phòng trên đỉnh tháp. Hắn sẽ biết những gì nàng đã làm và thể nào cũng có chuyện cho mà xem.

Madelyne liếc nhìn Adela. Cô gái tội nghiệp đang xoắn chặt bàn tay lại với nhau và nhìn xuống sàn nhà. “Adela, cậu đã quên chào anh rồi”, nàng hướng dẫn.

“Ngày lành, thưa ngài”, Adela lập tức nói nhỏ xú, không nhìn Duncan.

“Tên anh ta là Duncan. Dù gì thì anh ta cũng là anh trai cậu.” Madelyne quay sang Duncan và nhìn hắn thách thức. Tốt nhất là hắn không nên câu gắt với em gái hắn.

Duncan nhướng mày khi Madelyne nhìn mặt khó chịu với mình. Khi nàng ra hiệu bằng đầu về phía Adela, hắn nhún vai, hoàn toàn không hiểu ý Madelyne là gì. “Sao? Anh không định chào hỏi em gái mình ư, Duncan?”, nàng yêu cầu.

Hắn thở hắt ra. “Cô đang chỉ bảo ta à?”, hắn hỏi, trông có vẻ tức tối. Madelyne nhún vai. “Tôi không muốn anh làm em gái mình hoảng sợ thôi”, nàng buột miệng.

Duncan muốn phá ra cười. Đúng vậy, y như Gilard ca ngợi và Edmond xác nhận. Madelyne rụt rè đã trở thành người che chở cho Adela. Một con mèo con đang cố gắng bảo vệ một con mèo con khác, ngoại trừ

việc Madelyne giờ đang hành động giống một con cạp cái hơn, hấn quyết định. Có những ngọn lửa xanh bùng cháy trong mắt nàng, ôi trời ơi, xem cái cách nàng cố giấu cơn giận dữ của mình trước hấn kia.

Duncan chứng vẻ mặt như thế hấn biết tất tần tạt những gì trong đầu nàng, sau đó hướng về phía em gái và lên tiếng. “Chào buổi sáng, Adela. Hôm nay em cảm thấy khỏe chứ?”

Adela gật đầu, nhướn miệng cười với anh trai. Duncan gật đầu đáp trả, bị bất ngờ vì chỉ một lời chào hỏi đơn giản như vậy lại có thể thay đổi thái độ của em gái.

Hấn định đi, nghĩ là nên tránh xa cô em gái mỏng manh dễ vỡ của mình càng sớm càng tốt trước khi để Madelyne thấy được điều gì đó trong tâm trí hấn.

“Madelyne có thể ở đây và...”

“Adela, vui lòng không chống đối lại mệnh lệnh của anh trai cậu”, Madelyne ngắt lời, lo rằng sự kiên nhẫn của Duncan đã gần tới giới hạn. “Như vậy là vô lễ”, nàng mỉm cười khuyến khích.

Madelyne kéo nhẹ gấu váy và nhanh chóng đuổi theo Duncan, gọi với qua vai, “Mình nghĩ anh ta có lý do”.

Nàng phải chạy mới bắt kịp hấn. “Tại sao tôi phải lên tháp?”, nàng hỏi khi chắc chắn Adela không thể nghe thấy.

Duncan quay lại khi tới đầu cầu thang. Hấn muốn lắc mạnh cho tới khi răng nàng rụng hết, nhưng vết bầm trên sống mũi nàng khiến hấn chú ý. Hấn dùng ngón tay cái lau sạch vết bầm.

“Mặt cô bầm quá, Madelyne. Phải, giờ trông cô không hoàn thiện. Ta có nên ném cô qua cửa sổ nào quanh đây không, cô nghĩ sao?”

Phải mất một lúc Madelyne mới hiểu Duncan đang nói gì. “Người Sparta không ném tù nhân của họ ra ngoài cửa sổ”, nàng trả lời. “Chỉ có những em bé khuyết tật thôi. Họ là những chiến binh hùng mạnh với trái tim bình thường.”

“Họ cai trị bằng kiểm soát toàn diện”, Duncan nói. Ngón tay cái của hấn di chuyển chậm rãi xuống môi dưới của nàng. Hấn không thể kiềm chế bản thân lướt ngón tay qua miệng nàng.

“Không có lòng trắc ẩn.”

“Đúng thế, đó là cách mà những người thủ lĩnh nên thể hiện.”

“Không phải vậy”, Madelyne thì thầm.

Duncan gật gù. “Người Sparta đã vô địch.”

“Anh đã thấy người Sparta rồi sao, Duncan?”, Madelyne hỏi. Hấn không thể không mỉm cười vì câu hỏi buồn cười của nàng. “Họ có thể đã vô địch, nhưng giờ họ chết hết cả rồi.”

Chúa ơi, giọng run run vì nàng biết rõ lý do. Duncan nhìn nàng chằm chằm và từ từ kéo nàng vào người hấn.

Hấn không hôn nàng. Quả là thất vọng.

Madelyne thở dài.

“Madelyne, ta sẽ không ngăn bản thân lâu hơn nữa”, Duncan cúi xuống. Đầu hấn cúi xuống, miệng rất gần miệng nàng.

“Anh sẽ không ư?”, Madelyne hỏi, không kịp thở.

“Không, ta sẽ không”, Duncan lẩm bẩm, giọng hấn có vẻ giận dữ. Madelyne lắc đầu bối rối.

“Duncan, tôi cho phép anh hôn tôi bây giờ”, nàng bảo. “Không cần phải ngăn bản thân anh đâu.”

Trả lời sự thú nhận chân thật của nàng là cái chộp lấy tay và kéo nàng đi lên tháp.

“Cô sẽ không bị bắt giữ ở đây lâu hơn nữa”, Duncan tuyên bố.

“Vậy là anh thừa nhận việc đưa tôi đến đây là một sai lầm?”

Hắn có thể nghe thấy nỗi sợ hãi trong giọng nàng. “Ta chưa bao giờ phạm sai lầm, Madelyne.”

Hắn không thèm quay lại nhìn, cũng không nói lời nào. Khi Duncan với lấy nắm cửa, Madelyne chặn lại bằng cách dựa vào nó. “Tôi có thể tự mình mở cửa”, nàng nói, “và anh chắc chắn đã phạm sai lầm. Tôi là sai lầm lớn nhất của anh”.

Nàng thật sự không có ý định diễn đạt câu nói theo cách đó. Ôi Chúa ơi, nàng đã tự sỉ nhục mình.

Duncan mỉm cười, rõ ràng đã bắt được điểm sai lầm của nàng. Rồi hắn kéo nàng ra và mở cánh cửa phòng ngủ. Madelyne vội lách vào và cố đóng cửa lại.

Duncan không để nàng làm thế. Chuyện tồi tệ nhất bắt đầu rồi đây, Madelyne nghĩ, chuẩn bị tinh thần đối mặt với phản ứng của hắn trước những gì nàng đã làm.

Hắn không thể tin vào mắt quang cảnh trước mặt. Madelyne đã thay đổi căn phòng nhỏ ẩm ướt thành một nơi mời gọi. Những bức tường được chùi rửa và một tấm thảm thêu lớn màu be căng giữa bức tường đối diện. Tấm tranh thêu là trận chiến cuối cùng trong cuộc xâm lăng của William; màu sắc sống động, con số binh lính được thêu bằng chỉ đỏ và xanh dương. Một thiết kế đơn giản nhưng dễ chịu.

Chiếc giường được phủ bằng một tấm mền màu xanh dương. Ngang qua phòng là hai chiếc ghế lớn phủ nệm đỏ. Chúng được đặt hơi nghiêng về phía lò sưởi. Có ghế để chân trước mỗi chiếc ghế lớn. Duncan nhận thấy có một tấm thảm thêu nhỏ trên thành ghế. Những sợi chỉ nâu đóng đưa trên mặt sàn. Đường nét hình thù trên tấm thảm giúp hắn nhận ra đó là gì. Đó là một bản thêu về con sói tưởng tượng của Madelyne.

Cơ hàm hắn giật giật. Hai lần. Madelyne không chắc nó có nghĩa gì. Nàng đang chờ đợi, tính nóng nảy của nàng sẽ bùng nổ thành một ngọn lửa cháy rực khi hắn quát vào mặt nàng.

Không hé miệng lấy nửa lời, hắn quay người và kéo cánh cửa đóng lại sau lưng.

Mùi hoa hồng theo hắn xuống cầu thang. Hắn cố kiềm chế cho đến lúc đặt chân lên lối vào đại sảnh. Gilard phát hiện ra và lập tức tiến đến nói với hắn bằng cái giọng đầy háo hức trẻ thơ, “Tiểu thư Madelyne tiếp khách sáng nay chưa?”.

Từ trên đỉnh tháp cũng có thể nghe thấy tiếng gầm của Duncan.

Mắt Gilard mở to, chưa bao giờ nghe thấy Duncan hét lên như thế cả. Edmond đi bộ vào đại sảnh đúng lúc thấy Duncan rời khỏi đó.

“Chuyện gì làm anh ấy nổi giận thế?”, Gilard hỏi.

“Không phải ‘chuyện gì’, Gilard, mà là ‘ai’ ”, Edmond dài giọng.

“Em không hiểu.”

Edmond mỉm cười rồi đánh mạnh vào vai em trai. “Duncan cũng vậy, nhưng anh cá là anh ấy sẽ biết sớm thôi.”

13. Chương 13

“Kẻ lệ làng chẳng được cuộc chạy đua, người mạnh sức chẳng được thắng trận...”

Thánh Kinh Cựu Ước, Truyền đạo, 9:11

Madelyne tiếp tục thêu thảm nhưng tâm trí lại không tập trung vào công việc, nàng vẫn nhớ đến những lời nói của Duncan. Hắn có ý gì khi bảo rằng nàng sẽ không còn là tù nhân của hắn lâu nữa?

Nàng biết mình phải sớm đối mặt với hắn. Nàng đang hành động như một kẻ nhút nhát nhưng vẫn đủ trung thực để thừa nhận sự thật và nàng sợ phải nghe câu trả lời của hắn.

Cửa phòng thỉnh linh bật mở. Adela lao thẳng vào phòng, trông vô cùng đau khổ và gần như sắp khóc.

Madelyne bất ngờ. “Ai làm cậu thất vọng đến vậy?”, nàng muốn biết, và thật ra nàng đã nghĩ ngay đến cái kết luận là do Duncan.

Adela òa khóc nức nở. Madelyne vội đóng cửa lại, quàng tay quanh Adela và đưa cô ấy đến ghế ngồi. “Ngồi xuống và bình tĩnh nào Adela. Nó không kinh khủng như cậu đang cảm thấy đâu.”

Madelyne thăm cầu nguyện là mình đúng. “Nói mình nghe chuyện gì khiến cậu khóc như vậy và mình sẽ xử lý ngay.”

Adela gật đầu, nhưng khi nhìn lên Madelyne, cô ấy lại bắt đầu khóc. Madelyne ngồi xuống ghế đối mặt với Adela và kiên nhẫn chờ đợi.

“Anh trai cậu cho người đến đưa cậu về, Madelyne. Duncan chấp thuận cho người đưa tin vào trong rồi. Đó là lý do anh ấy ra lệnh cho cậu về phòng. Duncan không muốn tên lính đó thấy cậu.”

“Tại sao? Ai cũng biết mình là tù nhân ở đây. Louddon...”

“Cậu hiểu nhầm rồi”, Adela ngắt lời nàng. “Edmond bảo với Gilard là anh ấy nghĩ Duncan không muốn người đưa tin thấy cậu đang được đối đãi tốt.” Cô ấy dừng một lát, dùng cổ tay áo chấm nhẹ vào góc mắt. “Cậu nghĩ mình được đối xử tốt, phải không, Madelyne?”

“Ôi Chúa lòng lành, đó là lý do khiến cậu khóc à?” Madelyne hỏi. “Dĩ nhiên là mình được đối xử rất tốt. Nhìn quanh cậu xem, Adela”, nàng khẽ nhướn miệng cười. “Phòng mình không đủ thoải mái sao?”

“Mình không nên nghe những gì gã đưa tin nói với Duncan, nhưng mình đã nghe thấy. Gilard và Edmond cũng ở đó và họ cũng đã nghe từng từ một. Duncan không để họ đi. Và không ai để ý đến mình cả, Madelyne. Mình chắc chắn.”

“Người đưa tin là của Đức vua hay của anh trai mình?” Trong lòng rất lo sợ nhưng nàng biết không thể để Adela biết. Phải, Adela cần sức mạnh của nàng và nàng không thể thất bại.

“Mình không biết. Mình không nghe được phần đầu.”

“Nói mình biết cậu đã nghe thấy gì”, Madelyne đề nghị.

“Cậu phải được đưa đến triều đình gặp Đức vua ngay lập tức gã đưa tin nói thậm chí cho dù cậu có bị... mất danh tiết...” Giọng Adela đứt quãng, cô ấy dừng lại để lấy bình tĩnh.

Madelyne cắn chặt môi dưới. Nàng cố chống lại nỗi thôi thúc tóm lấy vai Adela và lắc mạnh để cô ấy nói phần còn lại.

“Cậu sẽ kết hôn ngay khi tới Luân Đôn.”

“Mình biết”, Madelyne thì thào. “Chúng ta biết điều đó sẽ đến, Adela. Chúng ta biết Louddon có thể làm gì đó. Cậu có nghe được tên kẻ mà mình phải lấy không?”

Adela gật đầu. “Morcar.”

Cô ấy vùi mặt vào hai lòng bàn tay, khóc không kiềm chế. Madelyne không thể che giấu vẻ mặt của mình nữa. Nàng nghĩ mình sắp ốm. “Duncan thì sao, Adela?”, nàng cố gắng hỏi. “Anh ấy nói gì với gã đưa tin? Anh ấy có chấp thuận không?”

“Anh ấy không nói lời nào. Tên lính thông báo rồi quay trở lại với những người đang chờ bên ngoài pháo đài.”

“Louddon gửi tới bao nhiêu lính?”

“Mình không biết”, Adela thì thào. “Edmond và Gilard đang hét vào nhau khi tên lính rời khỏi. Duncan không nói gì mà chỉ chấp tay sau lưng và đứng trước lò sưởi thôi.”

“Anh ấy lại tách riêng ra”, Madelyne nói khẽ.

“Mình không hiểu.”

“Anh trai cậu phải gánh vác tới hai vai trò trong gia đình, Adela. Anh ấy vừa là thủ lĩnh vừa là anh trai. Mình có thể hình dung Edmond và Gilard tranh cãi cái gì. Edmond muốn trao trả mình cho Louddon càng sớm càng tốt, trong khi Gilard sẽ ủng hộ một cuộc chiến để giữ mình lại đây.”

Adela lắc đầu quầy quậy trước khi Madelyne kết thúc giả thiết. “Không phải, Edmond không muốn trao cậu cho người của Louddon”, cô ấy nói.

“Edmond bảo vệ mình ư?”

“Anh ấy đã làm thế”, Adela khẳng định. “Và anh ấy đề nghị gửi mình tới chỗ chị Catherine. Anh ấy lo rằng tất cả những chuyện này sẽ quá sức chịu đựng của mình. Mình không muốn đi đâu hết. Catherine lớn hơn mình rất nhiều và chồng chị ấy thì rất khác thường...”

Madelyne đứng dậy và từ từ bước đến cửa sổ, mở cửa và nhìn chăm chú ra bên ngoài. Nàng biết mình cần phải kiểm soát cơn giận dữ đang sôi sục trong lòng. “Cậu có biết, Adela, những đứa trẻ người Sparta bị tách khỏi mẹ chúng từ rất sớm và được đưa đến sống cùng với những người lính không? Những cậu bé được dạy cho cách trộm cắp. Nếu trở thành một tên trộm giỏi thì nó sẽ được coi là khéo léo.”

“Madelyne, cậu đang nói gì thế? Sao cậu có thể kể chuyện đó lúc này?”

Madelyne xoay người, để Adela thấy dòng nước mắt đang tràn trên má mình. Adela chưa từng thấy Madelyne khóc trước đây.

“Mình tìm sự an ủi trong những câu chuyện cổ, Adela. Chúng rất thân thuộc với mình. Một khi đã bình tâm, mình có thể suy nghĩ cẩn kẽ. Sau đó mình mới có thể quyết định làm gì.”

Adela sưng người trước nỗi đau vừa thấy trong mắt người bạn gái và nhanh chóng gạt đầu.

Madelyne chăm chăm nhìn ra đỉnh đồi thấp ngoài cửa sổ. Ai sẽ cho sói của mình ăn khi mình đã ra đi, nàng tự hỏi. Thật kỳ lạ khi hình ảnh Duncan hiện diện trong suy tưởng của nàng. Nàng lẫn lộn giữa hấn với sói, rồi nhận ra hấn cũng cần được chăm sóc nhiều như con thú hoang của nàng. Có lẽ hơn thế.

Điều này không hề vô nghĩa, nàng cần phải lấp đầy cuộc sống lạnh lẽo của Duncan cho tới khi thấy hài lòng với nó.

“Cậu mình và mình sẽ ngồi trước ngọn lửa mỗi tối. Mình đã học chơi đàn xante. Có đôi lần cậu mình thổi sáo nếu không quá mệt. Đó là quãng thời gian bình yên nhất của mình, Adela.”

“Không có người trẻ tuổi nào ở đó sao, Madelyne? Mỗi lần kể chuyện, cậu chỉ nhắc đến những người già ốm yếu.”

“Cậu Berton sống tại lãnh địa Grinsteade. Nam tước Morton rất già. Rồi Cha Robert và Samuel đến sống cùng chúng mình. Tất cả họ đều có tư tưởng tiến bộ nhưng mình vẫn là người duy nhất chơi cờ với Nam tước Morton. Thỉnh thoảng ông có vài mảnh khỏe. Cậu Berton nói đó không phải là tội, chỉ là thái độ thường thấy của những người quá già thôi.”

Madelyne không nói gì trong một lúc lâu. Adela nhìn ngọn lửa chầm chầm trong khi Madelyne đắm đắm ánh mắt vào bóng đêm.

Lần này nó không có hiệu quả. Nỗ lực lấy lại kiểm soát không thành công. Nàng cảm thấy sự điềm tĩnh của mình vỡ vụn và cơn cuồng nộ đang lấn át nàng.

“Chúng ta phải tìm ai đó bảo vệ cậu”, Adela thì thầm.

“Nếu mình bị buộc quay về với Louddon, mọi kế hoạch của mình sẽ hỏng hết. Mình định tới Scotland. Edwythe nhất định sẽ chào đón mình đến nhà chị ấy.”

“Madelyne, Scotland là nơi...” Adela định giải thích cho Madelyne biết Catherine sống ở Scotland và chị ấy đã kết hôn với một người anh em họ của vua Scotland.

Cô ấy không có cơ hội để giải thích vì Madelyne tiếp tục lên tiếng. “Tại sao mình phải lo lắng về các kế hoạch bị phá hỏng của mình? Louddon sẽ giết mình hoặc đưa mình cho Morcar. Rồi Morcar cũng sẽ giết mình.” Madelyne cười gằn, Adela phải rùng mình. “Mình vẫn không thể tin Louddon lo lắng cho mình. Lúc

anh ấy đuổi theo Duncan sau khi pháo đài bị phá hủy, mình đã nghĩ anh ấy chỉ muốn giết Duncan. Nhưng giờ thì anh ấy cho người đến đây vì mình.” Madelyne dừng lại, lắc nhẹ đầu. “Mình không hiểu gì cả.”

Trước khi Adela có thể an ủi, Madelyne đột nhiên quay lại và bước ra cửa. “Madelyne. Cậu phải ở lại đây. Duncan không cho phép cậu...”

“Mình phải tìm người bảo vệ, Adela, không phải sao?”, nàng hét lớn qua vai. “Phải, Duncan thích hợp với nhiệm vụ này.”

“Cậu định làm gì?”

“Anh trai cậu sẽ đuổi người của Louddon đi. Và mình định chỉ dẫn cho anh ấy về vấn đề này ngay bây giờ.”

Nàng ra khỏi phòng và xuống cầu thang trước khi Adela kịp cảnh báo. Adela vội vàng đuổi theo. “Madelyne, cậu nghĩ cậu sẽ chỉ dẫn cho anh trai mình ư?” Cô gái lo lắng hỏi.

“Mình sẽ làm”, Madelyne hét lên.

Adela ngồi bệt xuống bậc thang và choáng váng trước sự thay đổi của Madelyne. Người bạn thân yêu của cô chắc là mất trí rồi. Adela nhìn theo Madelyne lao xuống cầu thang xoáy tròn, mái tóc dài phấp phới. Chỉ khi Madelyne mất dạng dưới cầu thang bên dưới, Adela mới nhận ra mình nên cố gắng giúp Madelyne. Dù viễn cảnh đáng sợ đến thế nào thì cô cũng quyết tâm sẽ đối mặt với Duncan cùng Madelyne bên cạnh. Vì sao ư, chỉ như vậy thì cô mới có thể nói chuyện với anh ấy.

Đến lối vào đại sảnh, Madelyne dừng lại để thở. Edmond và Gilard ngồi đối diện nhau qua bàn ăn tối. Duncan đang đứng quay lưng với lối vào, mặt đối diện với ngọn lửa cháy rực.

Edmond vừa nói gì xong với các anh em mình. Madelyne chỉ nghe kịp phần cuối những gì anh ta đang nói. “Vậy là đồng ý, Duncan sẽ đưa cô ấy..”

Madelyne lập tức kết luận mọi người cho rằng trao nàng cho người của Louddon là một ý tưởng hay.

“Tôi sẽ không đi đâu hết.”

Tiếng gào của nàng có phản ứng tức thời. Duncan chậm rãi quay người nhìn. Nàng lom lom nhìn hẩn một hồi lâu rồi nhìn sang những người khác. Gilard đang cười, như thể cơn bùng nổ của nàng là đáng cười lắm vậy, trong khi Edmond như mọi khi, đang cau có.

Duncan không thể hiện phản ứng gì. Madelyne kéo nhẹ váy lên, từ từ đi đến trước mặt hẩn. “Anh đã bắt tôi, Duncan. Đó là quyết định của anh”, nàng tuyên bố. “Bây giờ tôi có một quyết định phải nói với anh. Tôi đang bị bắt. Tôi nói đã rõ chưa?”

Mất hẩn lộ vẻ ngạc nhiên. Phải, hẩn nghe rõ từng từ một. Mà tại sao lại không được cơ chứ? Nàng tự hỏi, mình đã găm vào mặt hẩn mà.

Khi hẩn chỉ tiếp tục chăm chăm nhìn, Madelyne nghĩ có thể hẩn đang cố dọa cho nàng sợ. Được thôi, lần này không ăn thua gì đâu. “Anh bị dính chặt cùng tôi, Duncan.”

Chết tiệt, giọng nàng đang run.

Edmond đứng dậy, làm đổ cái ghế. Âm thanh đó kéo sự chú ý của Madelyne. Nàng từ từ đi đến bàn, hai tay đặt lên hông. “Anh có thể thôi cau có, Edmond, còn không thì thề có Chúa là tôi sẽ đánh thẳng vào mặt anh đấy.”

Gilard nhìn Madelyne, chưa bao giờ thấy nàng nổi giận như thế. Không lẽ nàng thật sự nghĩ Duncan sẽ trao nàng lại cho Louddon? Ý nghĩ đó làm anh ta mỉm cười. Madelyne tội nghiệp. Nàng rõ ràng là không hiểu Duncan lắm và cũng không hiểu tầm quan trọng của mình, Gilard thêm vào. Nàng đã rất tử tế. Một tạo vật nhỏ bé dịu dàng như thế... nhưng chẳng phải nàng thách thức Duncan đấy sao? Nếu không tận mắt chứng kiến, Gilard sẽ không tin điều này. Chúa cứu giúp, Gilard bắt đầu phá ra cười.

Madelyne nghe thấy tiếng cười nên quay ra nhìn. “Anh thấy chuyện này vui lắm hả, Gilard?”

Đã phạm một sai lầm nghiêm trọng, Gilard gạt đầu và nhìn Madelyne đúng lúc nàng quăng một bình bia vào đầu anh. Gilard né được và khi Madelyne vơ lấy một cái bình khác, Edmond đưa tay qua đầu nàng và

giật lấy nó. Cả hai đang đứng sát mép bực kê bàn ăn. Madelyne huých hông vào Edmond. Anh ta bất ngờ bị mất thăng bằng và ngã ngửa.

Tất nhiên, lưng anh ta chạm sàn trước tiên. Edmond có thể lấy lại thăng bằng kịp thời nếu không vấp phải cái ghế bị đổ ban nãy. Madelyne nhìn những nỗ lực yếu ớt của anh ta trước khi ánh mắt bắn thẳng vào Gilard. “Đừng có mà cười vào mặt tôi lần nữa”, nàng yêu cầu.

“Madelyne, lại đây”, Duncan ra lệnh. Hắn đang tựa vào mặt lò sưởi, trông chán nản đến mức buồn ngủ.

Nàng tuân theo mà không hỏi lời nào và gần như băng qua hết phòng trước khi nhận ra mình đang làm gì. Sau đó nàng dừng lại, lắc đầu. “Tôi sẽ không nhận thêm mệnh lệnh nào từ anh nữa, Duncan. Anh không có quyền đối với tôi. Tôi chỉ là một con tốt đối với anh. Giết tôi đi nếu anh muốn. Tôi thà chọn điều đó còn hơn là bị trao trả lại cho Louddon.”

Móng tay bấm sâu vào lòng bàn tay và nàng không thể giữ cho tay mình không run rẩy.

Hắn không hề rời mắt khỏi nàng. “Edmond, Gilard, rời khỏi đây ngay.” Mệnh lệnh nhẹ nhàng nhưng sắc bén không thể nhầm lẫn vào đâu được phát ra từ miệng hắn. “Và đưa em gái chúng ta đi cùng.”

Adela đang nấp đằng sau bức tường cạnh lối vào. Khi nghe thấy yêu cầu của Duncan, cô vội vào phòng. “Em muốn ở đây, Duncan, phòng khi Madelyne cần em.”

“Em sẽ đi với các anh em trai của mình”, Duncan dứt khoát. Giọng hắn trở nên lạnh lùng, đủ ngăn chặn bất kỳ lý lẽ tranh cãi nào.

Gilard nắm lấy tay Adela. “Nếu cậu muốn mình ở lại, Madelyne...”

“Đừng cãi lại mệnh lệnh của anh trai cậu”, Madelyne lên tiếng. Nàng không có ý hét lên.

Adela bắt đầu khóc, làm cơn giận của Madelyne lại bùng lên. Nàng bước tới, vỗ nhẹ lên vai Adela và không thể nở nổi một nụ cười. “Mình sẽ không kết hôn với Morcar đâu”, nàng nói. “Thật sự là mình sẽ không kết hôn với ai hết.”

“Không, cô phải kết hôn”, Duncan nói. Hắn thực sự mỉm cười với nàng khi tuyên bố vậy.

Madelyne cảm thấy như thể hắn vừa tát mình nên bước ra xa, lắc đầu phủ nhận.

“Tôi sẽ không lấy Morcar.”

“Không đâu, cô sẽ không lấy hắn.”

Câu trả lời của hắn khiến nàng rối lên.

Duncan không nhìn nàng mà dõi theo các em bước ra ngoài. Ba đứa em của hắn đang cố bước thật chậm cứ như để giày chúng bị dính chặt xuống sàn vậy. Rõ ràng chúng quyết tâm nghe cuộc đối thoại giữa hắn với Madelyne càng nhiều càng tốt. Duncan đổ tội cho việc chúng đột nhiên không chịu phục tùng mệnh lệnh của mình lên vai Madelyne. Phải, tất cả là lỗi của nàng. Chúng biết nghe lời trước khi nàng bước vào cuộc sống của chúng.

Từ giây phút tiểu thư Madelyne đặt chân vào nhà hắn, tất cả mọi người và tất cả mọi thứ đều bị đảo lộn.

Duncan tự bảo bản thân rằng hắn không thích sự thay đổi, thậm chí ngay cả khi hắn thừa nhận còn rất nhiều thứ sẽ thay đổi trong tương lai. Hắn chắc chắn sẽ gặp phải chống đối, đặc biệt là từ Gilard. Em út của hắn là đồng minh lớn nhất của Madelyne. Duncan thở dài. Hắn thích một trận chiến kinh khủng hơn là phải giải quyết các vấn đề gia đình.

“Edmond, đi tìm vị linh mục mới của chúng ta và đưa ông ấy đến đây”, Duncan thỉnh linh gọi lớn.

Edmond quay lại, thất sắc. “Ngay lập tức”, Duncan gắt.

Mệnh lệnh của hắn lạnh băng đủ khiến Madelyne rùng mình đến tận xương. Nàng định nói với Edmond thì Duncan đã chặn lại. “Đừng chỉ dẫn cậu ấy phải tuân lệnh ta, Madelyne, nếu không thì có Chúa giúp ta, ta sẽ quần lấy mái tóc đỏ của cô và buộc cô ngậm miệng lại bằng nó đây.”

Madelyne bật ra tiếng rên rỉ như bị xúc phạm. Duncan hài lòng, nghĩ rằng sự đe dọa thô bạo của hắn khiến nàng nhận ra điểm yếu của mình. Mục đích của hắn là sự khôi phục của nàng. Đúng thế hắn muốn nàng ngoan ngoãn chấp nhận những gì sắp xảy ra.

Khi Madelyne bước về phía hắn với một ánh mắt chết người, Duncan quyết định lời đe dọa chẳng có tác dụng gì cả. Nàng không hề hành động với sự ngoan ngoãn để bảo. “Sao anh dám sỉ nhục tôi hả? Tóc tôi không phải màu đỏ, và đồ chết giẫm nhà anh biết rõ mà. Nó màu nâu”, nàng hét toáng lên. “Thật không may mắn khi có mái tóc màu đỏ, và tóc tôi không có màu đỏ.”

Hắn không thể tin những gì vừa nghe được. Sự mâu thuẫn của nàng đang dần trở nên bình thường.

Madelyne ngừng bước tới khi chỉ còn cách hắn một bước chân. Đủ gần để chớp lấy nàng, hắn nghĩ.

Người phụ nữ này can đảm có thừa nhưng lại hoàn toàn ngây thơ với thế giới xung quanh. Đó là lý do duy nhất Duncan có thể dùng để biện minh cho những lời chỉ trích của nàng. Có hơn một trăm binh lính của Louddon đang đợi bên ngoài pháo đài, đe dọa tấn công nếu Madelyne không được trao trả cho bọn họ vào sáng mai. Nàng lẽ ra nên giận dữ trước tình trạng đó, hắn tự nhủ.

Thay vào đó, nàng lại tranh cãi về màu tóc của mình. Nó có màu đỏ nhiều hơn nâu, và vì Chúa là tại sao nàng không thể chấp nhận điều đó.

“Sự sỉ nhục của anh quá đáng lắm”, nàng nói rồi bắt đầu khóc. Nàng không thể nhìn hắn nữa, và chắc đó là lý do nàng cho phép hắn ôm lấy nàng vào vòng tay rắn chắc mạnh mẽ của mình.

“Cô sẽ không phải quay lại với Louddon, Madelyne” nàng nghe hắn nói cộc lốc.

“Vậy thì tôi sẽ ở đây cho tới mùa xuân”, nàng nói.

Edmond xuất hiện ở lối vào với vị linh mục mới. “Cha Laurance đến đây”, anh ta thông báo để thu hút sự chú ý của Duncan.

Madelyne đẩy mình ra khỏi vòng tay của Duncan và nhìn vị linh mục. Trời đất, anh ta quá trẻ. Điều đó khiến nàng ngạc nhiên. Anh ta trông cũng rất quen dù nàng không thể nhớ ra đã gặp ở đâu. Có vài linh mục trẻ đã đến thăm cậu Berton.

Nàng lắc đầu, rồi kết luận có thể mình chưa từng gặp anh ta trước đây.

Đột nhiên, Duncan kéo Madelyne vào người mình. Họ đứng quá gần ngọn lửa, Madelyne quên bém vị linh mục và lo lắng cái váy sẽ bắt lửa. Khi nàng cố dịch chuyển ra xa, Duncan lại siết chặt nàng. Cánh tay hắn quàng qua vai nàng, níu chặt nàng vào hắn. Kỳ lạ, nhưng sau một lúc, sự gần gũi giúp nàng bình tĩnh, nàng có thể đan tay vào nhau và lấy lại vẻ thản nhiên.

Vì linh mục có vẻ lo lắng. Anh ta không phải là người ưa nhìn, vì khuôn mặt rõ có vài vết sẹo. Trông anh ta cũng không gọn gàng.

Gilard xông vào phòng, vẻ mặt như thể đã sẵn sàng cho một cuộc chiến. Anh ta và Edmond đột ngột hoán đổi tâm tính cho nhau. Edmond giờ đang mỉm cười trong khi Gilard cau có.

“Duncan, em sẽ là người kết hôn với tiểu thư Madelyne. Em rất sung sướng được thực hiện hy sinh này”, Gilard thẳng thừng. Mặt bở bưng, anh ta cố tình sử dụng từ “hy sinh” để Duncan không biết được tình cảm sâu nặng của mình dành cho Madelyne. “Cô ấy đã cứu mạng em”, anh ta thêm vào khi Duncan không lập tức trả lời.

Duncan biết chính xác những gì đang diễn ra trong đầu Gilard. Tâm trí em trai hắn trong như nước vậy. Gilard nghĩ mình yêu Madelyne. “Đừng tranh cãi với anh, Gilard. Anh đã quyết định và em sẽ phải tôn trọng nó. Hiểu không, em trai?”

Giọng Duncan dịu dàng nhưng đầy đe dọa, và Gilard, sau khi bật ra một hơi dài và lớn, chậm chậm lắc đầu. “Em sẽ thách đấu anh.”

“Kết hôn?” Madelyne thì thầm như thể đó là một từ báng bổ. Tiếp đến nàng hét lên. “Hy sinh?”

14. Chương 14

“Trao sự kính trọng cho người vợ, cũng như cho những người yếu hơn.”

Thánh Kinh Tân Ước, 1 Peter, 3:7

“Tôi không kết hôn với ai hết.” Madelyne hét lên thật to nhưng lời nói như bị bóp nghẹt. Nàng không thể làm gì vì cuối cùng cũng hiểu ý định của Duncan. Gilard có thể không phản đối quyết định đó nhưng nàng chắc chắn sẽ làm.

Dường như rất quyết tâm, hấn phớt lờ nỗ lực vùng vẫy của Madelyne và ra hiệu cho vị linh mục bắt đầu buổi lễ.

Cha Laurance quá bối rối thậm chí còn không nhớ phần lớn các câu nói nghi thức, Madelyne thì đang điên tiết nên không chú ý chút nào và đang bận quất tháo người đàn ông đang cố siết chặt mình đến chết này.

Khi nghe Duncan tuyên thệ lấy mình làm vợ, nàng lắc đầu. Rồi vị linh mục hỏi liệu nàng có đồng ý lấy Duncan làm chồng không, Madelyne trả lời ngay lập tức. “Không, tôi không lấy anh ta.”

Duncan không quan tâm câu trả lời của nàng. Hấn kẹp quá chặt, Madelyne nghĩ hấn đang cố đẩy hết xương của nàng ra ngoài.

Duncan tóm lấy tóc nàng, quấn nó ra sau cho đến khi nàng nhìn lên hấn. “Trả lời lại, Madelyne”, Duncan yêu cầu.

Ánh mắt hấn gần như khiến nàng phải thay đổi quyết tâm. “Thả tôi ra trước đã”, nàng yêu cầu.

Tin rằng Madelyne sẽ nghe lời nên Duncan thả ra nhưng tay lại đặt lên vai nàng. “Hỏi lại cô ấy đi”, hấn bảo vị linh mục đang kiệt sức.

Cha Laurence trông như sắp ngất xỉu. Anh ta lặp bập lại câu hỏi.

Madelyne không la lối phủ nhận hoặc chấp nhận mà cứ để họ đứng đó tới sáng luôn, nàng không quan tâm. Không ai có thể ép nàng vào cái trò đùa tai quái này được.

Nàng không trông chờ vào sự can thiệp của Gilard. Madelyne nghĩ anh ta trông như có ý định giết Duncan. Khi tay anh ta chạm lấy chuôi gươm và bước tới trước một bước đầy đe dọa, nàng thở gấp. Ôi Chúa lòng lành, anh ta sắp thách thức Duncan. “Tôi sẽ lấy anh, Duncan”, nàng buột miệng đồng ý rồi tiếp tục nhìn Gilard, thấy vẻ do dự trong mắt anh ta, và nàng nói thêm, “Tôi sẵn sàng cam kết bằng chính bản thân mình”.

Bàn tay Gilard rớt thông xuống hai bên hông. Madelyne sụp vai nhẹ nhõm.

Adela đi đến đứng giữa Edmond và Gilard rồi mỉm cười với Madelyne. Edmond cũng cười toe toét. Madelyne muốn thét vào mặt họ nhưng không dám vì nét mặt như điên lên của Gilard.

Vị linh mục gấp rút làm cho xong phần còn lại của buổi lễ. Sau khi đưa ra lời ban phúc vụng về, anh ta ngần ngại cáo lui và vội vã lao ra khỏi phòng. Mặt anh ta tái nhợt. Người đàn ông này rõ ràng là sợ Duncan chết khiếp. Nàng có thể hiểu rõ cảm giác đó.

Duncan cuối cùng cũng thả Madelyne ra. Rồi nàng đi vòng qua hấn. “Lễ cưới này là một trò đùa quái gở”, nàng thì thầm để Gilard không thể nghe thấy. “Thậm chí linh mục còn không chúc phúc lành thích hợp cho chúng ta nữa.”

Duncan mỉm cười với nàng. “Anh bảo với tôi rằng anh chưa bao giờ phạm sai lầm, Duncan. Lần này thì chắc chắn là anh phạm sai lầm to rồi. Giờ thì anh đã hủy hoại cuộc đời tôi. Vì mục đích gì chứ? Sự báo thù của anh đối với anh trai tôi là vĩnh viễn, phải không?”

“Madelyne, lễ cưới này là thật. Đi lên phòng ta và đợi ta ở đó, vợ. Ta sẽ đến với em sớm thôi.”

Hắn cố tình nhấn mạnh từ vợ. Madelyne kinh ngạc nhìn hắn. Có tia sáng ấm áp lóe lên trong mắt hắn. Phòng của hắn ư?

Madelyne nhảy dựng lên khi Adela chạm vào vai nàng và cố nói với nàng rằng mọi việc sẽ ổn cả. Cậu nói dễ quá nhỉ, vì cậu có bị trói chung với một con sói đầu cơ chứ, Madelyne nghĩ thầm.

Nàng phải tránh xa tất cả người nhà Wexton. Có quá nhiều thứ phải xem xét một cách toàn diện. Madelyne khẽ nhắc váy lên và từ từ đi ra khỏi phòng.

Bàn tay Edmond đặt lên cánh tay Madelyne, chặn lại khi nàng ra tới lối vào. “Chào mừng cô đến với gia đình chúng tôi”, anh ta nói.

Anh ta thực sự có ý như thế nhưng chính điều đó lại làm Madelyne tức điên lên như nụ cười khùng khiếp của anh ta. Nàng muốn anh ta quắc mắt cáu kính với mình hơn. “Đừng có cười kiểu đó với tôi, Edmond, không thì tôi sẽ đánh anh đấy. Thử xem tôi có dám đánh anh không.”

Sự ngạc nhiên của anh ta khiến nàng hài lòng “Tôi nhớ hình như cô đe dọa đánh tôi vì lý do ngược lại cơ mà Madelyne.”

Nàng hoàn toàn không biết anh ta đang nói về chuyện gì hoặc giả không quá quan tâm vì tâm trí đang chất đầy những vấn đề quan trọng hơn nhiều. Madelyne kéo tay ra khỏi Edmond, lẩm bẩm nói với bản thân rằng nàng hy vọng anh ta sẽ mắc nghẹn trong bữa tối, rồi rời khỏi phòng.

Gilard cố đuổi theo Madelyne nhưng bị Edmond tóm lại. “Giờ cô ấy là vợ của anh trai em rồi, Gilard. Hãy tôn trọng điều đó.” Edmond giữ giọng thật nhỏ để Duncan không thể nghe được. Anh trai đứng quay lưng lại với họ và chăm chú nhìn ngọn lửa.

“Em sẽ làm cho cô ấy hạnh phúc, Edmond. Có quá nhiều đau khổ trong đời cô ấy rồi. Cô ấy xứng đáng được hạnh phúc.”

“Em mù à, em trai? Em không thấy cách Madelyne nhìn Duncan và ánh mắt anh ấy dành cho cô ấy sao? Họ quan tâm lẫn nhau.”

“Anh nhầm rồi”, Gilard phản bác. “Cô ấy ghét Duncan.”

“Madelyne không ghét ai cả. Cô ấy không có khả năng đó.” Edmond mỉm cười với em trai. “Em chỉ không muốn thừa nhận sự thật thôi. Em nghĩ tại sao anh lại quá tức giận với Madelyne? Quỷ tha ma bắt, anh có thể thấy sự cuốn hút của cô ấy ngay từ đầu. Tại sao à, Duncan không rời cô ấy lấy nửa bước khi cô ấy bị ốm.”

“Đó chẳng qua là vì anh ấy cảm thấy phải có trách nhiệm với cô ấy”, Gilard vẫn cố cãi.

Người em út cố gắng đến tuyệt vọng để kìm giữ cơn giận của mình, nhưng lý lẽ Edmond đưa ra lại có vẻ hợp lý.

“Duncan lấy Madelyne vì anh ấy muốn vậy. Em biết đấy, Gilard, anh trai chúng ta kết hôn vì tình yêu là quá rõ ràng. Với những gì đã xảy ra trong quá khứ thì điều đó quả là khác thường. Anh ấy không lấy bất kỳ mảnh đất nào, chỉ có sự sùng ái của Đức vua thôi.”

“Anh ấy không yêu Madelyne”, Gilard lầu bàu.

“Có chứ, anh ấy có yêu”, Edmond phủ nhận lời nói của em trai. “Anh ấy chỉ chưa nhận ra thôi.”

Duncan không để ý đến hai em trai, chỉ tập trung xem xét những kế hoạch vào ngày mai. Gã đưa tin đã bóng gió sẽ tấn công lúc bình minh nếu Madelyne không được giao trả. Duncan biết đó chỉ là lời lừa gạt. Hắn khá thất vọng. Phải, hắn đang khao khát một trận chiến khác với bất kỳ ai liên minh với Louddon. Tuy nhiên, cái đám đầu óc dần dộn đang chết rét bên ngoài pháo đài không ngu đến mức thách thức đối thủ của thủ lĩnh của chúng. Chúng ít người hơn, kỹ năng chiến đấu kém hơn. Louddon gửi chúng đến chỉ để gã đứng trước mặt Đức vua và cho ngài thấy gã có thể đưa em gái mình về mà không cần nhờ đến Đức vua.

Hài lòng với kết luận của mình, Duncan quàng vắn đề đó qua một bên và suy nghĩ đến cuộc sống mới của mình. Mất bao lâu để nàng chấp nhận hắn là chồng? Không có sự khác biệt nào với hắn trong việc mất bao nhiêu thời gian, hắn tự nhủ nhưng nàng sớm chấp nhận cuộc sống mới thì sẽ thanh thản hơn.

Hắn cảm thấy vinh dự được bao bọc nàng. Nàng trao cho hắn sự can đảm và lòng tin của mình. Hắn không thể quay lưng lại với nàng được. Đúng vậy, ý thức trách nhiệm đã đẩy hắn tới quyết định nhanh chóng. Trao nàng lại cho Louddon giống như đưa một đứa trẻ vào lồng để chiến đấu một mình với con sư tử.

“Chết tiệt”, hắn lầu bầu. Hắn đã biết từ lúc bắt đầu khi lần đầu tiên chạm vào nàng, hắn sẽ không bao giờ để nàng ra đi. “Cô ấy đang làm mình phát khùng”, hắn nói, chẳng quan tâm xem có ai nghe thấy không.

Nàng khiến hắn vui vẻ và hài lòng. Hắn không nhận ra cuộc sống của mình cũng nhắc đến mức nào cho đến khi Madelyne bắt đầu bước vào. Nàng có thể khiến hắn phản ứng chỉ bằng một ánh mắt ngây thơ. Khi không nghĩ về việc bóp cổ nàng thì hắn bị ám ảnh phải hôn nàng. Chuyện Louddon là anh trai nàng chẳng thành vấn đề. Madelyne không có tâm hồn đen tối như gã, nàng được ban tặng một trái tim trong sáng và khả năng yêu thương có thể lay chuyển được niềm tin của Duncan.

Duncan mỉm cười, tự hỏi sẽ tìm thấy Madelyne trong trạng thái như thế nào trên đường đi lên tháp. Nàng sẽ vô cùng khiếp sợ hay sẽ lại trao cho hắn vẻ mặt bình thản như thường? Cô vợ mới của hắn sẽ là một con mèo con hay một con cọp cái đây?

Hắn rời khỏi đại sảnh và đi tìm Anthony. Sau khi nghe lời chúc mừng của thuộc hạ trung thành về cuộc hôn nhân mới mẻ, hắn yêu cầu Anthony tăng cường canh gác buổi đêm.

Kế tiếp là buổi bơi đêm trong hồ. Duncan nấn ná để Madelyne có thêm thời gian chuẩn bị tinh thần. Đã hơn một giờ đồng hồ kể từ lúc Madelyne dùng bữa xong.

Duncan quyết định như vậy là đủ. Hắn bước hai bậc mỗi bước. Sẽ không dễ dàng thuyết phục Madelyne lên giường với hắn. Tuy vậy, hắn sẽ không ép buộc, dù cho nàng cố thử thách lòng kiên nhẫn của hắn. Chắc chắn là mất thời gian nhưng nàng sẽ sẵn lòng dâng hiến cho hắn.

Lời hứa kiểm soát tính nóng nảy có phần căng ra khi hắn đến phòng và thấy nó trống không. Duncan thở ra bực bội và lập tức lên phòng trên đỉnh tháp.

Nàng thực sự nghĩ có thể trốn được hắn sao? Hắn cảm thấy thích thú và mỉm cười. Tuy nhiên nụ cười của hắn nhạt dần khi mở cánh cửa và nhận thấy nó đã được chặn lại từ bên trong.

Madelyne vẫn còn lo lắng. Nàng trở lại phòng và gần như chìm trong trạng thái kích động rồi buộc bản thân phải chờ đợi đến lúc bồn tắm đầy nước nóng. Maude bắt đầu nhiệm vụ. Madelyne cố tán thưởng nhưng những người hầu bưng nước lên cho nàng mất thời gian gần như gấp đôi bình thường, khiến nàng phát ốm vì sợ rằng Duncan có thể tìm thấy trước khi nàng có thể nhốt hắn ở bên ngoài.

Thanh gỗ nhét dưới gầm giường giờ đã ở ngay đây. Ngay khi đẩy khúc gỗ nặng nề đó trượt qua những vòng kim loại chốt cửa, nàng thở phào nhẹ nhõm.

Những thớ thịt trên vai căng ra. Nàng thấy căng thẳng và dù cố đến thế nào thì cũng không thể tìm ra bất kỳ lý do nào. Phải chăng Duncan lấy nàng chỉ để chọc tức Louddon? Còn tiểu thư Eleanor thì sao?

Madelyne ngâm mình trong nước nóng lâu hơn thường lệ. Do đã gội đầu đêm hôm trước nên nàng cố định chúng lên đỉnh đầu bằng một dây ruy băng. Nhưng phần lớn các lọn tóc vẫn rũ xuống vai trước khi tắm xong.

Thề có Chúa, nàng không cảm thấy bình tĩnh thêm chút nào sau khi tắm. Tâm trí đang lo lắng, nàng muốn hét lên giận dữ, nhưng cũng muốn khóc vì bị bề mặt. Lý do duy nhất nàng không làm thế là vì không thể quyết định chọn điều nào.

Nàng nghe tiếng bước chân Duncan đến gần cùng lúc bước ra khỏi bồn tắm. Bàn tay run rẩy bầy khi chạm vào chiếc áo choàng ngủ, nhưng đó là vì không khí trong phòng quá lạnh Madelyne tự nhủ.

Bước chân dừng lại, Duncan ở ngay ngoài cửa. Madelyne sợ hãi, xấu hổ vì mình đã hành động như một kẻ hèn nhát khi chạy tới góc xa nhất của căn phòng và đứng đó run rẩy như một đứa trẻ. Nàng điên cuồng cọt

lấy đai áo choàng dù biết Duncan không thể nhìn xuyên qua cánh cửa gỗ được, và vì Chúa, không có nỗ lực nào của nàng được đáp đền cả.

“Madelyne, tránh xa cánh cửa ra.”

Giọng hần quá nhẹ nhàng. Điều đó khiến nàng ngạc nhiên. Madelyne nhú mày, chờ lời đe dọa từ hần. Và tại sao hần không muốn nàng đứng cạnh cánh cửa?

Câu trả lời đã đến. Một tiếng động vang lên, nàng nhảy lùi lại, va đầu vào bức tường đá. Madelyne rên rỉ khi thanh gỗ gãy ra như một cành cây, và nàng sẽ làm dấu thánh nếu đôi tay đã xong nhiệm vụ thất áo choàng.

Cánh cửa bị vỡ ra thành từng mảnh, với những đường nứt nhỏ chạy lung tung, Duncan dễ dàng xé nó ra bằng tay không.

Ý định của hần là kéo Madelyne xuống phòng hần nhưng khi thấy nàng co rúm người trong góc phòng trái tim hần dịu lại. Duncan cũng cân nhắc việc nàng sẽ nhảy ra ngoài cửa sổ trước khi hần có thể tới được chỗ nàng. Trông Madelyne rất khiếp đảm, hần nàng dám làm vậy lắm.

Hần không muốn làm nàng sợ. Duncan cố tình thở dài, thật dài rồi bình thần tựa lưng vào khung cửa. Hần mỉm cười, chờ nàng lấy lại kiểm soát.

Hần sẽ dùng lý lẽ và những lời dịu dàng để nàng đến với mình. “Anh có thể gõ cửa, Duncan.” Sự thay đổi của Madelyne diễn ra nhanh đến đáng kinh ngạc. Nàng không còn co rúm người trong góc phòng nữa mà đứng đó, cau mày như bảo hần rằng nàng sẽ không nhảy ra ngoài cửa sổ. Tuy nhiên nàng có thể đang suy nghĩ làm sao để tống hần ra ngoài.

Hần cố không phá ra cười, nhận ra sự kiêu hãnh của nàng đều rất quan trọng với cả hai. Chết tiệt, hần không thích nàng co rúm người tránh xa hần. “Và em sẽ mở cửa cho ta chứ, vợ?”, hần dịu dàng dỗ dành.

“Đừng gọi tôi là vợ anh, Duncan. Tôi đã bị buộc phải nói lời thề đó. Giờ thì xem anh đã làm gì với cánh cửa của tôi đi. Tôi sẽ phải ngủ với một bản vẽ cánh cửa bay vòng vòng quanh đầu, nhờ anh cả đấy.”

“À, vậy là em sẽ mở cửa cho ta?” Duncan toét miệng cười trước cơn giận của nàng. Edmond đã đúng, Madelyne là một cô nàng hống hách. Cánh cửa của nàng, thấy không, là một minh chứng rõ ràng rành.

Nàng là một hình ảnh cực kỳ đáng yêu. Mái tóc xõa xuống vai. Ánh lửa trong lò sưởi hắt lên màu tóc đỏ rực trải dài trên những nếp quần. Tay chống hông, lưng thẳng như cây giáo, và vạt áo choàng hé mở gần đến tận eo, cho hần chiêm ngưỡng khe ngực tuyệt vời giữa đôi bầu ngực đầy đặn của nàng.

Hần tự hỏi không biết mất bao lâu trước khi Madelyne phát hiện ra sự hờ hênh của mình. Chiếc áo choàng rộng đang từ từ rơi lỏng. Duncan nhận ra nàng không mặc gì bên trong. Đầu gối nàng lộ ra. Cái cười toe toét của hần biến mất dần dần, đôi mắt sẫm lại. Và tất cả những gì hần có thể nghĩ trong đầu bây giờ là chạm vào nàng.

Có vấn đề gì xảy ra với hần vậy? Madelyne thắc mắc. Về mặt hần tối đen như cái áo của hần vậy, và trời ơi, nàng ước hần đừng quá đẹp trai như thế.

“Dĩ nhiên tôi sẽ không mở cửa, Duncan, nhưng lẽ ra anh nên gõ cửa chứ.” Nàng buột miệng lời tuyên bố lỗ bịch và cảm thấy mình như một con ngốc. Giá mà hần thôi nhìn nàng như thể hần muốn...

“Có phải em chưa bao giờ nói dối?” Duncan hỏi khi thấy nỗi sợ hãi quay trở lại trong mắt nàng.

Câu hỏi khiến nàng cảnh giác. Duncan từ từ bước vào trong phòng.

“Tôi luôn nói thật, dù nó đau đớn đến mức nào đi chăng nữa”, Madelyne trả lời. “Và giờ thì anh biết rõ rồi đấy.” Nàng trao cho hần cái nhìn bực tức và bước về phía hần để hần có thể nghe rõ lời quả trách tiếp theo. Madelyne quyết định thẳng thắn chỉ trích, và chắc chắn sẽ làm vậy nếu không quên mất cái áo choàng quá rộng và cái bồn tắm bằng gỗ nằm trên đường đi. Madelyne giẫm phải gấu áo, vấp ngón chân vào đáy bồn và sẽ rơi tòm vào bồn nước nếu Duncan không kịp tóm nàng lại.

Hần ôm ngang thắt lưng Madelyne khi nàng cúi xuống xoa xoa ngón chân cho bớt đau. “Mỗi lần ở gần anh là tôi lại bị thương.”

Nàng lẩm bẩm một mình nhưng Duncan nghe rõ hết và hấn phản đối tức thì. “Ta không bao giờ làm tổn hại em”, hấn nhấn mạnh.

“Được, anh đã đe dọa thế”, Madelyne đứng lên, nhận thấy cánh tay hấn vẫn vòng qua eo mình. “Thả tôi ra”, nàng yêu cầu.

“Ta sẽ vác em như bao lúa mì đến phòng ta hay em sẽ đi bên cạnh ta như một cô dâu mới nên làm?”, hấn hỏi dịu dàng nhưng hàm ý đe dọa.

Hấn chậm rãi ép nàng quay lại đối mặt với hấn.

Madelyne đang chăm chăm nhìn... ngực hấn. Duncan nhẹ nhàng nâng cằm nàng lên. “Sao anh không để tôi một mình?” Madelyne mở miệng, cuối cùng cũng chịu nhìn vào mắt hấn.

“Ta đã thử, Madelyne.”

Nàng nghĩ giọng hấn dịu dàng hơn trớn và nhẹ nhàng như cơn gió mùa hè.

Ngón tay cái của hấn từ tốn vuốt ve quanh cằm nàng. Làm sao những đụng chạm nhỏ như vậy lại có thể tác động khủng khiếp lên nàng thế này? “Anh đang cố bỏ bùa tôi”, Madelyne thầm thì nhưng không tránh né khi ngón tay hấn di chuyển lên hơn trớn bờ môi dưới nhạy cảm của nàng.

“Em mới là người bỏ bùa ta”, Duncan thừa nhận, giọng khàn đục. Tim nàng bắt đầu đập liên hồi. Madelyne không kịp thở. Lưỡi nàng chạm vào đầu ngón tay hấn. Đó là tất cả những gì nàng cho phép mình làm, một cơn chấn động nhẹ chạy thẳng xuống chân. Nàng đã bỏ bùa hấn? Suy nghĩ đó thú vị như những nụ hôn của hấn vậy. Nàng muốn hấn hôn mình. Chỉ một nụ hôn thôi, nàng tự nhủ, sau đó nàng sẽ yêu cầu hấn đi.

Duncan có vẻ hài lòng dù phải đứng ở đó suốt đêm. Madelyne lại cảm thấy nhanh chóng mất kiên nhẫn. Nàng đẩy tay hấn ra và nhón chân để đặt một nụ hôn trong sáng lên đường chẻ trên cằm hấn.

Khi thấy Duncan không phản ứng, nàng dạn dĩ hơn một chút và đặt tay lên vai hấn. Hấn đang nhìn xuống nàng và điều đó khiến mọi việc trở nên dễ dàng hơn, nhưng nàng ngần ngại khi cảm thấy thân hình cứng ngắc của hấn áp vào người. “Tôi sẽ hôn anh chúc ngủ ngon”, nàng giải thích, hầu như không nhận ra giọng của chính mình. “Tôi thích hôn anh, Duncan, nhưng đó là tất cả những gì tôi sẽ cho phép.”

Hấn không nhúc nhích. Madelyne thậm chí không thể cảm nhận được hơi thở của hấn. Nàng không biết thừa nhận của mình khiến hấn giận dữ hay vui lòng, cho đến lúc môi nàng chạm vào môi hấn. Rồi nàng biết hấn thích hôn nàng cũng nhiều gần bằng nàng vậy.

Madelyne thở ra mãn nguyện.

Duncan găm giữ nòn nóng.

Hấn không trao nàng lưỡi hấn đến khi nàng đòi hỏi và dùng lưỡi của chính mình để thúc hấn đáp lại. Sau đó hấn giành quyền kiểm soát, đẩy lưỡi vào sâu trong miệng nàng.

Madelyne không muốn dừng lại. Khi nhận ra điều đó, nàng rút ra.

Tay Duncan đặt trên hông nàng. Hấn để nàng rút lui, chờ đợi với sự tò mò kinh khủng xem nàng làm gì tiếp theo. Madelyne là người không thể đoán trước được.

Nàng không thể thôi nhìn lên hấn. Một màu đỏ bao phủ hai gò má, rõ ràng là nàng đang ngượng.

Duncan đột nhiên nhấc bổng Madelyne lên, mỉm cười vì nàng đang túm lại mép áo choàng bị tách ra ở đầu gối. Duncan suýt trêu rằng nàng không cần phải xấu hổ vì hấn đã chăm sóc khi nàng bị ốm. Nhưng Madelyne cứng đờ trong tay hấn và hấn quyết định không khơi lại chủ đề đó nữa.

Khi đã đi được nửa đường xuống bậc thang, Madelyne nhận ra mình chưa chuẩn bị trải qua một đêm với Duncan. “Tôi để áo ngủ trên gác rồi”, nàng lắp bắp. “Cái này là áo ngủ ban ngày nhưng nó quá rộng và...”

“Em sẽ không cần gì cả”, Duncan ngắt lời.

“Tôi sẽ cần”, Madelyne lầu bàu.

Duncan không đáp lại. Madelyne biết sẽ không thể tranh cãi khi cánh cửa phòng ngủ của Duncan đóng sầm lại. Đáng tiếc là cả hai đã ở trong phòng hắt.

Duncan đặt Madelyne xuống giường và quay ra cửa. Hắt đẩy thanh gỗ trượt qua các vòng kim loại chốt cửa rồi quay lại, bắt chéo tay trước ngực và mỉm cười với nàng.

Vết lõm hấp dẫn lại xuất hiện trên má hắt. Madelyne muốn gọi nó là lúm đồng tiền nhưng mô tả thế lại không phù hợp với một người đàn ông có thân hình và sức mạnh như hắt. Các chiến binh không có lúm đồng tiền.

Tâm trí nàng đang lan man. Dĩ nhiên, đó là lỗi của hắt. Tại sao ư, hắt chỉ đứng đó và chăm chú nhìn nàng. Madelyne cảm thấy mình giống như con chuột bé tẹo bị con sói đói dồn vào chân tường.

“Anh cố tình làm cho tôi sợ hãi?” Madelyne hỏi với giọng khiếp đảm.

Duncan lắc đầu. Hắt khiến nàng sợ hãi rồi nhận ra rằng nụ cười miễn cưỡng chẳng giúp hắt được tí nào. “Ta không muốn em sợ hãi.”

Hắt bước về phía nàng. “Ta thích em không sợ hãi, dù ta có thể hiểu lần đầu tiên sẽ đáng sợ như thế nào đối với một cô gái còn trong trắng.”

Nỗ lực xoa dịu nàng của hắt thất bại. Duncan kết luận như vậy khi Madelyne nhảy ra khỏi giường. “Lần đầu tiên? Duncan, anh sẽ không ngủ với tôi”, nàng hét lên.

“Ta sẽ làm thế”, hắt trả lời.

“Tôi buộc phải ngủ bên cạnh anh, nhưng đó là tất cả những gì sẽ xảy ra trong đêm nay!”

“Madelyne chúng ta đã kết hôn. Ngủ với vợ mình trong đêm tân hôn là chuyện bình thường.”

“Và ép một cô gái kết hôn cũng là chuyện bình thường ư?”

Hắt cố tình nhún vai. Trông nàng như sắp khóc. Duncan quyết định sẽ khiến nàng lại nổi giận. Hắt thích điều đó hơn là nước mắt. “Việc đó cần thiết.”

“Cần thiết ư? Ý anh là có lợi, phải không? Nói tôi biết Duncan. Nó cũng cần thiết khi anh ép buộc tôi đêm nay ư?”

Nàng không cho hắt thời gian để trả lời. “Anh thậm chí còn không thềm dành chút thời gian để giải thích các lý do của mình cho cuộc hôn nhân này. Đó là điều không thể tha thứ được.”

“Em thật sự mong ta giải thích hành động của mình đối với em ư?”, hắt gầm lên, gần như lập tức hối tiếc vì mất kiểm soát khi thấy Madelyne ngồi xuống mép giường, siết chặt tay vào nhau.

Duncan cố gắng làm nguôi cơn nóng giận của mình. Hắt đi đến đứng trước lò sưởi. Bằng một hành động chậm chạp cố ý, hắt bắt đầu mở sợi dây thắt nút nơi cổ áo và không rời mắt khỏi Madelyne, muốn nàng thấy những gì hắt làm.

Madelyne cố không nhìn hắt, nhưng vóc dáng hắt át hắt mọi thứ và nàng không thể lơ đi được. Làn da hắt sạm màu đồng thối bởi mặt trời, giờ đây như dát vàng bởi ánh sáng rực rỡ của ngọn lửa. Những cơ bắp rắn chắc nhấp nhô khi hắt cúi người cúi đôi ửng.

Thề có Chúa, nàng muốn chạm vào hắt. Đó là sự thừa nhận quá sức lồi cuồn, nàng lắc đầu. Chạm vào hắt, thật sự. Nàng muốn hắt rời khỏi căn phòng này. Nhưng đó không phải là sự thật, nàng nghĩ với một hơi thở dài.

“Anh nghĩ tôi là gái điếm”, Madelyne thành linh buột miệng. “Phải, sống cùng với một linh mục giả trang... anh đã nói thế, Duncan”, nàng nhắc. “Anh sẽ không muốn lên giường với gái điếm.”

Nàng cầu nguyện mình đã đúng.

Duncan mỉm cười bởi cách nàng gây ảnh hưởng đến hắt. “Gái điếm có những lợi thế nào đó hơn hắt các cô gái trong trắng thiếu kinh nghiệm, Madelyne. Dĩ nhiên em hiểu ý ta.”

Không, nàng chắc chắn không hiểu ý hắn, nhưng không thể nói cho hắn biết điều đó bây giờ, phải không? Sự lừa gạt của nàng đang vượt ngoài tầm kiểm soát.

“Họ không có những lợi thế nào đó đâu”, Madelyne lẩm bẩm.

“Không phải ý em là ‘chúng ta’ đấy chứ?”

Madelyne chịu thua. Nàng không phải gái điểm và biết hắn cũng rõ điều đó.

Khi thấy Madelyne không trả lời, Duncan kết luận nàng sẽ buộc phải nói dối nếu tiếp tục. “Gái điểm biết những cách làm thỏa mãn đàn ông, Madelyne.”

“Tôi không phải là gái điểm và anh biết điều đó.” Duncan mỉm cười.Ồ, sự trung thực của nàng làm hắn hài lòng làm sao. Hắn chắc chắn có thể đặt cược mạng sống của mình vào việc Madelyne sẽ không bao giờ nói dối hắn.

Duncan cởi bỏ nốt phần trang phục còn lại và đi đến phía bên kia giường. Lưng Madelyne đối diện với hắn. Hắn thấy vai nàng cứng đờ khi hắn lật tấm chăn và lên giường. Hắn quay người thổi tắt ngọn nến, rồi ngáp lớn. Nếu nhìn hắn lúc này, nàng sẽ biết cái ngáp là sự giả dối rành rành. Sự khuấy động của hắn là hiển nhiên, thậm chí với ai đó ngây thơ như cô vợ bất kham của hắn. Sẽ là một đêm dài lắm đây. “Madelyne.”

Nàng ghét cái cách hắn gọi tên nàng khi hắn bực mình. Duncan luôn kéo dài âm cuối cùng đến khi tên nàng nghe như thể thật sự là Lane. “Tên tôi không phải Lane”, nàng lầu bàu.

“Lên giường đi.”

“Tôi không mệt.” Một câu nói ngốc nghếch, nhưng Madelyne đang khiếp đảm đến mức không thể nghĩ ra câu nào thông minh hơn được. Lẽ ra nàng nên lắng nghe các câu chuyện của Marta nhiều hơn. Giờ thì đã quá trễ rồi. Ôi, Chúa ơi, nàng nghĩ mình sẽ nôn ngay bây giờ. Và đó sẽ là chuyện bẽ mặt - mất hết bữa tối ngay trước mặt hắn. Suy nghĩ đó khiến dạ dày nàng quặn thắt, càng gia tăng thêm nỗi lo lắng vốn thường trực trong nàng. “Tôi không biết phải làm gì.”

Lời thì thầm đau khổ xé toạc tim Duncan. “Madelyne, em có nhớ cái đêm đầu tiên chúng ta ngủ cùng nhau trong lều của ta không?” Duncan hỏi.

Giọng hắn khàn khàn dịu dàng. Madelyne nghĩ hắn có thể đang cố làm mình bình tĩnh.

“Ta hứa với em đêm đó ta không ép buộc em. Và ta đã lần nào không giữ lời hứa với em về chuyện gì chưa?”

“Làm sao tôi biết được?” Madelyne xoay người lại “Anh chưa bao giờ hứa với tôi chuyện gì hết.” Nàng quay người để xem liệu hắn có tóm lấy mình không và đó là một sai lầm bởi vì Duncan không thêm kéo tấm chăn lên che phủ người hắn. Hắn đang ở trần như một con sói. Madelyne túm lấy cái chăn và ném nó vào người hắn. “Che người lại, Duncan. Thật không đáng hoàng khi để tôi thấy... chân anh.”

Nàng lại đỏ mặt. Duncan không biết mình có thể tiếp tục giữ vẻ ngoài lạnh nhạt như thế này bao lâu nữa. “Ta muốn em, Madelyne, nhưng ta muốn em sẵn lòng. Ta sẽ có sự cầu xin của em dù cho có phải mất cả đêm đi nữa.”

“Tôi sẽ không cầu xin.”

“Em sẽ làm thế.”

Madelyne nhìn chằm chằm vào mắt Duncan, cô tìm hiểu xem hắn có lừa mình hay không, vẻ mặt hắn chẳng cho nàng biết điều gì. Nàng cắn môi dưới lo lắng. “Anh hứa với tôi ư?”, cuối cùng nàng lên tiếng hỏi. “Anh thật sự sẽ không ép buộc tôi?”

Duncan để nàng thấy vẻ bực tức của mình dù vẫn gặt đầu. Hắn quyết định rằng ngày mai sẽ yêu cầu nàng không được hỏi hắn với thái độ như vậy. Nhưng đêm nay, hắn cho phép nàng vượt quá giới hạn.

“Tôi tin anh”, nàng nói khẽ. “Điều này thật là lạ, nhưng tôi nghĩ mình luôn tin anh.”

“Ta biết.”

Nàng mỉm cười vì câu trả lời ngạo mạn của hắn rồi thở ra nhẹ nhõm và lại cảm thấy an toàn. “Vì anh không để tôi mang theo áo ngủ, tôi sẽ dùng một cái áo vải bông của anh vậy”, nàng nói.

Madelyne không đợi hắn cho phép. Nàng đến chỗ cái rương, mở nắp và lục lọi đến khi tìm thấy một cái áo của hắn. Nàng không biết Duncan có đang nhìn mình hay không, vì nàng vẫn quay lưng lại với hắn khi cởi áo choàng ra và mặc áo vải bông vào.

Cái áo dài tới tận đầu gối. Nàng vội vàng chui vào trong chăn. Và chắc chắn đó là lý do Madelyne vô tình va đầu vào cằm Duncan.

Nàng bình thần chỉnh lại tấm chăn. Madelyne nghĩ thật không đúng đắn khi chạm vào hắn, nhưng nàng muốn nhích lại gần hơn để lấy thêm một ít hơi ấm từ hắn. Cuối cùng nàng cũng nằm yên và thở dài. Nàng đã hy vọng Duncan sẽ phát chán vì chuyển động của mình. Thật ra thì nàng muốn hắn tóm lấy nàng và kéo nàng vào người hắn. Chứa mới biết là nàng đã quen bị tóm lấy và ôm siết quanh người. Nếu được như thế thì thật là thích. Nàng luôn rúc vào hắn, cảm nhận được sự ấm áp và an toàn. Và gần như là được yêu thương. Đó là một suy nghĩ kỳ quặc, thế đấy, nhưng dù sao nàng cũng vẫn cho phép mình giả vờ như vậy. Giả vờ không phải là tội lỗi, đúng không?

Duncan không biết điều gì đang diễn ra trong đầu Madelyne. Mất nhiều thời gian hơn dự tính để đưa nàng lên giường. Buổi bơi đêm của hắn trong cái hồ lạnh băng là nỗ lực không đáng kể so với thử thách hắn đang phải trải qua hiện nay. Tuy nhiên phần thưởng lại rất đáng giá. Với suy nghĩ như vậy, Duncan trở mình sang bên. Gác đầu lên khuỷu tay, hắn nhìn xuống cô vợ bé nhỏ của mình và ngạc nhiên khi thấy nàng đang nhìn hắn, vì hắn thật sự cho rằng nàng đang trốn dưới chăn. “Ngủ ngon, Duncan”, nàng thì thầm và tặng hắn một nụ cười. Duncan muốn nhiều hơn, nhiều hơn nữa. “Hôn ta chúc ngủ ngon, vợ.”

Giọng hắn đầy vẻ ngạo mạn nhưng Madelyne không khó chịu. Nàng chỉ nhú mày lại. “Tôi đã hôn anh chúc ngủ ngon rồi mà”, nàng dịu dàng nhắc nhở hắn. “Chẳng lẽ nó bình thường đến mức anh đã quên mất à?”

Nàng cắn câu rồi sao? Duncan quyết định đúng là vậy, và có lẽ vì nàng cảm thấy quá an toàn. Cả thắng lợi nữa. À, nàng tin hắn, và trong lúc hắn hài lòng tận hưởng sự thật đó, chỗ thắt lưng hắn nhói lên mạnh mẽ, cắt đứt sự tập trung. Hắn không rời mắt khỏi miệng nàng, bất lực không thể ngăn mình lại, hắn từ từ cúi xuống, đặt lên miệng nàng. Tay hắn ôm quanh eo nàng, ngăn chặn phản ứng nếu nàng cố thoát ra. Hắn tự nhủ sẽ không ép buộc nụ hôn này, chỉ giữ nàng cạnh hắn đến khi có thể tìm ra cách tranh luận.

Miệng hắn chạm vào miệng nàng với ý định làm tan biến bất kỳ sự chống cự nào. Lưỡi hắn đẩy vào miệng nàng đói khát, gần như là thô bạo trong việc tìm kiếm mối tương giao. Hắn muốn nàng thỏa mãn, biết mình đã thành công khi lưỡi nàng chạm vào lưỡi hắn và đôi bàn tay nàng khum lấy hai bên má hắn.

Duncan bắt lấy tiếng thở dài của Madelyne khi hôn nàng sâu hơn. Tay hắn mơn trớn cổ nàng, ngón tay cái xoa tròn trên mạch đập cuồng loạn mà hắn cảm nhận được.

Madelyne muốn gần hơn nữa với hơi ấm của hắn. Hôn hắn thật tuyệt vời. Nàng trượt tay quanh cổ hắn, và khi hài lòng với sự xâm lược của nàng, hắn bật rên gầm gừ, còn nàng thì mỉm cười.

Hắn nhắc đầu lên nhìn nàng. Trông nàng hoàn toàn mãn nguyện. Môi nàng ướt rượt và sưng phồng còn ánh mắt lấp lánh sưởi ấm trái tim hắn. Hắn thấy mình mỉm cười mà không thể giải thích được tại sao. Những ngón tay nàng dịu dàng vuốt ve gáy hắn, hắn không thể kháng cự và lại hôn nàng. Hắn dễ dàng dùng răng ngậm lấy môi dưới của nàng, kéo mạnh nàng đến với mình. Nàng bật cười thích thú. Hắn rên rỉ, đau khổ.

Nụ hôn trở nên dữ dội và nóng bỏng. Hắn đưa cả hai tay lên giữ lấy mặt nàng, khi nàng bắt đầu hưởng ứng, hắn để nàng cảm nhận sự khao khát đang bùng nổ bên trong hắn.

Madelyne rên lên và nhích lại gần hơn, đến khi chân nàng cọ xát vào những sợi lông quăn trên chân hắn.

Duncan chặn nàng cử động bằng cách giữ chặt chân nàng giữa hai bắp đùi nặng nề của mình. Miệng hắn không hề rời khỏi miệng nàng. Hắn say sưa bên trong nàng, dùng lưỡi tước đoạt vị ngọt ngào nàng sẵn lòng trao cho hắn.

Hắn muốn nàng nhiều hơn nữa. Nụ hôn trở nên cuồng nhiệt, hoang dại và đói khát. Bàn tay giờ cũng vô kỷ luật như miệng hắn, chế ngự và thích thú khi trượt từ vai ra sống lưng nàng. Madelyne rùng mình mê

man, dường như không thể nghĩ được gì, cảm thấy mình như đang mất kiểm soát và không thể tự cứu mình được. Tâm trí nàng đang bị thống trị bởi những cảm xúc gợi tình mới mẻ tuôn trào.

Madelyne oằn người trong vòng tay hắn. Nàng bị kéo vào hơi nóng kỳ lạ đến khi cảm thấy hắn cứng lên mạnh mẽ thúc vào đỉnh đùi nàng. Nàng thốt ra một tiếng rên và cổ bứt ra, nhưng nụ hôn nóng bỏng của Duncan đẩy lùi tất cả nỗi sợ hãi của nàng. Trạng thái bồng bồng cả người này thật không thể tin nổi. Lý trí nổi loạn chống lại sự thân mật nhưng cơ thể nàng biết cách hưởng ứng. Bản năng thúc đẩy nàng bắt lấy hắn và giữ hắn ở đó, đùi nàng ôm lấy hắn. Nàng để cho hơi nóng thâm nhập, nhưng khi Duncan bắt đầu cử động hông và áp sát vào thì nàng cố ngăn hắn lại. Nàng đẩy tay vào đùi hắn và nghĩ sẽ làm cho hắn dừng lại nhưng hắn càng chuyển động thì sự đấu tranh của nàng càng yếu đi. Sự tiếp xúc đó thổi bùng lên khát khao sâu thẳm bên trong, và chẳng bao lâu sau nàng đã thật sự bám chặt lấy hắn, móng tay bám sâu vào lưng để giữ hắn vừa vặn áp vào mình.

Duncan nhận ra nàng sợ hãi bởi lòng ham muốn mãnh liệt, nhưng hắn quyết tâm khiến nàng đáp lại với niềm đam mê như thế. Hắn ôm lấy hông nàng khá thô bạo, nâng lên và kéo nàng vào mình, để nàng cảm nhận tất cả. Âm thanh trầm đục kêu gọi phát ra từ ngực hắn, một âm thanh gợi tình nguyên thủy và kỳ diệu như các bài hát của các nàng tiên cá kêu gọi Madelyne, thôi miên nàng. Nàng không thể kháng cự và nồng nhiệt hôn hắn một cách phóng túng. Sự hưởng ứng tự do của Madelyne gần như khiến Duncan mất tỉnh táo. Môi hắn bắt đầu thả lỏng những cái hôn nóng rực xuống cổ nàng. Hắn cố lấy lại tự chủ nhưng nỗ lực đó khiến hắn phải trả giá. Nó trở thành cơn đau nhức kinh khủng và hắn chẳng muốn gì khác hơn là đi vào trong nàng, hoàn toàn lấp đầy cơ thể và tâm hồn nàng. Hắn không thể, dĩ nhiên, vẫn còn quá sớm. Duncan tự bảo mình chậm lại, cho nàng thêm chút thời gian, nhưng miệng và tay hắn không chịu nghe theo mệnh lệnh của lý trí. Chúa ơi, hắn không thể ngừng chạm vào nàng. Mùi hương từ nàng khiến hắn phát điên, Duncan chưa bao giờ trải qua cơn đam mê nào tràn ngập như vậy. Biết rằng sẽ còn nhiều điều hơn nữa làm hắn muốn nổ tung.

Madelyne biết mình nên ngăn các đặc quyền của hắn đối với cơ thể nàng lại. Nàng đang dính chặt vào Duncan, vòng tay ôm siết thắt lưng hắn. Nàng hít thật sâu, tuyệt vọng kiểm soát bản thân. Đó là một công việc bất khả thi, Duncan đang trêu chọc cổ nàng bằng miệng và lưỡi hắn, và thì thầm vào tai nàng những từ ngữ táo bạo, kêu gọi đến mức không thể nhắc lại, nàng không thể nghĩ gì cả.

Hắn nói nàng xinh đẹp, cho nàng biết những điều gợi tình hắn muốn làm. Hắn nói nàng khiến hắn điên lên vì ham muốn, từ cái cách tay hắn run lên khi đẩy mớ tóc đang lòa xòa trên mặt nàng và hôn lên trán nàng thì nàng biết là hắn có ý thực hiện những điều vừa nói. Hắn có thể dễ dàng bỏ gậy bất cứ sự chống đối nào từ nàng. Nhưng sức mạnh của hắn giờ không làm nàng sợ hãi. Tất cả những gì nàng phải làm là bảo hắn dừng lại. Hắn sẽ không ép buộc nàng. Duncan luôn kiềm chế được sức mạnh khi ở cùng nàng, bất cứ khi nào chạm vào nàng, hắn dùng một phương pháp tuyệt vời để thắng nàng. Đúng thế hắn tán tỉnh nàng bằng những vuốt ve dịu dàng và lời hứa âu yếm bị cấm đoán.

Nếu tìm được sức mạnh để tạo ra khoảng cách nho nhỏ giữa hai người, có lẽ nàng sẽ suy nghĩ được trở lại. Với ý định đó trong đầu, nàng lặn người xa khỏi hắn.

Duncan theo ngay sau. Nàng nhận ra cái chặn đã biến mất. Bây giờ hắn hoàn toàn bao phủ lấy nàng. Đôi chân trần của họ quấn lấy nhau và chỉ có mỗi chiếc áo mỏng bảo vệ Madelyne trước hắn.

Rồi hắn cũng phá bỏ rào cản đó, từ tốn kéo nó qua ngực nàng. Hắn quyết định cởi cái áo ra trước khi nàng phản đối. Thực ra thì nàng có thể đã giúp hắn.

Tất cả những bận tâm về sự thận trọng tan biến khi ngực Duncan áp vào ngực nàng.

Thấm lòng dày chà xát vào đôi nhũ hoa khiến nàng rên lên sung sướng. Hơi thở hắn phả vào khiến nàng phấn khích nhiều như những cái vuốt ve từ hắn. Chúng mãnh liệt, không kiểm soát được và rời rạc giống như những cái vuốt ve của chính nàng vậy.

Duncan ngẩng đầu lên nhìn nàng. Đôi mắt Madelyne sẫm lại, mơ màng.

“Chàng thích hôn em phải không, Duncan?”

Hắn không hề chuẩn bị cho câu hỏi ấy và chỉ có thể trả lời khi lấy lại được giọng. “Phải, Madelyne, ta thích hôn em.” Rồi hắn cười. “Cũng nhiều như em thích hôn ta.”

“Em thích”, Madelyne thú nhận với giọng nhỏ xíu. Nàng rung mình vì thân nhiệt của cả hai, bối rối đưa đầu lưỡi lướt qua môi dưới của mình. Duncan ngấm nghĩa rồi rên rỉ và phải nhắm mắt lại một lúc trước khi nhìn nàng.

Nàng đang làm hắn phát điên lên. Công việc tán tỉnh này thật khó khăn. Hắn muốn nàng. Ngay bây giờ. Hắn biết nàng vẫn chưa sẵn sàng. Hắn phải tiếp tục chịu đựng sự thử thách này dù nó sẽ giết chết hắn. Hắn nghĩ điều đó rất có thể xảy ra.

Duncan hít sâu và đặt một cái hôn lên đầu chân mày cong cong của Madelyne. Hắn hôn xuống sống mũi, ngay giữa những nốt tàn nhang hấp dẫn, thứ mà hắn biết nàng sẽ phủ nhận là có tồn tại.

Madelyne nín thở, chờ hắn chạm tới miệng mình. Khi Duncan lơ đi và chuyển đến cổ nàng, nàng cố kéo hắn quay lại nơi nàng muốn. “Em muốn hôn chàng nữa, Duncan”, nàng thì thào và biết mình đang quá phóng túng. Phải, nàng đang chơi với ngọn lửa cấm. Nàng tự nhủ hành động quá bạo dạn như vậy là vì không được chuẩn bị trước. Không ai giảng giải cho nàng chuyện riêng tư giữa đàn ông và phụ nữ. Không ai cảnh báo nàng về niềm vui sướng dữ dội đó. Và niềm vui sướng đó chống lại khả năng tranh luận của nàng.

Madelyne bất ngờ nhận ra cuộc chiến quả thật là giả vờ. Nàng cố ép Duncan vào quyết định tránh xa mình. Rồi hắn phải một mình chịu trách nhiệm cho hành động đó. Nàng vẫn là người ngây thơ, bị mắc kẹt bởi niềm hoan lạc hắn áp lên mình.

Nàng thấy xấu hổ. Duncan không hề ép buộc nàng. “Em là kẻ hèn nhát”, nàng nói khẽ.

“Đừng sợ”, Duncan xoa dịu.

Madelyne cố giải thích để hắn biết nàng muốn hắn nhiều đến thế nào. Chỉ đêm nay thôi nàng muốn thuộc về hắn. Nàng không tin hắn có thể yêu mình, nhưng nàng muốn vờ như những lời hứa hắn trao cho mình là thật. Nếu Duncan cho nàng một phần bản thân hắn, nàng sẽ khiến bản thân tin như thế là đủ.

“Vòng tay ôm ta, Madelyne”, Duncan ra lệnh. Hắn đã lấy lại tự chủ, nhưng bàn tay vẫn nhẹ nhàng dạo chơi trên gò ngực mềm mại của nàng.

Rồi đôi bàn tay ấy úp lên bầu ngực đầy đặn. Madelyne ưỡn cong người, nghĩ đến niềm vui sướng hắn mang đến cho mình thật vô cùng ngọt ngào.

Duncan phớt lờ hơi thở hổn hển ngạc nhiên mà nàng tạo ra. Ngón tay cái hắn tán tỉnh đôi nhũ hoa của nàng. Khi chúng se cứng lại, hắn nhích xuống và ngậm lấy một bên. Lưỡi hắn tra tấn nàng. Hắn mút mạnh khiến nàng ham thích mãnh liệt. Nàng vận vẹo người và rên rỉ, đôi tay bám chặt vai hắn.

Bầu ngực nàng căng phồng khi hắn chấm dứt trò tra tấn. Duncan lại che phủ chúng bằng ngực hắn và cướp lấy miệng nàng trong một cái hôn dài, như thể đóng dấu lên nàng và khiến nàng muốn hơn nữa.

Hắn không thể đợi thêm được. Tận sâu trong tâm khảm hắn biết nàng vẫn chưa thể. Hắn nhấc đầu lên, thấy nước mắt đang phủ bóng mờ trong mắt nàng. “Em muốn ta dừng lại không?” Ngay khi lên tiếng hỏi, hắn cũng tự hỏi bản thân làm thế nào có thể thực hiện được kỳ công đó.

“Nói ta biết tại sao em khóc, Madelyne.” Ngón tay hắn bắt kịp giọt nước mắt đầu tiên lăn tròn khỏi mi mắt Madelyne.

Nàng không trả lời. Duncan gạt nhẹ tóc nàng, những bàn tay hắn luồn vào và xoắn lấy dải lụa mượt mà ấy. “Nói thật cho ta biết, vợ, đầy đủ vào. Ta có thể thấy đam mê trong mắt em. Ta ra lệnh cho em đấy, Madelyne.”

Yêu cầu của hắn cũng mạnh mẽ như nhu cầu của hắn vậy. Duncan cảm thấy được sức nóng bên trong Madelyne. Cơ thể nàng chuyển động không ngừng nghỉ bên dưới hắn.

“Nó là một sai lầm khi em muốn chàng, nhưng em muốn”, Madelyne thì thầm. “Em muốn chàng rất nhiều em khao khát chàng.”

“Giờ em là vợ ta, Madelyne”, Duncan cao giọng “Những gì chúng ta làm không hề sai trái.” Hắn cúi xuống và lại hôn nàng, một cái hôn nóng bỏng. Nàng đáp lại với đam mê như thế. Khi móng tay nàng ấn sâu vào bắp vai hắn, hắn đột ngột rút lui.

“Nói với ta em muốn ta ở trong em. Bây giờ. Nói đi, Madelyne.” Duncan chăm chú nhìn vào mắt nàng khi đùi hắn chậm rãi đẩy chân nàng mở rộng. Trước khi Madelyne hiểu ý định của hắn, bàn tay hắn trượt vào vùng Ioãn xoắn mềm mại bảo vệ phần nhạy cảm nhất của cơ thể nàng. Ngón tay hắn dịu dàng mơn trớn đến khi nàng ửng đỏ và trơn mượt vì ham muốn. Và lúc đó hắn vẫn nhìn nàng, thấy sự hưởng ứng nồng nhiệt của nàng.

Ngón tay hắn từ từ xâm nhập vào trong. Madelyne cong người đón nhận hắn, trao cho hắn quá nhiều hài lòng bởi chính phản ứng tự do của nàng, hắn nghĩ mình sắp chết. Nàng cực kỳ nóng bỏng. Và nơi nóng bỏng này thuộc về hắn.

“Ngừng cực hình này đi, Duncan. Đến với em.”

Hắn rên tên nàng ngay trước khi ngậm lấy miệng nàng. Từ từ hết sức có thể, hắn yên vị giữa cặp đùi mượt mà, nâng hông nàng lên và bắt đầu đi vào trong nàng. Madelyne vịn người kéo hắn về phía trước.

Duncan dừng lại khi cảm thấy chạm đến rào cản bảo vệ sự trong trắng của nàng. “Quầng chân quanh người ta.” Hắn khàn khàn hướng dẫn, mặt vùi vào cổ nàng. Khi hắn thấy nàng cử động tuân lời, hắn đẩy mạnh xuyên qua. Madelyne thét lên đau đớn và cố đẩy hắn ra. “Ồ thôi, dừng à. Cơ đau sẽ qua thôi, ta hứa đấy. Yên nào”, hắn thầm thì.

Duncan muốn đợi cơ thể nàng điều chỉnh với sự xâm nhập của hắn, nhưng cơn đau thắt giờ không thể chịu đựng nổi. Hắn không thể dừng lại. Hắn bắt đầu chuyển động, ban đầu chậm rãi, rồi nhịp độ tăng dần với nhu cầu mạnh mẽ. Bàn tay hắn len vào giữa, khuấy động nàng cao độ.

Cơn đau sớm bị lãng quên, Duncan lấp đầy hoàn toàn nàng. Madelyne chuyển động cùng hắn, uốn cong hông để đưa hắn vào trong sâu hơn và cảm nhận chồng mình mất tự chủ.

Sức mạnh nổ tung ra, bao bọc và xâm nhập. Nàng hân hoan trong miền cảm xúc, cho phép nơi mềm mại của mình thành vỏ bọc sức mạnh của hắn. Giờ họ là của nhau, người này thuộc về người kia, bao gồm cả thể xác, tâm trí và linh hồn.

Sự kiểm soát bỏ rơi nàng. Nàng cuồng nhiệt, tự do như cọp cái, vươn tới nơi mãn nguyện bí ẩn ngay bên ngoài vỏ bọc của mình. Nàng thả mình trôi đi trong cảm xúc, trao nộp bản thân cho chồng và người tình của mình. Và tất cả là vì hắn đã trao bản thân cho nàng.

Hắn rút vào tai nàng những từ ngữ bạo dạn, nhưng nàng không chú ý nên không thể hiểu nổi những gì hắn nói.

Nàng không thể suy nghĩ, chỉ cảm nhận sức mạnh rút ra rồi lại đi vào, đầy đòi hỏi.

Cực điểm hoan lạc nhấn chìm, nàng hét lên. Tên hắn. Nàng khiếp sợ, thấy mình yếu đuối và an toàn. Nàng đã được yêu thương.

Duncan trả lời với khoái cảm bùng nổ và gầm gừ khàn khàn. Hắn gọi tên, siết chặt lấy nàng như muốn hòa tan vào trong nàng. Rồi hắn đổ sụp xuống, thở dài tên nàng với sự thỏa mãn.

Cơ thể họ ướt đầm mồ hôi. Mùi hương nồng nàn của yêu thương bao quanh màn sương đam mê của họ. Madelyne chạm vào vai hắn bằng lưỡi, liếm vị mặn của cơ thể hắn.

Duncan không nghĩ mình có đủ sức để lặn người khỏi nàng. Hắn quyết định cứ ở đó, mãi mãi.

Hắn chưa bao giờ mãn nguyện như thế này. Khi trấn tĩnh lại, hắn tựa người lên khuỷu tay nhìn nàng. Madelyne đang nhắm mắt. Đôi má hồng lên. Nàng trở lại là cô mèo con rụt rè, Duncan mỉm cười kết luận. Chúa ơi, sao nàng có thể xấu hổ lúc này, sau cách vừa đáp ứng hắn. Duncan nghĩ mình sẽ phải mang mấy vết xước nàng tặng trên vai ít nhất một tuần.

“Ta có làm em đau không?”

“Có.” Nàng tỏ vẻ e thẹn.

“Rất nhiều?” Hắn có vẻ lo lắng.

“Rất ít.”

“Và ta có làm em hài lòng không, Madelyne?”

Madelyne dạn dĩ nhìn hắn. Nụ cười kiêu ngạo của hắn bắt mất hồn nàng. “Có”, nàng thừa nhận.

“Rất ít?”

Nàng lắc đầu, mỉm cười lại. Madelyne đột nhiên nhận ra hắn cần nghe nàng nói rằng hắn làm nàng hài lòng nhiều như nàng cần nghe hắn nói về sự mãn nguyện của hắn. “Rất nhiều, Duncan.”

Hắn gật đầu, hoàn toàn tự mãn. Dù hắn biết mình đã giúp nàng thỏa mãn nhưng sự mãn nguyện của hắn vẫn tăng cao vì tính thành thật của nàng. “Em là người phụ nữ nồng nhiệt đam mê, Madelyne. Không phải ngưỡng về điều đó.” Hắn hôn nàng thật lâu và mạnh. Khi nhìn nàng lần này, hắn hài lòng khi thấy vẻ e thẹn của nàng đã biến mất. Đôi mắt nàng xanh thăm thẳm. Ôi Chúa ơi, hắn có thể đánh mất mình trong nàng lần nữa.

Duncan đột ngột thấy yếu ớt. Hắn không thể lý giải được cảm giác ấy. Nó quá xa lạ đến nỗi không thể hiểu được. Nếu hắn không cảnh giác, Madelyne có thể biến hắn thành Samson[1]. Hắn nghĩ nàng lời cuốn hơn cả Delilah[2]. Đúng, nàng sẽ nắm giữ sức mạnh của hắn nếu hắn cho phép điều đó xảy ra.

[1] Samson là một dũng sĩ người Do Thái có sức mạnh vô địch trên thế gian do Thượng Đế trao tặng. Sức mạnh của Samson nằm trong mái tóc, nếu cắt tóc, Samson sẽ mất hết sức mạnh.

[2] Delilah là vợ của Samson.

Vừa cau mày, Duncan vừa lăn người nằm ngửa ra giường, siết chặt tay sau đầu, kẹp vài lọn tóc của Madelyne dưới khuỷu tay. Hắn lờ nàng đi, đắm đắm nhìn lên trần nhà trong khi nàng gắng sức kéo tóc ra.

Duncan đang tập trung suy nghĩ. Hắn đã bỏ qua sự thật quá lâu rồi. Lần duy nhất hắn trung thực với chính mình là khi chạm vào Madelyne. Rồi hắn không thể kiểm soát nổi mình dù có thử thể nào đi nữa. Nàng đã đến và trở thành một ý nghĩa lớn lao đối với hắn. Quyền lực vô hình của nàng phủ lên hắn, thật sự làm hắn lo lắng. Duncan không phải là người có thói quen lo lắng hoặc dễ dãi.

Madelyne kéo chân lên tới tận cằm. Định nghỉ ngơi nhưng liếc mắt sang và bắt gặp cái cau mày dữ tợn trên khuôn mặt chồng, nàng lập tức sợ hãi. Nàng có làm gì khiến hắn thất vọng không? Nàng biết mình có chút rụt rè và vụng về. “Chàng có hối tiếc không, Duncan?”, nàng ngập ngừng cất giọng hỏi.

“Không.”

Nàng không thể nhìn hắn. Madelyne nhắm mắt, sợ hãi và xấu hổ.

Hắn cúi kinh phủ nhận. Giọng cọc lốc và gay gắt. Madelyne cảm thấy bị tổn thương và bẽ mặt. Cảm giác ảm áp từ cuộc ân ái tan biến, thế vào đó là sự cô độc, tuyệt vọng và thất bại. Chúa ơi, nàng bắt đầu khóc nức nở.

Duncan không chú ý nhiều đến Madelyne, vì hắn vừa mới chấp nhận sự thật.

Hắn dao động. Người phụ nữ bất kính và không đoán được trước này - đang khóc to đến nỗi có thể đánh thức cả thần chết - đã tóm được trái tim hắn.

Hắn thốt nhiên thấy yếu đuối như chiến binh Achilles mà Madelyne đã kể cho hắn nghe. Phải, Achilles chắc chắn không hài lòng khi phát hiện ra gót chân của mình là điểm yếu. Anh ta có lẽ đã tức điên lên cũng như Duncan đột nhiên tức điên lên bây giờ.

Duncan không biết làm sao để bảo vệ mình khỏi nàng. Hắn quyết định mình cần thêm thời gian để suy ngẫm. Đúng rồi, thời gian và cả khoảng cách, vì hắn không thể nghĩ khi Madelyne ở gần hắn. Chết tiệt, điều đó khiến hắn điên tiết.

Duncan thở ra, dài và lớn. Hắn biết Madelyne muốn gì, nàng cần gì từ hắn lúc này. Rên lên thất vọng, hắn giật tằm chắn khỏi người nàng và kéo nàng vào lòng. Hắn bảo nàng ngừng khóc, nhưng nàng hiển nhiên không nghe lời và cứ tiếp tục đến khi cổ hắn ướt sũng vì nước mắt.

Madelyne định nói với hắn rằng mình khinh thường hắn và rằng nàng sẽ không bao giờ nói chuyện lại với hắn, rằng hắn là tên đàn ông vô tình nhất, không thể chịu đựng nổi nhất mà nàng từng gặp. Cần ngừng khóc trước đã, không thì nàng chỉ có vẻ đáng thương thay vì tức giận.

“Em có hối tiếc không, Madelyne?”, hắn mở miệng khi không chịu đựng tiếng khóc của nàng lâu hơn nữa.

Nàng gạt đầu, va đầu vào cằm hắn. “Em có”, nàng bảo với hắn. “Rõ ràng là em không làm chàng hài lòng. Em biết đó là thật vì chàng cau mày và cúi kính với em nhưng chỉ là vì em không biết làm những điều lẽ ra em phải làm, Duncan.”

Ôi Chúa ơi, nàng đúng là không thể đoán trước được.

Nàng khóc vì nghĩ mình không thỏa mãn được hắn. Duncan mỉm cười.

Madelyne thỉnh thoảng rút khỏi vòng tay hắn, lại va đầu vào cằm hắn. “Em không muốn chàng chạm vào người em lần nào nữa.”

Trong cơn tức giận nàng quên bém mình đang khỏa thân. Cơ thể Duncan phản ứng nhanh chóng trước hình ảnh xinh đẹp của nàng. Madelyne đối mặt với hắn, chân gấp lại, và ngực nàng, tuyệt vời, đầy đặn và đôi đỉnh hồng hấp dẫn đến không thể phớt lờ đi được. Duncan đưa tay ra, ngón tay cái lướt vòng quanh nhũ hoa của nàng. Nó săn cứng lại trước khi Madelyne gạt tay hắn ra.

Nàng cố từ chối hắn bằng cách kéo chân lên che ngực nhưng Duncan dễ dàng thắng trong cuộc thi kéo co tự phát khi giật tung nó ra khỏi người nàng và vứt xuống sàn. Nàng sẽ rút theo nó nếu hắn không kịp tóm lấy tay nàng và kéo mạnh nàng đổ sập lên ngực hắn.

Tay hắn giữ chặt lấy tay nàng và hắn cười toe toét. Nụ cười tắt ngấm khi đầu gối nàng tìm thấy mục tiêu dễ bị tấn công giữa hai chân hắn.

Hắn găm gù, dùng chân khóa mắt cá chân nàng, ngừng lại cuộc đấu tranh của nàng. Hắn thả tay nàng ra và từ tốn kéo đầu nàng xuống. Hắn có thể cảm thấy trái tim nàng đập liên hồi trên ngực hắn, không muốn gì ngoài chuyện hôn nàng để cơn tức giận của nàng tan ra, nhưng khi nàng chỉ còn cách hắn một khoảng cách mong manh, hắn dừng lại. “Nghe kỹ đây, vợ. Em không vụng về, chỉ ngây thơ thôi. Và em khiến ta hài lòng hơn cả mong đợi.”

Madelyne chăm chăm nhìn hắn một lúc lâu. Nước lại ngập mi mắt nàng. “Thật không, Duncan? Em làm chàng hài lòng?”

Hắn gạt đầu và thấy bức mình. Duncan thề điều đầu tiên sáng mai hắn làm là thuyết giảng về việc nàng không được chắt vắn hắn, và nhớ ra hắn đã lập lời thề đó rồi.

Nàng cảm thấy nguôi ngoai hơn. “Chàng cũng làm em hài lòng”, nàng thầm thì.

“Ta biết ta làm em hài lòng, Madelyne.” Hắn lau nước mắt trên má nàng và thả ra vì vẻ mặt bức dọc của nàng. “Đừng nhũn mày với ta”, hắn ra lệnh.

“Làm thế nào chàng biết mình làm em hài lòng?”

“Vì em thét gọi tên ta và cầu xin ta...”

“Em không cầu xin, Duncan”, Madelyne ngắt lời. “Chàng nói quá rồi.”

Hắn cười ngạo mạn. Madelyne mở miệng định nói với hắn nàng nghĩ hắn kiêu ngạo thế nào, nhưng miệng hắn bắt lấy miệng nàng, ngừng lại lời chỉ trích.

Đó là một nụ hôn nóng bỏng. Madelyne có thể cảm thấy phần bị khuấy động của cơ thể hắn đang thúc vào mình. Nàng di chuyển hông áp sát vào hắn không ngừng, trêu chọc và khuấy động hắn hơn nữa.

Duncan dịu dàng đẩy nàng ra. “Bây giờ ngủ đi. Lần thứ hai sẽ rất đau đấy.”

Nàng ngưng lời hắn bằng một nụ hôn khác. Madelyne quyết định mình thích ở trên mình hắn, nàng bên lên thăm thì với hắn.

Hắn cười nhưng vẫn khẳng khái bắt nàng đi ngủ. “Ta ra lệnh”, hắn bảo.

“Em không muốn ngủ”, Madelyne đáp lại, cắn nhẹ một bên cổ hắn, run rẩy với nhận thức mới. “Chàng có mùi rất tuyệt.” Lưỡi nàng đùa chơi với dải tai hắn, làm cho hắn điên cuồng vì ham muốn.

Duncan quyết định chấm dứt trò chơi của nàng, trước khi không thể kiềm chế bản thân chiếm lấy nàng lần nữa. Hắn không muốn làm nàng đau, nhưng biết nàng quá ngây thơ để hiểu được điều đó.

Hắn sẽ cho nàng thấy không dễ chịu như thế nào nếu nàng muốn.

Với ý định đó, bàn tay hắn lách vào giữa. Khi hắn đẩy ngón tay vào trong nàng, Madelyne rên rỉ. Móng tay nàng cắm sâu vào vai hắn. “Giờ thì nói em muốn ta đi”, Duncan yêu cầu, giọng khản đặc vì khao khát.

Madelyne từ từ uốn cong người. Cơn đau và niềm vui sướng hòa lẫn vào nhau. Nàng chà sát ngực lên ngực hắn “Em muốn chàng, Duncan.”

Duncan đột ngột cảm thấy sự tự chủ rời bỏ mình. Hắn cảm thấy mình có đủ sức mạnh để chinh phục thế giới. Khi Madelyne cố lặn người nằm giữa ra, hắn lắc đầu.

“Chàng thật sự ép em cầu xin ư, Duncan?”, nàng hỏi. Hắn nghĩ giọng nàng run run vì nhức nhối với nhu cầu cũng nhiều như hắn.

Hắn hôn nàng, cái nhú mày rời bỏ Madelyne trong khi hắn chậm rãi đi vào trong.

Madelyne chuyển động nhịp nhàng cùng hông hắn và rên rỉ mãi nguyện. Suy nghĩ mạch lạc cuối cùng của nàng là nàng không cần phải nằm giữa.

15. Chương 15

“Kho báu ở đâu thì trái tim cũng ở đó”

Thánh Kinh Tân ước, Luke, 12:34

Duncan đã luôn tin rằng mình là người thực tế. Hắn biết mình ương ngạnh, cố chấp, nhưng không phải là không nhận ra những khuyết điểm trong tính cách của mình. Hắn thích mỗi ngày đều phải tuân theo quy tắc cứng rắn, vì hắn tin như thế mới an toàn và có thể dự đoán trước. Là thủ lĩnh của nhiều người như vậy, đó là điều bắt buộc để duy trì trật tự và kỷ luật. Tại sao ư, không có kế hoạch chi tiết thì ngày đó ắt hẳn sẽ rất lộn xộn.

Ha, lộn xộn. Từ đó gọi cho Duncan về cô vợ bé nhỏ dịu dàng của hắn. Dù không nói ra, hắn nghĩ Madelyne đã đặt cho từ lộn xộn định nghĩa mới. Chỉ có Chúa mới biết cuộc sống của hắn hỗn loạn, không thể đoán trước đến thế nào kể từ khi quyết định kết hôn với người phụ nữ đó. Hắn thừa nhận, nhưng chỉ với chính bản thân thôi, dĩ nhiên là thế, rằng hôn nhân của hắn là việc không thực tế đầu tiên hắn làm.

Duncan thực sự tin mình có thể tiếp tục các công việc thường lệ của mình mà không bị gián đoạn. Hắn cũng nghĩ có thể phớt lờ Madelyne hoàn toàn như đã từng làm trước khi họ trao cho nhau lời thề ràng buộc. Và hắn đã hết sức sai lầm với cả hai niềm tin ấy.

Madelyne bướng bỉnh hơn hắn nghĩ. Đó là lý do duy nhất hắn có thể tìm được để giải thích cho việc nàng rõ ràng xem nhẹ vị trí của hắn.

Duncan ghét sự thay đổi. Tận sâu trong tâm khảm hắn nghĩ Madelyne biết điều đó. Nàng trưng ra vẻ mặt ngây thơ khi hắn yêu cầu nàng ngừng can thiệp liên miên vào mọi việc rồi lại vô tình thay đổi thứ gì khác.

Ồ, cô vợ xinh đẹp của hắn vẫn rụt rè khi ở gần hắn. Ít nhất là vẻ bề ngoài của nàng cho thấy thế. Nàng khá dễ dỗ dành. Duncan chỉ cần nhìn hơi lâu một chút là nàng phản ứng tức thì. Hắn không hiểu được nhưng cũng không hỏi han về vẻ bối rối rõ ràng của nàng. Nhưng khi hắn không chú ý, nàng làm mọi việc mình thấy hài lòng.

Những thay đổi Madelyne bắt đầu thực hiện thậm chí không hề khó thấy. Ấn tượng nhất và ít than phiền nhất là sự thay đổi triệt để khu đại sảnh của hắc. Không thèm xin phép Madelyne ra lệnh bỏ cái bực cao cũ kỹ. Cái bàn cũ sứt sẹo được mang xuống khu của lính tráng, và một cái bàn mới, sạch sẽ và nhỏ hơn được một người thợ mộc mà Madelyne chỉ định đóng, nàng cũng không xin phép hắc.

Madelyne yêu cầu người hầu làm theo cách mà nàng cho là hợp vệ sinh. Họ có lẽ nghĩ Madelyne bị loạn trí, dù không ai dám công khai tuyên bố điều đó trước mặt lãnh chúa. Tuy nhiên Duncan vẫn nhận thấy họ nhanh chóng tuân theo mệnh lệnh của Madelyne, như thể làm hài lòng nữ chủ nhân là một mục tiêu vô cùng quý giá. Sàn nhà được lau sạch bóng, các bức tường được lau chùi và trang trí lại. Những bó cỏ mới, có mùi của hoa hồng, xếp thành hàng trên sàn. Một tấm biểu ngữ to treo trên lò sưởi có màu xanh hoàng gia với những đường tua viền màu trắng biểu tượng cho dấu hiệu của Duncan, Madelyne đặt hai cái ghế lưng cao ngay trước lò sưởi. Căn phòng được trang trí có đôi nét giống căn phòng trên đỉnh tháp. Madelyne giảm diện tích đại sảnh bằng cách phân nó ra thành nhiều khu vực nhỏ. Tại sao ai đó lại muốn ngồi trong đại sảnh là điều Duncan không hiểu nổi. Mặc dù trông nó có vẻ mời gọi thì đại sảnh vẫn chỉ là nơi để ăn uống, hoặc đứng trước ngọn lửa bập bùng trong vài phút để có được hơi ấm. Không ai nán lại ở đó. Nhưng vợ hắc dường như không hiểu điều đơn giản đó và biến đại sảnh thành căn phòng có dấu hiệu của sự lười biếng.

Duncan cũng nhận ra lính tráng phải chắc chắn giày của họ sạch sẽ trước khi bước vào đại sảnh. Hắc không biết điều đó có làm mình hài lòng hay không. Sao nhỉ, ngay cả người của hắc cũng tuân theo những mệnh lệnh lạnh lùng của Madelyne.

Những con chó là minh chứng cho sự thử thách cam go nhất của Madelyne. Nàng kéo chúng xuống tầng dưới. Lũ chó cứ quay lại chỗ cũ. Madelyne xem xét vấn đề. Ngay khi xác định con nào là con đầu đàn, nàng nhử nó xuống cầu thang bằng một miếng thịt cừu lũng lảng trước mặt. Sau đó nàng chặn nó dưới khu vực cầu thang cho đến lúc khu nuôi dưỡng lũ chó được hoàn thành.

Không ai ném xương qua vai nữa. Gilard kể cho Duncan nghe Madelyne đứng ở đầu bàn thế nào và nhẹ nhàng giải thích họ sẽ ăn uống như những người lịch sự hoặc không ăn uống gì hết. Cánh đàn ông không phàn nàn. Họ có vẻ thiết tha làm hài lòng Madelyne như những người hầu vậy.

Đúng vậy, giờ thì Madelyne giống một nàng cộc cái hơn là một cô mèo con. Nếu thấy bất kỳ người hầu nào có vẻ coi thường người nhà Wexton dù chỉ một chút thôi, nàng sẽ quở trách họ đến bẽ mặt.

Giờ hắc đang nghĩ về điều đó. Duncan nhận ra nàng cũng quở trách cả hắc. Vợ hắc dù khê khàng nhưng vẫn thường xuyên nói thẳng ra suy nghĩ của mình.

Nàng luôn thách thức chủ kiến của hắc. Duncan nhớ lại sự cố diễn ra ngày hôm trước, khi Madelyne đang lắng nghe cuộc đối thoại giữa hắc và Gilard về Đức vua William cùng anh em trai của ông, Robert và Henry. Ngay khi Gilard rời đại sảnh, Madelyne cho Duncan biết mối lo của mình về những người anh em trai của Đức vua. Nàng nói với giọng đượm mùi chính khách về việc cả hai người anh em chưa được giao đủ quyền hạn trách nhiệm. Theo ý nàng vì không được đánh giá đúng, chắc chắn cả hai sẽ trở nên bất mãn và gây phiền toái cho Đức vua.

Nàng chẳng biết mình đang nói về chuyện gì, tất nhiên rồi. Làm thế nào mà phụ nữ hiểu được chính trị cơ chứ? Duncan kiên nhẫn dành thời gian chỉ cho nàng biết về người anh trai cả. Robert, được trao cho vùng Normandy, ơn Chúa, vùng đất ấy là kho báu lớn hơn nhiều so với nước Anh và cho thấy sự thiếu trách nhiệm của ông ta trong việc thể chấp đất cho em trai mình để kiếm đủ tiền phục vụ cuộc viễn chinh.

Madelyne lờ đi lý lẽ logic của hắc, nhấn mạnh bản thân hắc hành động cũng y như Đức vua William vì hắc giữ các em trai mình dưới đôi cánh áp ứ của mình và sẽ không cho phép họ đưa ra quyết định gì. Rồi nàng thuyết giảng, giải thích nỗi lo lắng cả Edmond lẫn Gilard có thể sẽ sớm cảm thấy không yên tâm như hai người anh em của Đức vua.

Cuối cùng Duncan phải chộp lấy và hôn nàng. Đó là cách duy nhất hắc có thể nghĩ ra để khiến cái đầu nhỏ xinh này thoát khỏi đề tài họ đang tranh luận. Nó cũng là một phương pháp thỏa mãn rất tốt.

Duncan tự nhủ ít nhất mười lần một ngày rằng hắc không thể bị làm phiền bởi những vấn đề nhỏ nhất trong gia đình. Hắc còn có những việc to lớn hơn, quan trọng hơn phải làm. Đúng, nhiệm vụ của hắc là

biến những người đàn ông bình thường trở thành những chiến binh hùng mạnh.

Vì lý do đó, hắn cố duy trì khoảng cách với các em trai em gái và đặc biệt nhất là với cô vợ bướng bỉnh, vô kỷ luật của mình.

Tuy nhiên trong lúc có thể tách mình ra khỏi các hoạt động của gia đình thì dường như hắn không thể tách bản thân ra khỏi các vấn đề của Madelyne. Hắn quá bận rộn bảo vệ nàng. Thật ra thì tất cả người của hắn đều bảo vệ Madelyne. Nàng không bao giờ bày tỏ lòng cảm kích đối với họ, nhưng Duncan biết vợ hắn không phải là người phụ nữ bất lịch sự. Không phải vậy, sự thật tệ hơn nhiều. Madelyne chỉ đơn giản không nhận ra sự hấp tấp lại đặt mình vào các mối nguy hiểm đến thế nào.

Một buổi chiều nọ, Madelyne hối hả đến chuồng ngựa và chạy như bay ngay trước lần ranh luyện tập bắn tên của binh lính. Một mũi tên suýt trúng phía sau đầu nàng. Người lính tội nghiệp bắn mũi tên đã quỳ sụp xuống đất. Anh ta không thể nhắm trúng mục tiêu suốt khoảng thời gian còn lại, tất cả là nhờ cuộc chạm trán ngắn ngủi với vợ Duncan. Madelyne thậm chí không nhận ra nguy hiểm. Nàng quá vội, hoàn toàn không biết tình trạng hỗn loạn mình vừa gây ra. Sự cố lần này gần trở thành thảm kịch đến nỗi Duncan không thể không nhớ rõ. Hắn nhanh chóng vạch ra vài thứ và trao nó cho Anthony khi anh ta báo cáo với hắn vào buổi tối. Gã thuộc hạ trung thành của hắn có vẻ phờ phạc vì nhiệm vụ của mình. Dù anh ta không bao giờ phàn nàn nhưng Duncan chắc chắn anh ta thích một trận chiến sinh tử thay vì phải theo sau vợ của thủ lĩnh.

Chuyện đó làm hắn mất thời gian, nhưng Duncan cuối cùng cũng hiểu ra tại sao Madelyne lại trở nên quá vô tư và quá tự do như thế. Đó là một lý do rất đơn giản. Và nó làm hắn hài lòng vô cùng. Madelyne cảm thấy an toàn. Khi cơn sốt thống trị tâm trí nàng, Duncan đã khám phá ra tuổi thơ của nàng. Madelyne là một đứa trẻ lặng lẽ, cố sống càng kín đáo càng tốt. Mẹ Madelyne đã che chắn con gái khỏi cha và anh trai cô bé, nhưng hai năm Madelyne sống một mình với Louddon sau khi mẹ nàng qua đời là một khoảng thời gian kinh hoàng và đau khổ thật sự. Madelyne nhanh chóng học cách không cười không khóc, không bộc lộ suy nghĩ hoặc giận dữ, vì làm thế sẽ thu hút sự chú ý của kẻ khác.

Dù khoảng thời gian sống với cậu Berton là những tháng năm hạnh phúc, Duncan cũng nghi ngờ việc Madelyne cư xử như một cô bé bình thường. Sống với một vị linh mục sẽ dạy thêm cho nàng sự gò bó và kiềm chế. Duncan không tin nàng sẽ cư xử một cách tinh nghịch và láu lỉnh khi phải chịu trách nhiệm với ông lão lớn tuổi mong manh, người có lẽ dựa vào nàng nhiều hơn là nàng dựa vào ông.

Madelyne học cách kiểm soát từ cậu mình. Duncan biết vị linh mục chỉ cố giúp Madelyne sống sót. Ông ấy dạy nàng làm thế nào để giấu đi cảm xúc trước anh trai, nếu nàng phải sớm quay lại với anh ta. Cả Madelyne lẫn cậu nàng đều không mong chờ các cuộc viếng thăm kéo dài trong năm. Vì thế, Madelyne sống cùng nỗi lo sợ Louddon một ngày nào đó sẽ xuất hiện trước cửa nhà cậu nàng và đưa nàng quay về nhà.

Vì sợ hãi nên phải cẩn thận. Và giờ, chắc do cảm thấy an toàn nên Madelyne hoàn toàn thoải mái.

Duncan hiểu Madelyne hơn là nàng hiểu chính bản thân mình. Nàng vụng về lóng ngóng. Nàng vội vàng như vậy đơn giản là để bắt kịp cuộc sống, để trải nghiệm nên mới không cẩn thận. Nhiệm vụ đó chuyển sang chồng nàng. Nàng là niềm vui để dõi theo, đồng thời là cơn ác mộng phải bảo vệ.

Những gì Duncan không hiểu là các cảm xúc của hắn dành cho vợ mình. Hắn đến pháo đài của Louddon để bắt giữ Madelyne. Kế hoạch của hắn là báo thù, ăn miếng trả miếng. Và chỉ có lý do đó thôi.

Cho đến khi nàng vuốt ấm bàn chân hắn.

Mọi thứ thay đổi ngay lúc đó. Duncan biết một điều chắc chắn hắn không thể phủ nhận là từ nay trở đi họ đã bị ràng buộc vào nhau. Hắn không bao giờ để nàng đi.

Rồi hắn kết hôn với nàng.

Sáng hôm sau, đội quân của Louddon rời khỏi lãnh địa Wexton.

Mỗi ngày, Duncan sẽ tìm ra một lý do mới cho việc kết hôn với nàng, đó là một quyết định phi thực tế. Phải, hắn muốn sử dụng phần đầu óc logic nhất của mình để đưa ra lý do cho các cảm xúc trong trái tim.

Thứ Hai, hắn tự nhủ mình cưới nàng vì muốn nàng có nơi cư trú an toàn, một nơi để sống mà không phải sợ hãi. Hành động vị tha của nàng trong nghĩa cử cao đẹp cứu mạng hắn xứng đáng nhận được một phần thưởng như vậy.

Thứ Ba, hắn tự nhủ mình cưới nàng vì muốn lên giường với nàng. Phải, dục vọng là một lý do tốt đấy chứ.

Thứ Tư, hắn thay đổi ý kiến, quyết định cam kết bản thân với nàng vì nàng yếu đuối còn hắn mạnh mẽ. Tất cả tạo điều kiện để hắn hồi đáp như thế. Madelyne giống một thuộc hạ của hắn, dù nàng không quỳ gối trên mặt đất và trao cho hắn cam kết và lòng trung thành của mình, thì hắn vẫn có nhiệm vụ bảo vệ nàng. Và vì vậy, lòng trắc ẩn rốt cuộc là lý do thật sự.

Thứ Năm đến cùng với nhận thức khác. Sao đây, hắn kết hôn với Madelyne không chỉ để bảo vệ nàng mà còn để cho nàng thấy nàng thật sự quý báu đến nhường nào. Cô vợ dịu dàng của hắn được dạy rằng mình không có giá trị. Nàng không tin mình có giá trị. Louddon đã đối xử với nàng hết sức tệ bạc trong hai năm, rồi gửi nàng đến chỗ cậu Berton trong một chuyến viếng thăm. Điều đó quá rõ ràng, thậm chí với cả Duncan, là Louddon đã quên sự tồn tại của nàng. Đó là lý do duy nhất hắn nghĩ Madelyne phải sống với vị linh mục lớn tuổi gần mười năm trời.

Khi trao cho Madelyne tên hắn, Duncan thực sự đã cho nàng thấy nàng đáng trọng đến nhường nào.

Thật không may, nhưng lý do đó thậm chí còn không kéo dài qua một ngày.

Hắn ương ngạnh lơ đi sự thật, thật sự tin có thể ân ái say đắm với Madelyne mỗi đêm rồi phớt lờ nàng vào ban ngày. Nghe có vẻ hợp lý đấy. Rốt cuộc, hắn cực kỳ thành công trong việc tách rời bản thân khỏi gia đình. Hắn là thủ lĩnh và là anh trai. Không nhiệm vụ nào mâu thuẫn với nhiệm vụ nào. Phải, nghe dễ dàng đấy. Madelyne đã đưa bản thân vào trái tim hắn nhưng điều đó không có nghĩa là nàng sẽ ảnh hưởng đến cuộc sống của hắn.

Sự thật giày vò hắn suốt cả tuần dài đằng đẳng, khó chịu như những âm thanh thầm thì đầu tiên của cơn sấm sét. Buổi chiều thứ Sáu, chỉ hai tuần sau cái ngày hắn kết hôn với Madelyne, cơn bão nổ ra. Dữ dội.

Duncan vừa quay lại sân khi tiếng thét của Edmond làm hắn chú ý. Hắn xoay người, đúng lúc thấy Madelyne thong thả đi về phía chuồng ngựa. Cửa chuồng mở rộng. Silenus được tự do. Nó phi nước đại về phía Madelyne, đầu cúi xuống, bốn vó nện ầm ầm như sấm. Con chiến mã khổng lồ sắp giẫm chết nàng.

Người chăn ngựa rượt theo sau, nắm chắc dây cương trong tay. Anthony ở ngay sau. Cả hai hét vang cảnh báo Madelyne, nhưng Duncan quyết định tiếng ồn từ vó ngựa đã át đi âm thanh của họ vì vợ hắn không hề nhìn xung quanh.

Hắn tin chắc nàng sẽ chết.

“Không!” Tiếng gầm bắn ra từ sâu thẳm tâm hồn hắn. Trái tim Duncan như bị xé toạc khỏi lồng ngực. Tất cả những gì hắn có thể nghĩ tới là hướng đến Madelyne và bảo vệ nàng.

Tất cả mọi người đang chạy về phía Madelyne, cố cứu lấy nàng.

Điều đó không cần thiết.

Madelyne không biết sự hỗn loạn quanh mình. Nàng chỉ chú ý tới Silenus. Nàng mang theo thức ăn nó thích nhất và đang trên đường tới thăm nó khi nó lắc lư đi ra khỏi chuồng và tiến về phía nàng. Nàng cho là nó nôn nóng gặp nàng giữa đường.

Silenus lao đến cùng với một hơi thở đủ mạnh để giết chết nàng. Bụi tung mù mịt trước mặt Madelyne khi con chiến mã dừng lại quá đột ngột chỉ cách nàng vài phân. Nàng vẫy vẫy tay trước mặt để làm thoáng không khí. Silenus lập tức thúc vào bàn tay nàng. Con vật đang tìm kiếm cục đường yêu thích của nó, Madelyne đoán thế.

Mọi người choáng váng đến mức không thể di chuyển. Họ đứng đó, nhìn con chiến mã to lớn giậm chân xuống đất và thúc Madelyne lăn nữa. Nàng bật cười, vui thích vì cách nó thể hiện tình cảm, cuối cùng cũng chìa tay ra để nó liếm cục đường trong lòng bàn tay.

Khi Silenus ăn hết, Madelyne vỗ vỗ vào nó. Nàng thấy James và Anthony đang đứng sau con ngựa một quãng ngắn. Anthony đang dựa vào người James.

Madelyne mỉm cười với hai người họ. “Vết thương của anh lại gây phiền toái à, Anthony? Trông anh hơi nhợt nhạt”, nàng nói.

Anthony lắc mạnh đầu. Madelyne hướng về phía James nhìn vào cặp mắt đờ đẫn của anh ta. “Con cừu non của tôi cuối cùng cũng phá được cửa chuồng rồi, phải không? Nó đã cố gắng suốt một thời gian dài đấy.”

Khi James không trả lời, Madelyne quyết định Silenus ắt hẳn đã làm anh ta lo sợ. “Đi nào, Silenus, tao tin là mày đã làm James thất vọng.” Nàng từ từ vòng qua nó và đi về phía chuồng ngựa. Silenus quay đầu, hoàn toàn ngoan ngoãn đi về chuồng. Giọng nàng, ngậm nga nho nhỏ một giai điệu nhẹ nhàng giữ con quái vật dễ bảo lùi lùi theo sau.

Duncan muốn đuổi theo Madelyne. Hắn sẽ giết nàng vì đã khiến hắn sợ chết khiếp. Nhưng hắn sẽ phải đợi, cho đến khi chân hắn có thể đi lại được.

Thề có Chúa, Duncan phải tựa vào tường. Sức mạnh đã rời bỏ hắn. Hắn cảm thấy mình như một ông già với trái tim yếu ớt. Duncan nhận thấy Edmond cũng ở trong tình trạng tương tự. Em trai hắn quỳ sụp trên nền đất. Duncan biết Edmond không thể làm khác.

Anthony dường như là người duy nhất có thể kiểm soát được trong lúc này. Anh ta đến chỗ Duncan, huyết sáo nho nhỏ. Duncan muốn giết anh ta.

Gã thuộc hạ đặt tay lên vai Duncan. Đó có thể là một cử chỉ cảm thông. Duncan không rõ liệu Anthony đang chia buồn với hắn vì đã kết hôn với Madelyne hay là gã thuộc hạ đang chia sẻ sự thấu hiểu tình cảnh mà anh ta vừa chứng kiến.

Duncan không đánh giá cao hành động đó, bất kể là vì động cơ nào.

“Có điều này tôi đã định nói với cậu, Duncan.”

Giọng Anthony rất nhẹ nhưng vẫn khiến Duncan chú ý. Hắn quay qua quắc mắt với phó tướng của mình. “Chuyện gì?”, hắn hỏi.

“Vợ cậu quyết tâm cưới Silenus”, Anthony bật ra.

“Chỉ khi tôi chết và không chứng kiến điều đó”, Duncan gầm lên.

Anthony mỉm cười một cách xác xược rồi quay mặt đi hiển nhiên là để bảo vệ mặt mình khỏi Duncan. “Bảo vệ vợ cậu là một việc đòi hỏi khắt khe khác thường. Khi cô ấy đã vạch ra kế hoạch hành động, không gì ngăn lại được.”

“Cô ta đã làm hư con ngựa trung thành của tôi”, Duncan hét lên.

“Phải”, Anthony trả lời, không thể giấu niềm vui thích. “Cô ấy đã làm thế.”

Duncan lắc đầu. “Ôi Chúa ơi, tôi nghĩ mình sẽ mất cô ấy.” Giọng hắn hạ thấp như tiếng thì thầm gay gắt. Khi nhìn xuống tay mình, hắn thấy chúng vẫn run run, và lập tức cúi tiết trở lại. “Tôi sẽ giết cô ta. Cậu có thể chứng kiến việc đó nếu muốn.”

Duncan lại hét lên. Anthony không cảm thấy bị đe dọa. Gã thuộc hạ ngả người ra sau và dựa vào tường. Anh hỏi vì tò mò, “Tại sao?”.

“Nó sẽ khiến những tháng ngày sau này của cậu tốt lên”, Duncan tuyên bố.

Anthony phá ra cười. “Tôi không định hỏi cậu tại sao mình sẽ muốn chứng kiến cái chết của Madelyne, Nam tước. Tôi muốn hỏi là tại sao cậu muốn giết cô ấy.”

Tiếng cười của Anthony không phù hợp với tâm trạng thủ lĩnh lúc này. “Cậu sẽ thích nhiệm vụ mới kiểu như quản lý nước nhĩ?”, hắn đe dọa. “Cậu sẽ thấy thú vị khi kéo từng cái xô vào nhà bếp chứ? Nhiệm vụ như thế đủ thách thức chưa, Anthony?”

Đó là một đề nghị sỉ nhục đối với người có cấp bậc như Anthony. Duncan nghĩ thuộc hạ của mình sẽ lập tức hối hận vì sự thiếu tôn trọng của anh ta.

Tuy nhiên, Anthony dường như chẳng tỏ ra hối hận tẹo nào. “Đây là một nhiệm vụ nguy hiểm cậu giao cho tôi, Nam tước. Cậu chỉ cần hỏi Ansel nhiệm vụ này nguy hiểm đến thế nào là biết ngay ấy mà.”

“Cậu đang nói cái quái gì vậy?”

“Cận vệ của cậu suýt nữa chết đuối hôm vừa rồi. Thằng nhóc đang trôi lên bề chứa nước mưa khi một quả bóng đập vào vai nó. Ansel mất thăng bằng, dĩ nhiên, và...”

Duncan gơ tay ra hiệu im lặng, không muốn nghe thêm nữa. Hắn nhắm mắt lại, cầu nguyện mình sẽ đủ kiên nhẫn. Dù không biết đầy đủ câu chuyện, trực giác mách bảo cô vợ bé nhỏ dịu dàng của hắn đứng đằng sau rủi ro của Ansel. Hắn cũng để ý thấy nàng hướng dẫn trò chơi mới cho bọn trẻ trưa hôm qua.

Edmond đi đến gia nhập với Duncan và Anthony. “Chuyện gì làm anh thích thú vậy, Anthony?” Edmond hỏi. Em trai Duncan vẫn còn run rẩy về việc Madelyne cận kề với cái chết đến mức không thể tìm thấy từ xa điều gì hài hước đến thế.

“Thủ lĩnh của chúng ta sắp giết vợ anh ấy”, Anthony thông báo.

Trông Edmond có vẻ bức tức. “Vì Chúa”, anh ta làu bàu. “Nhìn thủ lĩnh của chúng ta bây giờ xem.” Một nụ cười toe toét chậm chậm mở ra trên khuôn mặt trước khi anh ta nói tiếp, “Sao nhỉ, Duncan không thể giết một con cừu non?”

Quý tha ma bắt, hắn đang bị bẽ mặt. Edmond rõ ràng nghe thấy Madelyne gọi chiến mã của hắn là cừu non của mình. Mọi người có lẽ cũng nghe thấy, và nếu họ không nghe, Edmond chắc chắn sẽ kể cho họ.

“Hình như là, Anthony à, tù nhân của chúng ta đã trở thành kẻ bắt giữ.”

Anh không có tâm trạng chơi trò úp úp mở mở, Edmond.” Duncan lẩm bẩm.

“Anh cũng không có tâm trạng thừa nhận anh yêu Madelyne. Nhìn anh xem, anh trai, sự thật đang hiện rõ mồn một trên mặt anh đấy.”

Edmond lắc đầu, quay người và chậm rãi bỏ đi.

“Madelyne là một phụ nữ rất dễ khiến người ta phải yêu thương, Nam tước”, Anthony nhận xét khi họ chỉ còn lại hai người.

“Dễ ư? Dễ như nuốt một cây gậy hử?”

Họ không hợp với nhau. Hắn cứng nhắc như một thân cây già cỗi. Madelyne lại hay thay đổi như cơn gió.

Và hắn không bao giờ có cơ hội... không có cho đến khoảnh khắc nàng chạm vào bàn chân hắn. Giờ thì Duncan biết điều đó. Chúa ơi, hắn yêu nàng.

“Tôi sẽ không có bất kỳ lộn xộn nào trong đời”, Duncan tuyên bố lời thề sôi sục.

“Có lẽ, đúng lúc, tất cả sẽ ổn định...”

“Khi Madelyne quá già để ra khỏi giường”, Duncan ngắt lời. “Lúc đó tôi sẽ có lại sự bình yên.”

“Bình yên có thể rất chán”, Anthony nói bằng giọng vờ vờ mỉm cười. “Vợ cậu đã đưa một cuộc sống mới vào nhà cậu, Duncan. Anthony tìm cách khuyên giải Duncan với lý lẽ riêng của mình.

Anh ta kết luận, từ cách Duncan giận dữ, rằng kế hoạch chẳng có tác dụng. Có lẽ vị thủ lĩnh này chỉ mới vừa nhận ra Madelyne có ý nghĩa với hắn nhiều đến thế nào. Nếu đó là một khả năng, Anthony cho rằng Nam tước sẽ không chấp nhận nó.

Anh ta để Duncan ở lại với mớ suy nghĩ bòng bong, cáo từ bằng một cái cúi đầu và bước đi.

Duncan mừng vì hắn đã lại đơn độc. Hắn vẫn giữ hình ảnh con chiến mã lao về phía cô vợ bé nhỏ dịu dàng, hắn sẽ không bao giờ quên được nỗi kinh hoàng ấy chừng nào còn sống.

Nàng đã chiếm được con ngựa của hắn cũng như chiếm được hắn. Duncan thấy nụ cười đầu tiên khi nhận ra Madelyne đã hoàn thành một kỳ công ra sao. Edmond đã đứng. Madelyne giờ là kẻ bắt giữ, vì nàng sở hữu trái tim hắn.

Sức mạnh bất ngờ xuất hiện cùng sự thật. Duncan đột nhiên cảm thấy như thể mình vừa kết thúc đợt huấn luyện bốn mươi ngày nhanh chóng. Hắn sẽ không phớt lờ Madelyne thêm nữa. Phải, hắn có thể say mê nàng. Bên cạnh đó, hắn thừa nhận, sử dụng bàn tay sắt cho mọi việc là chuyện quá khứ rồi.

Hắn bắt đầu theo sau vợ mình, dự định sẽ thuyết giảng nàng một lát, sau đó hôn nàng. Hắn vẫn còn giận dữ. Đó là lỗi của nàng, tất nhiên. Nàng là người khiến tim hắn đập liên hồi. Nàng làm hắn sợ chết khiếp. Hắn không thích cảm giác đó, không thích chút nào. Hắn cũng không quen với việc yêu thương. Điều đầu tiên là sẽ cần thời gian để vượt qua, điều thứ hai là sẽ cần thời gian để thích ứng.

Một tiếng hét khác ngăn hắn lại. Fergus, người chịu trách nhiệm canh gác khu phía nam, kêu to thông báo có khách đang đến gần pháo đài. Từ màu sắc hiển hiện trên ngọn cờ pháp phối trong cơn gió nhẹ, gã lính canh biết đó là Nam tước Gerald và người của gã.

Tất cả những gì Duncan cần là biến ngày hôm nay thành một màu đen hoàn toàn. Chết tiệt, hắn đã gửi tin đến Gerald với giải thích đầy đủ về tình trạng của Adela. Hắn cho rằng Gerald sẽ gửi người đưa tin quay về với một thỏa thuận hủy bỏ hôn ước. Vì Gerald băn khoăn với chuyến đi dài như vậy rõ ràng là vẫn còn một vấn đề phải giải quyết trước khi lời hứa hôn có thể gác qua một bên.

Quý quái, hắn sẽ phải khéo léo. Adela có thể sẽ lâm vào tình trạng rối loạn như trước đây khi biết chồng sắp cưới của mình đến thăm. Duncan nhận ra mình có thể đã kết luận quá vội vàng.

Gerald là một người bạn cũ. Có cả đồng lý do để Nam tước đến thăm. Chúa ơi, Madelyne đang ảnh hưởng đến hắn nhiều hơn là hắn nhận thấy. Hắn bắt đầu nhận lấy vài khiếm khuyết của nàng.

Nàng ảnh hưởng đến việc tập trung của hắn. Tại sao ư, chỉ cách đây hai ngày, hắn cần ra lệnh cho thuộc hạ một vấn đề quan trọng thì vợ hắn đi dạo xuất hiện trong tầm nhìn, Duncan đột nhiên thấy bản thân đổi theo hông nàng chuyển động duyên dáng, quên sạch những mệnh lệnh chuẩn bị đưa ra.

Duncan mỉm cười nhớ lại. Binh lính chăm chú nhìn hắn chờ giải thích, và hắn đứng đó, không có lấy một ý niệm mơ hồ nào về những gì đang nói, có lẽ trông hắn hoàn toàn ngớ ngẩn, cho đến lúc Gilard bước đến và nhắc hắn về chủ đề của họ.

Fergus hét gọi Duncan lần nữa, làm gián đoạn sự tập trung của hắn. Duncan ngay lập tức ra lệnh để Nam tước Gerald vào trong.

Madelyne vừa rời chuồng ngựa khi Duncan chặn nàng lại. Không thềm đưa ra bất cứ chào hỏi nào thích hợp hắn đột ngột ra lệnh.

“Adela ở trong nhà, Madelyne. Đi và nói cho con bé biết Nam tước Gerald đang ở đây. Nó sẽ phải chào cậu ấy trong bữa tối.”

Madelyne tròn xoe mắt trước thông tin nóng hổi của Duncan. “Tại sao anh ấy lại ở đây, Duncan? Có phải chàng đã gửi tin cho anh ấy?”

“Ta không gửi”, Duncan trả lời, phát cáu vì nàng không lập tức nhắc váy lên và chạy ào đi theo lệnh hắn. Hắn đứng đủ gần để hôn nàng, ý nghĩ đó hoàn toàn xâm chiếm hắn. “Bây giờ, làm theo lời ta, vợ.”

“Em luôn làm theo lời chàng”, Madelyne nhướn miệng cười rồi xoay người và bắt đầu bước về phía lâu đài. “Và ngày lành cho chàng, Duncan”, nàng kêu lớn qua vai.

Đó là một lời chúc thiếu tôn trọng có ý nhắc nhở hắn đã cư xử không tốt, Duncan cho là vậy. Hắn tự nhủ thật là tệ hại vì hắn không có thời gian để bóp nghẹt nàng đến bất tỉnh.

“Madelyne.”

Nàng dừng lại ngay khi hắn gọi, nhưng không quay lại cho đến khi hắn yêu cầu. “Lại đây.”

Madelyne tuân theo dù cau mày vì giọng của chồng nghe rất dịu dàng. “Vâng, Duncan?”, nàng hỏi.

Duncan hắng giọng, cau mày và nói, “Buổi chiều tốt lành”.

Hắn thậm chí không có ý nói thế phải không? Duncan cau tít mày khi Madelyne mỉm cười. Hắn đột ngột kéo nàng vào lòng và hôn nàng.

Thoạt tiên nàng quá sửng sốt. Duncan chưa bao giờ chạm vào nàng ban ngày. Tại sao ư, hắn luôn lờ nàng đi. Bây giờ hắn không phớt lờ nàng nữa. Không, hắn đang hôn nàng say đắm, ở nơi mà bất cứ ai đi ngang qua cũng thấy rõ ràng rành rành.

Nụ hôn không dịu dàng, nhưng say đắm kêu gọi. Đúng lúc nàng chuẩn bị hôn trả thì Duncan lùi ra.

Hắn mỉm cười. “Đừng bao giờ gọi ngựa của ta là cừu non của em nữa. Em hiểu không?”

Madelyne ngược lên nhìn chăm chăm vào Duncan, trông có vẻ bối rối và xúc động.

Trước khi nàng có thể hình thành câu hỏi, Duncan đã đi mất. Madelyne nâng váy lên và đuổi theo sau. Nàng chớp lấy tay hắn, giữ hắn lại, và khi quay đầu để nhìn nàng, hắn vẫn đang mỉm cười.

“Chàng ốm hử, Duncan?” Madelyne hỏi, có chút sợ hãi trong giọng nàng.

“Không.”

“Vậy tại sao chàng lại cười như vậy?”

Duncan lắc đầu. “Madelyne, vui lòng đi đi và bảo với Adela là Gerald đã đến”, hắn nói.

“Vui lòng?” Madelyne hỏi, trông có vẻ kinh sợ. “Chàng nói em vui lòng...”

“Madelyne, hãy làm như ta yêu cầu.”

Nàng gật đầu nhưng không di chuyển, chỉ đứng đó nhìn theo Duncan bước đi. Nàng choáng váng đến mức không thể đuổi theo hắn nữa. Duncan luôn có thể đoán trước được. Bây giờ hắn đang thay đổi. Nàng vịn hai bàn tay vào nhau vì lo lắng. Nếu đây là một ngày hè nắng nóng, nàng sẽ tin mặt trời đã nướng khét đầu hắn. Tuy vậy, vì đây là tháng Một và trời thì lạnh kinh hoàng, Madelyne không thể tìm ra điều gì hợp lý cho việc thay đổi thái độ của hắn.

Nàng cần thời gian để suy nghĩ. Madelyne thở dài và cố đẩy hành vi lạ lùng của chồng ra khỏi suy nghĩ rồi vội vàng tìm Adela.

Cố gắng đẩy Duncan qua một bên là điều nói dễ hơn làm. Tại sao ư, nó chỉ dễ dàng hơn là đi chân trần qua một cái bàn chông thoi.

Adela giúp đỡ Madelyne thoát khỏi hình bóng chồng mình. Em gái Duncan đang ở trong phòng ngủ ngồi trên giường và chải tóc.

“Chúng ta có khách, Adela”, Madelyne vui vẻ thông báo.

Adela vui vì thấy Madelyne đến cho đến lúc cô biết ai là khách tới thăm. “Mình sẽ ở trong phòng này đến chừng nào anh ấy đi”, Adela hét lên. “Duncan đã hứa. Làm sao anh ấy có thể yêu cầu Gerald đến đây chứ?”

Madelyne có thể thấy Adela sợ hãi đến mức nào. Tay rơi thõng xuống lòng và vai sụp xuống.

“Duncan không mời Gerald. Đừng cảm thấy khó chịu như vậy, Adela. Cậu biết anh trai cậu không bao giờ phản bội lời hứa. Tận đáy lòng cậu biết mình nói thật, đúng không?”

Adela gật đầu. “Có lẽ, nếu mình cư xử giống như đã làm khi lần đầu cậu đến đây, Gerald sẽ chán ghét đến mức rời khỏi ngay lập tức.”

“Đừng ngốc nghếch thế”, Madelyne đập tan tia sáng háo hức trong mắt Adela. “Gerald sẽ chỉ nghĩ cậu đáng thương hại thôi. Anh ấy sẽ nghĩ cậu không vượt qua được tai nạn. Nếu cậu trông xinh đẹp như chính cậu và chào hỏi anh ấy với sự tôn trọng, phải, thì mình tin là anh ấy sẽ biết tâm lý cậu đã ổn và đơn giản là cậu không muốn kết hôn với anh ấy. Hơn nữa, Duncan mới là người phải chịu trách nhiệm trước Gerald, không phải cậu, Adela.”

“Nhưng Madelyne, mình không thể đối mặt với Gerald, mình không thể”, Adela gào to. “Anh ấy biết chuyện gì đã xảy ra với mình. Mình sẽ chết vì xấu hổ mất.”

“Trời đất”, Madelyne kêu lên, cổ ra vẻ bức mình. Trong lòng nàng thấy đau đớn vì Adela. “Những gì đã xảy ra không phải lỗi của cậu, Adela. Gerald biết điều đó.”

Adela không có vẻ nhẹ nhõm trước lập luận của Madelyne, vì vậy nàng quyết định chuyển đề tài một chút. “Kể mình nghe những gì cậu nhớ về Nam tước Gerald đi. Anh ấy trông ra sao?”

“Anh ấy có mái tóc đen tuyền và đôi mắt màu cây phỉ mình nghĩ vậy”, Adela nhún vai trả lời.

“Vậy cậu có nghĩ anh ấy đẹp trai không?”

“Mình không biết.”

“Anh ấy tử tế chứ?”

“Các Nam tước không tử tế”, Adela trở lại chủ đề chính.

“Tại sao không?” Madelyne bước đến và bắt đầu tết tóc cho Adela.

“Họ không cần phải tử tế”, Adela trả lời. “Có vấn đề gì sao nếu trông anh ấy dễ nhìn hay không, Madelyne?” Cô cố quay lại nhìn mặt Madelyne.

“Yên nào, nếu không bím tóc của cậu sẽ không đều”, Madelyne kêu lên. “Mình chỉ tò mò về anh ấy, có vậy thôi.”

“Mình không thể xuống lầu.”

Cô ấy bắt đầu khóc. Madelyne không chắc phải làm gì. “Cậu không phải làm điều cậu không thích, Adela. Duncan đã hứa với cậu, dường như đối với mình điều tối thiểu cậu có thể làm để tỏ lòng cảm kích là đứng cạnh anh trai cậu và đối xử với Gerald như một vị khách đáng trân trọng.”

Madelyne phải giữ vững lý lẽ của mình khá lâu. Cuối cùng thì nàng có thể thuyết phục Adela. “Cậu sẽ xuống lầu với mình chứ? Cậu sẽ ở cạnh mình phải không?” Adela hỏi dồn.

“Dĩ nhiên rồi”, Madelyne hứa. “Hãy nhớ lấy điều này, Adela. Chúng ta sẽ cùng đối mặt với bất cứ thách thức nào.”

Adela gật đầu. Madelyne tìm cách xoa dịu tâm trạng bạn mình. “Mình e là bím tóc của cậu đang rối xuống một bên tai. Cậu phải tết lại thôi, rồi thay váy. Mình phải đi xem bữa tối sắp xếp thế nào và cũng phải thay đồ nữa.”

Madelyne vỗ nhẹ lên vai Adela. Tay cô ấy run run. Nàng biết đó là do Adela quá lo lắng vì sắp phải đối mặt với một thử thách mới.

Nàng vẫn mỉm cười đến lúc đóng cánh cửa lại sau lưng, rồi mới để nỗi lo lắng xuất hiện. Madelyne bắt đầu cầu nguyện cho những gì nàng tin là sẽ mang đến phép màu. Và cầu nguyện cho lòng can đảm.

16. Chương 16

“Tình yêu chinh phục tất cả, hãy để chúng ta khuất phục trước tình yêu.”

Virgil, Eclogues, X

Madelyne chỉ dẫn cho Gerty chuẩn bị bữa tối rồi mới quay lại căn phòng trên tháp.

Đã hai tuần trôi qua kể từ cái đêm Duncan phá hỏng cánh cửa và cũng được một tuần từ khi cửa mới được làm. Tuy vậy, cánh cửa mới không có những vòng chốt kim loại, và sự thay đổi ấy làm Madelyne mỉm cười

mỗi lần để mắt đến nó. Duncan ắt hẳn đã ra lệnh như vậy để đề phòng Madelyne sẽ nhốt hẳn bên ngoài lần nữa.

Sau khi thử tất cả đám váy của mình, cuối cùng Madelyne đã chọn được chiếc đầm liền dài màu xanh hoàng gia. Chiếc đầm với mép váy chấm mắt cá chân vừa vặn thân hình tương phản hoàn hảo với chiếc áo ngoài ngang gối màu trắng nhạt.

Đó là màu sắc đại diện của nhà Wexton và là sự lựa chọn có chủ ý của Madelyne. Xét cho cùng, nàng là vợ của Duncan và là nữ chủ nhà đối với Nam tước Gerald. Nàng muốn tối nay Duncan sẽ tự hào về mình.

Nàng dành chút thời gian để chải tóc thành những lọn quăn buông lơ trên gò ngực, vẫn còn nhiều thời gian, nàng ngồi xuống giường và tết ba sợi ruy băng màu xanh dương thành một sợi dây lưng thật đẹp rồi quấn nó quanh eo nhưng để nó đủ rộng để rơi nghiêng bên hông, một kiểu thời trang thịnh hành, theo như Adela, người biết nhiều về vấn đề thời trang hơn Madelyne, đã nói. Nàng kết thúc bằng việc nhét con dao găm nhỏ thường dùng để cắt thịt vào cái bao đựng bên trong dây tết lưng mà nàng vừa cố thiết kế.

Madelyne ước gì có một chiếc gương để có thể xem mình trông như thế nào, rồi nhận thấy mình thật là rõng tuếch khi muốn tiêu pha phung phí như vậy.

Trên đường xuống phòng Adela, nỗi lo lắng ập đến làm nàng bất chợt dừng lại. Nam tước Gerald sẽ coi nàng như vợ của Duncan hay như em gái của Louddon? Chúa cũng biết anh ta có đủ cơ để căm ghét Louddon. Anh trai nàng đã hủy hoại tương lai của Gerald với Adela. Liệu Nam tước Gerald có phần nộ mắng chửi như tát nước vào mặt nàng không?

Madelyne vẽ ra một viễn cảnh kinh khủng ngay sau đó. Khi hình dung đến cảnh Nam tước Gerald bóp cổ mình, nàng cố buộc bản thân phải bình tĩnh lại. Nàng thật sự lo sợ, nhưng nỗi sợ hãi lại giúp nàng bình tĩnh. Madelyne cố khoắc lên mình một vẻ mặt bình thản.

Nàng tự nhủ sẽ vượt qua cuộc chạm trán này còn xa hơn nàng nghĩ. Suy nghĩ ấy cho nàng thêm sức mạnh. Thêm vào đó, dù có đối xử với nàng khủng khiếp đến thế nào đi nữa thì Duncan sẽ không để anh ta làm hại nàng.

Adela đã sẵn sàng khi Madelyne gõ cửa phòng. Cô em gái Duncan mặc chiếc áo ngoài màu hoa hồng và cái đầm liền màu hồng nhạt. Tóc cô ấy được bện thành búi trên đỉnh đầu. Madelyne thầm nghĩ trông cô ấy thật là xinh đẹp. “Ồi con bồ câu nhỏ Adela, trông cậu thật lộng lẫy.”

Adela mỉm cười. “Cậu gọi mình bằng cái tên buồn cười quá, cứ như mình nhỏ hơn cậu vậy, trong khi cậu biết rõ mình nhiều hơn cậu gần hai tuổi cơ mà.”

“Không có cách nào để thừa nhận lời khen sao”, Madelyne phớt lờ nhắc nhở của Adela về khác biệt tuổi tác giữa họ. Dẫu Adela lớn hơn nàng vài tuổi, nhưng Madelyne cảm thấy mình từng trải hơn hẳn. Nàng không mỏng manh dễ vỡ như bạn, và còn là phụ nữ đã kết hôn.

“Cảm ơn vì đã nói trông mình lộng lẫy”, Adela lên tiếng. “Madelyne, cậu luôn xinh đẹp. Tối nay cậu mặc đồ theo sắc phục của Duncan. Anh trai mình sẽ không thể rời mắt khỏi cậu được.”

“Chàng có khi còn không nhận thấy mình có ở trong phòng”, Madelyne đáp lại.

“Ồ, anh ấy sẽ nhận ra ngay”, Adela mỉm cười dự đoán. “Quan hệ của hai người vẫn chưa dịu xuống à?”

Adela cố ngồi xuống giường cứ như có rất nhiều thời gian trên đời cho cuộc trò chuyện này. Madelyne nắm lấy tay và kéo cô ấy ra cửa. “Mình không bao giờ biết làm thế nào để hiểu được anh trai cậu”, nàng thừa nhận ngay khi Adela bước đi bên cạnh. “Phút trước mình vờ như cuộc hôn nhân này đều làm cả hai hài lòng, phút sau mình chắc chắn Duncan rất muốn thoát khỏi mình. Mình đâu có ngốc, Adela. Mình hiểu tại sao anh trai cậu lại lấy mình.”

“Để trả thù anh trai cậu?” Adela cau mày hỏi.

“Thấy chưa? Cậu cũng nhận ra sự thực đó”, Madelyne kêu lên.

Madelyne lờ đi câu hỏi của Adela và không trả lời chắc chắn. Adela nghĩ sẽ giải thích kỹ hơn vì không tin Duncan sẽ làm điều kinh khủng như thế, nhưng Madelyne lại nói làm cô ấy mất tập trung. “Thật là ngốc

khi hy vọng Duncan sẽ quen với việc mình là vợ, mình biết tình trạng này chỉ là tạm thời. Đức vua chắc chắn sẽ yêu cầu nhà thờ hủy bỏ hôn nhân của bọn mình.”

Adela gật đầu, cô cũng đã nghĩ đến khả năng đó. “Mình nghe Gilard nói Đức vua của chúng ta đang ở Normandy để giải quyết cuộc nổi loạn nào đó.”

“Mình cũng nghe thế.”

“Madelyne, cậu có ý gì khi nói hy vọng Duncan sẽ quen với việc đó?”

“Anh trai cậu đã phải hy sinh khi kết hôn với mình. Chàng từ bỏ tiểu thư Eleanor. Mình chỉ ước chàng sẽ hạnh phúc...”

“Cậu tự xem mình là vật hy sinh ư?” Adela thốt lên “Chẳng lẽ cậu không nhận ra cậu quan trọng đến thế nào với tất cả bọn mình sao?”

Khi Madelyne không trả lời, Adela tiếp tục. “Cậu có yêu anh trai mình không?”

“Mình không ngốc thế đâu”, Madelyne trả lời. “Những người mình yêu thương đều bị tước đoạt khỏi mình. Bên cạnh đó, mình không trao tình yêu của mình cho một con sói. Mình chỉ muốn chúng mình sống yên bình với nhau trong khoảng thời gian sống chung này.”

Adela mỉm cười. “Duncan không phải sói, Madelyne. Anh ấy là một người đàn ông. Và mình nghĩ cậu không nói thật lòng.”

“Mình luôn nói thật”, Madelyne phản bác, thất kinh vì Adela có thể nảy ra suy nghĩ như vậy.

“Vậy thì tốt, cậu đang tự lừa dối bản thân mà không biết đấy. Cậu có thể cố gắng bảo vệ trái tim không bị rơi vào tay Duncan, nhưng mình nghĩ cậu đang bắt đầu yêu anh ấy, không thì câu hỏi của mình đâu làm cậu khó chịu thế này.”

“Mình không khó chịu chút nào hết”, Madelyne cau kinh rồi lập tức hối tiếc vì cơn giận. “Ôi, Adela, cuộc sống đâu có đơn giản. Tại sao ư, mình gần như cảm thấy thương hại Duncan. Chàng thay đổi tương lai chỉ để thỏa mãn ước muốn trả thù, giờ đây chàng phải gánh thêm một cô vợ là mình. Mình tin là giờ chàng đang hối tiếc vì đã hành động hấp tấp. Chỉ là chàng quá ương ngạnh để thừa nhận điều đó thôi.”

“Duncan không bao giờ làm gì hấp tấp trong đời anh ấy đâu”, Adela cãi lại.

“Luôn có lần đầu tiên”, Madelyne nhún vai không hề nao núng.

“Maude thấy Duncan hôn cậu ở ngoài sân”, Adela thì thầm.

“Rồi cô ấy nói cho cậu biết ngay, phải không?”

“Tất nhiên rồi”, Adela bật cười. “Maude và Gerty luôn cạnh tranh với nhau. Ai cũng muốn mình là người đầu tiên lan truyền những câu chuyện tán dục mới nhất.”

“Đó là điều kỳ lạ nhất đấy, Adela. Duncan hôn mình trước mặt tất cả mọi người.” Madelyne dừng lại để thở. “Mình nghĩ anh ấy có thể bị cảm lạnh.”

Họ đặt chân đến bậc thang cuối cùng bên ngoài lối vào đại sảnh. Adela ngừng lại. “Chúa ơi, mình sợ lắm, Madelyne.”

“Mình cũng vậy, Adela”, Madelyne thừa nhận.

“Cậu á? Tại sao thế, trông cậu chẳng sợ chút nào”, Adela quá bất ngờ trước lời thú nhận của cô bạn, thấy nỗi sợ của chính mình dịu bớt. “Tại sao cậu lại sợ?”

“Vì chắc chắn Nam tước Gerald ghét mình. Mình là em gái của Louddon. Bữa tối sẽ là một thử thách phải vượt qua.”

“Duncan sẽ không để Gerald xúc phạm cậu đâu Madelyne. Giờ cậu đã là vợ của anh trai mình rồi.”

Madelyne gật đầu nhưng chẳng hề tin. Khi Adela nắm lấy tay nàng và siết chặt, nàng mỉm cười.

Họ đứng lại lần nữa khi đến lối vào. Adela siết tay Madelyne đến đau nhói.

Lý do quá rõ ràng. Duncan và Gerald đang đứng cạnh nhau trước lò sưởi. Cả hai tập trung chú ý vào Madelyne và Adela. Kỳ quặc, nhưng Madelyne nghĩ họ có vẻ hơi choáng váng. Và chẳng ai giận dữ.

Madelyne mỉm cười với Nam tước Gerald và ngay lập tức liếc mắt nhìn chồng mình. Duncan đang chăm chú nhìn nàng và chẳng mỉm cười. Ánh mắt hắn làm nàng đỏ mặt. Nàng nhận ra cái nhìn đó. Duncan luôn có vẻ mặt ấy sau khi hôn nàng.

Không khí trở nên gượng gạo khi bốn người cứ chăm chăm nhìn nhau. Madelyne là người đầu tiên nhớ đến cách cư xử của mình. Nàng khẽ nhún gối chào, thúc nhẹ Adela, rồi từ từ đi vào đại sảnh. Adela theo sau.

Về mặt bình thần. Nàng cố giữ vẻ bề ngoài thật thư thái.

Madelyne sải chân bước đầy vẻ kiêu kỳ, sang trọng và quý phái, ngay lập tức Duncan biết có gì đó không ổn. Hắn gặp vợ mình ở giữa phòng. Hắn đứng sát vào nàng, chiếc áo ngoài chạm vào cánh tay nàng. “Em sợ gì vậy?”, hắn hỏi, cúi thấp xuống đến lúc mặt hắn rất gần mặt nàng. Giọng hắn quá nhỏ, nàng phải nhón chân lên để nghe hắn nói gì.

Nàng ngạc nhiên vì hắn biết nàng sợ hãi. “Nam tước Gerald có biết em là em gái của Louddon không, Duncan?” nàng hỏi, nỗi sợ hãi ẩn hiện trong lời thì thầm.

Duncan chợt hiểu. Hắn gật đầu đáp lại câu hỏi của Madelyne rồi choàng tay qua vai nàng. Khi nàng đứng yên bên cạnh hắn, hắn giới thiệu nàng với Nam tước Gerald.

Trông Gerald không có vẻ gì là đang xúc phạm nàng. Anh ta mỉm cười, một nụ cười thân thiện đúng nghĩa, và cúi chào sau khi họ được giới thiệu.

Gerald là người ưa nhìn nhưng Madelyne sẽ không nói anh ta đẹp trai, không thể khi anh ta đứng gần Duncan. Sao chứ, chồng nàng còn hơn cả ưa nhìn. Thực tế có lẽ vẻ ngoài của hắn át hết vẻ ngoài của đàn ông trên toàn nước Anh.

Madelyne ngược nhìn Duncan, định nhờ hắn giúp Adela, thăm thì thôi, dĩ nhiên rồi, để Gerald không nghe được, nhưng suy nghĩ của nàng bị rối loạn khi đứng quá sát chồng và nàng chỉ có thể nhìn hắn chăm chú. Thậm chí nàng không thể xoay sở lấy nổi một nụ cười. Đôi mắt hắn có màu xám đáng kinh ngạc nhất, với những đường viền đẹp tuyệt.

“Tại sao em nhìn ta như thế?” Duncan hỏi. Mũi hắn gần chạm vào mũi nàng và đủ gần để hôn.

“Em nhìn chàng thế nào?” Madelyne hỏi vặn lại.

Giọng Madelyne như thể hụt hơi, và mặt nàng đỏ ửng, đủ cho Duncan đoán được suy nghĩ của nàng. Hắn đột ngột muốn mang nàng lên gác. Phải, hắn muốn làm tình với nàng đến tận ngày mai.

Về mặt bình thần của Madelyne biến mất. Duncan toét miệng cười thích thú.

Edmond bước vào sảnh đúng lúc Duncan định hôn vợ. Adela thì dán mắt xuống sàn còn Gerald dán mắt vào Adela, Madelyne dường như đang bị chồng thôi miên.

“Buổi tối tốt lành”, Edmond rống lên phá tan sự im lặng trong sảnh.

Mọi người chuyển động cùng lúc. Madelyne nhảy dựng, đập vào mũi Duncan. Chồng nàng lùi lại một bước, rồi chụp lấy trước khi nàng ngã quỵ. Adela quay người, cô cố nở nụ cười với Edmond. Nam tước Gerald gật đầu chào.

“Một buổi tối tuyệt vời phải không, Duncan? Gerald, ôi Chúa ơi, anh đã thành một lão già xấu xí kể từ lần cuối tôi gặp anh”, Edmond vui vẻ nói to.

Đầu Duncan rỗng không. Hắn vẫn tóm lấy vợ và muốn rời đại sảnh, nhưng hắn vẫn còn tự chủ để trải qua bữa tối trước. “Đến giờ ăn rồi”, hắn quyết định và chộp lấy tay Madelyne rồi dẫn nàng về phía bàn ăn.

Madelyne không hiểu vì sao hắn lại vội vàng làm vậy. Nàng nghĩ họ sẽ chuyện trò một lát trước khi ăn. Nhưng ánh mắt chồng khiến nàng thôi tranh cãi.

Duncan ngồi ở đầu bàn và Madelyne ở bên trái hắn. Hắn ngạc nhiên khi thấy Ansel xuất hiện phía bên kia và bắt đầu phục vụ hắn. Dù đó là lệ thường vì cận vệ phải học hỏi tất cả các nhiệm vụ phục tùng thủ lĩnh nhưng Duncan chỉ mới hướng dẫn cậu bé phòng thủ.

Lại một thay đổi khác do Madelyne khởi đầu, tất nhiên rồi, và không cần hắn cho phép. Hắn lắc đầu ngoa ngán trước hành động của nàng, gật đầu với Ansel, rồi trừng mắt nhìn vợ.

Nàng còn cả gan mỉm cười với hắn. “Duncan này, chàng có biết không, đây là bữa ăn đầu tiên mà chúng ta cùng ăn đấy?”, nàng thăm thò, cố kéo tâm trí hắn thoát khỏi chàng cận vệ.

Duncan có vẻ không muốn trả lời nàng. Thực ra, hắn gần như im lặng suốt bữa tối. Gilard đến muộn làm Duncan cau mày. Madelyne lấy làm mừng vì Duncan không khiển trách em trai trước mặt khách.

Cha Laurance không đến dùng bữa tối. Madelyne là người duy nhất không bị chuyện anh ta vắng mặt làm bất ngờ. Nàng không tin anh ta bị ốm dù đã nghe Edmond kể chuyện. Madelyne nghĩ lý do thật sự là vị linh mục này sợ Duncan. Nàng không thể trách anh ta được. Anh ta còn quá trẻ khi làm nhiệm vụ khuyên nhủ Duncan các vấn đề về Chúa và nhà thờ.

Edmond và Gilard tiếp tục huyền thuyên suốt bữa tối, hỏi han Gerald về năm vừa qua của anh ta, vì đã lâu bọn họ không gặp nhau.

Madelyne lắng nghe cuộc đối thoại của họ, thích thú bởi cách họ dễ dàng làm phiền nhau. Người này hạ bệ về bề ngoài của người kia nhưng chẳng bao lâu Madelyne nhận ra đó chỉ là cách họ biểu lộ tình cảm. Nàng nghĩ đó là những lời bình phẩm thú vị nhất.

Rõ ràng Nam tước Gerald là bạn thân của anh em nhà Wexton. Anh ta có nụ cười dễ mến. Khi Edmond gọi anh ta là người yếu đuối và kể chuyện Gerald đã đặt gươm sai chỗ khi trận đánh quan trọng diễn ra, Gerald cười ha hả rồi kể câu chuyện của mình để chứng tỏ Edmond chọc ngoáy chỉ là vô ích.

Adela ngồi đối diện với Madelyne. Cô dán mắt xuống mặt bàn, nhưng Madelyne nhìn thấy cô mỉm cười một vài lần khi nghe những lời nhận xét hài hước quanh bàn. Gerald không nói chuyện trực tiếp với Adela cho đến lúc bữa tối gần kết thúc. Edmond ngồi giữa hai người họ. Madelyne tin chắc Gerald sắp vẹo cổ vì cứ phải nghiêng đầu quanh Edmond nhìn Adela.

Edmond cuối cùng cũng thấy Gerald đáng thương. Anh ta đứng dậy và ngẫu nhiên đi quanh bàn, vờ bị quyến rũ bởi một bình bia. Không ai bị đánh lừa trước cái mẹo đó kể cả Adela. Có một bình bia ngay trước khay ăn của Edmond.

“Còn em thế nào, Adela?” Gerald lịch sự hỏi. “Tôi rất tiếc khi lỡ cuộc hẹn với em khi em ở...”

Mặt Gerald đỏ bừng, dù không đỏ bằng Adela tội nghiệp. Nam tước vô tình đề cập đến vụ tai nạn.

Bầu không khí im lặng khó xử bao trùm mọi người. Duncan thở dài rồi lên tiếng, “Adela cũng rất tiếc đã không gặp được cậu ở Luân Đôn, Gerald à. Này Adela? Nam tước hỏi thăm em kia”, hắn nhắc em gái.

Giọng Duncan dịu dàng, đầy thông cảm khi nói với em gái. Chúa ơi, hắn đang trở thành người đàn ông khiến người ta phải yêu dễ dàng. Quá dễ dàng. Phải chăng nàng đã yêu chồng mình và quá bướng bỉnh nên chưa dám thừa nhận?

Madelyne bắt đầu lo lắng. Nàng cũng thở dài, lớn và không quý phái khiến nàng hối tiếc ngay tức thì. Duncan quay sang và toét miệng cười. Hắn ngạc nhiên khi thấy nét lo lắng biến mất khỏi nàng lúc hắn tặng nàng một cái nháy mắt chậm chậm đầy trêu chọc.

“Tôi rất khỏe, Gerald”, Adela nói.

“Trông em khỏe đấy.”

“Tôi cảm thấy khỏe, cảm ơn.”

Madelyne thấy chồng ngó mắt lên trời, biết hắn nghĩ mọi câu nói về khỏe và cảm thấy khỏe thật nực cười.

“Madelyne, chưa bao giờ tôi được thưởng thức bữa ăn ngon như thế này”, Gerald cất lời khen, kéo sự chú ý của nàng rời khỏi chồng.

“Cảm ơn anh, Gerald.”

“Tôi ăn nhiều quá”, Nam tước nói rồi quay sang Adela. “Em có muốn đi dạo với tôi ngoài sân sau bữa tối không, Adela?” Anh ta nhìn Duncan và nhanh chóng nói thêm “Với sự cho phép của anh trai em, dĩ nhiên là vậy”.

Trước khi Adela có thể từ chối, Duncan đã đồng ý. Ngay lập tức Adela nhìn sang Madelyne cầu cứu.

Madelyne không biết mình có thể làm gì, nhưng quyết tâm tìm cách thay đổi quyết định của Duncan. Nàng khều nhẹ vào chân hắn. Khi Duncan thậm chí không thèm nhìn, nàng khều hắn lần nữa, mạnh hơn trước.

Kiên nhẫn bay biến trong chớp lát khi hắn vẫn không chịu nhìn nàng.

Thế là Madelyne đá hắn, nhưng tất cả những gì nàng đạt được từ nỗ lực của mình là chiếc giày của nàng bay đi đâu mất dưới gầm bàn. Trong khi Duncan vẫn ra vẻ không đếm xỉa gì đến nàng thì hắn lại luồn tay xuống dưới bàn và chụp lấy chân nàng, kéo vào lòng hắn. Madelyne ngượng ngịu bởi tư thế không đứng đắn ấy và cảm tạ Chúa vì dường như không ai nhận thấy đôi tay kẹp chặt mép bàn khi Duncan bắt đầu vuốt ve lòng bàn chân nàng. Nàng cố rút ra nhưng bị mất thăng bằng.

Madelyne suýt nữa tuột khỏi cái ghế cao. Gilard ngồi bên cạnh. Khi nàng va vào anh ta, Gilard nhìn nàng hơi thắc mắc và giữ lấy tay giúp nàng ngồi thẳng lại. Nàng biết mình đang đỏ mặt. Adela chăm chú nhìn, nhắc nàng nhớ đến cuộc đi dạo bên ngoài, Madelyne cho là vậy. Nàng nghĩ, đã đến lúc lấy lại kiểm soát.

Duncan có thể giữ chân để nàng không thể đá hắn thêm cái nào nữa, nhưng hắn không thể bắt được tâm trí nàng lúc này, đúng không? “Một ý tưởng tuyệt vời, đi dạo bên ngoài sau bữa tối”, Madelyne nói, nhìn chồng mình.

Duncan cau mày. Madelyne mỉm cười, nhận thức được chiến thắng trong tâm tay.

“Duncan và tôi rất vui được gia nhập với anh, phải không, chồng?”, nàng hỏi. Madelyne nghĩ mình đã sẵn sàng hành động kể cả khi những ngón chân còn nằm trong lòng Duncan. Hắn sẽ không dám từ chối đề nghị của nàng trước khách khứa. Madelyne hướng về phía Adela và mỉm cười. Cô ấy có vẻ bớt căng thẳng.

“Không, chúng ta sẽ không đi”, Duncan nhẹ nhàng tuyên bố.

Lời từ chối của hắn khiến cả Madelyne và Adela nháu mày. “Sao chúng ta lại không đi?” Madelyne hỏi lại.

Nàng cố mỉm cười với Duncan vì biết Gerald đang quan sát.

Duncan cười lại. Tuy nhiên đôi mắt hắn lại nói lên điều gì đó hoàn toàn khác. Nàng đoán hắn có lẽ đang ước có thể quăng nàng ra ngoài cửa sổ. Nàng đã nhận ra rằng Duncan không thích các quyết định của mình bị chất vấn. Madelyne nghĩ đó là một nét tính cách khó chịu. Phải, Duncan khó chịu, nàng có chút cảm thông với hắn vì biết rõ mình sẽ tiếp tục chất vấn mệnh lệnh bất kể tâm trạng hắn thế nào đơn giản vì nàng không thể kiềm chế được bản thân.

“Bởi vì, Madelyne, ta muốn nói chuyện riêng với em sau bữa tối.”

“Nói với em chuyện gì?” Madelyne hỏi với giọng đầy bức tức.

“Đàn ông và những con ngựa của họ”, Duncan bảo nàng.

Edmond khịt mũi, Gilard phá ra cười. Madelyne nhăn mặt với cả hai trước khi quay lại với Duncan. Nàng không tin chuyện vô lý này, còn hơn cả các em trai hắn. Đàn ông và ngựa. Thông điệp thực sự đã rõ ràng. Hắn sắp siết cổ nàng vì đã thách thức hắn. Madelyne nghĩ sẽ ăn miếng trả miếng lại hắn mà hắn không thể nghĩ gì được, rồi quyết định tốt nhất là mình không nên đi xa hơn. Hắn có thể nói gì đó khiến nàng phải ngượng.

Madelyne quyết định lờ Duncan đi và quay lưng lại với hắn. Đó là một cử chỉ bất lịch sự, cũng là một sai lầm, vì nàng quen khuấy bàn chân đang nằm trong lòng hắn. Gilard phải giữ lấy nàng lần nữa.

Duncan biết nàng đang cố mặc kệ mình. Mắt hắn ánh lên nét cười. Khi quay sang gật đầu với Gerald, hắn nhận ra bạn hắn cũng đã hiểu mảnh khóc của Madelyne. Nam tước đang cố nén cười.

“Với sự cho phép của Duncan, tôi có một món quà tặng em, Adela.”

“Anh ư?” Adela bất ngờ trước sự chu đáo của Gerald. “Ôi, tôi không thể nhận bất cứ thứ gì từ anh, Gerald, dù anh thật tốt khi đã mang cho tôi cái gì đó.”

“Anh mang cái gì cho chị ấy thế?” Gilard hỏi. Đó không phải là một câu hỏi lịch sự. Nam tước Gerald không có vẻ bị xúc phạm. Anh ta cười toe toét và lắc đầu.

“Sao nào?” Gilard yêu cầu.

“Một nhạc cụ. Đàn Xante.”

“Catherine cũng có một cái”, Gilard kêu lên, quay sang Madelyne. “Hình như chị của chúng tôi không thể chinh phục nổi thứ đó. Tạ ơn Chúa vì chị ấy đã mang nó đi theo khi lấy chồng”, anh ta nói thêm với nụ cười toe toét. “Chỉ cần một bài hát thôi, chị ấy có thể khiến rằng chúng tôi nghiêng lại ken kết.”

Gilard quay qua Gerald và nói, “Gerald à, hành động của anh thì tốt nhưng rồi chiếc đàn sẽ bị bỏ mặc cho bụi phủ ở đây thôi. Adela chẳng biết làm gì với những sợi dây đó và Chúa cứu tất cả chúng ta nếu chị Catherine quay lại đây để dạy Adela.”

“Madelyne biết chơi”, Adela buột miệng, nhớ Madelyne đã từng nói nàng chơi đàn cho người cậu mỗi tối. Adela thấy ngượng vì cách em trai chê bai món quà. “Và cô ấy sẽ dạy tôi chơi, đúng không, Madelyne?”

“Tất nhiên rồi”, Madelyne trả lời. “Anh thật tử tế khi mang theo món quà như vậy, Nam tước.”

“Vâng”, Adela nhanh nhẩu. “Cảm ơn anh.”

“Vậy ư?” Gerald hỏi, nhìn Duncan. Duncan gật đầu, Gerald cười toe toét, Adela thực sự mỉm cười, còn Madelyne thì thở dài. “Tôi sẽ đi lấy nó cho cô bây giờ”, Gerald tuyên bố đứng lên và bắt đầu tiến tới lối vào rồi ngoái lại nói, “Có lẽ chúng ta có thể thuyết phục Madelyne chơi một hay hai bài trước khi đi dạo, Adela à, nếu cuộc nói chuyện về đàn ông và ngựa có thể đợi thêm một chút nữa”.

Gerald nghe thấy tiếng cười của Duncan trước khi đi khuất. Gilard cũng đứng lên. “Em đi đâu thế?” Edmond hỏi.

“Lấy một cái ghế khác cho Madelyne. Cái ghế này hình như bị sao đó. Cô ấy cứ như sắp rơi xuống đất đến nơi rồi ấy.”

Madelyne từ từ hướng về phía Duncan và cúi tiết nhìn hần. Nếu hần mà thốt lên một lời nào thì nàng sẽ ném hần ra ngoài cửa sổ ngay.

Adela nghĩ, để Madelyne chơi đàn Xante là một ý tưởng tuyệt vời. Tất cả những gì cô muốn là trì hoãn cuộc đi dạo với Gerald. Cô sẽ yêu cầu Madelyne chơi rất nhiều bài.

“Ôi, Adela, mình không nghĩ tối nay là thời gian thích hợp...”

“Em nôn nóng được ở riêng với chồng mình à?” Duncan thì thầm hỏi nàng một cách dịu dàng.

Madelyne nhìn chồng, nhíu mày, và nhận lấy một nụ cười quyến rũ chết người của hần. Lúm đồng tiền lại xuất hiện trên má hần rồi hần nháy mắt với nàng lần nữa, ngay trước mắt mọi người.

Duncan đang xé đôi ổ bánh mỳ và nàng rất ngớ ngẩn nhìn hần, cho đến lúc nhận ra hần không còn giữ bàn chân mình nữa. Cả hai tay hần tự do bao lâu rồi?

Nàng lập tức rút chân khỏi đùi hần. “Nếu em hát như một con ếch, Duncan, và làm chàng xấu hổ thì sao?”, nàng hỏi.

“Em không bao giờ có thể làm ta xấu hổ”, Duncan trả lời.

Thật tử tế khi nói vậy. Madelyne không biết đáp lại thế nào. Là hần trêu chọc nàng hay đang nói thật? “Em là vợ ta, Madelyne. Không có gì em làm lại khiến ta xấu hổ cả.”

“Tại sao?” Madelyne hỏi, nghiêng người về phía chồng để không ai có thể nghe thấy.

“Bởi vì ta đã chọn em”, Duncan nói khê. Hần cũng nghiêng người về phía cô vợ xinh xắn của mình. “Nó là điều đơn giản, thậm chí là...”

“Nếu chàng nói em ngốc nghếch, em sẽ buộc phải lấy quà của Adela để đánh chàng bất tỉnh đấy.”

Madelyne kinh sợ bởi lời đe dọa của chính mình hơn là Duncan. Duncan nắm lấy tay và kéo nàng sát vào mình “Đừng chạm vào em”, Madelyne thì thầm.

Nàng liếc mắt nhìn những người nhà Wexton khác. Gilard đang kể một câu chuyện thú vị và cả Adela lẫn Edmond đang lắng nghe.

“Không.”

Nàng nhìn Duncan khi nghe lời từ chối. “Em không thích, Duncan.”

“Có, em có thích, Madelyne. Khi ở trong vòng tay ta em thích tất cả những gì ta làm với em. Em rên rỉ và khấn nài ta...”

Bàn tay vút đưa lên che miệng hân và nàng đỏ bừng như ngọn lửa trong lò sưởi. Duncan cười rộ, âm thanh ấm áp phủ khắp đại sảnh. Edmond và Gilard cứ đòi được biết chuyện gì. Trông Duncan như thể định nói cho họ biết. Madelyne bắt đầu cầu nguyện và nín thở.

Nàng thở phào khi Duncan chỉ nhún vai và thay đổi đề tài.

Madelyne vô tình nhìn thấy Adela đang giữ thẳng nếp gấp trên ống tay áo và chỉnh trang lại tóc mình.

Rồi nàng chợt phát giác. Chúa ơi, nàng đúng là ngớ ngẩn. Adela muốn bản thân trông thật xinh đẹp trước Gerald. Cô ấy trang điểm và chải chu đủ để gây được ấn tượng.

Giờ nghĩ về điều đó, Madelyne nhận ra Gerald vẫn bị Adela lôi cuốn. Cái cách anh ta nhìn cô ấy đã nói lên nhiều hơn thế.

Lòng Madelyne dịu lại với ý niệm Gerald vẫn có thể muốn Adela. Nó khiến nàng thích Nam tước nhiều hơn.

Rồi nàng bắt đầu lo lắng. Adela đã quyết định ở lại với gia đình. Duncan đã hứa. Chuyện thật phức tạp.

“Cái gì làm cô cau mày như vậy, Madelyne?” Gilard hỏi.

“Tôi chỉ nghĩ cuộc sống phức tạp làm sao khi chúng ta trưởng thành”, Madelyne trả lời.

“Chúng ta không thể là trẻ con mãi được”, Edmond xen vào với một cái nhún vai có thể đoán trước làm Madelyne mỉm cười. Nàng nghĩ Edmond bắt đầu giống cậu Berton.

“Tôi cá là hồi nhỏ cậu luôn cau mày”, nàng trêu.

Edmond có vẻ ngạc nhiên. Anh ta bắt đầu cau mày rồi ngừng lại. Madelyne rũ ra cười.

“Tôi không nhớ nhiều về hồi nhỏ”, Edmond nói. “Tôi chỉ nhớ Gilard là đứa bé như thế nào. Em trai chúng ta quả là khối phiền toái không ngớt.”

“Lúc còn bé cô có nghịch không?” Gilard hỏi Madelyne, đánh lạc hướng mọi người. Madelyne không cần biết nhiều về thời kỳ hoang dã đó.

Madelyne lắc đầu. “Ôi, không, tôi không bao giờ nghịch cả Tôi rất trầm lặng. Sao nhỉ, tôi chưa bao giờ làm gì sai hết.”

Duncan phá lên cười to như các cậu em trai. Madelyne phản đối cho đến khi nhận ra mình đã biến bản thân thành một vị thánh, “Ừm, cũng có vài thiếu sót”, nàng lấp bắp.

“Cô á? Không bao giờ”, Edmond cười láu cá.

Madelyne đỏ mặt, không chắc nên tiếp thu nhận xét của Edmond như thế nào. Nàng vẫn không hoàn toàn tin tưởng anh chàng Wexton này, dù đã gắng thích ứng với nụ cười của anh ta. Nàng quay sang nhìn Duncan.

“Đừng làm Madelyne ngượng”, Duncan răn đe em trai.

“Kể bọn mình nghe một trong những thiếu sót của cậu đi, Madelyne”, Adela cười khuyến khích.

“Ừm, mình biết cậu sẽ thấy khó tin điều này, nhưng mình từng là một đứa trẻ vụng về, khó coi, thực ra là vậy.”

Không ai thấy khó tin chút nào. Duncan lắc đầu với Gilard, anh ta trông có vẻ sẵn sàng phá ra cười rũ rượi trước lời thú nhận của Madelyne. Edmond bắt đầu mắc nghẹn với ngum bia đang cổ nuốt khi Madelyne bẽn lẽn thừa nhận thiếu sót của mình. Adela khúc khích cười trong khi vỗ vỗ lên lưng anh trai.

Nam tước Gerald quay lại với cây đàn Xante và đặt nó lên bàn trước mặt Adela đúng lúc Edmond tìm được cơn ho sắc sưa. Nhạc cụ hình tam giác được làm bằng một loại gỗ nhẹ đã được tẩy trắng. Cây đàn có mười hai dây và Madelyne nhìn nó với chút ghen tỵ khi Adela lướt ngón tay cái trên những sợi dây.

“Cha Laurance sẽ phải ban phước lành cho nhạc cụ này”, Adela nói.

“Phải, tại buổi tập trung ngày mai”, Gilard xen vào. “Em đã dặn linh mục truyền dạy cho mọi người vào mỗi sáng trong đại sảnh cho đến lúc nhà nguyện được sửa xong, Duncan.”

Duncan gật đầu rồi đứng dậy, một tuyên bố không lời rằng bữa tối đã kết thúc.

Madelyne đợi mọi người bắt đầu đi về phía những chiếc ghế ở trước lò sưởi. Ngay khi lưng họ quay đi, Madelyne quỳ xuống và tìm chiếc giày thất lạc dưới gầm bàn.

Duncan túm lấy eo, kéo lưng nàng vào sát người mình, rồi đóng đưa chiếc giày trước mặt nàng.

Madelyne quay lại và cố chụp lấy nó.

“Sao em lại cau mày với ta?” Duncan hỏi rồi nhắc bổng nàng đặt lên mép bàn, cầm lấy bàn chân và trượt chiếc giày vào.

“Em có thể tự làm mà”, Madelyne thì thào. “Còn em cau mày vì chàng trêu em, Duncan. Em không thích thế.”

“Tại sao?” Duncan nhắc nàng xuống trong khi không rời tay khỏi eo nàng, việc ấy khiến Madelyne thấy lo lắng.

“Tại sao?”, nàng hỏi, ước rằng có thể nhớ mình muốn nói gì. Tất cả là lỗi của hấn, tất nhiên, vì hấn đang nhìn nàng cứ như thể thích hôn nàng lắm, và làm sao nàng không thể nghĩ đến điều gì khác ngoài việc hôn lại hấn.

“Tại sao em không thích ta trêu em?” Duncan hỏi, cúi xuống gương mặt đang ngược lên của vợ.

“Vì không thể đoán trước được chàng thế nào khi trêu em”, Madelyne thành thật. “Chàng như một ngọn cỏ mùa đông ấy, Duncan. Lạnh và cứng, đúng vậy, cứng ngắt.” Nàng cố bước lùi lại, nhưng Duncan tăng áp lực lên vòng tay đang ôm và chậm rãi kéo nàng lại gần, đến khi nàng chạm vào ngực hấn. “Và giờ chàng cư xử như ngọn cỏ mùa hè, mềm mại uốn cong và điều đó...”

Trông nàng cực kỳ bối rối, hấn không dám cười. “Ta chưa bao giờ bị so sánh với ngọn cỏ cả”, hấn bảo. “Giờ thì cho ta biết sự thật và không phải là câu chuyện ngụ ngôn nào khác nếu em vui lòng.”

“Nếu em vui lòng?” Nàng có vẻ kinh hãi bởi gợi ý của hấn. “Duncan, em không thích chàng trêu chọc em vì nó khiến em nghĩ chàng đang ân cần với em. Em muốn đoán được chàng sẽ giận dữ”, nàng lầm bầm. “Và em sắp gãy cổ đến nơi khi cứ phải ngược lên nhìn thế này.”

Người phụ nữ này thật kỳ lạ. Điều đó đáng lẽ không nên làm hấn ngạc nhiên, hấn tự nhủ. Những người vợ khó hiểu hơn hấn nghĩ. “Em không muốn ta ân cần với em sao?”, hấn hỏi với vẻ hoài nghi.

“Em không muốn.” Nàng tăng âm lượng.

“Tại thế quái nào lại không chứ?” Duncan không thì thầm nữa. Hấn quên sạch mọi chuyện về gia đình và vị khách của mình. Tất cả những gì hấn có thể nghĩ là kéo người phụ nữ khác thường này vào vòng tay và ân ái với nàng.

Madelyne không muốn trả lời. Nàng sẽ phải trung thực.

“Chúng ta sẽ đứng đây suốt đêm đến khi em trả lời”, Duncan quyết tâm.

“Chàng sẽ cười em.”

“Madelyne, ta đã không cười khi em ví ta giống một ngọn cỏ thì ta thề ta cũng sẽ không cười với lời bình luận kế tiếp của em.”

“Ồ, được thôi”, Madelyne dứt khoát. “Khi chàng ân cần với em, em muốn yêu chàng. Vậy đó, chàng hài lòng chưa?”

Hắn cực kỳ hài lòng. Nếu Madelyne nhìn hắn, nàng sẽ biết lời nói của nàng làm hắn vui lòng đến thế nào.

Lạy Chúa, nàng thực sự đang quát vào mặt hắn. Madelyne muốn khóc. Nàng hít sâu, chăm chú nhìn vào ngực Duncan và thì thào, “Rồi em sẽ làm cho trái tim mình tan vỡ đúng không?”.

“Ta sẽ bảo vệ trái tim em”, Duncan trả lời.

Giọng hắn đầy kiêu ngạo. Madelyne nhìn hắn bức tức. Duncan không thể ngăn mình lại. Miệng nàng quá gần và không từ chối được. Tất cả kỷ luật của hắn tan biến. Hắn cúi xuống và bắt lấy miệng nàng trong một nụ hôn cháy bỏng.

“Vì Chúa, Duncan, tất cả bọn em đang chờ Madelyne chơi đàn xante”, Edmond gào toáng lên.

Duncan thở dài trong miệng Madelyne trước khi dứt ra. Ngón tay cái của hắn chậm rãi lướt qua bờ môi dưới của nàng. “Ta quên mất chúng ta không ở một mình”, hắn cười toe toét.

“Em cũng vậy”, Madelyne thì thầm, mặt đỏ bừng và cố bắt lấy nhịp thở bình thường.

Duncan nắm lấy tay và đưa nàng đến một chiếc ghế trống. “Đây là chỗ của chàng”, Madelyne nói. “Nó có thành ghế cao nhất”, nàng giải thích.

Rõ ràng là Madelyne sẽ không bắt đầu cho đến khi Duncan ngồi vào chỗ nàng nghĩ hắn nên ngồi, hắn tuân theo mệnh lệnh đó, thậm chí còn cười vì điều đó.

Edmond đẩy chiếc ghế khác về phía Madelyne. “Cô sẽ thoải mái hơn ở đây”, anh ta nói khi nàng chạm tay vào một cái ghế cao.

Madelyne cảm ơn và ngồi xuống. Gilard trao cho nàng cây đàn Xante. Đôi tay nàng run lên khi đặt nhạc cụ vào lòng. Madelyne lo lắng thực sự. Nàng ghét trở thành tâm điểm chú ý của mọi người.

Gerald đứng đằng sau ghế Adela. Tay gác trên thành ghế. Cả Gilard lẫn Edmond đều đứng, tựa lưng vào hai góc của lò sưởi. Và tất cả đều chăm chú nhìn Madelyne.

“Đã lâu quá rồi”, Madelyne lên tiếng, nhìn xuống nhạc cụ. “Mà tôi vốn chỉ hát cho cậu Berton và các bạn của ông ấy nghe thôi. Tôi không được học bài bản.”

“Mình tin chắc cậu Berton và các bạn của ông ấy đều nghĩ cậu thật tuyệt vời”, Adela cắt ngang, thấy bàn tay Madelyne run rẩy, và ra sức động viên nàng.

“Ồ, họ nghĩ mình tuyệt vời”, Madelyne thừa nhận và cười với Adela. “Nhưng mặt khác thì tất cả họ đều đặc biệt.”

Duncan lập tức ngã người ra trước để mọi người có thể thấy rõ mình, vẻ mặt hắn đề nghị không ai được cười.

Nam tước Gerald húng hắng ho. Gilard quay mặt lại, dán mắt vào ngọn lửa trong lò sưởi. Madelyne thì nghĩ anh ta phát chán vì phải chờ nàng bắt đầu.

“Tôi có thể hát một số bài thánh ca Latin trong Lễ Phục sinh”, nàng gợi ý.

“Em có biết bài hát nào về ngọn cỏ không?” Duncan hỏi.

Madelyne giật thót mình. Duncan cười toe toét.

“Ngọn cỏ mùa đông có thể gãy đôi khi chàng giẫm lên nó”, Madelyne nói dụi dụi. “Và ngọn cỏ mùa hè sẽ uốn cong nếu chàng đặt ủng đủ lâu lên chúng.”

“Cô đang nói chuyện gì thế”, Gilard hỏi, tỏ vẻ khó hiểu.

“Một giai điệu buồn”, Duncan nhận xét.

“Có thể đoán trước được”, Madelyne trả lời cùng lúc.

“Tôi thích cô hát bài nào về Polyphemus hơn”, Edmond xen vào.

“Polyphemus là ai hay là cái gì?” Nam tước Gerald hỏi.

“Tên khổng lồ một mắt”, Edmond trả lời, cười tít mắt.

“Hắn ta là thủ lĩnh của những tên khổng lồ một mắt”, Madelyne nói. “Anh biết những câu chuyện về Odysseus?” nàng hỏi.

“Một vài chuyện nho nhỏ”, Edmond trả lời, không thêm vào rằng đó là những gì thu lượm được từ Madelyne khi nàng mê mẩn.

“Gerald này? Madelyne đã kể những câu chuyện rất hay”, Adela nói. Trong lúc phấn khích, thật sự cô đã vươn người và chạm vào tay Gerald.

“Tôi chưa bao giờ nghe về Odysseus cả”, Gerald khẳng định. “Sao lại thế, do cô nghĩ ra à?”

Madelyne mỉm cười. Gerald có vẻ cáu vì không hiểu chuyện gì đang diễn ra. Anh ta dường như đang tìm kiếm ai đó để trách cứ.

“Chẳng có gì xấu hổ khi thừa nhận điều đó”, Madelyne lảng sang đề tài khác. “Có lẽ anh đã nghe nói đến Gerbert xứ Aurillac?”

“Thầy tu ư?” Gerald hỏi.

Madelyne gật đầu, nhìn Adela giải thích vì chắc rằng em gái Duncan chưa biết về người này. “Gerbert sống cách đây lâu rồi, Adela. Gần như hàng trăm năm, mình tin thế. Ông ấy rời khỏi tu viện và đến Tây Ban Nha nghiên cứu. Khi quay lại Pháp, ông cai quản trường dòng ở Reims, và suốt thời gian đó ông trao cho các học viên của mình một số truyện cổ mà ông đã dịch. Có một người tên là Homer kể những câu chuyện về chiến binh hùng mạnh Odysseus, Gerbert là người đã dịch chúng từ tiếng Hy Lạp sang tiếng Latin.”

“Homer và Gerbert là bạn bè sao, cậu có cho là vậy không?” Adela thắc mắc.

“Không phải”, Madelyne trả lời. “Homer sống vào thời cổ đại, ở một nơi gọi là Hy Lạp. Ông ấy qua đời hàng trăm năm trước khi Gerbert sinh ra. Những câu chuyện của Homer được cất giữ an toàn trong các tu viện. Một số sẽ khiến nhà thờ nhăn mặt, nhưng mình không có ý vô lễ khi kể lại đâu. Đúng ra, thật là ngốc nghếch khi tin là chúng có thật.”

Mọi người trông có vẻ thích thú. Madelyne nhướn mắt nhìn Duncan, thấy hắn gật đầu, và nàng bắt đầu chơi đàn xante.

Nàng bị vài lỗi lúc đầu. Sau đó khúc ballad Odysseus chạm trán với đám người khổng lồ một mắt trở thành tâm điểm chú ý của nàng. Madelyne chăm chú nhìn cây đàn xante, tưởng như mình đang ngồi cạnh cậu Berton thân yêu và hát cho ông nghe. Ngay khi có được lý do, bàn tay ngừng run rẩy, giọng nàng mạnh hơn và trong trẻo làm câu chuyện của người chiến binh huyền thoại hồi sinh sống động.

Lời thơ lời kéo khán giả. Duncan nghĩ giọng nàng thật mê hồn. Đó là một nhận xét đúng đắn về người phụ nữ dịu dàng mà giờ đây hắn đã khẳng định là vợ mình.

Madelyne đã ếm một câu thần chú lên tất cả bọn họ. Duncan, người đàn ông không khi nào nấn ná, giờ ngã người ra sau ghế và mỉm cười mãn nguyện.

Nàng bắt đầu câu chuyện khi Odysseus và người của chàng bắt được Polyphemus, vì Edmond yêu cầu. Polyphemus quyết định ăn thịt từng người lính. Tên khổng lồ một mắt giam cầm tù nhân của hắn trong hang, chặn lối vào bằng một tảng đá lớn. Vì đêm đến, Polyphemus cũng nhốt cừu của hắn trong hang và mỗi sáng, hắn cần phải đẩy hòn đá ra lừa cừu ra đồng ăn cỏ. Odysseus đã làm mù mắt tên khổng lồ rồi bảo người của mình nằm bên dưới lũ cừu và bám chặt vào lông bụng của chúng. Polyphemus để lũ cừu đi ngang qua nhưng tay cứ quờ quạng trong không trung cố gắng bắt những người lính. Kế hoạch thông minh của Odysseus đã cứu tất cả họ.

Khi Madelyne kết thúc, khán giả nài nỉ nàng cho họ nghe một bài nữa.

Mọi người lần lượt nói cho nhau nghe phần ưa thích của mình trong câu chuyện, cắt ngang hào hứng của người kia.

“Odysseus thật thông minh khi nói với Polyphemus tên anh ta là Không ai cả”, Gilard bắt đầu.

“Phải”, Gerald đồng ý. “Khi tên khổng lồ một mắt khác nghe Polyphemus rống lên vì bị Odysseus làm mù mắt, chúng gọi vọng vào hang hỏi hắn có cần giúp không và cho chúng tên của kẻ đã hành hạ hắn.” Tiếng cười của Edmond hòa cùng mọi người. “Và khi hắn la lớn rằng Không ai cả hành hạ hắn, đám bạn của hắn đã bỏ lại hắn một mình.”

Madelyne mỉm cười, hài lòng với phản ứng nhiệt tình của mọi người với câu chuyện của mình. Nàng nhìn Duncan. Chồng nàng đang dán mắt vào ngọn lửa và cũng mỉm cười, vẽ hài lòng hiện trên mặt hắn.

Hắn nhìn nghiêng thật đẹp. Khi tiếp tục ngắm nhìn hắn, một cảm giác ấm áp trào dâng trong nàng. Rồi Madelyne nhận ra Duncan gợi nàng nhớ đến Odysseus. Đúng vậy, Duncan giống y như người chiến binh hùng mạnh mà nàng hằng mơ khi còn là một cô bé. Odysseus là người tu sĩ nghe xưng tội trong tưởng tượng của nàng, là bạn, là tri kỷ của nàng; nàng đã thổ lộ mọi sợ hãi của mình với chàng mỗi khi lo sợ và cô đơn. Nàng thích tưởng tượng đến một ngày Odysseus sẽ xuất hiện một cách thần kỳ và mang mình theo. Chàng sẽ chiến đấu vì nàng, bảo vệ nàng khỏi Louddon. Và chàng yêu nàng.

Khi trưởng thành, Madelyne từ bỏ giấc mơ thời thơ ấu. Và cho đến giờ phút này, nàng đã thực sự quên giấc mơ bí mật của mình.

Nhưng trong giây phút quý báu này, khi chăm chú nhìn chồng, nàng nhận ra giấc mơ xưa đã thành sự thật. Duncan là Odysseus của nàng. Hắn là người yêu của nàng, là người che chở, là vị cứu tinh cứu nàng khỏi anh trai. Lạy Chúa, nàng đã yêu người đàn ông này.

17. Chương 17

“Giá trị của khôn ngoan cao hơn châu báu...”

Thánh Kinh Cựu Ước, Job, 28:18

“Madelyne, có chuyện gì với cậu thế? Cậu ốm à?” Adela đứng lên và nhanh chóng tới chỗ bạn. Cô nghĩ Madelyne có vẻ sắp ngất xỉu đến nơi. Khuôn mặt Madelyne tái nhợt, nếu Adela không vươn tay ra kịp lúc, cây đàn xante đẹp đẽ sẽ rơi xuống sàn.

Madelyne lắc đầu, định đứng dậy rồi nhận ra đôi bàn chân dường như không thể giúp mình nữa. Thật ra nàng vẫn đang run rẩy vì phát hiện của mình. Nàng đã yêu Duncan. “Mình ổn, Adela. Chỉ một một chút, thôi thôi. Cậu cứ bình tĩnh nhé.”

“Cậu có hát được bài khác không?” Adela hỏi. Ngay lập tức cô thấy bứt rứt vì đã yêu cầu, nhưng lại tự bào chữa bằng cách tự nhủ rằng mình đang tuyệt vọng, sau này sẽ nghĩ ra cách đáp đền lòng tốt của Madelyne. Thế nào nhỉ, cô sẽ mang bữa sáng lên cho Madelyne mỗi buổi sáng.

Madelyne biết Adela đang trì hoãn. Nàng thông cảm cho bạn nhưng không thể nghĩ ra nổi kế hoạch nào để Adela không phải đi dạo với Gerald. Khi Gerald bước tới đứng cạnh Adela, Madelyne lên tiếng, “Anh đã tặng Adela một nhạc cụ tuyệt vời. Anh đã chọn lựa rất cẩn thận, Gerald”.

Vị Nam tước mỉm cười. “Duncan cũng chọn lựa rất cẩn trọng.”

Madelyne thấy lời nhận xét đó thật kỳ quặc và khó hiểu. Sau đó Edmond và Gilard bày tỏ niềm vui thích với màn trình diễn của nàng. Madelyne sớm đỏ mặt ngượng ngùng. Thật sự nàng không quen với những lời ngợi khen. Nàng nghĩ nhà Wexton là một gia đình khác thường. Họ đưa ra lời khen quá dễ dàng. Họ không nghĩ nó làm giảm giá trị bản thân họ, nàng cho là vậy.

Nàng chưa từng được khen là xinh đẹp cho đến khi gặp nhà Wexton. Người trong gia đình này đều đã khen nàng vài lần. Với Madelyne, dường như điều đó nghĩa là họ tin rằng nàng thực sự xinh đẹp. “Mọi người sẽ làm tôi cực kỳ kiêu ngạo nếu cứ ca ngợi tôi thế này”, nàng cười bên lên thừa nhận.

Tuy nhiên, nàng để ý thấy Duncan không nói gì và tự hỏi liệu mình có làm hắn hài lòng không.

Chồng nàng vẫn cư xử chẳng giống mọi khi chút nào. Hắn đã hành động quá kỳ lạ ở ngoài sân khi tóm lấy và hôn nàng trước bàn dân thiên hạ rồi trên nàng suốt cả bữa tối. Nếu không biết rõ, nàng sẽ nghĩ người đàn ông này hài hước. Điều đó thật buồn cười, dĩ nhiên.

Madelyne thấy Gerald đưa tay cho Adela và hộ tống cô rời khỏi đại sảnh. Em gái Duncan liếc nhìn Madelyne qua vai, đó là một cái nhìn cầu xin giúp đỡ.

“Đừng ở ngoài đó lâu quá nhé, Adela”, Madelyne gọi với theo. “Cậu sẽ bị cảm lạnh đấy.”

Đó là điều tốt nhất nàng có thể làm. Adela hiểu ý và khẽ gật đầu cảm ơn trước khi Gerald kéo cô đi khuất tầm nhìn của Madelyne.

Gilard và Edmond cũng rời đi. Duncan và Madelyne đột nhiên chỉ còn lại hai người.

Madelyne kéo thẳng nếp gấp trên váy để tay có việc làm. Nàng ước có thể lên phòng trên tháp, ở một mình trong vài phút. Chúa ơi, có quá nhiều điều phải suy nghĩ, quá nhiều điều phải quyết định.

Nàng cảm thấy Duncan đang chăm chú nhìn mình. “Chàng có muốn nói chuyện với em về đàn ông và ngựa bây giờ không, Duncan”, Madelyne hỏi, “trước khi chàng đi bơi?”

“Cái gì?” Hắn trông có vẻ khó hiểu.

“Chàng đã bảo là sẽ nói chuyện với em về đàn ông và ngựa”, nàng giải thích. “Chàng không nhớ sao?”

“À, chuyện đó à”, Duncan lặp lại rồi nở một nụ cười ấm áp. “Đến gần đây, vợ, và ta sẽ bắt đầu hướng dẫn em.”

Nàng cau mày vì yêu cầu ấy, nghĩ mình đã ở đủ gần rồi. “Chàng cư xử rất lạ đấy, Duncan”, nàng nói trong khi bước đến bên cạnh hắn. “Và nhìn rất thư thái. Chàng không còn là chính mình nữa”, nàng nói thêm.

Madelyne cắn môi dưới lo lắng trong khi dán mắt vào chồng, đột nhiên vươn người tới và chạm mu bàn tay lên trán hắn. “Chàng không bị sốt”, nàng nói.

Hắn nghĩ giọng này nghe có vẻ thất vọng. Cái nhú mày dữ dội của nàng đủ khiến hắn nghĩ như thế. Duncan tóm lấy Madelyne, kéo nàng ngồi vào lòng mình.

Madelyne chỉnh lại váy và cố ngồi yên. Nàng đan tay đặt trong lòng.

“Em đang lo lắng điều gì à?” Duncan hỏi. Ngón tay cái của hắn mơn man môi dưới của nàng.

Tất nhiên nàng lo lắng. Duncan cư xử như một người hoàn toàn khác. Điều đó không khiến bất cứ người vợ nào lo lắng hay sao? Madelyne thở dài, đẩy lọn tóc ra khỏi mắt, vô tình đập khuỷu tay vào cằm Duncan.

Nàng xin lỗi, xấu hổ vì sự vụng về bất ngờ của mình.

Hắn gật đầu và hoàn toàn chấp nhận.

“Em không hát như ếch.”

Madelyne mỉm cười và nghĩ đây là một lời khen tuyệt vời nhất mà mình nhận được. “Cảm ơn chàng, Duncan”, nàng nói. “Và giờ chàng sẽ chỉ dẫn em về đàn ông và ngựa chứ”, nàng đề nghị.

Duncan gật đầu. Bàn tay hắn chậm rãi di chuyển lên trên dọc theo lưng đến khi nó áp vào vai nàng. Chuyển động làm Madelyne căng thẳng quá mức. Rồi hắn kéo nàng vào lòng.

Madelyne tỳ vào ngực hắn.

“Đàn ông có mối liên hệ đặc biệt với ngựa của mình, Madelyne”, Duncan bắt đầu. Giọng hắn trầm ấm như hơi nóng của ngọn lửa. Madelyne rúc vào hắn gần hơn, ngáp nhẹ và nhắm mắt.

“Phải, bọn ta phụ thuộc vào lũ ngựa tuân theo mỗi mệnh lệnh của mình. Một hiệp sĩ chẳng thể nào tập trung chiến đấu nếu phải mất thời gian để kiểm soát ngựa. Điều đó có ý nghĩa sống còn khi trận chiến đang diễn ra ác liệt và con vật thì bất kham.”

Duncan tiếp tục giải thích thêm vài phút. “Em, vợ à, đã bỏ bùa, tách chiến mã của ta ra khỏi ta. Ta nên giận dữ với em. Giờ khi nghĩ về nó, ta đang giận dữ”, Duncan lầm bầm. Nụ cười dần nở ra trên môi khi hắn nghĩ đến việc mất đi con ngựa trung thành của mình. “Phải, em đã làm hư Silenus. Em có thể phản đối bây giờ nếu muốn, nhưng ta đã quyết định cho em con Silenus. Vì vậy, trước tiên ta sẽ nghe em xin lỗi vì đã làm hư con ngựa của ta và kế đến là lời cảm ơn của em cho món quà ta tặng em.”

Duncan không nhận được gì. Madelyne không xin lỗi cũng chẳng cảm ơn. Hắn nhăn mặt vì tính bướng bỉnh của vợ và ngả đầu nàng ra sau để có thể thấy mặt nàng.

Nàng đang ngủ. Có lẽ nàng không nghe thấy từ nào hắn nói. Đó chắc chắn là sự thiếu tôn trọng. Hắn lẽ ra phải giận dữ. Duncan hôn Madelyne thay vì đánh thức nàng. Madelyne lại rúc sát vào hắn. Tay nàng quấn quanh cổ hắn.

Edmond đi vào đại sảnh ngay khi Duncan đặt nụ hôn thứ hai lên đỉnh đầu Madelyne. “Cô ấy đang ngủ à?” Edmond hỏi.

“Bài diễn thuyết của anh làm cô ấy sợ đến mức ngất đi”, Duncan dài giọng trả lời.

Edmond phá ra cười, sức nhớ Madelyne đang ngủ nên nhỏ giọng.

“Đừng lo việc đánh thức cổ ấy, Edmond. Madelyne ngủ như mèo con ấy.”

“Vợ anh đã có một ngày dài rồi. Bữa tối thật đặc biệt và tất cả là vì Madelyne đã yêu cầu sự hoàn hảo từ những người hầu. Em đã ăn tới bốn cái bánh tạc”, Edmond thú nhận. “Và anh có biết đó là bí quyết riêng của Madelyne đưa cho Gerty không?”

“Người hầu của cô ấy?”

“Phải, bọn họ giờ trung thành với Madelyne.”

“Và em thì sao, Edmond? Em có trung thành với Madelyne không?”

“Giờ cô ấy là chị dâu của em, Duncan. Em sẽ bảo vệ cô ấy bằng cả mạng sống của mình”, anh ta nói thêm.

“Anh không nghi ngờ em, Edmond”, Duncan nói ngay khi cảm nhận được sự phòng thủ trong giọng Edmond.

“Vậy tại sao anh lại hỏi?” Edmond kéo một cái ghế ra và ngồi xuống, đối diện với anh trai mình. “Gerald đem tin gì liên quan đến Madelyne à?”

Duncan định gật đầu nhưng dừng ngay lại, Madelyne đã chiếm khoảng không dưới cằm hắn. Hắn mỉm cười “Gerald mang theo tin mới. Đức vua của chúng ta vẫn đang ở Normandy, nhưng Louddon đang tập hợp binh lính. Dĩ nhiên là Gerald ở bên chúng ta.”

“Em định sẽ quay về chỗ Nam tước Rhinehold trong ba tuần nữa”, Edmond nói. “Dù ông ấy có được cam kết trung thành của em thì trước tiên em vẫn là người của Đức vua, kẻ đó là anh, Rhinehold là thứ ba. Vì lý do đó, Rhinehold sẽ đồng ý cho em ở lại đây đến chừng nào em muốn.”

“Rhinehold cũng sẽ sát cánh cùng Gerald và anh chống lại Louddon nếu cần thiết. Cùng nhau, chúng ta có thể tập hợp hơn một ngàn người.”

“Anh quên liên minh của mình với người Scot”, Edmond nhắc. “Chồng Catherine có thể tập hợp khoảng tám trăm người hoặc hơn.”

“Anh không quên, nhưng không muốn kéo gia đình Catherine vào mối hiềm khích này”, Duncan trả lời.

“Và nếu Đức vua đứng về phía Louddon?”

“Ông ấy sẽ không làm vậy.”

“Làm sao anh chắc chắn vậy được?”

“Có rất nhiều hiểu lầm về Đức vua của chúng ta, Edmond. Anh đã chiến đấu cạnh ông ấy không biết bao nhiêu lần. Mọi người nghĩ ông ấy không có khả năng kiểm soát tính khí. Nhưng lần nọ, trong một trận chiến, một tên lính của ông đã vô tình đánh ông rớt xuống đất. Binh lính bao quanh lấy ông, ai cũng thề giết tên lính bất cẩn kia. Đức vua cười lớn trước việc không may đó, vỗ vai tên lính đã quăng mình xuống đất, rồi ra lệnh cho anh ta tiếp tục lên ngựa và nhìn anh ta phòng ngự.”

Edmond ngẫm nghĩ về câu chuyện. “Người ta đồn rằng Louddon có thể hoãn lại các quyết định của Đức vua một cách khác thường.”

“Anh không tin chuyện Đức vua của chúng ta lại để ai đó điều khiển đầu óc ông ấy.”

“Em cầu mong là anh đúng, anh trai.”

“Có một chuyện khác anh muốn thảo luận với em, Edmond. Vùng đất Falcon đấy.”

“Nó làm sao?” Edmond nhúm mày hỏi. Vùng đất Flacon cằn cỗi nhưng trải rộng, thuộc sở hữu của Duncan. Nó bao gồm phần xa nhất về phía nam của lãnh địa Wexton.

“Anh muốn em quản lý nó, Edmond. Hãy tự xây cho mình một pháo đài ở đó. Anh sẽ chuyển vùng đất đó cho em nếu có thể. Đức vua sẽ không cho phép, trừ phi có thể khiến ông ấy hài lòng.”

Duncan ngừng lại trong khi cân nhắc khó khăn.

Edmond sưng người bởi những lời nói của anh trai. “Điều này chưa từng có, kế hoạch này... anh đề xuất...”, anh ta lắp bắp. Lần đầu tiên trong đời, Edmond thật sự bối rối. Dù điều đó rất có khả năng sẽ không xảy ra thì vẫn có một tia hy vọng le lói tận sâu trong lòng. Sở hữu một vùng đất của chính mình, cai quản nó với tư cách là ông chủ, trời ơi, điều đó quá sức tưởng tượng.

“Tại sao anh muốn em tiếp quản vùng Falcon?” Edmond hỏi,

“Madelyne”

“Em không hiểu.”

“Vợ anh nghe thấy Gilard và anh thảo luận về các anh em trai của Đức vua. Khi Gilard đi rồi, Madelyne chỉ ra cho anh thấy tại sao Robert và Henry không yên lòng. Cô ấy tin đó là vì họ không được trao đủ trách nhiệm.”

“Lạy chúa lòng lành, Robert đã được trao vùng Normandy mà”, Edmond cắt ngang.

“Phải”, Duncan mỉm cười. “Nhưng em trai út của Đức vua có vàng và một vùng đất nhỏ không quan trọng từ cha và anh có thể thấy sự không yên phận trong ông ta. Ông ta là nhà lãnh đạo bẩm sinh, bị phủ nhận bởi quy định về thứ tự ra đời.”

“Nếu có gì liên quan, em muốn được nghe đây”, Edmond nói.

“Madelyne khiến anh bắt đầu suy nghĩ. Em là thuộc hạ của anh và Rhinehold, các nghĩa vụ đó phải tiếp tục mà không bị sút mẻ, tuy nhiên, nếu chúng ta có thể có được sự đồng ý của Đức vua thì em có thể nhận lấy Falcon. Em có một cái đầu giỏi để biến một đồng thành mười đồng, Edmond.”

Em trai hần cười, hài lòng vì lời khen. “Nếu thỉnh cầu của chúng ta thất bại, em vẫn sẽ xây nhà ở đó và coi như là người quản lý của anh. Đức vua sẽ nhận phần thuế bổ sung và không quan tâm đến anh em nào đóng góp.”

“Em đồng ý với kế hoạch của anh”, Edmond vừa cười vừa nói.

“Gilard sẽ sớm đến chỗ Nam tước Thormont để hoàn thành thời gian huấn luyện bốn mươi ngày”, Duncan nói tiếp.

“Gilard có cách lãnh đạo những người khác và sẽ sớm trở thành phó tướng như Anthony đã thành phó tướng của anh”, Edmond tự hào.

“Em trai chúng ta sẽ phải học cách kiểm soát thói nóng nảy trước đã”, Duncan nhận xét.

Edmond gật đầu tán thành. “Anh vẫn chưa kể chuyện Gerald mang tin gì về Madelyne đến cho chúng ta.”

“Gerald tin rằng em trai Đức vua, Henry, có thể khơi lên mối bất hòa. Gerald được yêu cầu đến nói chuyện với Henry.”

“Khi nào? Ở đâu?”

“Nhà Clare sẽ mời Henry đến làm khách của họ. Anh không biết cuộc họp sẽ diễn ra khi nào.”

“Anh có nghĩ Henry sẽ đòi hỏi lòng trung thành của Gerald để chống lại Đức vua không? Và anh thì sao? Anh cũng được mời đến buổi họp này?”

“Không. Ông ấy biết anh sẽ đứng cạnh Đức vua.”

“Anh nghĩ Henry sẽ chống lại William?”

“Nếu bị thuyết phục, anh sẽ đứng trước người lãnh đạo của mình và trao sinh mạng cho ông ấy. Anh rất vinh dự được bảo vệ ông ấy.”

Edmond gật đầu hài lòng. “Gerald nói rằng số lượng người bất mãn đang gia tăng. Có nhiều kẻ âm mưu giết ông ấy. Không lạ. Cha ông ấy đã có nhiều kẻ thù.”

Khi Duncan không nói gì, Edmond lại lên tiếng. “Gerald tin mình được mời đến buổi tập họp bởi vì tình bạn với em. Anh ấy nghĩ Henry muốn biết trong trường hợp William qua đời, liệu em có tôn kính ông ấy như Đức vua không.”

“Chúng ta hãy đợi xem buổi họp này mang lại điều gì.”

“Phải, chúng ta đợi.” Edmond nhăn mặt. “Có nhiều cân nhắc quá, Duncan.”

“Nói anh biết điều này, Edmond”, Duncan hỏi, thay đổi đề tài, “Gilard vẫn tin nó yêu Madelyne à?”

Edmond nhún vai. “Nó đang cố thích nghi với cuộc hôn nhân của anh”, anh ta thừa nhận. “Nhưng giờ nó đã kết thúc cơn mê đắm, em tin vậy. Gilard yêu Madelyne, nhưng cô ấy vẫn gọi nó là em trai, điều đó dập tắt nhiệt tình của nó. Em ngạc nhiên là anh để ý nổi ưu phiền của Gilard đấy.”

“Suy nghĩ của Gilard cứ hiện rõ lên mặt”, Duncan nhận xét. “Em có thấy cái cách nó chạm tay vào thanh gươm trong suốt buổi lễ kết hôn không, khi nó nghĩ anh đang ép buộc Madelyne?”

“Anh đã ép buộc cô ấy”, Edmond toét miệng cười. “Và phải, em là nhân chứng cho hành động đó mà. Madelyne cũng nhận thấy phản ứng của Gilard. Em nghĩ đó là lý do duy nhất cô ấy bất thành linh đồng ý nhận anh làm chồng.”

Duncan cười toe toét. “Quan sát tốt, Edmond. Madelyne luôn cố gắng bảo vệ người mà cô ấy tin là yếu hơn. Ngay lúc đó cô ấy sợ anh sẽ trả miếng.”

Duncan bắt đầu xoa nhẹ lưng vợ mình. Edmond quan sát cách anh trai vuốt ve Madelyne và nghĩ thầm Duncan có thể thậm chí không nhận ra mình đang làm gì.

“Vậy có phải Madelyne muốn bọn em đi không?” Edmond hỏi.

“Không đâu, Edmond. Anh có thể hình dung cô ấy sẽ thất vọng và trách cứ anh”, Duncan trả lời. “Vợ anh không hiểu lòng trung thành của em cũng dành cho Rhinehold nữa.”

Edmond gật đầu.

“Anh nghĩ Madelyne lo lắng anh sẽ giữ em và Gerald dưới sự kiểm soát của mình suốt quãng đời còn lại của hai đứa và sẽ không cho phép đứa nào hành động theo ý riêng của mình.”

“Vợ anh có những suy nghĩ lạ thật đấy”, Edmond bình phẩm. “Nhưng cô ấy đã thay đổi cuộc sống của anh, phải không, Duncan? Và cả của bọn em nữa. Đây là lần đầu tiên chúng ta cùng nhau thảo luận một vấn đề lâu đến vậy. Em tin Madelyne đã khiến chúng ta trở thành một gia đình vững mạnh.”

Duncan không phản đối bình luận ấy. Edmond đứng dậy và bắt đầu bước ra phía lối vào. “Thật đáng tiếc, anh biết đấy”, anh ta ngoái lại nói.

“Đáng tiếc gì?” Duncan hỏi.

“Rằng em đã không bắt được cô ấy đầu tiên.”

Duncan mỉm cười. “Không, Edmond, đó là một phúc lành. Thề có Chúa, anh sẽ đoạt lấy cô ấy từ tay em.”

Madelyne tỉnh giấc đúng lúc Duncan lên tiếng. Nàng cố ngồi dậy và rụt rè mỉm cười với chồng. “Anh muốn lấy gì từ em trai mình thế, Duncan?”, nàng khàn giọng hỏi hần rồi vuốt lại tóc, Duncan né khuỷu tay của nàng trước khi trả lời.

“Không có gì để em phải bận tâm đâu, Madelyne.”

“Anh nên chia sẻ những gì mình có với các em trai”, Madelyne căn dặn.

Rõ ràng Edmond đã nghe thấy nàng nói. Tiếng cười vẫn còn vọng lại phía sau lưng.

Ngay sau đó, Adela lao vào đại sảnh. Vừa nhìn thấy Madelyne, cô em gái của Duncan đã òa khóc nức nở. “Gerald cứ khẳng khái hôn ước còn hiệu lực, Madelyne à. Bây giờ mình phải làm gì? Anh ấy vẫn muốn kết hôn với mình.”

Madelyne nhảy dựng khỏi lòng Duncan cùng lúc Adela lao vào vòng tay của nàng.

Duncan đứng dậy và thở dài bực tức nhìn em gái kích động đến gần như cuồng loạn.

“Em nên hỏi anh ta câu hỏi đó, Adela”, hần gắt, Duncan nắm lấy cánh tay Madelyne, lờ đi việc Adela đang bám vào Madelyne như một chiếc áo ướt, và kéo Madelyne đi.

“Chúng ta không thể để em gái anh trong tình trạng như thế này được”, Madelyne phản kháng. Chúa ơi, nàng thấy mình như đang ở giữa cuộc thi kéo co. “Duncan, chàng đang kéo rời cánh tay em ra kia.”

Nam tước Gerald bước vội vào sảnh, phá vỡ nỗ lực của Duncan đưa Madelyne lên gác. Duncan không có tâm trạng cho một cuộc thảo luận dài và quyết định phải giải quyết vấn đề ngay lập tức.

Trước khi Nam tước Gerald hé miệng nói nửa lời, Duncan hỏi, “Cậu vẫn muốn cưới Adela?”.

“Tôi muốn”, Gerald trả lời. Giọng dứt khoát, và cả tư thế đứng cũng vậy. “Cô ấy sẽ trở thành vợ tôi.”

“Tôi đã hứa với Adela là nó có thể ở đây chừng nào nó muốn, Gerald”

Khuôn mặt Gerald lộ rõ cơn tức giận. Duncan cảm thấy muốn gầm gừ. “Tôi đã sai khi hứa với nó như thế”, hần thừa nhận lỗi sai trước mặt Edmond, Madelyne, Adela và Gerald. Người đàn ông chưa bao giờ thừa nhận bất cứ sai lầm nào đã gây ra sự kinh ngạc vô cùng. Duncan mỉm cười khi thấy lời thú nhận của mình đã khiến mọi người sững sờ.

Hần quay sang Madelyne và thì thầm, “Vợ ơi, nỗi ám ảnh nói thật của em làm ảnh hưởng đến ta đấy. Giờ thì, ngậm miệng lại đi cưng. Tất cả sẽ tốt đẹp thôi”.

Madelyne từ từ gật đầu và tặng cho chồng một nụ cười để hần biết rằng nàng tin tưởng hần. Hần hài lòng đến nỗi khi hướng về phía Gerald, hần vẫn đang cười. Gerald hiểu Duncan đủ rõ để đợi hần giải thích cặn kẽ trước khi công khai thách thức. Duncan là người luôn giữ lời hứa.

“Adela”, Duncan yêu cầu, “thôi la hét như con gà mái và nói cho Nam tước Gerald biết chính xác lời hứa anh dành cho em”.

Giọng hần đã yêu cầu mọi người không tranh cãi nữa. Adela thẳng người bước xa Madelyne và nói, “Anh hứa sẽ cho em sống ở đây đến chết nếu muốn”.

Gerald bước đến gần Adela ngay sau đó, nhưng bị cái nhìn của Duncan ngăn lại.

“Rồi bây giờ, Gerald? Tôi đã hứa với cậu điều gì?”

Duncan nhẹ giọng, trưng ra một ấn tượng rằng hần đang phát chán với cuộc đối thoại này. Madelyne nắm chặt bàn tay hần.

Gerald hét to đáp lại Duncan. “Với phúc lành của Đức vua, cậu đồng ý Adela sẽ trở thành vợ tôi.”

Edmond không thể giữ im lặng lâu hơn nữa. “Thánh thần ơi, làm thế nào mà anh có thể thực hiện cả hai lời cam kết?”

“Gerald”, Duncan lên tiếng, lơ đi Edmond. “Lời hứa của tôi tùy thuộc vào mong muốn của nó có tiếp tục ở đây hay không. Tôi tin việc thay đổi ý định của nó là tùy thuộc vào cậu.”

“Cậu đề nghị tôi...”

“Cậu là vị khách được chào đón tại nhà tôi tới chừng nào cậu còn cần thời gian cho việc đó”, Duncan nói.

Gerald có vẻ giật mình, rồi mặt giãn ra với nụ cười ngạo mạn nhất. Anh ta nhìn Adela cười. “Adela, vì em không rời khỏi đây nên anh sẽ ở lại đây với em.”

“Anh sẽ làm gì cơ?”

Adela hét lên hỏi, nhưng Madelyne không thấy nỗi sợ hãi trong mắt cô mà chỉ có hoài nghi và giận dữ.

“Như anh trai em nói thì tới chừng nào anh cần thời gian, Adela, để khiến em nhận ra anh muốn kết hôn với em”, Gerald nói. “Em có nghe anh không?”

Tất nhiên cô ấy đã nghe thấy. Madelyne nghĩ đến người canh gác phía nam hẻm cũng nghe thấy tiếng Gerald. Anh ta tuyên bố to đến thế cơ mà.

Madelyne bước một bước đến trước Adela, với ý định bảo vệ cô khỏi sự tức giận của Gerald, nhưng Duncan đột nhiên giật mạnh tay nàng. Hắn kéo nàng đổ ập vào một bên người mình, và khi nàng mở miệng phản ứng, sức ép từ tay hắn gia tăng, Madelyne quyết định sẽ phản kháng sau.

Adela nổi giận đến mức không nói được gì. Cô nâng gấu váy lên và vội đến chỗ Gerald. “Anh sẽ già, sầu muộn, và héo mòn trước khi tôi đổi ý, Gerald.”

Gerald mỉm cười rạng rỡ với Adela. “Em đánh giá thấp khả năng của anh đấy, Adela”, anh ta nói.

“Anh là tên đàn ông bướng bỉnh nhất trần đời”, Adela buột miệng. “Anh... anh là đồ hạ lưu.” Cô quay phắt đi và rời đại sảnh.

Mọi việc sẽ ổn thôi. Madelyne có thể cảm thấy từ tận đáy lòng. Trông Adela rất tức giận nhưng không hề khiếp sợ.

“Hạ lưu là gì?” Gerald hỏi Edmond.

Edmond nhún vai và nhìn sang Madelyne. “Một từ mới của cô à?”, anh ta hỏi.

“Phải”, Madelyne thừa nhận.

“Nó có đáng ghét như Polyphemus không?”

Madelyne lắc đầu.

“Ít nhất thì Adela đã cho anh địa vị cao hơn Madelyne cho tôi kể từ khi chúng tôi gặp nhau lần đầu đó, Gerald”, Edmond toe toét.

Madelyne không hiểu Edmond đang nói gì. Duncan chúc mọi người ngủ ngon và kéo Madelyne rời khỏi sảnh trước khi nàng có thể hỏi Edmond.

Cả hai vợ chồng không ai hé miệng lấy nửa lời đến khi tới phòng ngủ. Khi hắn mở cửa, Madelyne định chặn hắn lại để hỏi về Adela hoặc Edmond. Nhưng căn phòng lại lôi kéo sự chú ý của nàng trước tiên, Duncan đã chuyển hết đồ đạc của nàng từ căn phòng trên tháp vào phòng hắn. Hai cái ghế nằm hai bên lò sưởi, chiếc chăn trên cái giường khổng lồ và tấm thảm thêu chằng bên trên lò sưởi.

Maude ra khỏi phòng và thông báo với Nam tước nước nóng cho Madelyne đã sẵn sàng, như hắn yêu cầu.

Ngay khi cánh cửa đóng lại đằng sau người hầu, Madelyne lên tiếng, “Em không thể tắm trước mặt chàng, Duncan. Xin chàng hãy đi và bơi trong khi em...”

“Ta nhìn em không mặc quần áo đủ quen rồi, Madelyne”, Duncan tháo dây lưng của nàng, thả nó đựng đưa trên ghế, rồi cởi bỏ áo ngoài và đâm liên của nàng.

“Nhưng luôn ở trên giường, Duncan, với những tấm chăn và...”, giọng nàng nhỏ dần.

Duncan cười khùng khục, “Vào tắm đi cưng, trước khi nước lạnh.”

“Chàng bơi trong cái hồ lạnh băng”, Madelyne nhắc. Chồng nàng chậm chậm kéo áo qua vai nàng. “Tại sao chàng làm thế?”, nàng hỏi, cảm thấy má nóng bừng. “Chàng thích bơi khi trời giá lạnh à?”

Madelyne nghĩ mình có thể lôi kéo sự chú ý của hắn ra khỏi việc cởi đồ cho mình. Nhưng có vẻ như Duncan có khả năng vừa trả lời và vừa lột trần nàng.

“Ta không đặc biệt tận hưởng nó”, Duncan trả lời, dễ dàng lột bỏ đồ lót của vợ, nồn nóng tổng khứ mớ vải vóc che chắn sự xinh đẹp của nàng khỏi mình. Duncan quỳ xuống trước mắt nàng và từ từ cởi giày và tất của Madelyne ra, rồi vuốt một đường nóng bỏng lên eo nàng.

Đôi tay hắn khiến nàng thở dài khoan khoái.

“Vậy sao chàng lại làm thế?” Madelyne nói đứt quãng.

“Để tôi luyện đầu óc và cơ thể ta.”

Hắn ngừng chạm vào nàng. Madelyne tự dừng cảm thấy thất vọng. “Tôi luyện cơ thể thì có nhiều cách dễ hơn mà”, Madelyne thầm thì.

Nàng nghĩ giọng mình khàn khàn. Madelyne cố che ngực bằng cách kéo mái tóc ra phía trước và nhúu mày khi nhận ra nó không đủ dài để làm việc đó. Nàng xoắn lấy đuôi tóc, tiện thể chặn cái nhìn của Duncan hướng vào ngực mình.

Duncan không để nàng trốn. Hắn đứng dậy và nhẹ nhàng đẩy tay nàng ra. Lòng bàn tay hắn khum lấy bầu ngực đầy đặn trong lúc những ngón tay cái biếng nhác xoay vòng quanh đôi nhũ hoa. Ngón chân Madelyne muốn cuộn lại. Nàng tự động ngã người ra trước, tìm kiếm thêm đụng chạm của hắn.

“Nếu ta hôn em, Madelyne, ta sẽ không để em đi tắm được. Ta đã thấy đam mê trong mắt em. Em có thể cảm thấy ta muốn em nhiều đến thế nào không?”, hắn thì thầm, giọng vuốt ve dịu dàng như đôi tay.

Madelyne từ tốn gật đầu. “Em luôn muốn chàng, Duncan.”

Nàng buộc mình quay đi và đến chỗ bồn tắm.

Duncan cố không nhìn theo vợ. Hắn đã thề đêm nay sẽ diễn ra thật chậm rãi. Hắn sẽ không vội vã làm tình với nàng, bất kể thôi thúc ném nàng lên giường và yêu nàng cuồng nhiệt đang thách thức hắn.

Hắn cũng sẽ nhẹ nhàng với nàng bằng những ngón từ âu yếm. Kế hoạch của hắn là buộc nàng nói ra nàng yêu hắn nhiều đến thế nào. Duncan thấy không thoải mái. Hắn cần nghe những lời đó ngay bây giờ vì hắn đã thừa nhận với bản thân là hắn yêu nàng biết bao nhiêu.

Duncan quyết tâm phải khiến nàng yêu hắn. Và hắn đủ cao ngạo để tin rằng một khi đã tán tỉnh nàng, nàng sẽ không thể từ chối điều gì.

Duncan mỉm cười một mình. Hắn định sẽ dùng nỗi ám ảnh nói thật của nàng để giành lợi thế. Hắn cởi bỏ áo dài, rồi quỳ xuống thêm cúi vào lò sưởi.

Madelyne tắm nhanh nhanh chóng chóng, lo rằng Duncan sẽ quay lại và nhìn mình làm những việc riêng tư như vậy.

Rồi nàng thấy tình huống của mình thật hài hước và bật cười.

Duncan đến đứng cạnh bồn tắm. Chồng ta lên hông, hắn đòi được biết nàng thấy gì thú vị đến mức cười như thế.

Hắn đang ở trần. Tim Madelyne bắt đầu đập loạn. Nàng đột nhiên không thở nổi. Ôi, sao mà hắn có thể dễ dàng khuấy động nàng thế chứ. “Em ngủ cạnh chàng mỗi đêm mà không có tí đồ nào trên người và em thật sự không nên ngưng ngưng lúc này. Đó là lý do tại sao em cười”, Madelyne thêm vào một cái nhún vai, suýt làm chính mình chìm lỉm.

Madelyne đứng lên và đối mặt với chồng, tự chứng minh với bản thân và với hắn là nàng không còn ngưng nữa.

Những giọt nước lấp lánh trên làn da mịn màng. Đuôi tóc kết lại vì ướt. Vẻ mặt tinh nghịch. Duncan cúi xuống hôn nàng một cái trên trán, rồi lại hôn trên sống mũi. Hắn không thể kiềm chế được bản thân. Madelyne trông rất lộng lẫy và đang cố gắng không tỏ ra xấu hổ với hắn.

Khi nàng rung mình, Duncan vội lấy tấm khăn Maude để trên ghế rồi quần quanh người Madelyne, nhấc bổng nàng ra khỏi bồn tắm và mang nàng đến trước lò sưởi.

Madelyne đứng quay lưng về phía ngọn lửa. Nàng nhắm mắt khi ngực Duncan áp lên ngực mình. Hơi nóng từ ngọn lửa phủ ấm vai và cái nhìn dịu dàng của Duncan sưởi ấm trái tim nàng.

Nàng cảm thấy được yêu thương. Đó là một cảm giác tuyệt vời, nàng không phản đối khi Duncan bắt đầu lau khô giúp mình. Thoạt đầu hắn dùng khăn vỗ nhẹ lên da, nhưng khi hắn lau xong lưng, hắn thành linh kéo mép vải về phía hắn, kéo nàng tựa vào ngực hắn. Rồi miệng hắn ngậm lấy miệng nàng trong một cái hôn thiêu đốt. Lưỡi hắn xâm nhập vào kho báu nàng trao cho hắn. Duncan thả rơi cái khăn, ôm lấy hông, kéo nàng ép sát vào nơi cứng rắn với sức nóng không thể tin nổi của hắn.

Nàng rên lên vì khoái cảm trong miệng hắn, ve vuốt lưỡi hắn bằng lưỡi mình. Đôi tay nàng mơn man lưng hắn, nhưng khi đầu ngón tay nàng chạm đến cuối dải thắt lưng quần của hắn, Duncan đột ngột lùi lại.

“Đưa em lên giường, Duncan”, Madelyne khẩn khoản, cố lấy một nụ hôn khác nhưng Duncan cố tình tránh né.

“Sớm thôi, Madelyne”, hắn hứa hẹn bằng giọng thì thầm khàn đặc. Hắn hôn lên chóp cằm thanh tú rồi từ từ trượt xuống ngực nàng. “Em rất đẹp”, hắn bảo nàng.

Hắn muốn ném tất cả. Duncan mê mẩn một bên ngực bằng tay trong khi miệng hắn ngậm lấy bầu ngực còn lại, mút cho đến lúc nhũ hoa thành một nụ se chắc.

Lưỡi hắn nóng hổi, Madelyne gần như không đứng nổi. Khi Duncan quỳ xuống và bắt đầu phủ lên nàng trận mưa hôn nóng bỏng, ẩm ướt dọc theo bụng, nàng hít thật sâu và quên thở ra. Bàn tay hắn chà xát đùi nàng, di chuyển vào giữa chúng, kéo nàng ra khỏi bờ vực kiểm soát. Hắn hôn dọc chiều dài vết sẹo của nàng trong khi bàn tay tiếp tục hành hạ nàng ngọt ngào, mơn man, vuốt ve, triu mến ở nơi rất nóng ấy.

Hắn ôm lấy hông nàng, khi miệng hắn bắt đầu hôn lên gò loan xoắn giữa hai đùi nàng, đầu gối nàng như khuỵu xuống.

Duncan không để nàng dịch chuyển. Miệng hắn và lưỡi hắn ném sự ẩm ướt nóng hổi đã tạo ra trong này. Nàng ngọt như mật và say như rượu hảo hạng.

Madelyne nghĩ mình sắp chết vì khoái cảm. Móng tay bấm sâu vào bả vai Duncan. Nàng rên rỉ mềm mại. Âm thanh gợi tình nguyên thủy làm Duncan phát điên lên.

Hắn từ từ đặt Madelyne xuống sàn. Miệng hắn đoạt lấy miệng nàng trong khi ngón tay xâm nhập vào nơi chật chội, ẩm ướt. Madelyne cong người sát vào tay hắn, hét tên hắn khi đỉnh điểm tuyệt vời bùng nổ. Lớp lớp những làn sóng khoái cảm không thể tin nổi trào dâng. Duncan ôm chặt lấy nàng, thì thầm những lời yêu thương.

Nàng cảm thấy mình giống như vàng nóng chảy trong vòng tay hắn, muốn nói rằng hắn làm nàng vui sướng biết bao nhiêu, nhưng dường như không thể ngừng hôn hắn đủ lâu để thốt nên lời.

Duncan lùi lại và nhanh chóng cởi bỏ nốt quần áo của mình. Hắn đuổi người nằm ngửa ra và kéo Madelyne lên người mình.

Hắn biết mình sắp sửa mất kiểm soát. Duncan đẩy chân vợ ra, cố không quá thô bạo, và khi nàng ngồi lên hắn, bàn tay hắn bắt đầu vuốt ve nàng cuồng nhiệt. Madelyne rên tên hắn, nài xin hắn chấm dứt cực hình này bằng tay và miệng mình.

Hắn nâng hông nàng lên và đẩy vào trong mạnh mẽ. Nàng còn hơn cả sẵn sàng cho hắn.

Nàng cực kỳ nóng, rất ướt, rất chặt.

Duncan để nàng giành lấy hắn. Madelyne cong lưng cho đến khi nhận hết tất cả hắn, rồi bắt đầu di chuyển, với những chuyển động theo bản năng chậm rãi làm hắn phát điên lên.

Hắn cảm thấy yếu ớt như một gã cận vệ và cũng mạnh mẽ như một tướng quân. Duncan giữ chặt hai bên hông Madelyne, đòi nàng chuyển động mạnh hơn nữa.

Hắn tìm thấy giải thoát trước Madelyne, nhưng âm thanh và cảm xúc của hắn trao cho Madelyne cũng đưa nàng đến tận cùng sung sướng.

Madelyne đổ ập xuống ngực hắn. Duncan lằm bằm nhưng Madelyne quá kiệt sức, quá thỏa mãn để xin lỗi hắn.

Nhiều phút dài trôi qua trước khi cả hai có thể nói được. Những ngón tay Madelyne mơn trớn ngực Duncan. Nàng yêu vùng lông quăn tít, yêu làn da trơn mượt nóng rực, yêu mùi hương tuyệt vời của hắn.

Duncan lăn người cùng Madelyne đến khi nàng nằm dưới hắn. Rồi hắn lăn nghiêng qua một bên, gối đầu trên một khuỷu tay chống lên và gác một bắp đùi nặng nề lên chân nàng.

Madelyne nghĩ trông hắn thật kiêu ngạo. Hắn chăm chú nhìn nàng với biểu hiện tự phụ nhất trên mắt. Một lọn tóc rối xuống trán hắn.

Madelyne sắp gạt lọn tóc đen đó ra thì Duncan nói. “Ta yêu em, Madelyne.”

Bàn tay nàng như đóng băng.

Mắt nàng mở to, Duncan nhận ra mình vừa nói gì.

Nó không giống với kế hoạch hắn đã lập ra. Đáng lẽ nàng phải nói là nàng yêu hắn. Hắn mỉm cười vì sự ngỡ ngàng của mình và kiên nhẫn chờ nàng lấy lại tinh thần sau lời thú nhận của hắn và nói với hắn nàng yêu hắn biết bao.

Madelyne không thể tin nổi hắn vừa nói những lời ấy. Về mặt hắn nghiêm nghị, cho nàng biết hắn đã nói thật.

Nàng bắt đầu khóc. Duncan không biết phải nghĩ sao. “Có phải em khóc vì ta nói với em là ta yêu em?”

Madelyne lắc đầu. “Không”, nàng thì thầm.

“Vậy thì tại sao em lại như vậy? Ta vừa làm em hài lòng, đúng không?”

Giọng hắn thật sự có chút lo âu. Madelyne gạt nước mắt khỏi má, đầu va vào cằm Duncan. “Chàng đã làm em hài lòng”, nàng nói. “Em rất sợ, Duncan. Chàng không nên yêu em.”

Duncan thở dài, quyết định phải đợi thêm vài phút để có lời giải thích đáng hoàng của nàng. Nàng đang run rẩy nhiều đến mức không thể nói năng mạch lạc.

Hắn thật sự giữ kiên nhẫn, nhưng sau khi đem Madelyne lên giường và đặt dưới tấm chăn, nàng rúc sát vào hắn và chẳng nói gì cả.

“Sao em lại sợ?”, hắn hỏi. “Chẳng lẽ rất kinh khủng khi ta yêu em sao?”

Giọng hắn chứa chan dịu dàng và điều đó làm Madelyne lại khóc. “Không có hy vọng cho chúng ta. Đức vua sẽ...”

“Cho chúng ta lời chúc phúc của ông ấy, Madelyne. Đức vua của chúng ta sẽ chấp nhận cuộc hôn nhân này.”

Hắn nói nghe rất chắc chắn. Nàng tìm thấy được an ủi từ sự tự tin của hắn. “Nói em biết tại sao chàng nghĩ Đức vua sẽ đứng về phía mình. Làm cho em hiểu đi. Em không muốn lo sợ.”

Duncan thở dài. “Đức vua William và ta biết nhau từ lúc còn tấm bé. Ông ấy có nhiều khuyết điểm thật, nhưng ông ấy đã chứng minh bản thân là người có khả năng lãnh đạo. Em không thích ông ấy vì những câu chuyện em nghe kể từ cậu của em. Còn cậu của em là người phản ánh lại thái độ của nhà thờ. Đức vua mất sự ủng hộ từ giới linh mục vì đã lấy đi các kho báu từ tu viện. Giới linh mục xem thường Đức vua vì ông ấy không khuất phục trước yêu cầu của họ.”

“Nhưng tại sao chàng nghĩ...”

“Đừng ngắt lời ta khi ta đang chỉ dẫn em”, Duncan nói sau đó làm dịu mệnh lệnh bằng cách khẽ ôm siết lấy nàng. “Dù ta không có ý kiêu ngạo, nhưng sự thật là ta đã giúp Đức vua chinh phục người Scot và duy trì việc chung sống hòa bình, Đức vua hiểu rõ giá trị của ta. Ta có một đội quân được huấn luyện tốt để ông ấy có thể triệu tập lúc cần, Madelyne. Ông ấy tin tưởng vào lòng trung thành của ta. Ta sẽ không bao giờ phản bội ông ấy. Ông ấy biết điều đó.”

“Nhưng mà, Duncan, Louddon là bạn đặc biệt của ông ấy”, Madelyne cắt ngang. “Marta bảo với em thế và em cũng nghe nhiều lời đồn đại từ bạn bè của cậu em.”

“Marta này là ai vậy?”

“Một trong những người hầu được chỉ định của cậu em”, Madelyne trả lời.

“À, vậy là cô ta chắc chắn không thể sai lầm giống Giáo hoàng”, Duncan nói. “Đó là lối tư duy của em à?”

“Dĩ nhiên không”, Madelyne lầu bầu, cổ quay lại nhìn Duncan, nhưng hấn không để nàng cự quây. Nàng ngả xuống vai hấn và nói, “Anh trai em thậm chí còn khoe khoang ảnh hưởng đặc biệt của mình tới Đức vua”.

“Nói ta biết, vợ, ý em đặc biệt là sao”, Duncan ra lệnh

Madelyne lắc đầu quây quây. “Em không thể nói được. Tội lỗi lắm.”

Duncan thở ra bực tức. Hấn biết rõ chuyện của Đức vua là gì và đoán ra được cách đây khá lâu rằng Louddon còn hơn là một thư ký của triều đình. Tuy nhiên hấn ngạc nhiên vì cô vợ nhỏ ngây thơ của hấn cũng biết điều đó.

“Chàng sẽ phải tin em, Duncan, khi em nói với chàng có một mối quan hệ tội lỗi giữa anh trai em và Đức vua.”

“Đó không phải là vấn đề”, Duncan phản bác. “Chúng ta sẽ không nói chuyện này nữa, vì nó có vẻ sẽ khiến em ngượng. Ta hiểu ý em đặc biệt là thế nào, Madelyne. Nhưng Đức vua sẽ không phụ lòng tin của các Nam tước. Trong mỗi hiềm khích này, danh dự nằm ở phía ta.”

“Có phải chúng ta đang nói về cùng vấn đề danh dự khi chàng tình cờ bị trói trong pháo đài của Louddon không?” Madelyne hỏi. “Chàng rất đáng ngưỡng mộ, chàng tin Louddon tôn trọng danh dự thỏa thuận đình chiến tạm thời, phải không?”

“Đó là suy nghĩ cần trọng nhất khi xem xét kế hoạch.” Duncan trả lời. Giọng hấn như rít lên bên tai nàng. “Ta không bao giờ tin anh trai em.”

“Anh ấy có thể giết chàng trước khi người của chàng tiến đến lối vào, Duncan”, Madelyne rầu rĩ. “Bên cạnh đó, chàng có thể đã chết cồng. Tất nhiên em đã cứu chàng. Nhưng trong việc này thì danh dự đóng vai trò rất nhỏ.”

Duncan không tranh cãi nữa. Madelyne đã giả định sai, tất nhiên rồi, nhưng hấn thấy không cần phải chỉ ra lỗi của nàng.

“Louddon sẽ dùng em để làm hại chàng.”

Nhận xét đó chẳng có nghĩa gì.

“Madelyne, không Nam tước nào ở Anh lại không biết chuyện của Adela. Nếu Đức vua quay lưng với sự thật thì ông ấy đã phạm sai lầm ngu ngốc đầu tiên. Có những Nam tước trung thành khác sẽ đứng bên ta. Tất cả bọn họ rất vinh dự có người lãnh đạo này, phải, nhưng ông ấy cũng phải hành động vì danh dự đối với từng người bọn ta. Bằng không thì lời thề trung thành sẽ trở nên vô nghĩa. Tin ta đi, Madelyne. Louddon không thể thắng trong cuộc chiến này. Hãy tin ta, vợ à, ta biết cần làm những gì.”

Madelyne suy nghĩ về những gì hấn nói trong vài phút rồi thì thầm, “Em luôn tin chàng, từ cái đêm chúng ta ngủ chung trong lều của chàng. Chàng đã hứa với em sẽ không chạm vào em khi em ngủ, và em tin chàng”.

Duncan mỉm cười với ký ức đẹp đẽ ấy. “Giờ thì em mới nhận ra mình vô lý đến mức nào khi nghĩ ta có thể lợi dụng em mà em không biết à?”

Madelyne gật đầu. “Em ngủ rất say, Duncan”, nàng trêu hấn.

“Madelyne, ta sẽ không để em lỡ đi đề tài ban đầu của chúng ta đâu. Ta vừa tuyên bố tình yêu của ta dành cho em. Em không có gì để đáp lại ta sao?” Duncan hỏi. “Cảm ơn chàng, chồng à.”

“Cảm ơn?” Hấn quát lại từ đó vào mặt nàng. Kiên nhẫn đã bỏ rơi hấn. Madelyne đáng ra phải nói với hấn là nàng yêu hấn nhiều biết bao và tại thế quái nào mà nàng không biết là điều đó khiến hấn tức điên lên.

Madelyne đột nhiên thấy mình nằm ngửa ra trong khi Duncan nằm trên nàng. Cơ hàm hấn giật giật, dấu hiệu của cơn thịnh nộ. Trông hấn như sắp sửa lao vào chiến đấu đến nơi ấy.

Nàng chẳng thấy bị đe dọa chút nào. Madelyne xoa nhẹ vai hấn, để lòng bàn tay mềm mại của mình trượt dần xuống cánh tay hấn. Cơ thể hấn cứng rắn và săn chắc. Nàng có thể cảm nhận được sức mạnh của hấn dưới đầu ngón tay. Madelyne không rời mắt khỏi Duncan trong khi vuốt ve hấn. Và dù có thể cảm nhận được sức mạnh của hấn, nàng cũng có thể thấy khả năng tổn thương trong đôi mắt hấn. Đó là ánh mắt nàng chưa từng thấy trước đây nhưng dù sao đi nữa, Madelyne vẫn nhận ra. Trông Duncan có vẻ đang lo lắng.

Khi nàng tặng hấn một nụ cười dịu dàng. Duncan lập tức ngưng cau mày. Hấn thấy những đốm sáng nhảy nhót trong mắt nàng và phản ứng ngay. Cơ thể hấn đã thư giãn hơn.

“Em dám đùa với ta sao?”

“Em không đùa với chàng”, Madelyne bảo. “Chàng vừa trao cho em món quà tuyệt vời nhất, Duncan. Em đang bị choáng.”

Hấn đợi nghe thêm. “Chàng là người đàn ông duy nhất nói yêu em.” Madelyne thầm thì. Một nếp nhăn hiện trên trán Madelyne và nàng nói tiếp, “Làm sao em có thể không yêu chàng cơ chứ?”

Trông nàng như thể chỉ vừa nhận ra sự thật. Duncan không tỏ vẻ gì, mà chỉ vuốt tóc nàng. “Vậy thì ta cho rằng mình cực kỳ may mắn khi Gilard không nói với em là nó yêu em trước ta.”

“Cậu ấy nói rồi”, Madelyne tuyên bố, cười to vì thấy chồng giật mình. “Nhưng em không cho rằng bằng chứng tình yêu là chuyện quan trọng, chàng biết đó, bởi vì nó không phải là thật. Em trai chàng có chút mê đắm thôi.”

Madelyne đột ngột vươn người lên và hôn Duncan rồi vòng tay quanh thắt lưng hấn và siết chặt. “Ôi, Duncan, em đã yêu chàng từ lâu lắm rồi. Em đã ngốc nghếch làm sao khi không nhận ra điều đó sớm hơn. Em phải thú nhận là tối nay, khi chúng ta ngồi bên ngọn lửa cùng gia đình và khách khứa, em đã nhận ra điều đó. Chàng đã trao cho em bản thân chàng, Duncan. Và tận đáy lòng, em biết mình quan trọng đối với chàng.”

Duncan lắc đầu. “Em luôn có giá trị với ta, Madelyne. Luôn luôn.”

Mắt Madelyne ngập nước. “Điều này thật kỳ diệu, tình yêu của chàng dành cho em. Chàng đã bắt em để thực hiện kế hoạch trả thù anh trai em. Phải không?”

“Phải”, Duncan thừa nhận.

“Đó là lý do tại sao chàng lấy em”, Madelyne nói, đột nhiên nhú này với chồng. “Vậy là lúc đó chàng yêu em rồi?”

“Ta nghĩ đó là sự ham muốn, Duncan thành thật. “Ta muốn đưa em lên giường”, hấn nói thêm với nụ cười toe toét.

“Báo thù và ham muốn”, Madelyne lặp lại. “Những lý do hay nhất đó, Duncan.”

“Em quên lòng trắc ẩn nữa”, Duncan tiết lộ.

“Lòng trắc ẩn? Ý chàng là chàng cảm thấy tội nghiệp cho em, có phải vậy không?” Madelyne hỏi, tức tối cau mày. “Lạy Chúa lòng lành, chàng yêu em vì thương hại sao?”

“Tình yêu của ta, em vừa kể hết các lý do ta có thể tìm được.”

Nàng bác lại tiếng cười của hắn. “Nếu tình yêu của chàng dựa trên ham muốn, thương hại và báo thù thì ...”

“Madelyne”, Duncan ngắt lời, cố gắng xoa dịu nàng, “những gì ta nói với em trước khi chúng ta rời khỏi pháo đài của anh trai em, em còn nhớ không?”

“Chàng bảo em đó là ăn miếng trả miếng”, Madelyne nhớ lại.

“Em hỏi ta liệu em có thuộc về Louddon không. Em nhớ câu trả lời của ta chứ?”

“Có, nhưng em không hiểu”, Madelyne nói. “Chàng nói em thuộc về chàng.”

“Ta đã nói sự thật”, Duncan hôn Madelyne chỉ để giải thoát nàng khỏi vẻ mặt hoài nghi.

“Em vẫn không hiểu”, Madelyne khẳng định khi hắn để nàng nói.

“Ta cũng không”, Duncan thừa nhận. “Ta nghĩ mình sẽ giữ em, nhưng ta không cân nhắc đến hôn nhân cho đến sau này. Thật sự, Madelyne, hành động cao cả ấy của em đã định đoạt số phận em.”

“Là thật sao?” Madelyne giàn giụa nước mắt. Vẻ mặt Duncan đầy yêu thương và quá đổi dịu dàng.

“Đó là điều không thể tránh được kể từ lúc em ủ ấm chân ta, dù phải mất một thời gian ta mới nhận ra sự thật.”

“Chàng gọi em là kẻ ngớ ngẩn”, Madelyne mỉm cười bảo hắn.

Ánh sáng lấp lánh quay lại với đôi mắt nàng. Madelyne không còn tức giận nữa. Duncan giả vờ giận dữ với lời nhận xét nàng vừa thốt ra chỉ để có được phản ứng của nàng. “Ta không bao giờ gọi em là kẻ ngớ ngẩn. Đó là người khác và ta sẽ thách đấu hắn ngay lập tức.”

Madelyne cười phá lên. “Người đó là chàng, Nam tước. Dù vậy em đã tha thứ cho chàng rồi. Hơn nữa, em cũng đã gọi chàng bằng nhiều cái tên chẳng hay ho chút nào.”

“Em ư? Ta chưa bao giờ nghe thấy bất cứ cái tên nào?”, Duncan nói. “Em gọi ta bằng những cái tên đó lúc nào?”

“Khi chàng đã quay lưng đi, tất nhiên là thế.”

Trông nàng rất vô tội. Nụ cười Duncan rộng mở. “Một ngày nào đó, nỗi ám ảnh nói thật của em sẽ đẩy em vào rắc rối cho mà xem.” Hắn lại hôn nàng trước khi nói tiếp. “Nhưng ta sẽ ở bên cạnh để bảo vệ em.”

“Cũng như em luôn bảo vệ chàng”, Madelyne lên tiếng. “Đó là bốn phận của em khi là vợ chàng.”

Nàng cười vang khi thấy vẻ hoài nghi của hắn. “Chàng không phải lo lắng cho em”, nàng kiêu hãnh nói. “Giờ thì em không còn sợ chàng nữa vì em đã có tình yêu của chàng.”

Hắn nghĩ nàng đang cố ra vẻ tự mãn. “Ta biết.”

Madelyne lại cười vì giọng nói ra chiều đáng thương của hắn.

“Ta muốn nghe em nói em yêu ta một lần nữa”, Duncan yêu cầu.

“Yêu cầu mới kiêu ngạo làm sao”, Madelyne thăm thẳm. “Em yêu chàng bằng cả trái tim, Duncan.” Nàng hôn lên cằm hắn. “Em sẽ trao cuộc đời em cho chàng, chồng à.” Nàng lướt qua môi dưới của hắn bằng đầu lưỡi mình. “Em sẽ yêu chàng mãi mãi.”

Duncan gặm giữ sung sướng và yêu nàng thật chậm rãi, dịu ngọt.

“Duncan?”

“Sao thế cưng?”

“Chàng nhận ra mình yêu em khi nào thế?”

“Ngủ đi, Madelyne. Sắp bình minh rồi.”

Nàng không muốn ngủ. Madelyne không bao giờ muốn đêm huy hoàng này qua đi nên cố tình ngo nguậy hông áp vào bụng hấn. Ngón chân nàng cuộn vào chân hấn. “Làm ơn đi mà, cho em biết chính xác là lúc nào đi.”

Duncan thở dài, biết nàng sẽ không im lặng đến khi có câu trả lời. “Hôm nay.”

“Ha!”

“Ha cái gì?”

“Giờ thì chàng bắt đầu hợp lý rồi”, Madelyne giải thích.

“Em làm ta chẳng hiểu gì cả”, Duncan thốt lên.

“Chính chàng là người đã hành động kỳ lạ đến mức không thể đoán trước được ngày hôm nay. Thành thực mà nói, chàng làm em hơi lo lắng. Khi nào hôm nay?”

“Khi nào cái gì?”

“Chính xác là lúc nào chàng nhận ra chàng đã yêu em?” Madelyne không từ bỏ.

“Khi ta nghĩ ngựa của ta sắp giết chết em.”

“Silenus ư? Chàng nghĩ là Silenus sẽ làm hại em sao?”

Hấn nghe thấy sự kinh ngạc trong giọng nàng và mỉm cười trên đỉnh đầu nàng. Nàng vẫn không hay biết nỗi kinh hoàng mà nàng đem đến cho hấn.

“Duncan?”

Hấn thích cách nàng thì thầm tên hấn khi muốn gì đó. Nó rất dịu dàng, ngọt ngào và cực kỳ hấp dẫn.

“Em đã làm hư chiến mã của ta. Ta đã nói dưới lầu khi em ngủ thiếp đi trong lòng ta.”

“Em không làm hư nó”, Madelyne phản đối. “Em chỉ tốt bụng với nó thôi. Yêu mến thì chắc chắn là vô hại.”

“Yêu mến sẽ làm ta chết gục nếu em không để ta nghỉ ngơi”, hấn ngáp một cái. “Em đã trở thành cô gái trưởng thành không thể thỏa mãn được”, hấn nói thêm và vờ thở dài. “Em đã lấy đi sức mạnh của ta.”

“Cảm ơn chàng.”

“Em có thể có Silenus cho riêng mình.”

“Silenus? Của em?” Nàng có vẻ háo hức như một đứa trẻ.

“Giờ thì con vật đó trung thành với em. Em đã hạ con mãnh thú khổng lồ của ta từ chiến mã xuống cừ non. Ta sẽ không bao giờ để thời gian xóa nhòa điều đó đâu.”

“Để thời gian xóa nhòa điều gì cơ?”

Duncan phớt lờ câu hỏi, kéo nàng quay lại đối mặt với mình rồi nhìn nàng thật lâu. “Giờ thì nghe cho kỹ đây, vợ à. Em sẽ không được cười nó cho đến khi ta hướng dẫn em đúng cách. Em hiểu không?”

“Điều gì khiến chàng nghĩ em không được hướng dẫn cười đúng cách?” Madelyne hỏi. Nàng không biết cười, tất nhiên, nhưng nghĩ sẽ giấu điếm yếu ấy. Vậy mà người chồng sắc sảo đã nhận ra.

“Chỉ hứa thôi”, Duncan yêu cầu.

“Em hứa.” Nàng cắn môi dưới khi một ý nghĩ bất chợt nảy ra. “Sáng ra chàng sẽ không đổi ý phải không?”

“Không bao giờ.”

Hấn hôn nàng như để trao cho nàng bằng chứng về lời cam kết rồi nhắm mắt và lặn ra, dự định đi ngủ. Hấn kiệt sức.

“Chàng không nhớ đi bơi đêm nay rồi. Đó là điều không ổn định của chàng đó.”

Khi Duncan không nói gì, Madelyne thúc hấn. “Tại sao chàng không bơi?”

“Vì nó lạnh chết đi được.”

Đó là một câu trả lời hợp lý, nhưng lại lạ lùng khi xuất phát từ miệng Duncan. Madelyne mỉm cười một mình. Ồ, nàng yêu hấn biết bao. “Duncan? Chàng có thích ân ái với em cạnh lò sưởi không? Chàng biết đó, khi chàng hôn em... ở đó?”

Nàng có vẻ bẽn lễn và tò mò nữa. “Phải, Madelyne. Em ngọt như mật ấy.”

Nhớ lại mùi vị của nàng khiến hấn bị khuấy động lần nữa. Ham muốn đối với vợ khiến hấn ngạc nhiên.

Madelyne nằm nghiêng và nhìn Duncan. Mắt thì nhắm nhưng hấn đang mỉm cười và có vẻ rất hài lòng.

Bàn tay nàng chậm rãi lướt một đường từ cầm xuống bụng hấn. “Em sẽ nếm chàng nhé?”, nàng khàn khàn hỏi hấn.

Trước khi Duncan có thể trả lời, Madelyne cúi xuống và hôn và rồn hấn, mỉm cười khi thấy cơ bụng hấn co rút và cứng lại như thế nào. Tay nàng dần dần xuống thấp hơn, lướt một đường để miệng và lưỡi theo sau.

Duncan ngừng thở khi tay nàng bắt lấy hấn. “Chàng rất cứng, Duncan, rất nóng”, nàng bảo hấn. “Truyền lửa của chàng cho em đi.”

Duncan quên hết mọi chuyện. Hấn để vợ dệt những bùa mê diệu kỳ trên hấn. Hấn nghĩ mình chắc chắn là người giàu nhất thế gian và tất cả là bởi vì vợ yêu hấn.

Rồi hấn không thể nghĩ được gì nữa.

18. Chương 18

“Tôi tuyên bố lẽ phải thuộc về kẻ mạnh. Công lý là quyền lợi của kẻ mạnh hơn...”

Plato, The Republic, 1

Những ngày đông khắc nghiệt bắt đầu với muôn vàn cơn gió rít, siết chặt lấy vùng đất trong cái lạnh băng tê cóng của sương giá. Tưởng chừng như mùa đông sẽ giữ thế gian trong vẻ lạnh lẽo mãi mãi, cho đến khi người thiếu nữ dịu dàng, nàng Xuân, mang lời hứa tới. Nàng đem theo món quà tái sinh, bọc trong ánh sáng ấm áp của mặt trời. Bị tán tỉnh bởi lời hứa ấy, những cơn gió dần mất đi sắc lạnh run rẩy và kỳ diệu, chuyển thành từng làn gió nhẹ nhàng mơn man.

Cây cối là chứng nhân đầu tiên cho thấy sự đầy đủ của lời hứa. Những cành cây không còn khô giong nữa mà dễ uốn mình mềm mại khi cơn gió vỗ về. Những mầm non mỏng manh và lá xanh vươn mình trên từng cành cây. Những loại hạt bị lãng quên, được thổi đi khắp thế gian bởi cơn giận dữ của mùa thu, giờ tách vỏ nảy mầm nở ra đầy màu sắc và hương thơm, đủ hấp dẫn để cám dỗ đàn ong mật bay qua lượn lại.

Đó là một khoảng thời gian tuyệt vời đối với Madelyne bởi tình yêu với Duncan. Nàng nghĩ khi Duncan yêu mình, điều kỳ diệu đã xảy ra. Vài tuần đầu sau khi hấn tuyên bố yêu nàng, Madelyne thật sự không thoải mái, lo lắng rằng hấn sẽ chán mình. Sẽ đến lúc nàng không làm hấn hài lòng. Tuy nhiên cuộc chiến đấu không thể tránh được đã xảy ra. Một hiểu lầm đơn giản có thể dễ dàng giải quyết đã bùng nổ vì tâm trạng đen tối của Duncan và sự kiệt sức của nàng.

Thật ra Madelyne không nhớ nổi chuyện gì đã châm ngòi cuộc tranh cãi. Nàng chỉ nhớ mỗi chuyện Duncan la hét với mình. Madelyne lập tức rút mình sau lớp mặt nạ bình thản an toàn, nhưng chẳng mấy chốc chồng nàng đã lột bỏ hoàn toàn lớp vỏ bình tĩnh đó. Nàng òa khóc nói với hấn rằng rõ ràng hấn không còn yêu nàng nữa, rồi chạy lên tháp.

Duncan theo sau, vẫn gầm lên nhưng chuyển đề tài sang việc nàng có thói quen vội vàng kết luận. Khi nhận ra hắn giận dữ vì nàng nghĩ hắn đã thôi yêu nàng, nàng không nhú mày suy nghĩ dữ dội hoặc la hét nữa. Xét cho cùng, Duncan đã gào lên là hắn yêu nàng.

Nàng đã học được một bài học quan trọng đêm hôm đó. Hoàn toàn bình thường nếu gào vào mặt người khác. Tất cả các nguyên tắc đều thay đổi kể từ khi Madelyne gặp người nhà Wexton. Sự tự do giờ đây cho phép mở khóa các cánh cửa giam giữ cảm xúc của nàng. Madelyne không phải kiềm chế nữa. Khi muốn cười, nàng cười. Lúc muốn hét, nàng sẽ hét, dù vẫn cố giữ phong thái quý phái và sang trọng.

Madelyne cũng nhận ra mình đang nhiễm một số tính cách của chồng.

Nàng bắt đầu ghét sự thay đổi cũng nhiều như hắn. Khi Gilard và Edmond đều ra đi để phụng sự thủ lĩnh của họ trong bốn mươi ngày, Madelyne đã để tất cả mọi người nghe được tiếng la hét không hài lòng của mình.

Duncan chỉ ra sự mâu thuẫn trong hành động của nàng, thậm chí còn nhắc Madelyne nhớ rằng nàng đã có lần tranh cãi với hắn về việc để các em trai hắn có thêm nhiều trách nhiệm. Tuy nhiên Madelyne lại không muốn lắng nghe. Nàng trở thành con gà mái mẹ và muốn tất cả nhà Wexton ở tại nơi nàng có thể trông chừng.

Duncan hiểu vợ hắn hơn nàng hiểu hắn rất nhiều. Các em hắn giờ đều là thành viên của gia đình Madelyne. Nàng đã cô độc trong nhiều năm, niềm vui sướng vì có quá nhiều người quan tâm bao quanh khiến nàng không thể để họ đi mà không phản đối.

Madelyne thường xuyên can thiệp nếu nghĩ ai đó bị khiển trách. Nàng che chở cho mọi người nhưng luôn kinh ngạc khi người khác tìm cách bảo vệ mình.

Thật sự mà nói, nàng vẫn không hiểu giá trị của bản thân. Duncan biết nàng nghĩ thật là kỳ diệu khi hắn yêu nàng. Hắn không phải là loại người luôn thích nói về cảm xúc của mình, nhưng nhanh chóng nhận ra nàng cần nghe lời hứa yêu thương của hắn thường xuyên. Ẩn sâu bên trong Madelyne là nỗi sợ hãi và bất an, dễ hiểu thôi bởi đó là quá khứ của nàng. Hắn chấp nhận mất thời gian để có được sự tin tưởng của nàng.

Ngày qua ngày bên cô vợ mới lẽ ra rất bình dị nếu Adela không quá quyết tâm khiến tất cả bọn họ phát điên. Duncan cố duy trì thái độ cảm thông với cô em gái nhưng hành vi của Adela đủ khiến anh muốn bóp cổ cô.

Hắn đã sai lầm khi nói cho Madelyne mình cảm thấy thế nào về cách cư xử của Adela và nỗi thôi thúc muốn nhét một cái khăn vào miệng cô ấy. Madelyne kinh hoàng và lập tức bảo vệ Adela. Vợ hắn đề nghị hắn học cách trở nên giàu lòng trắc ẩn hơn, và thề có Chúa là tại sao nàng nghĩ hắn muốn làm những gì mà hắn không hiểu nổi cơ chứ.

Madelyne gọi hắn là kẻ không biết cảm thông, nhưng sự thật thì ngược lại. Duncan cực kỳ thông cảm với Nam tước Gerald. Bạn hắn kiên nhẫn chịu đựng mọi thử thách.

Adela làm mọi thứ có thể ngăn cản người theo đuổi mình. Cô chế giễu, gào thét, khóc lóc. Không chiêu nào có tác dụng. Gerald chẳng mấy may nhụt chí. Duncan nghĩ Gerald bướng như bò hoặc ngu như lừa. Chắc hẳn anh ta có một ít của cả hai thứ đó.

Song Duncan không thể không ngưỡng mộ Gerald. Quyết tâm như vậy thật đáng khen ngợi, đặc biệt là khi nghĩ đến giải thưởng Gerald có được sau khi bị la lối om sòm.

Duncan sẽ tăng lời đi mọi chuyện. Tuy nhiên, Madelyne không cho hắn đặc quyền đó. Nàng thường xuyên kéo hắn vào giữa những cuộc tranh cãi gia đình, giải thích bốn phận của hắn là đặt mọi chuyện vào đúng chỗ của nó.

Rất đơn giản, nàng bảo hắn có thể vừa là thủ lĩnh vừa là anh trai, nhưng thói quen giữ thái độ lạnh lùng xa cách với gia đình trong quá khứ thì phải bỏ đi.

Madelyne cũng bảo hắn sẽ có cả sự tôn kính và cả tình bằng hữu của các em trai. Duncan không cãi lại. Chỉ có Chúa mới biết hắn không thể thắng nổi nàng kể từ ngày họ cưới nhau.

Tuy nhiên, lần này, nàng đã đúng. Hấn không cần nói ra, tất nhiên rồi, vì biết nàng sẽ ngay lập tức chỉ ra vài “thói quen” khác mà hấn nên loại bỏ.

Hấn bắt đầu dùng bữa tối cùng với gia đình vì biết điều đó sẽ khiến Madelyne vui lòng, và thấy mình cũng hài lòng như thế. Hấn thảo luận các chủ đề khác nhau với các em và tận hưởng cuộc tranh luận sôi nổi. Các em trai đều rất sâu sắc, chẳng bao lâu sau Duncan bắt đầu coi trọng những đề nghị của họ.

Hấn từ từ dỡ bỏ hàng rào phòng thủ chia cắt với gia đình, rồi thấy được những phần thưởng tuyệt vời.

Cha hấn đã sai. Giờ Duncan đã biết điều đó. Cha hấn có thể cai trị một cách cứng nhắc để bảo vệ vị trí thủ lĩnh của mình. Có thể ông nghĩ mình sẽ mất đi sự kính trọng của các con nếu để chúng biết tình cảm yêu thương của mình dành cho chúng. Duncan không rõ lý do cha hấn làm vậy. Hấn chỉ biết mình không cần phải đi theo con đường mòn đó nữa.

Hấn phải cảm ơn vợ vì những thay đổi của mình. Nàng dạy cho hấn biết tôn kính và sợ hãi không nhất thiết phải đi cùng nhau. Tình yêu và sự kính trọng mới là kết hợp đúng đắn, có lẽ còn tốt hơn. Thật mỉa mai, khi Madelyne biết ơn Duncan vì đã cho mình một vị trí trong gia đình hấn thì sự thật lại đảo ngược. Nàng đã mang đến cho hấn vị trí trong chính ngôi nhà của hấn. Nàng đã chỉ cho hấn biết làm sao để trở thành một người anh trai đối với Gilard, Edmond và Adela. Phải, nàng đã kéo hấn vào chính giữa vòng tròn gia đình.

Duncan tiếp tục giữ lịch làm việc trong ngày với binh lính như cũ, nhưng hấn dành riêng một giờ đồng hồ mỗi buổi chiều để hướng dẫn vợ cưỡi ngựa đúng cách. Nàng học rất nhanh và hấn để nàng cưỡi Silenus dạo trên ngọn đồi thấp bên ngoài pháo đài. Hấn theo sau để đề phòng và cũng cần nhân vì thói quen bú sữa bình mang thức ăn cho con sói tưởng tượng của nàng.

Madelyne muốn biết tại sao một bên đồi để càn cỏ trơ trụi trong khi phía bên kia là rừng cây rậm rạp hoang vu.

Duncan giải thích do lính canh không thể nhìn thấy xa hơn đỉnh đồi vì vậy không cần thiết phải đốn cây ở phía bên kia. Phải đốn cây ở phía đối diện với pháo đài vì bất cứ ai muốn đến được lối vào đều phải trèo qua đỉnh đồi thấp đó. Lính canh có thể thấy đó là bạn hay thù. Nếu đó là kẻ địch, các cung thủ dễ dàng nhắm trúng mục tiêu vì không bị che chắn tầm nhìn.

Nàng ngạc nhiên vô cùng, dường như hấn có thứ gì đó cần phải được bảo vệ. Hấn lắc đầu và chỉ ra cho vợ thấy với tư cách là thủ lĩnh của vùng Wexton, bảo vệ là trách nhiệm của hấn.

Madelyne mỉm cười vì bài giảng của hấn. Duncan thấy quen dần với nụ cười của nàng.

Duncan biết Madelyne lo lắng về tương lai của họ. Nàng vẫn không thích nghe những gì liên quan đến anh trai và mọi người cố gắng không đề cập đến tên gã ta trong các cuộc nói chuyện. Và hấn dường như không thể thuyết phục được nàng rằng mọi chuyện sẽ tốt đẹp nếu cả hai đều tránh đề tài đó.

Mùa xuân là thời gian khai sáng cho Duncan. Hấn phải rời Madelyne gần một tháng vì vấn đề cấp bách, và khi quay về, vợ hấn rơi nước mắt vì hạnh phúc. Họ thức suốt đêm, yêu nhau say đắm và sẽ ở lại trên giường ngày hôm sau nếu việc gia đình không chen chân vào.

Madelyne ghét mỗi lúc Duncan phải rời đi. Hấn cũng ghét điều đó nhiều như nàng, dù hấn không bao giờ nói cho Madelyne biết thì suy nghĩ của hấn luôn bị thiêu đốt với mong muốn quay lại bên nàng.

Mùa xuân bỏ chiếc áo choàng đầy nắng và hoa thơm lại đằng sau. Những ngày hè ảm áp cuối cùng cũng đã đặt chân lên lãnh địa Wexton.

Đi lại giờ dễ dàng hơn. Duncan biết trước sau gì mình cũng sẽ được gọi đến tiếp kiến Đức vua. Hấn cố giấu sự lo ngại trước mặt Madelyne và âm thầm tập hợp binh lính.

Nam tước Gerald trở lại Wexton vào những ngày cuối tháng Sáu để cố gắng tán tỉnh Adela thêm lần nữa. Duncan gặp bạn trong sân. Mỗi người đều có tin quan trọng dành cho người kia. Duncan vừa nhận được một tin và thư chấp thuận với dấu niêm phong của Đức vua. Nam tước Wexton có thể đọc, một thực tế mà vợ hấn không nhận ra, và lá thư khiến hấn nổi nóng. Hấn bận tâm đến mức không chào đón Gerald cho phải phép.

Gerald dường như có cùng tâm trạng với Duncan. Sau khi gật đầu chào cộc lốc, anh ta trao dây cương cho Ansel và quay về phía Duncan. “Tôi mới vừa trở về từ nhà Clare”, anh ta nói khẽ.

Duncan ra hiệu cho Anthony đến bên cạnh. “Có rất nhiều chuyện cần bàn và tôi muốn Anthony cùng tham gia”, hắn giải thích với Gerald.

Gerald gật đầu. “Tôi vừa nói mình mới trở về từ lãnh địa của Clare”, Gerald lặp lại. “Em trai Đức vua, Henry, cũng ở đó. Ông ấy hỏi khá nhiều về cậu, Duncan.”

Ba người đàn ông chậm rãi đi về phía đại sảnh. “Tôi cho rằng ông ấy đang cố gắng giành được sự ủng hộ của cậu nếu trở thành vua của chúng ta”, Gerald thú nhận.

Duncan cau mày. “Những câu hỏi gì?”, hắn hỏi.

“Cuộc nói chuyện được bảo mật. Đó là một vài thông tin bí mật mà tôi còn thiếu. Tôi nói không rõ nghĩa lắm, có phải không?”

“Có cần bảo vệ William không? Cậu có nghĩ Henry sẽ hành động không?”

“Tôi không nghĩ vậy”, Gerald nhấn mạnh. “Tôi thấy rất lạ. Cậu không được mời, nhưng tất cả những câu hỏi lại là về cậu.”

“Họ đặt câu hỏi về lòng trung thành của tôi?”

“Lòng trung thành của cậu không là vấn đề”, Gerald trả lời. “Nhưng cậu chỉ huy một đội quân thiện chiến nhất nước Anh, Duncan. Cậu có thể dễ dàng thách đấu Đức vua nếu cậu có ý đó.”

“Henry tin tôi sẽ quay lưng lại với người lãnh đạo của mình sao?”, hắn hỏi, rõ ràng kinh ngạc vì khả năng đó.

“Không, mọi người biết cậu là người trọng danh dự, Duncan. Tuy nhiên, cuộc họp làm tôi có chút lo lắng. Không khí ở đó không thoải mái.” Gerald nhún vai rồi nói tiếp. “Henry ngưỡng mộ cậu, nhưng tôi có thể nói ông ấy đang lo lắng về chuyện gì đó. Chỉ có Chúa mới biết đó là chuyện gì.”

Ba người đàn ông cất bước trên những bậc thang dẫn vào đại sảnh. Madelyne đang đứng cạnh bàn ăn, cắm bó hoa đại vào cái bình tròn. Ba cậu bé con đang ngồi trên sàn và ăn bánh tạc.

Madelyne đưa mắt nhìn lên khi nghe thấy tiếng chân. Mỉm cười vì thấy Gerald lại đến, nàng khẽ nhún gối chào cả ba. “Bữa tối sẽ sẵn sàng trong một giờ nữa. Gerald, thật vui được gặp lại anh. Phải không, Anthony? Adela chắc sẽ vui lắm.”

Cánh đàn ông phá ra cười.

“Thật vậy mà”, Madelyne khẳng định rồi quay sang lũ trẻ. “Nào, các con hãy đi và ăn hết bánh ở ngoài kia nhé. Willie, con vui lòng đi tìm tiểu thư Adela. Nói với cô ấy là cô ấy có khách. Con có thể nhớ nhiệm vụ quan trọng đó không?”, nàng hỏi nhỏ.

Đám trẻ con đứng dậy và chạy ra khỏi phòng. Willie đột nhiên quay lại và vòng tay ôm lấy chân Madelyne. Duncan trông thấy vợ túm chặt mép bàn bằng một tay và tay kia vỗ lên đầu Willie.

Hắn cảm thấy ấm áp bởi cử chỉ dịu dàng của nàng. Tất cả trẻ con đều yêu Madelyne. Chúng đi theo nàng bất cứ đâu. Từng đứa háo hức trông chờ nụ cười và lời khen thưởng nàng dành cho chúng. Không đứa nào từng bị thất vọng. Madelyne nhớ từng cái tên một, một sự đáng nể khi có hơn năm mươi đứa sống trong trang viên cùng cha mẹ.

Khi Willie cuối cùng cũng buông Madelyne và chạy ra phía lối vào, chiếc váy bị dính một vết bẩn từ khuôn mặt cậu bé.

Nàng nhìn xuống và thở dài rồi gọi với theo. “Willie, con quên cúi chào Nam tước nữa rồi.”

Willie đứng lại, quay người và vụng về cúi chào. Duncan gật đầu. Cậu bé mỉm cười và chạy đi.

“Mấy đứa trẻ nhà ai vậy?” Gerald hỏi.

“Những người hầu”, Duncan trả lời. “Chúng đi theo vợ tôi.”

Một tiếng hét kinh hoàng cắt ngang câu chuyện. Duncan và Gerald cùng nhau thở dài. Willie rõ ràng vừa mới thông báo cho Adela biết Gerald đến.

“Đừng cau mày vậy, Gerald”, Madelyne lên tiếng. “Adela đã quanh quẩn ở đây suốt từ lần trước anh đi. Tôi tin cô ấy nhớ anh. Anh có đồng ý không, Anthony?”

Duncan có thể nói thấy rõ ba từ không đồng ý từ bộ dạng của thuộc hạ. Hắn bật cười khi Anthony nói, “Nếu cô nghĩ vậy, tôi sẽ cho phép là có khả năng đó”.

Gerald cười toe toét. “Chơi trò ngoại giao, hả Anthony?”

“Tôi không muốn làm thất vọng nữ chủ nhân của mình”, Anthony tuyên bố.

“Tôi cầu mong là cô đúng, Madelyne”, Gerald nói, ngồi xuống ghế cạnh Duncan và Anthony. Madelyne trao một ly rượu và Gerald uống một hơi. “Gilard và Edmond có đây không?”, anh ta hỏi.

Duncan lắc đầu, cầm ly rượu Madelyne đem đến nhưng không thả tay nàng ra. Madelyne tựa vào người Duncan và mỉm cười với hắn.

“Duncan, Cha Laurance cuối cùng cũng sẽ tổ chức buổi cầu nguyện cho chúng ta”, Madelyne thông báo rồi quay sang Gerald và giải thích. “Linh mục bị bỏng tay ngay sau khi tuyên thệ cho Duncan và tôi. Người đàn ông tội nghiệp ấy mất rất nhiều thời gian để vết thương có thể liền lại. Đó là một tai nạn khủng khiếp, dù ông ấy không giải thích rõ chuyện gì đã xảy ra.”

“Nếu cho Edmond xem xét vết bỏng thì tay ông ta sẽ lành lại mà không mất thời gian lâu đến thế”, Anthony nhận xét. “Bây giờ thì Edmond đi rồi, tất nhiên”, anh ta nói thêm cùng cái nhún vai.

“Tôi đang có ý định nói chuyện với Cha Laurance đây”, Duncan lầm bầm.

“Câu không thích người đó à?” Gerald lên tiếng hỏi.

“Tôi không thích.”

Madelyne ngạc nhiên. “Duncan, ông ấy chưa bao giờ đến gần chàng. Làm sao chàng có thể thích hay không thích ông ấy được? Chàng còn không biết ông ấy cơ mà.”

“Madelyne, người đàn ông đó không thực hiện các bổn phận của mình. Ông ta lẩn trốn trong nhà nguyện và quá rụt rè.”

“Tôi không biết cậu là người mộ đạo như vậy”, Gerald chen vào.

“Cậu ấy không vậy đâu.” Anthony bình luận.

“Duncan chỉ muốn linh mục thực hiện những công việc mà ông ấy được gửi tới đây để làm”, Madelyne nói rồi vươn tay rót thêm rượu cho Anthony.

“Ông ta đã sỉ nhục tôi”, Duncan lầu bầu. “Sáng nay người đưa tin của tu viện đã đưa đến một bức thư. Tôi đã yêu cầu người thay thế ông ta. Madelyne viết đơn thỉnh cầu cho tôi rồi”, hắn kết thúc bằng cái giọng khoe khoang.

Madelyne huých vào tay Duncan một cái, suýt nữa làm sánh rượu. Duncan biết nàng không muốn hắn nói cho bất cứ ai biết nàng có thể đọc và viết. Hắn mỉm cười, thích thú nhìn nàng xấu hổ về một tài năng đáng chú ý như vậy.

“Bức thư nói gì thế?” Madelyne hỏi.

“Ta không biết”, Duncan trả lời. “Ta có việc cấp bách khác phải quan tâm, vợ à. Chuyện đó có thể đợi đến sau bữa tối.”

Một tiếng kêu gào khác làm ngưng cuộc đối thoại. Adela rõ ràng đã làm rất tốt công việc thông báo tình trạng của mình. “Madelyne, vì Chúa, em hãy làm cho Adela ngừng gào thét ngay đi. Gerald, tôi bắt đầu thấy sợ các chuyến thăm của cậu rồi đây”, Duncan bảo bạn.

Madelyne vội vã xoa dịu lời trách móc. “Chồng tôi không có ý thô lỗ đâu”, nàng nói. “Chàng phải bận tâm tới quá nhiều chuyện quan trọng.”

Duncan thở dài, đủ lâu để khiến vợ hắn quay lại nhìn. “Không cần phải xin lỗi cho thái độ của ta đâu Madelyne. Giờ thì em đi gặp Adela đi.”

Madelyne gật đầu. “Em cũng sẽ mời Cha Laurance đến dùng bữa tối. Ông ấy sẽ không đến, nhưng dù sao thì em vẫn mời. Nếu ông ấy đến đây, chàng vui lòng lịch sự với ông ấy cho đến khi bữa tối kết thúc nhé. Sau đó chàng có thể quát mắng ông ấy.”

Câu nói được phân ra thành nhiều cụm từ như nài xin, nhưng giọng nàng thì như ra lệnh vậy. Duncan quắc mắt nhìn Madelyne còn nàng mỉm cười với hắn.

Ngay khi Madelyne rời khỏi đại sảnh, Gerald lập tức nói, “Đức vua của chúng ta đã quay lại Anh”. Giọng anh ta trầm thì rất thấp.

“Tôi đã sẵn sàng”, Duncan trả lời.

“Tôi sẽ đi với cậu khi lệnh triệu kiến đến”, Gerald nói.

Duncan lắc đầu.

“Chắc chắn cậu không thể tin Đức vua sẽ phớt lờ cuộc hôn nhân của cậu, Duncan. Cậu phải có kế hoạch cho các hành động của mình. Và tôi cũng có quyền thách đấu Louddon như cậu. Có lẽ còn hơn thế. Tôi đã quyết tâm giết tên khốn đó.”

“Một nửa nước Anh muốn giết hắn”, Anthony cắt ngang.

“Lệnh triệu kiến đã đến rồi”, giọng Duncan nhẹ như gió thoảng, mắt một lúc hai người bạn của hắn mới có phản ứng.

“Lúc nào?” Gerald hỏi.

“Ngay trước khi cậu đến”, Duncan trả lời.

“Khi nào chúng ta đi?” Anthony hỏi.

“Đức vua yêu cầu tôi đến Luân Đôn ngay lập tức”, Duncan nói. “Ngày kia. Anthony, lần này cậu sẽ ở lại.”

Anthony không phản ứng ra mặt với quyết định của Duncan nhưng cảm thấy lúng túng vì anh ta thường xuyên ở cạnh thủ lĩnh của mình.

“Cậu sẽ đưa Madelyne đi cùng chứ?” Gerald thắc mắc.

“Không, cô ấy ở đây sẽ an toàn hơn.”

“An toàn khỏi sự tức giận của Đức vua hay khỏi Louddon?”

“Louddon. Đức vua sẽ bảo vệ cô ấy.”

“Cậu có nhiều niềm tin hơn tôi”, Gerald thừa nhận.

Duncan nhìn Anthony. “Tôi giao kho báu quý giá nhất của mình vào tay cậu, Anthony. Tất cả có thể là một cái bẫy.”

“Cậu đang ám chỉ cái gì thế?” Gerald tỏ vẻ khó hiểu.

“Louddon có quyền sử dụng dấu niêm phong của Đức vua. Những yêu cầu trong bức thư không phải là phong cách của Đức vua. Đó là thứ mà tôi ám chỉ.”

“Cậu đem theo bao nhiêu và để lại bao nhiêu để bảo vệ Madelyne?” Anthony hỏi. Anh ta đã nghĩ về việc bảo vệ pháo đài. “Đây có thể là kế hoạch tách cậu khỏi nơi này để Louddon tấn công. Tôi nghĩ gã ta biết cậu sẽ không đưa Madelyne đi cùng.”

Duncan gật đầu. “Tôi đã cân nhắc đến điều đó.”

“Tôi chỉ có một trăm người lúc này. Tôi sẽ để họ ở đây với Anthony, nếu cậu muốn thế, Duncan.” Gerald đề nghị.

Gerald và Anthony thảo luận về số người trong khi Duncan đứng dậy và bước tới trước lò sưởi. Hắn tình cờ xoay người đúng lúc thấy Madelyne đang đi qua góc phòng. Có lẽ nàng đang tới chỗ Cha Laurance, hắn nghĩ. Willie đang bám váy nàng.

Duncan đẩy vợ ra khỏi tâm trí. Cuộc tranh cãi gay gắt về việc bảo vệ pháo đài Wexton diễn ra tới mười phút, Anthony và Gerald đều kéo ghế ra ngồi, Duncan cũng ngồi xuống chiếc ghế Madelyne đã nói thuộc về hắn.

Bất thành linh, Willie chạy bổ vào đại sảnh. Đứa trẻ ngập ngừng khi thấy Duncan. Ánh mắt Willie đại đi, đầy vẻ kinh hoàng.

Duncan nghĩ cậu bé trông như thể vừa thấy ác quỷ vậy. Hắn không rời mắt khỏi cậu bé. Willie rụt rè bước đến bên cạnh ghế Duncan.

“Chuyện gì vậy, chàng trai? Cháu muốn nói chuyện với ta sao?” Duncan hỏi, cố giữ giọng nhẹ nhàng tránh cho đứa trẻ sợ hãi hơn nữa.

Anthony định hỏi nhưng hắn giơ tay lên ra hiệu im lặng.

Duncan quay người đến lúc đối mặt với đứa trẻ. Hắn cúi xuống và ra hiệu cho Willie đến gần hơn. Willie bắt đầu thút thít, nhưng vẫn len vào giữa đôi chân Duncan, mút ngón tay cái trong khi ngược lên nhìn chăm chăm vào chủ nhân của mình.

Kiên nhẫn của Duncan tan dần. Đột nhiên Willie rút ngón tay cái ra khỏi miệng và thì thào, “Ông ta đang đánh cô ấy”.

Duncan đứng phắt dậy, đẩy ngược cái ghế và băng qua giữa phòng trước khi Gerald và Anthony biết chuyện gì đang xảy ra.

“Chuyện gì vậy?” Gerald hỏi Anthony khi anh ta theo sau thủ lĩnh của mình.

Gerald là người cuối cùng thấy sợ hãi. “Madelyne.” Anthony hét to tên nàng. Gerald nhảy dựng lên và chạy theo. Anh ta tuốt gươm ra khỏi bao trước đi đặt chân lên bậc tam cấp.

Duncan đến nhà nguyện trước tiên. Cánh cửa bị khóa nhưng hắn nhanh chóng phá nát nó. Cơn thịnh nộ tiếp thêm cho hắn sức mạnh.

Âm thanh hắn tạo ra báo động Cha Laurance. Khi Duncan lao ào vào tiền sảnh, gã linh mục đang dùng Madelyne để làm tấm che chắn cho mình. Gã giữ nàng trước mặt và chĩa con dao găm vào cổ nàng.

Duncan không nhìn Madelyne. Hắn không dám nhìn. Rồi cơn giận dữ bùng nổ, Hắn tập trung vào tên đàn ông loạn trí đang thách thức mình.

“Nếu người đến gần, ta sẽ đâm vào cổ cô ta”, gã linh mục la hét rồi từ từ lùi lại, kéo lê con tin của mình.

Mỗi bước gã linh mục rút lui, Duncan cân nhắc tình hình.

Gã đứng phải cái bàn vuông nhỏ chất đầy nến đang cháy sáng rồi liếc mắt thật nhanh ra phía sau, rõ ràng là đang đánh giá khoảng cách giữa chướng ngại vật đến cửa ngách, đó là tính toán sai lầm mà Duncan đang chờ đợi.

Duncan tấn công. Hắn vịn mạnh lưỡi dao ra xa khuôn mặt Madelyne, đẩy mặt cùn của con dao xuyên qua cổ gã linh mục một cách nhanh chóng. Gã linh mục bị đẩy ra sau cùng lúc Duncan giật Madelyne vào người mình và giải thoát cho nàng.

Cha Laurance chết trước khi chạm đất.

Cái bàn va sầm vào bức tường đằng xa và đổ hết nến. Lửa lập tức bắt đầu liếm vào gỗ khô.

Lờ đi ngọn lửa, hắn dịu dàng nâng bổng Madelyne trong vòng tay. Nàng áp vào ngực hắn. “Chàng đến đây lâu quá”, giọng nàng thăm thì bên cổ hắn, đứt quãng và nàng đang lặng lẽ khóc.

Duncan hít sâu rồi lắng xuống. Hắn đang cố thoát khỏi cơn thịnh nộ để có thể nói dịu dàng với nàng. “Em ổn không?”, cuối cùng hắn cũng làm được dù giọng vẫn rất gay gắt.

“Em đã từng nhìn thấy những khoảnh khắc còn kinh khủng hơn”, Madelyne thầm thì.

Câu trả lời nhẹ nhàng của Madelyne khiến hắn dịu đi. Madelyne ngược nhìn hắn. Khi thấy những thương tổn trên mặt nàng, hắn lại giận dữ. Mắt trái sưng húp trong khi khóe miệng đầm máu và có nhiều vết trầy trên cổ.

Duncan muốn giết gã linh mục thêm lần nữa. Madelyne có thể cảm nhận được sự chấn động xuyên qua chồng. Đôi mắt phản chiếu cơn tức giận của hắn. Nàng đưa tay lên, chạm nhẹ đầu ngón tay vào má hắn. “Chuyện qua rồi, Duncan.”

Gerald và Anthony xộc vào nhà nguyện. Gerald thấy lửa đang lan ra thì lập tức quay ra ngoài, hò hét kêu gọi người tới hỗ trợ.

Anthony đứng cạnh thủ lĩnh. Khi Duncan xoay người và bắt đầu bước ra, thuộc hạ của hắn nhấc một trong những tấm ván ra khỏi lối đi, phần duy nhất còn lại của cánh cửa mà Duncan không phá hủy.

Madelyne có thể thấy Anthony lo lắng đến thế nào. Anh ta cũng đang cau mày dữ dội như Duncan. Madelyne cố an ủi để anh ta biết nàng vẫn ổn.

“Này Anthony, anh có để ý cách chồng tôi thích đi qua những cánh cửa không?”, nàng hỏi.

Anthony khẽ giật mình rồi một nụ cười nở dần trên môi anh ta.

Duncan cúi xuống, bảo vệ đầu Madelyne khi băng qua ngưỡng cửa. Nàng áp má vào vai hắn. Mãi đến khi tới cửa lâu đài, nàng mới nhận ra mình vẫn đang khóc. Những giọt nước mắt là phần còn lại của cơn kinh hoàng vừa trải qua, nàng nghĩ và rùng mình.

Lúc đến phòng Duncan, răng Madelyne va vào nhau lập cập. Duncan quấn Madelyne trong chăn và ôm nàng vào lòng trong lúc chăm sóc khuôn mặt thâm tím của nàng.

Hắn đổ mồ hôi vì sức nóng từ ngọn lửa trong lò sưởi. “Duncan? Chàng có thấy ánh mắt điên cuồng của gã ta không?” Madelyne rùng mình. “Gã ta định... Duncan? Chàng sẽ vẫn yêu em cho dù gã ta cưỡng hiếp em chứ?”

“Yên nào, tình yêu của ta”, Duncan xoa dịu. “Ta yêu em mãi mãi. Đó là câu hỏi ngớ ngẩn.”

Nàng thấy được an ủi qua câu trả lời ngắn gọn của hắn. Madelyne bình yên nghỉ ngơi trong lòng ngực vững chãi của hắn vài phút. Có nhiều chuyện nàng phải nói với Duncan và nàng cần sức mạnh để làm điều đó.

Lúc Duncan nghĩ Madelyne đã ngủ thì nàng đột nhiên lên tiếng, “Gã ta được cử tới đây để giết em”.

Madelyne ngơ ngậy trong vòng tay Duncan đến khi đối mặt với hắn. Ánh mắt hắn khiến nàng lạnh sống lưng. “Gã ta được cử tới?” Giọng hắn nhẹ nhàng, Madelyne biết hắn đang cố giấu cơn phẫn nộ. Điều đó không có hiệu quả nhưng nàng không nói cho hắn biết.

“Em đến nhà thờ để mời Cha Laurance đến ăn tối. Em làm gã giật mình vì gã không mặc áo thụng. Gã ăn mặc như nông dân, dĩ nhiên chàng cũng thấy điều đó rồi. Hơn nữa, bàn tay gã cũng không mang băng.”

“Tiếp đi”, Duncan yêu cầu khi Madelyne nhìn hắn mong đợi.

“Chẳng có vết sẹo nào cả. Gã linh mục đã bị phỏng tay, chàng nhớ không. Gã không thể tổ chức buổi lễ vì vết thương. Chỉ là không có vết sẹo nào.”

Duncan gật đầu cho phép nàng tiếp tục. “Em không nói gì về bàn tay của gã. Em giả vờ mình không để ý, nhưng em nghĩ sẽ kể cho chàng. Dù vậy, em nói với gã là chúng ta nhận được một lá thư từ tu viện và sau bữa tối chàng muốn nói chuyện với gã. Đó là lỗi của em, dù lúc đó em không biết tại sao. Sau đó gã linh mục nổi giận. Gã bảo Louddon cử gã tới đây. Nhiệm vụ của gã là giết em nếu Đức vua đồng ý với chàng chứ không phải với Louddon. Duncan, làm thế nào mà một người của Chúa lại có linh hồn của quỷ dữ thế? Cha Laurance biết mưu kế của gã sắp hoàn thành, em đoán vậy. Gã nói sẽ rời khỏi đây sau khi giết em.”

Madelyne hạ người tựa vào ngực Duncan. “Chàng có sợ không, Duncan?” Madelyne thì thầm hỏi.

“Ta không bao giờ sợ cả”, Duncan cúi kính. Hắn đang điên tiết với hành động dối trá của gã linh mục nên gần như không thể tập trung.

Madelyne cười vì lời tuyên bố của chồng. “Em định hỏi chàng là chàng có lo lắng không, không phải sợ hãi”, nàng sửa lại.

“Gi cơ?” Duncan hỏi, lắc đầu, gạt cơn giận qua một bên. Giờ Madelyne cần sự an ủi của hắn. “Lo lắng? Chết tiệt, Madelyne, ta rất tức giận.”

“Em có thể nói chàng là thế”, Madelyne trả lời. “Chàng nhắc em nhớ đến con sói của em khi chàng tấn công kẻ bắt giữ em.”

Duncan để Madelyne ngồi dậy vì như thế hắn có thể hôn nàng. Hắn rất dịu dàng vì môi nàng bị thương nên không thể thưởng thức niềm say mê đúng nghĩa.

Đẩy mình ra khỏi lòng Duncan, nàng cầm tay hắn giật giật cho đến khi hắn đứng dậy và theo nàng băng qua phòng. Nàng ngồi xuống giường và vỗ vỗ vào chỗ bên cạnh.

Duncan cởi áo dài, cả người ướt sũng vì hơi nóng trong phòng. Hắn ngồi xuống cạnh vợ, quàng tay quanh vai và kéo nàng vào người mình. Hắn muốn ôm nàng thật chặt và nói rằng hắn yêu nàng biết nhường nào. Thế có Chúa, hắn nghĩ mình cần nói những từ ấy nhiều hơn là nàng cần nghe chúng. “Madelyne, em sợ không?”

“Một chút”, Madelyne trả lời, lẽ ra nàng sẽ nhún vai như sức nặng từ cánh tay hắn không cho nàng làm vậy. Đầu cúi xuống, nàng đang vẽ vòng tròn trên đùi hắn, cố làm hắn phân tâm, Duncan cho là thế.

“Chỉ một chút?”

“Phải, em biết chàng sẽ đến cứu em, vì vậy em đã không sợ hãi. Nhưng em hơi cáu vì chàng đã không xuất hiện ở cửa ngay. Kẻ đó đang xé áo em...”

“Tên khốn ấy có thể đã giết em”, giọng Duncan run rất giận dữ.

“Không đâu, chàng sẽ không để gã giết em”, Madelyne nói chắc nịch.

Chúa ơi, nàng hoàn toàn tin vào hắn. Duncan cảm thấy mình thật nhỏ bé và tầm thường.

Những vòng tròn chậm chạp Madelyne tạo ra bằng đầu ngón tay chuyển dần lên phía trên chân hắn. Duncan chớp lấy tay nàng, đặt nó lên đùi mình. Vợ hắn có lẽ đang mất trí, nàng không nhận ra mình đang làm gì, hoặc nó ảnh hưởng đến hắn thế nào.

“Chúa ơi, trong này nóng quá”, Madelyne thầm thì. “Tại sao chàng muốn nhóm lửa trong thời tiết này, Duncan?”

“Em đang run lấy bẫy”, Duncan nhắc.

“Giờ em khá hơn rồi.”

“Vậy thì ta sẽ xuống lầu và lấy lá thư từ tu viện. Ta tò mò muốn biết bề trên của tên khốn ấy nói gì với chúng ta.”

“Nhưng em không muốn chàng xuống lầu.”

Duncan quan tâm ngay. “Em phải nghỉ ngơi vài giờ.”

“Em không muốn nghỉ ngơi. Chàng giúp em cởi quần áo nhé?” Madelyne yêu cầu chồng bằng giọng ngây thơ, Duncan lập tức nghỉ ngơi.

Madelyne đứng giữa hai chân chồng và không giúp chút nào khi hắn cởi bỏ quần áo nàng ra. “Điều gì khiến chàng đến nhà thờ lúc đó?” nàng đột ngột hỏi.

“Con trai của Maude thấy tên khốn đó đánh em. Cậu bé đến báo ta biết.”

“Em không biết Willie theo em vào trong nhà thờ. Ất hẳn cậu bé đã bỏ chạy khỏi đó trước khi Laurance khóa cửa. Willie chắc khoảng sợ lắm. Nó chỉ mới năm tuổi. Và chàng phải thưởng cho nó vì đã báo tin cho chàng đấy.”

“Khốn khiếp, tất cả là lỗi của ta. Ta lẽ ra nên trông chừng người nhà cẩn thận như trông chừng buổi huấn luyện của mình.”

Madelyne đặt tay lên vai Duncan. “Nhiệm vụ của em là chăm sóc gia đình chàng. Dù vậy, giờ nghĩ về điều đó, không có chuyện gì xảy ra nếu...”

Tiếng thở dài của hấn ngăn nàng lại. “Ta biết, không có chuyện gì xảy ra nếu ta ở đó bảo vệ em.”

Giọng hấn đầy đau khổ. Madelyne lắc đầu. “Em không định nói thế. Chàng không nên vội vàng kết luận, Duncan. Chàng có nhiều vấn đề quan trọng hơn để lo lắng.”

“Em quan trọng hơn mọi thứ”, Duncan tuyên bố mạnh mẽ.

“Em chỉ định nói rằng chuyện này sẽ không xảy ra nếu em biết cách tự bảo vệ mình.”

“Em đang đề nghị gì vậy?” Duncan hỏi, thật sự không thể hiểu chuyện gì đang xảy ra bên trong cái đầu nhỏ xinh của nàng. Rồi hấn mỉm cười, vì vừa nhận ra hấn ít khi biết nàng đang nghĩ gì.

“Cha Laurance không lớn hơn em nhiều lắm. Ansel thì vừa cao bằng em.”

“Làm thế nào mà cận vệ của ta lại chui vào cuộc nói chuyện này nhỉ?”

“Ansel đang học cách tự vệ. Vì vậy, chàng cũng phải hướng dẫn em cách tự vệ. Chàng biết cách mà, phải không?”

Hấn không biết, nhưng quyết định không tranh cãi nữa. “Chúng ta sẽ nói chuyện này sau”, Duncan tuyên bố.

Madelyne gật đầu. “Vậy thì giờ chàng phải xem xét nhu cầu của em, Duncan. Em ra lệnh đấy.”

Duncan phản ứng lại giọng trêu chọc của nàng. “Và em dám đưa ra mệnh lệnh gì cho chồng mình hả?”, hấn hỏi.

Madelyne giải thích bằng cách từ từ kéo rồi thả sợi dây ruy băng giữ áo mình rơi tự do. Tấm áo trượt khỏi vai nàng. Duncan lắc đầu, cố từ chối. “Em đang bị thâm tím...”

“Chàng sẽ nghĩ ra cách”, Madelyne ngắt lời. “Em biết bây giờ trông em không xinh đẹp. Nhìn em rất đáng sợ, phải không?”

“Em bị thâm tím, xấu xí như một trong những tên khổng lồ một mắt và ta chỉ có thể đứng nhìn em.”

Madelyne bật cười vui vẻ, biết hấn đang trêu chọc vì hấn vừa kéo nàng ngã xuống người mình vừa cởi áo của nàng ra.

“Vậy thì chàng phải nhắm mắt lại khi ân ái với em”, Madelyne chỉ ra.

“Ta sẽ chịu đựng được”, hấn hứa.

“Em vẫn như cảm thấy cái đụng chạm của gã”, Madelyne thàn thì, giọng run rẩy. “Em cần chàng chạm vào em ngay. Chàng sẽ làm em quên đi. Em sẽ cảm thấy trong sạch trở lại, Duncan. Chàng hiểu không?”

Duncan trả lời bằng một nụ hôn. Madelyne nhanh chóng quên tất cả ngoại trừ việc hôn đáp lại hấn. Trong chốc lát chỉ còn lại hai người với nhau.

Và nàng được gột rửa sạch sẽ, cả thân thể lẫn trái tim.

19. Chương 19

“Các người sẽ biết sự thật, và sự thật sẽ cho các người tự do.”

Thánh Kinh Tân Ước, John, 8:32

Mĩa mai làm sao, việc Madelyne bị tấn công lại trở thành chất xúc tác giúp Gerald và Adela hòa hợp.

Madelyne khăng khăng đòi ăn tối cùng gia đình và khách. Khi nàng cùng Duncan đi vào đại sảnh, Adela đã có mặt tại bàn. Gerald đang đi qua đi lại trước lò sưởi, mãi mê suy nghĩ.

Duncan thở dài, báo Madelyne biết mình không có tâm trạng chịu đựng bất cứ cảm xúc nào của Adela thêm nữa. Madelyne bắt đầu bảo hấn hãy kiên nhẫn rồi quyết định không nói. Nàng cũng không có tâm trạng cho những chuyện bất đồng.

Khi nhìn thấy Madelyne, Adela há hốc miệng và hoàn toàn quên mất Gerald. “Chuyện gì xảy ra với cậu vậy? Có phải Silenus cuối cùng cũng hất ngã cậu không?”

Madelyne quay sang nhìn mặt với Duncan. “Ngay trước khi rời phòng, em nhớ rõ là có hỏi chàng trông em có ổn không”, nàng thì thào.

“Ta đã nói dối đấy”, Duncan trả lời, toét miệng cười.

“Đáng lẽ em nên nhìn vào gương của Adela”, Madelyne đáp lại. “Trông Adela như sắp ốm vậy. Em sẽ phá hỏng khẩu vị của mọi người, chàng có nghĩ vậy không?”

Duncan lắc đầu. “Nó không làm hỏng cơn đói của ta đâu. Ta vừa dùng hết sức mạnh của mình cố đáp ứng...”

Nàng thúc hấn yên lặng vì họ ở quá gần nên Adela có thể nghe thấy. “Em cần chàng yêu em”, nàng thầm thì. “Bây giờ em đã quên hết những cái động chạm xấu xa của gã linh mục. Đó là lý do duy nhất khiến em...em có chút...dạn dĩ.”

“Dạn dĩ?” Duncan cười khùng khục. “Madelyne yêu dấu, em đã trở thành một...”

Nàng thúc hấn lần nữa mạnh hơn, rồi quay sang Gerald và Adela.

Thực ra, Gerald là người đã giải thích cho Adela về những vết thương của Madelyne.

“Ôi, Madelyne, trông cậu kinh khủng quá”, Adela thú nhận với chất giọng cảm thông.

“Nói dối là có tội đấy”, Madelyne liếc xéo Duncan.

Duncan yêu cầu không nhắc đến tên Cha Laurance trong suốt bữa tối. Mọi người tuân theo. Adela phớt lờ Gerald. Nam tước hỏi thăm em gái Duncan khi mọi người đứng dậy rời khỏi bàn. Adela lập tức đáp lại thô lỗ.

Kiên nhẫn của Duncan bay biến. “Tôi muốn nói chuyện với cả hai người”, hấn yêu cầu, giọng nghiêm khắc.

Adela sợ hãi, Gerald bối rối, Madelyne nhìn như thể đang cười.

Mọi người theo chân Duncan đến trước lò sưởi. Duncan ngồi vào ghế, nhưng khi Gerald định lấy một cái ghế cho riêng mình, Duncan lên tiếng, “Không, Gerald. Đứng cạnh Adela”.

Hấn nhìn Adela và yêu cầu. “Em có tin anh biết điều gì là tốt nhất cho em không?”.

Adela chậm chậm gật đầu. Mắt cô ấy mở to như cái chén vậy, Madelyne nghĩ thế.

“Vậy thì hãy để Gerald hôn em. Ngay lúc này.”

“Gì cơ?” Adela kinh hoàng.

Duncan cau mày với phản ứng của em gái. “Khi vợ anh bị Laurance tấn công, cô ấy muốn anh rửa sạch hình ảnh kinh khủng đó đi. Adela, em chưa từng được hôn hoặc động chạm bởi người đàn ông yêu thương mình. Anh đề nghị em để Gerald hôn em bây giờ và sau đó quyết định xem em khước từ hay đồng ý.”

Madelyne cho đó là một kế hoạch tuyệt vời.

Adela đỏ bừng mặt ngượng ngùng. “Trước mặt mọi người sao?”, cô ấy hỏi, giọng nhỏ như chuột kêu.

Gerald mỉm cười rồi nắm lấy tay Adela. “Anh sẽ hôn em trước cả thế gian nếu em cho phép”, anh ta nói.

Duncan nghĩ Gerald có vẻ hơi khoa trương khi nói Adela có thể cho phép hay không, nhưng hắn giữ suy nghĩ ấy lại cho riêng mình.

Mệnh lệnh của hắn cuối cùng cũng được thực hiện. Trước khi Adela có thể lùi lại, Gerald cúi xuống và đặt một nụ hôn trong sáng lên môi cô.

Em gái Duncan ngược nhìn Gerald bối rối. Rồi Gerald hôn cô lần nữa, tay không hề chạm vào Adela.

Madelyne cảm thấy mình thật ngớ ngẩn khi nhìn cặp đôi này. Nàng đi qua và ngồi xuống thành ghế của Duncan và cố nhìn lên trần nhà thay vì nhìn hai người đang hôn nhau say đắm.

Khi Gerald lùi lại một bước, Madelyne nhìn Adela. Em gái Duncan rõ ràng là xúc động, ngượng ngùng và thực sự kinh ngạc.

“Anh ấy hôn không giống Mor...” Màu sắc trên mặt Adela lập tức nhạt đi trước lời nói hớ, và cô ấy nhìn Madelyne cầu cứu.

“Anh ấy phải được biết, Adela.”

Gerald và Duncan cùng cau mày. Không ai biết Madelyne đang nói gì. “Mình không thể nói”, Adela thì thào. “Cậu sẽ làm công việc kinh khủng này thay mình chứ? Xin cậu, Madelyne. Mình cầu xin cậu.”

“Nếu cậu cho phép mình nói với Duncan.”

Adela nhìn anh trai. Hắn có thể thấy vẻ lo lắng trong mắt cô.

Cuối cùng Adela gật đầu và quay sang Gerald nói, “Anh sẽ không bao giờ muốn hôn em lần nữa khi anh biết toàn bộ sự thật chuyện đã xảy ra với em. Em xin lỗi, Gerald. Em nên...”.

Adela bật khóc. Gerald đưa tay kéo Adela vào người mình nhưng cô ấy lắc đầu, “Em nghĩ em yêu anh, Gerald. Và em rất xin lỗi”. Sau câu nói rời rạc đó, Adela chạy ra khỏi phòng.

Madelyne cảm thấy hơi muộn phiền vì lời hứa của mình. Nàng biết mình sắp đem đến cho chồng và Gerald một nỗi đau xé lòng. Cả hai người đàn ông này đều yêu thương Adela

“Gerald, xin anh hãy ngồi xuống và nghe tôi”, Madelyne yêu cầu, giọng đầy lo âu. “Duncan, hứa là anh sẽ không nổi giận với em vì đã giữ kín chuyện này. Adela bắt em hứa trước khi cô ấy chia sẻ bí mật của mình.”

“Ta sẽ không nổi giận”, Duncan tuyên bố.

Madelyne gật đầu. Không thể nhìn Gerald khi thuật lại tất cả mọi chuyện về Adela, nàng nhìn xuống sàn nhà suốt. Nàng nhấn mạnh việc Adela thất vọng thế nào khi không gặp được Gerald ở triều đình và đó là lý do mà cô ấy dễ dàng trở thành con mồi cho trò lừa dối của Louddon. “Tôi nghĩ thật sự cô ấy đã cố trừng phạt anh”, Madelyne nói với Gerald. “Dù tôi ngờ rằng cô ấy đã nhận ra điều đó.”

Madelyne liếc mắt nhìn nhanh Gerald, thấy anh ta gật đầu, rồi quay sang Duncan. Nàng kể hết phần còn lại, không bỏ sót điều gì, khi nói đến hành động lừa lọc của Morcar, nàng hoàn toàn mong đợi tiếng hét giận dữ của một hoặc cả hai người họ.

Không vị Nam tước nào thốt ra lấy một lời.

Khi câu chuyện kết thúc, Gerald đứng dậy và chậm chạp rời khỏi sảnh.

“Anh ấy sẽ làm gì?” Madelyne hỏi Duncan, nhận ra mình đang khóc, tay gạt nước mắt đi, đau đến nhăn mặt vì chạm vào vết thương.

“Ta không biết”, giọng Duncan vừa dịu dàng vừa giận dữ.

“Chàng có khó chịu vì em không kể với chàng sớm hơn không?”

Duncan lắc đầu. Một ý nghĩ bất thành linh xộc thẳng vào đầu hắn. “Morcar là kẻ em muốn giết à?”

Madelyne nhú mào.

“Em nói với ta em sẽ giết một người. Nhớ không? Ý em đó là Morcar, phải không?”

Nàng gật đầu. “Em không thể để gã thoát, nhưng em bị ràng buộc giữ bí mật của Adela. Duncan, em không biết phải làm gì. Phán xét những kẻ có tội là nhiệm vụ của Chúa. Em biết rõ điều đó. Và em không nên muốn giết gã. Dù vậy, em muốn, Chúa ơi, em muốn thế.”

Duncan kéo vợ vào lòng mình và dịu dàng ôm nàng. Hắn hiểu sự dằn vặt đang diễn ra trong đầu vợ hắn.

Mỗi người chìm vào im lặng trong vài phút. Madelyne lo lắng về Gerald. Giờ anh ta sẽ rời khỏi đây hay tiếp tục theo đuổi Adela?

Duncan dùng thời gian tĩnh lặng đó để kiểm soát cảm xúc của mình. Hắn không trách Adela về việc cô mê đắm Louddon. Em gái hắn quá ngây thơ nên không đáng bị chê trách. Nhưng Louddon đã cố tình lợi dụng sự ngây thơ đó.

“Ta sẽ xử lý Morcar”, Duncan nói.

“Cậu sẽ không làm thế.”

Gerald gầm lên phủ nhận. Cả Madelyne lẫn Duncan nhìn Gerald lao vào phòng và đứng trước mặt họ. Con phần nộ cực rõ ràng, người anh ta như run lên. “Tôi sẽ giết hắn, cậu biết rõ sẽ thế nào, Duncan, nếu dám ngăn tôi làm vậy.”

Madelyne thở hổn hển và nhìn lên Duncan. Về mặt hắn không cho nàng biết hắn đang thấy bị sỉ nhục hay tức giận.

Duncan nhìn chăm chăm Gerald hồi lâu sau đó từ từ gật đầu. “Được rồi, Gerald, đó là quyền của cậu. Tôi sẽ đứng đằng sau khi cậu thách đấu hắn ta.”

“Cũng như tôi sẽ đứng đằng sau khi cậu thách đấu Louddon”, Gerald trả lời.

Anh ta ngồi xuống đối mặt với Duncan.

“Madelyne? Cô vui lòng nói cho Adela là tôi muốn nói chuyện với cô ấy được không?”

Madelyne gật đầu, vội vã đi ngay nhưng lại lo đến phát ốm khi đặt chân trước cửa phòng ngủ Adela. Nàng vẫn không biết Gerald sẽ làm gì.

Adela cho rằng Gerald sắp bỏ đi. “Như thế là tốt nhất”, cô ấy nói với Madelyne giữa những tiếng nức nở. “Hôn là một chuyện, nhưng đó là tất cả những gì mình có thể cho phép. Mình không bao giờ để anh ấy đến giường mình.”

“Cậu không biết mình có thể hay không thể đâu”, Madelyne bác lại. “Adela, sẽ không dễ dàng nhưng Gerald là người kiên nhẫn.”

“Không phải vấn đề”, Adela tiếp tục. “Anh ấy sắp rời bỏ mình.”

Adela đã sai. Gerald đang đợi cô ấy dưới chân cầu thang. Không hé răng lấy một lời, anh ta nắm lấy tay và dẫn cô ấy xuống cầu thang kế tiếp.

Duncan đến chỗ Madelyne và nhắc bóng nàng lên. “Trông em có vẻ kiệt sức, vợ à. Đến giờ đi ngủ rồi.”

“Tốt hơn là em nên đợi Adela quay lại. Cô ấy có thể cần em”, Madelyne phản đối khi Duncan bắt đầu bước lên bậc thang.

“Ta cần em bây giờ, Madelyne. Gerald sẽ chăm sóc Adela.”

Nàng gật đầu. “Madelyne, ngày mai ta phải đi. Chỉ một thời gian ngắn thôi”, hắn nói thêm trước khi nàng có thể ngắt lời.

“Chàng đi đâu?”, Madelyne hỏi. “Chàng có chuyện quan trọng phải giải quyết à?” Nàng lại hỏi, cố gắng hết sức để có vẻ quan tâm và không thất vọng. Madelyne không thể mong hấn ở cạnh mình suốt. Cuối cùng thì Duncan vẫn là người quan trọng.

“Ta có một vấn đề phải giải quyết”, Duncan trả lời, cố hạn chế lời giải thích đến mức tối thiểu. Madelyne đã phải chịu đủ cực hình ngày hôm nay rồi. Duncan không muốn nàng phải lo lắng thêm, và hấn biết nếu kể về lệnh triệu kiến của Đức vua tối nay, nàng sẽ không đi ngủ.

Maude vừa bước xuống khi Duncan rẽ qua góc cầu thang. Cô ấy nói sẽ phục vụ nước tắm cho phu nhân ngay, nhưng Duncan lắc đầu. Hấn bảo Maude mình sẽ tự tay chăm lo nhiệm vụ đó.

Maude nhún gối chào. “Maude, con trai cô đã làm một việc dũng cảm hôm nay.”

Người phụ nữ trông rạng rỡ hấn lên. Cô đã nghe về hành động dũng cảm của con trai mình. Cậu bé đã làm cho cha mẹ mình tự hào. Tại sao ư, cậu bé đã cứu mạng Nữ nam tước.

“Ta sẽ phải nghĩ ra phần thưởng thích hợp cho lòng dũng cảm đó”, Duncan ngổ ỷ.

Maude sung sướng đến mức không nói được gì. Cô ấy nhún gối chào lần nữa rồi lắp bắp nói cảm ơn. “Cảm ơn ngài, thưa ngài. Willie của tôi thích Nữ nam tước. Thằng bé hơi phiền toái, luôn chạy theo sau phu nhân, nhưng phu nhân dường như không bận tâm và luôn luôn dành những lời nói tốt đẹp cho con tôi.”

“Cậu bé là một chàng trai thông minh”, Duncan khen ngợi.

Lời tán thưởng của hấn, chắc chắn là việc rất bất thường, thêm vào việc hấn đang thực sự nói chuyện với Maude khiến cô cảm thấy choáng váng. Maude cảm ơn, nhắc váy lên và đi như bay xuống cầu thang. Gerty sẽ muốn nghe chuyện này. Madelyne vuốt má chồng. “Chàng là người tốt, Duncan”, nàng thì thầm. “Lại thêm một lý do em yêu chàng biết bao nhiêu.”

Duncan nhún vai, buộc Madelyne phải bầu lấy vai mình để giữ thăng bằng. “Ta chỉ thực hiện bổn phận của mình.” Madelyne mỉm cười và nghĩ chồng mình cũng lúng túng khi được khen như Maude lúc này vậy.

“Em không muốn tắm tấp”, nàng trêu chọc. “Có lẽ em sẽ bơi trong hồ. Chàng sẽ nói gì nào?”

“Ta nói đó là kế hoạch hay đấy, vợ. Ta sẽ bơi với em.”

“Em chỉ trêu chàng thôi”, Madelyne vội nói. “Em không muốn bơi trong hồ đâu.”

Nàng rùng mình. “Hồi nhỏ, em đã nhảy vào một cái ao. Nó không sâu, chàng có biết là em biết bơi không. Nhưng trước khi có thể kéo mình ra khỏi đó thì mấy ngón chân của em lại bị mắc sâu xuống bùn và em tưởng như mình phải vác thêm mười cân đá. Rồi em phải tắm lại ngay. Bùn đóng kết trên tóc em.”

Duncan bật cười. “Đầu tiên nhé, hầu hết dưới đáy hồ của ta đều là đá”, hấn nói. “Và em sẽ không đi bơi mà mặc quần áo, Madelyne. Ta thấy ngạc nhiên là em không bị chết chìm đấy.”

Có vẻ như cái hồ của hấn chẳng thuyết phục nổi nàng, “Nước trong lắm. Em có thể gần như thấy được đáy”, Duncan khẳng định.

Họ tới phòng ngủ. Madelyne cởi đồ và chờ Duncan trên giường trước khi chồng nàng cởi áo ngoài.

“Em không muốn bơi với ta à?”, hấn cười ngoác tới tận mang tai.

“Không. Ngoài đó có lính gác. Chúa lòng lành, Gerald và Adela cũng ở ngoài đó. Thật không đáng hoàng khi đi trước mặt họ mà không có quần áo trên người. Duncan à, điều gì khiến chàng có thể nghĩ ra đề nghị như thế...”

“Madelyne, không ai đi ra hồ trong đêm cả. Hơn nữa, trăng cũng không đủ sáng để...”

Nàng ngắt lời hấn với hơi thở hổn hển. “Duncan, chàng đang làm gì vậy?”

Quá rõ ràng, Duncan đang đứng cạnh giường, cầm trong tay áo choàng của nàng. “Quần em vào trong cái này. Ta sẽ mang em ra hồ”, hấn đề nghị.

Madelyne cắn môi dưới do dự. Nàng thật sự muốn bơi. Đêm nay trời nóng và người nàng thì nhớp nháp. Nhưng viễn cảnh bị ai đó nhìn thấy cũng là một mối lo cần cân nhắc.

Duncan kiên nhẫn chờ Madelyne lựa chọn. Hắn thấy nàng cực kỳ hấp dẫn. Chỉ cần một tấm chăn mỏng, phủ trên người, và đầu đỉnh hồng ửng hiện mới yêu kiều làm sao.

“Chàng bảo trông em kiệt sức”, Madelyne trì hoãn. “Có lẽ...”

“Ta nói dối đấy.”

“”Nói dối là có tội”, Madelyne gay gắt rồi kéo chăn lên, ôm lấy nó như một tấm khiên chống hắn. “Xà phòng của em ở trong rương của chàng”, nàng bảo.

Madelyne nghĩ nên sai hắn làm việc để có thể quần áo choàng quanh mình. Nàng vẫn không quen khỏa thân trước mặt hắn.

Duncan toét miệng cười, bước tới chỗ cái rương để lấy miếng xà phòng. Madelyne cố chụp lấy áo choàng trước khi hắn quay lại, nhưng không đủ nhanh.

Chồng nàng quay lại cạnh giường. Áo choàng vắt trên tay. Túi xà phòng trong một tay và một cái gương tròn nhỏ nằm trong tay kia.

Hắn trao cái gương cho Madelyne. “Em có con mắt bầm đen y chang như đã làm với Edmond”, hắn nhận xét.

“Em không bao giờ làm bầm mắt Edmond”, Madelyne cãi lại. “Chàng trêu em.”

Nàng lật cái gương và nhìn vào khuôn mặt mình.

Madelyne thét lên.

Duncan bật cười.

“Em trông giống tên khổng lồ một mắt quá”, nàng kêu toáng lên, thả cái gương xuống và kéo tóc ra đằng trước phủ lên vết thương trên mặt. “Làm sao chàng có thể chịu đựng được để hôn em?”, nàng hỏi. “Em có một con mắt bầm đen và ...”

Nàng giống như đang than vãn. Nụ cười của Duncan nhạt dần khi cúi xuống. Hắn đưa lòng bàn tay đẩy cằm nàng lên để nàng nhìn vào mắt hắn. Bây giờ vẻ mặt hắn cực kỳ nghiêm túc. “Bởi vì ta yêu em, Madelyne. Em là tất cả những gì ta từng muốn, và nhiều, nhiều hơn nữa. Em nghĩ một hay hai vết bầm có thể ảnh hưởng đến trái tim ta ư? Em tin tình yêu của ta chỉ hơi mệt mỏi thôi sao?”

Madelyne lắc đầu, từ từ gạt tấm chăn qua rồi đứng dậy cạnh chồng.

Nàng không còn thấy xấu hổ với hắn nữa. Duncan yêu nàng. Đó là tất cả.

“Em muốn đi ra hồ bây giờ, Duncan. Nhưng chúng ta nên nhanh nhanh, trước khi em nài xin chàng ân ái với em.”

Duncan ôm lấy cằm và hôn nàng. “Ồ, ta sẽ yêu em, Madelyne.”

Nàng cảm thấy ấm áp bởi lời hứa và ánh mắt sẫm lại của hắn. Nàng thấy mình thở dài, cảm giác một luồng hơi nóng từ bụng lan tỏa khắp bên trong người.

Duncan quần áo choàng quanh vợ và bế nàng ra khỏi phòng.

Họ không chạm mặt ai trên đường ra hồ. Duncan đã đứng, vì đêm nay trăng không đủ sáng.

Duncan đưa nàng ra xa bờ. Madelyne kiểm tra nước bằng đầu ngón chân, rồi tuyên bố nó quá lạnh.

Hắn bảo nàng sẽ vượt qua được thôi. Madelyne đứng cạnh Duncan, quần chặt áo choàng quanh người trong khi nhìn hắn nhanh chóng cởi bỏ quần áo.

Duncan lặn một hơi sâu xuống làn nước. Nàng sẽ mang theo áo choàng nếu Duncan cho phép. Duncan nổi lên mặt nước, giật áo choàng ra khỏi tay nàng và vớt nó lên bãi cỏ.

Mất vài phút để làm quen với nước. Đi bơi mà không mặc quần áo như thế là một cảm giác quá gợi tình. Madelyne cảm thấy mình khá phóng túng, nàng nói với Duncan, và bèn lên thừa nhận cảm giác đó thật dễ chịu.

Madelyne nhanh chóng tắt gôi bằng cách lặn mình xuống nước. Khi nổi lên lần thứ ba, Duncan đang đứng trước mặt nàng.

Hắn chỉ định nói chuyện nhưng Madelyne lại nở nụ cười cùng ánh mắt mê hồn. Nước đọng lại thành giọt trên ngực nàng. Đôi nhũ hoa săn cứng ra hiệu cho hắn đến gần và bàn tay hắn phủ lên chúng.

Nàng khẽ nghiêng người vào hắn, ngửa đầu ra sau cho một nụ hôn nóng bỏng. Đó là một cảm dỗ mà hắn không muốn và không thể kháng cự. Duncan cướp lấy miệng nàng đầy tham lam. Lưỡi hắn trượt vào miệng nàng. Ướt át. Hoang dại. Cực kỳ vô kỷ luật.

Duncan lẽ ra chỉ cho phép một nụ hôn thôi, sau đó sẽ mang nàng trở về phòng để ân ái với nàng, nhưng rồi bụng Madelyne áp sát vào hắn và đôi tay dạn dĩ của nàng luồn vào trong làn nước để bắt lấy hắn.

Duncan vòng tay ôm, thô bạo kéo nàng ngửa ra sau, Nụ hôn sâu hơn, trở nên kéo dài.

Nàng cũng dữ dội như hắn. Bàn tay nàng lần lên đôi vai vạm vỡ, vuốt ve hắn cuồng nhiệt. Duncan nâng nàng lên cao hơn đến khi ngực nàng chà xát vào ngực hắn. Đôi chân nàng dịch chuyển tựa vào chân hắn. Những tiếng rên rỉ khát khao thêm muốn ngọt ngào của nàng khiến hắn phát điên.

Hắn thì thầm hướng dẫn, giọng cộc lốc vì ham muốn. Khi Madelyne vòng chân quanh đùi hắn, hắn đi vào trong nàng chậm rãi, thận trọng và hoàn toàn.

Nàng đẩy người vào, đòi hỏi bằng những móng tay bấm lút vào da thịt hắn. “Duncan”, nàng nài xin.

Hắn hôn thái dương nàng. “Ta đang cố dịu dàng với em, Madelyne”, hắn nói khẽ, giọng khản đặc.

“Để sau đi, Duncan”, Madelyne rên lên. “Dịu dàng để sau đi.”

Duncan chịu thua nhu cầu của chính mình. Hắn đẩy vào mạnh hơn, trao cho nàng khoái cảm nhiều như nàng đã trao cho hắn. Khi hắn cảm thấy Madelyne cong người tựa vào đầy thỏa mãn, miệng hắn phủ lấy miệng nàng để giữ lại những tiếng rên. Hạt giống của hắn tràn đầy trong nàng và hắn giữ chặt lấy nàng khi cơn run rẩy của niềm vui sướng bùng nổ.

Madelyne chùng người xuống, yếu ớt và hài lòng. Nàng phủ lên cổ hắn làn hơi ấm áp. Duncan mỉm cười với vẻ hài lòng ngạo mạn. “Em là một phụ nữ cuồng nhiệt, Madelyne.”

Nàng bật cười, vui mừng vì lời khen của hắn cho đến khi nhớ ra cả hai đang ở đâu. “Lạy Chúa lòng lành, Duncan. Chẳng có nghĩ ai đó trông thấy chúng ta không?”

Trông Madelyne có vẻ rất kinh hoàng, nàng vùi mặt vào hõm cổ của hắn. Duncan cười khùng khục. “Cưng à, không ai thấy chúng ta đâu”, hắn thì thầm.

“Chàng chắc chứ?”

“Tất nhiên, không đủ sáng mà.”

“Tạ ơn Chúa vì điều đó”, Madelyne đáp lời.

Nàng hoàn toàn nhẹ nhõm cho đến khi Duncan cất tiếng. “Em ồn đến mức có thể đánh thức được cả thần chết. Em luôn rên rỉ, tình yêu của ta. Càng nóng bỏng em càng rên lớn.”

“Ôi, Chúa ơi.” Madelyne cố chìm người xuống nước nhưng Duncan không để nàng làm vậy. Hắn phá ra cười khàn khàn, một âm thanh gợi cảm sâu lắng, và tiếp tục trêu nàng. “Ta đâu có than phiền, bé cưng. Chừng nào lửa của em dành cho ta, ta sẽ để em rên rỉ tất cả những gì em muốn.”

Đúng lúc nàng định nói trông hắn ngạo mạn và tội lỗi thế nào thì Duncan cố tình ngã ngửa ra sau. Madelyne chỉ kịp nín thở.

Hắn lại hôn nàng dưới làn nước. Nàng nhéo hắn khi cần không khí để thở.

Madelyne không biết cách nghịch nước. Khi Duncan tạt nước vào nàng, nàng lập tức tấn công. Hắn phải chỉ cho nàng cách tạt nước lại vào hắn. Nàng nghĩ đó là một trò chơi ngớ ngẩn khi cổ nhón chìm nhau, nhưng lại cười to lúc nhận xét xong, và làm Duncan té nhào bằng cách thúc bàn chân vào hắn.

Nhưng Madelyne mới là người mất thăng bằng. Sau khi được Duncan kéo lên, nàng thối nước phì phì, ho sặc sụa và cố thuyết giảng cùng lúc.

Họ ở lại hồ gần cả tiếng đồng hồ. Duncan dạy vợ cách bơi, dù bắt đầu bài hướng dẫn bằng cách sỉ nhục nàng. “Trông em giống như sắp sửa chìm ngấm vậy.”

Nàng chẳng thấy bị xúc phạm, thậm chí còn hôn Duncan để hẳn biết mình không bị tổn thương.

Cuối cùng Duncan cũng đưa nàng quay lại phòng ngủ khi Madelyne đã kiệt sức.

Tuy nhiên, Duncan lại muốn nói chuyện. Hắn nằm trên giường, tay gối sau đầu, nhìn vợ chải tóc. Cả hai đều khỏa thân và không ai ngại ngùng về việc đó.

“Madelyne, ta được mời đến nói chuyện với Đức vua”, Duncan thông báo, giữ giọng bình thản, cố để Madelyne ấn tượng rằng hẳn chán yêu cầu đó. “Đó là nơi ngày mai ta sẽ đi.”

“Được mời ư?” Cái lược bị bỏ rơi khi Madelyne hướng cái nhú mày về phía Duncan.

“Một lệnh triệu kiến”, Duncan thừa nhận. “Ta lẽ ra nên nói với em sớm hơn, nhưng ta không muốn em lo lắng.”

“Em có liên quan đến chuyện này, phải không? Duncan, em không muốn bị phớt lờ hoặc đẩy sang một bên đâu. Em có quyền biết chuyện gì đang xảy ra.”

“Ta đâu có phớt lờ hay đẩy em sang bên”, Duncan trả lời. “Ta chỉ muốn bảo vệ em thôi.”

“Có nguy hiểm không?” Hắn không có thời gian để trả lời nàng. “Tất nhiên nó sẽ nguy hiểm rồi. Khi nào chúng ta đi?”

“Chúng ta không đi. Em sẽ ở đây. Sẽ an toàn hơn cho em.”

Trông nàng như sẵn sàng tranh cãi. Duncan lắc đầu và nói, “Nếu phải lo lắng đến em, ta sẽ bị phân tâm. Ta đã quyết định rồi, Madelyne. Em sẽ ở lại đây.”

“Và chàng sẽ quay về với em chứ?”

Hắn ngạc nhiên trước câu hỏi. “Tất nhiên rồi.”

“Khi nào?”

“Ta không biết sẽ mất bao lâu, Madelyne.”

“Vài tuần, vài tháng hay vài năm?”

Hắn cảm thấy nỗi sợ hãi trong đáy mắt vợ, nhớ lại khoảng thời gian nàng bị gia đình bỏ rơi. Duncan kéo Madelyne nằm lên người mình và hôn nàng dịu dàng. “Ta luôn quay về với em, Madelyne. Vì Chúa, em là vợ của ta.”

“Vợ của chàng”, Madelyne thì thầm. “Bất cứ khi nào em sợ hãi hoặc lo lắng về tương lai thì em lại nhớ mình đã ràng buộc với chàng.” Duncan mỉm cười, Madelyne trông không còn sợ hãi nữa. “Nếu chàng để mình bị giết, em sẽ tìm tới mộ của chàng và phỉ nhổ lên đó”, nàng đe dọa.

“Vậy thì ta sẽ rất cẩn thận.”

“Chàng hứa với em nhé?”

“Ta hứa.”

Madelyne dịu dàng ôm lấy khuôn mặt chồng. “Chàng đã mang theo trái tim em rồi, kẻ bắt giữ đáng yêu của em.”

“Không đâu, Madelyne. Ta là người bị em bắt giữa về cả thể xác lẫn linh hồn.”

Rồi hắn thực hiện lời thề bằng việc ân ái với nàng lần nữa.

Duncan đã mặc xong đồ trước khi ánh sáng của bình minh chạm đến bầu trời. Hắn cho gọi Anthony và ngồi đợi trong đại sảnh.

Khi thuộc hạ bước vào sảnh, Duncan vừa phá dấu niêm phong trên bức thư đến từ tu viện.

Anthony ngồi đối diện với Duncan, chờ hắn đọc xong. Gerty được bảo mang ra một khay đầy bánh mì và bơ.

Anthony dùng xong phần ăn của mình trước khi Duncan đọc hết lá thư. Tin tức rõ ràng không làm vị thủ lĩnh hài lòng. Duncan ném bức thư lên bàn và đấm tay xuống mặt bàn.

“Thông tin không tốt à?” Anthony hỏi.

“Như tôi nghi ngờ. Không hề có Cha Laurance nào cả.”

“Nhưng người mà cậu giết...”

“Louddon đã cử hắn tới”, Duncan nói. “tôi đã biết có chuyện gì đó nhưng tôi vẫn tin gã là một linh mục.”

“Ồ, ít nhất thì cậu cũng không giết một linh mục thực sự.” Anthony nhún vai. “Gã cũng không thể báo cáo cho Louddon nữa, Duncan. Gã không rời pháo đài từ ngày đến. Tôi biết việc đó.”

“Nếu chú ý thì tôi đã nhận ra hành vi kỳ quặc của gã sớm hơn. Sự thiếu sót của tôi gần như phải đánh đổi bằng mạng sống của vợ tôi.”

“Cô ấy không trách cậu”, Anthony khẳng định. “Nó không tệ thế đâu, Duncan. Gã có thể đã nghe thấy hết những cuộc bàn luận của chúng ta.” Anthony rùng mình với suy nghĩ đó.

“Tôi cũng chưa kết hôn”, Duncan lại đấm tay xuống bàn lần nữa.

Tấm giấy da nảy lên và rơi xuống bên cạnh đống bình hoa dại.

“Ôi Chúa lòng lành, tôi chẳng hề nghĩ đến chuyện đó.”

“Madelyne cũng không”, Duncan trả lời. “Dù vậy cô ấy sẽ biết. Cô ấy sẽ ngắt mắt. Nếu có thời gian, tôi sẽ tìm một linh mục và làm lễ kết hôn với cô ấy trước khi đi.”

“Nó sẽ mất vài tuần...”

Duncan gật đầu. “Cậu đã nói với Madelyne là sẽ đi đâu chưa?” Anthony hỏi.

“Rồi, nhưng tôi không cho cô ấy biết về kẻ lừa đảo. Khi trở về, tôi sẽ đem theo một linh mục. Tôi sẽ nói với cô ấy rằng chúng tôi chưa kết hôn một hoặc hai phút trước khi kết hôn với cô ấy lần nữa. Chết tiệt, lộn xộn quá.”

Anthony mỉm cười. Thủ lĩnh nói đúng. Madelyne sẽ ngắt mắt.

Duncan buộc bản thân đặt vấn đề giả mạo của Laurance qua một bên. Hắn thảo luận với Anthony các kế hoạch của mình, cố gắng cân nhắc mọi tình huống có thể xảy ra.

“Cậu là người được huấn luyện tốt nhất. Tôi hoàn toàn tin tưởng vào khả năng của cậu”, Duncan nhận xét sau khi kết thúc những chỉ dẫn.

Đó là một cố gắng nhằm khích lệ Anthony, cũng là một lời tự đánh giá bản thân, vì Duncan chính là người huấn luyện Anthony. Anh ta cười toe toét.

“Cậu để lại đủ binh lính để chinh phục nước Anh đấy”, Anthony dài giọng.

“Cậu thấy Gerald chưa?”

Anthony lắc đầu. “Binh lính đang tập trung trước chuồng ngựa”, anh ta nói. “Cậu ấy có thể đang đợi ở đó.”

Duncan đứng lên và đi cùng Anthony đến chuồng ngựa sau đó nói chuyện với binh lính của mình, cảnh báo tất cả họ có thể sẽ bị phục kích. Hắn hướng về những người ở lại và nói. “Louddon có thể đang chờ ta rời đi để tấn công pháo đài.”

Sau khi kết thúc bài nói chuyện, Duncan quay vào sảnh. Madelyne vừa bước xuống bậc thang cuối và mỉm cười với chồng mình. Duncan ôm vợ vào lòng và hôn nàng.

“Nhớ là chàng đã hứa với em sẽ rất thận trọng đấy nhé”, Madelyne thì thầm khi hắn thả ra.

“Ta hứa”, hắn quàng tay qua vai nàng và bước ra ngoài. Họ phải đi ngang qua nhà thờ trên đường đến chuồng ngựa. Duncan dừng lại chăm chú nhìn đồng hồ nát. “Ta sẽ phải xây lại nhà thờ”, hắn tuyên bố.

Đề cập đến nhà thờ nhắc Madelyne về lá thư. “Duncan, chàng có thời gian cho em xem lá thư từ tu viện của Cha Laurance không? Em thú nhận là mình rất tò mò.”

“Ta đã đọc rồi.”

“Chàng có thể đọc! Em biết mà, nhưng chàng chưa bao giờ nói cả. Sao nhỉ, đúng lúc em nghĩ mình biết nhiều về chàng, thì chàng lại nói hay làm gì đó khiến em ngạc nhiên.”

“Vậy ta không dễ đoán như em tưởng hả?”, hắn hỏi và mỉm cười.

Nàng gật đầu. “Trong chuyện nào đó thì luôn có thể đoán trước được. Ôi, em ước chàng không phải đi. Em muốn chàng dạy em cách tự vệ. Nếu em có thể tự bảo vệ bản thân như Ansel, chàng có lẽ sẽ cho em đi cùng.”

“Ta sẽ không làm thế”, Duncan trả lời. “Dù vậy, ta hứa sẽ bắt đầu hướng dẫn cho em ngay khi ta trở về.” Hắn nói vậy chỉ để xoa dịu Madelyne. Có một vài mảnh khoe mà mỗi phụ nữ nên biết, hắn quyết định. Có lẽ đó không phải là một yêu cầu nực cười. Madelyne không phải là người mạnh mẽ nhưng lòng quyết tâm của nàng khiến hắn ấn tượng.

Duncan để ý Nam tước Gerald vẫn chưa đến vì vậy hắn có thêm vài phút với vợ. Hắn quay sang nàng và nói, “Ta sẽ chỉ em bài học đầu tiên ngay bây giờ. Vì em thuận tay phải, em phải đeo dao găm bên tay trái”. Hắn lấy con dao và đặt nó vào trong cái túi nhỏ đeo trên dây lưng nghiêng nghiêng bên hông trái nàng.

“Tại sao?”

“Vì sẽ dễ dàng rút vũ khí ra. Đôi khi, vợ à, thời gian được tính theo từng giây.”

“Chàng đeo gươm bên phải, Duncan. Em biết chàng thích giữ gươm bằng tay trái. Cầu thang! Có phải bài học này có liên quan đến việc cầu thang được xây bên trái thay vì bên phải không?”

Hắn gật đầu. “Cha ta cũng thích sử dụng tay trái hơn tay phải. Khi kẻ thù xâm nhập, ông ấy sẽ đến từ bên dưới, không phải bên trên. Cha ta có thêm lợi thế. Ông có thể dùng tay phải để giữ thăng bằng và chiến đấu bằng tay trái.”

“Cha chàng thật khéo léo”, Madelyne tuyên bố. “Hầu hết đàn ông dùng tay phải đúng không? Đúng là một ý tưởng đi ngược lại truyền thống.”

“Thật ra, cha ta mượn ý tưởng đó từ một trong những người chú của ông ấy.”

Duncan nghĩ mình đã thành công chuyển hướng chú ý của nàng khỏi lá thư. Tuy nhiên, hắn đã nhầm, vì Madelyne quay lại chủ đề đó ngay. “Lá thư nói gì thế, Duncan?”

“Không có gì đặc biệt. Laurance rời tu viện khi gã được phân công đến pháo đài của Louddon.”

Thật khó để nói dối. Nhưng hắn có ý tốt. Hắn chỉ cố gắng giữ nàng tránh xa các lo âu khi hắn đi vắng.

“Gã có lẽ là người tốt cho đến lúc rơi vào tay anh trai em”, Madelyne tư lự. “Em sẽ trông chừng việc gửi xác gã về tu viện, Duncan. Họ sẽ chôn cất gã tử tế.”

“Không.” Hắn nhận ra mình vừa hét vang. “Ý ta là mọi việc đã được sắp xếp đâu vào đấy rồi.”

Madelyne lúng túng trước thái độ bất thường của Duncan. Nam tước Gerald bước đến chào, lôi kéo sự chú ý của nàng.

“Adela và tôi sẽ kết hôn khi nhiệm vụ này kết thúc”, Gerald thông báo. “Cuối cùng cô ấy cũng đồng ý.”

Madelyne mỉm cười. Duncan vỗ mạnh vào vai Gerald. “Adela đâu?”, hắn hỏi.

“Trong phòng, cô ấy đang khóc. Tôi đã nói lời từ biệt rồi”, Gerald cười toe toét.

“Cậu chắc chắn muốn cưới con bé chứ, Gerald? Em gái tôi dành gần hết ngày để khóc đấy.”

“Duncan!” Madelyne lên tiếng cảnh cáo.

Gerald phá ra cười. “Tôi hy vọng cô ấy sẽ dùng hết nước mắt trước khi chúng tôi kết hôn.”

Duncan đột ngột quay sang và túm lấy Madelyne. Hắn hôn nàng trước khi nàng biết hắn định làm gì. “Ta sẽ về nhà trước khi em nhận ra ta đã đi”, hắn bảo.

Madelyne cố mỉm cười. Nàng sẽ không khóc. Như thế là không trang nghiêm khi binh lính đang đi qua thành hàng.

Nàng đứng giữa sân và dõi mắt theo chồng.

Anthony bước đến bên cạnh. “Chàng sẽ trở về với chúng ta”, Madelyne nói. “chàng đã hứa, Anthony.”

“Anh ấy là người trọng danh dự, Madelyne. Anh ấy sẽ không phá vỡ lời hứa.”

“Tôi sẽ phải khiến mình bận rộn mới được”, nàng nói tiếp. “Duncan đã hứa là sẽ dạy tôi cách tự vệ.”

“Cách tự vệ?” Anthony lặp lại, tỏ vẻ khó hiểu.

“Phải. Chàng muốn tôi biết cách tự bảo vệ bản thân”, Madelyne giải thích, cố tình để Anthony nghĩ rằng đó là ý tưởng của chồng. Madelyne biết sẽ dễ dàng hơn để có được sự hợp tác của Anthony nếu anh ấy tin Duncan muốn thế. Nàng không nghĩ mình đang lừa gạt. “Anh có thể chỉ cho tôi một hoặc hai bài học chứ, Anthony? Anh có thể dành một chút thời gian mỗi ngày để chỉ cho tôi cách tự vệ không?”

Cách tự vệ? Anthony thoát đầu rất hoài nghi đến nỗi không nói gì nên chăm chăm nhìn Madelyne và nhận ra nàng rất nghiêm túc.

Madelyne không nghĩ Anthony quá chần chừ với lời yêu cầu của mình. “Tôi nghĩ mình sẽ gặp và nói chuyện với Ned. Anh ấy có thể làm cho tôi một cái cung đáng yêu, và cả những mũi tên nữa, tất nhiên rồi. Nếu toàn tâm toàn ý tập trung vào mục tiêu, tôi tin mình sẽ bắn chính xác ngay lập tức.”

Anthony cảm thấy muốn làm dấu thánh giá nhưng không thể làm thế được vì bà chủ nhỏ đang nhìn anh ta với một vẻ mặt tràn trề hy vọng.

Anh ta không thể từ chối nàng. “Tôi sẽ nói với Ned”, anh ta hứa.

Madelyn cảm ơn rồi rít. Anthony cúi chào và bước đi.

Bổn phận chính của anh ta là giữ an toàn cho vợ Duncan. Giờ trên vai Anthony đã có thêm bổn phận khác. Anh sẽ phải bảo vệ người của mình khỏi Madelyne.

Tuy nhiên, khiếu hài hước đã tránh cho anh ta khỏi tuyệt vọng. Vào lúc đặt chân đến lều của Smith, anh ta mỉm cười. Trời giúp bọn họ. Có lẽ đến cuối tuần, tất cả bọn họ đều sẽ bị những mũi tên găm vào lưng.

20. Chương 20

“Các người xét đoán người ta thế nào, thì họ cũng xét đoán lại thế ấy; các người lường cho người ta mực nào, thì họ cũng lường lại cho mực ấy.”

Thánh Kinh Tân Ước, Matthew, 7:2

Duncan là người đầu tiên ngửi thấy mùi nguy hiểm. Hắn ra hiệu dừng lại. Binh lính sắp thành hàng ngũ sau lưng hắn mà không nói lời nào. Ngay khi mọi người xuống ngựa, một bầu không khí im lặng kỳ lạ bắt ngờ tấn công khu rừng.

Nam tước Gerald ở bên phải Duncan chờ đợi, cũng như người của mình, làm theo quyết định của hắn. Danh tiếng của Duncan đã trở thành huyền thoại. Từng chiến đấu cạnh Duncan trong quá khứ nên Gerald nhận ra khả năng chiến đấu siêu việt của Duncan. Dù họ gần bằng tuổi nhau nhưng Gerald vẫn tự xem mình là học trò của Duncan.

Khi Duncan đưa tay lên, một số binh lính trải ra thành hình rẽ quạt và đi thám thính khu vực xung quanh.

“Yên tĩnh, quá yên tĩnh”, Duncan nói.

Gerald gật đầu đồng ý. “Đây không phải là nơi tôi sẽ chọn để đặt bẫy đâu, Duncan”, anh ta thừa nhận.

“Chính xác.”

“Làm sao cậu biết? Tôi chẳng thấy gì.”

“Tôi có thể cảm nhận được”, Duncan trả lời. “Chúng ở đó, bên dưới chúng ta, đang chờ.”

Một tiếng huýt sáo nhỏ vang lên từ phía trái khi rừng. Duncan lập tức lên ngựa, tách lính ra thành nhiều nhóm.

Tên lính huýt sáo quay lại để tập trung. “Bao nhiêu?” Duncan hỏi.

“Tôi không chắc, nhưng tôi phát hiện vài tấm khiên.”

“Vậy thì phải cộng thêm hơn một trăm”, Gerald nói.

“Chỗ giao nhau với đồng cỏ”, tên lính thông báo. “Chúng nấp ở đó, thưa ngài.”

Duncan gật đầu, đưa tay định rút gươm nhưng Gerald đã đặt tay lên tay hắn. “Nhớ đấy, Duncan, nếu Morcar có trong số đó...”

“Gã là của cậu”, Duncan hiểu, giọng trầm khàn, có sự kiểm soát trong đó.

“Cũng như Louddon là của cậu”, Gerald khẳng định.

Duncan lắc đầu. “Gã sẽ không có ở đó. Tên khốn ấy trốn đằng sau người của gã hoặc trong triều đình của William. Bây giờ tôi đã có câu trả lời của mình, Gerald. Lá thư giả mạo đó do Louddon gửi, không phải Đức vua. Đây là ván cờ gian dối cuối cùng tôi chơi với Louddon.”

Duncan đợi đội lính đầu tiên trải ra thành hình bán nguyệt trên con dốc phía tây. Đội thứ hai làm theo mệnh lệnh, tản ra theo hình quạt trên cây cầu phía đông. Đội cuối cùng chờ phía sau các Nam tước, được chọn để tấn công trực tiếp.

Gerald hài lòng với kế hoạch của Duncan. “Chúng ta bẫy chúng trong chính cái bẫy của chúng”, anh ta nói với giọng đầy tự hào.

“Và bây giờ chúng ta khép chặt vòng tròn thôi, Gerald. Ra lệnh đi.”

Đó là một vinh dự mà hắn trao cho bạn mình. Gerald vươn mình trên yên, vung cao gươm và hét vang xung trận.

Âm thanh vang vọng khắp thung lũng. Binh lính bắt đầu đổ xuống dốc.

Cái bẫy đóng lại. Chiến thắng thuộc về kẻ xứng đáng nhất.

Những gã đàn ông xảo quyệt ẩn nấp như đàn bà sau cây cối và đá tảng đang chờ đợi để tấn công thành lính các nạn nhân, nhưng rồi chúng sớm thấy mình bị tấn công.

Người của Duncan đã chứng tỏ sự ưu việt của mình. Họ nhận lệnh, chiến đấu với sự dũng cảm và nhanh chóng giành chiến thắng.

Họ không bắt tù nhân.

Mãi đến khi trận chiến gần kết thúc, Gerald mới nhìn thấy Morcar. Ánh mắt hai người khóa chặt vào nhau, xuyên qua thung lũng. Morcar nhếch mép cười rồi quay người leo lên lưng ngựa. Gã nghĩ mình có đủ thời gian để trốn thoát.

Tâm trí Gerald như găm lên. Anh ta muốn đến chỗ Morcar trước khi gã trốn thoát. Duncan bảo vệ phía sau Gerald vài lần, quát bạn phải lấy lại kiểm soát.

Duncan giận điên lên. Hắn là người vô cùng kỷ luật và nghiêm khắc. Nhưng kẻ ngang hàng với hắn, Nam tước Gerald, lại vứt bỏ hết các nguyên tắc đã được huấn luyện. Bạn hắn đã không thể kiểm soát được bản thân.

Gerald đang ở bờ vực của sự kiểm soát, không nghe thấy bất cứ cảnh cáo nào. Đôi mắt sẫm lại giận dữ. Con thịnh nộ nguyên thủy và dữ dội thống trị tâm trí và cơ thể anh ta lúc này.

Morcar ngồi trên lưng ngựa và nhìn Gerald cố gắng đến bắt mình. Gã đã phạm những giây phút quý báu, nhưng vẫn cảm thấy đủ an toàn vì Nam tước Gerald đang chạy bộ.

Nụ cười tự mãn của gã trở thành tiếng cười phá lên khi Gerald vấp ngã và quỵ gối. Morcar chụp lấy cơ hội, thúc ngựa xuống con dốc. Nghiêng người sang một bên, gã vung thanh gươm cong của mình về phía Gerald.

Gerald vờ lâm vào tình thế bất lợi. Đầu cúi xuống và quỳ một chân, đợi kẻ thù đến đủ gần.

Morcar lao tới với thanh gươm đúng lúc Gerald nhảy sang bên.

Gerald dùng vũ khí của mình đánh Morcar ngã lăn ra đất.

Morcar rơi xuống lăn tròn, nghĩ cách lấy lại vũ khí và đứng dậy.

Gã không có cơ hội bởi chân Gerald giẫm lên tay gã. Morcar nhìn lên, thấy Nam tước đứng trước mặt gã với đầu mũi gươm chìa thẳng vào cổ gã. Khi lưỡi gươm thọc vào da gã, Morcar nhắm nghiền mắt, rên rỉ trong kinh hoàng.

“Dưới địa ngục có người phụ nữ nào để người cường bức không, Morcar?” Gerald hỏi.

Morcar chợt mở mắt. Trong những giây cuối cùng trước khi chết, gã biết Gerald đã biết được sự thật từ Adela.

Duncan không được chứng kiến trận đấu ấy. Khi trận chiến kết thúc, hắn đi giữa binh lính, kiểm tra con số thương vong và cũng nhận ra vết thương của mình.

Vài giờ sau, khi mặt trời dần nhạt màu trên cao, hắn đi tìm Gerald và thấy bạn đang ngồi trên một tảng đá mòn bạc. Duncan hỏi Gerald, nhưng không nhận được câu trả lời.

Duncan lắc đầu. “Chuyện quái gì xảy ra với cậu thế?”, hắn hỏi. “Gươm của cậu đâu, Gerald?”

Gerald cuối cùng cũng ngẩng lên nhìn Duncan. Mắt sưng đỏ. Dù không bình luận gì về điều đó, Duncan có thể nói rằng bạn hắn đang khóc. “Ồ đúng chỗ của nó”, Gerald nói, giọng trống rỗng không cảm xúc và vô cảm như vẻ mặt.

Duncan không hiểu Gerald nói gì cho đến khi tìm thấy thi thể của Morcar. Thanh gươm của Gerald cắm ngay giữa háng Morcar.

Họ dựng trại trên dải đất hẹp bên chiến trường. Gerald và Duncan ăn uống qua loa, không nói chuyện với nhau cho đến khi bóng tối len đến gần.

Gerald dùng thời gian để thoát khỏi cơn thịnh nộ.

Duncan dùng thời gian để thổi bùng cơn giận dữ.

Khi bắt đầu nói, Gerald trút ra sự đau khổ của mình. “Tôi đã vờ như không có gì trong khoảng thời gian này với Adela. Tôi cứ tưởng mình chịu được tất cả những gì đã xảy ra với cô ấy. Khi tôi thề giết Morcar, đó là một quyết định hợp lý. Cho đến khi tôi thấy hắn, Duncan. Có cái gì đó vỡ ra trong tôi. Tên khốn khiếp ấy đã cười.”

“Tại sao cậu lại giải thích mấy chuyện này với tôi?” Duncan nhẹ nhàng hỏi.

Gerald lắc đầu và cười mơ hồ. “Bởi vì tôi có cảm giác cậu muốn đâm xuyên gươm qua người tôi.”

“Cậu chiến đấu như một tên ngốc, Gerald. Nếu tôi không ở đó, cậu sẽ không bao giờ lên được cái đồi đó. Và giờ cậu đã chết. Khao khát trả thù suýt chút nữa đã hủy diệt cậu.”

Duncan dừng lại một chút để Gerald có thời gian suy nghĩ về những gì hắn vừa nói. Cơn giận dữ do tính vô kỷ luật của bạn hắn đã bị thổi bùng lên. Bây giờ Duncan đã nhận ra. Hắn giận dữ với Gerald vì thấy được nhược điểm trong tính cách của bạn và giờ hắn cũng phải thừa nhận mình cũng có cùng biểu hiện đó.

“Tôi đã hành động ngu ngốc. Tôi sẽ không xin lỗi cậu thêm nữa đâu.”

Duncan biết thú nhận là một việc khó khăn với bạn. “Tôi không yêu cầu xin lỗi. Hãy rút ra bài học từ chuyện này, Gerald. Tôi cũng chẳng khác hơn cậu là bao. Tôi cũng đã bị khao khát trả thù cai trị. Madelyne bị thương trong cuộc chiến vì tôi đã bắt cô ấy làm tù nhân. Cô ấy có thể đã bị giết. Chúng ta đều đã từng hành động ngu ngốc.”

“Phải”, Gerald lập lại. “Dù tôi không định thừa nhận điều đó trước mặt ai khác ngoài cậu, Duncan. Cậu nói với tôi là cậu suýt nữa mất Madelyne. Cậu có thể không thừa nhận ma thuật của cô ấy và không bao giờ biết đến mất mát của chính mình.”

“Ma thuật của cô ấy?” Duncan cười vì lời bình luận hoa mỹ. Thật không bình thường khi Gerald nói những lời như vậy.

“Tôi không thể giải thích được”, Gerald lên tiếng và đỏ mặt, rõ ràng bối rối bởi những gì vừa nói. “Cô ấy quá trong sáng. Dù giờ cậu hối tiếc vì đã bắt cô ấy thì tôi lại lấy làm biết ơn. Cô ấy là người duy nhất có thể đưa Adela quay lại với tôi.”

“Tôi không bao giờ hối tiếc vì đã bắt Madelyne. Tôi chỉ tiếc là cô ấy đã dính vào trận chiến của tôi với Louddon.”

“À, Adela dễ thương của tôi”, Gerald nói. “Tôi có thể đã bị giết hôm nay. Adela cũng có thể vĩnh viễn mất đi hạnh phúc mà chỉ tôi mới có thể mang lại cho cô ấy.”

Duncan mỉm cười. “Tôi vẫn chưa quyết định được, Gerald, liệu Adela sẽ than khóc cho sự ra đi của cậu hay sẽ ăn mừng trước cái chết của cậu.”

Gerald bật cười. “Tôi sẽ nói cho cậu biết một chuyện, nếu cậu lặp lại nó, tôi sẽ cắt cổ cậu. Tôi phải lập một lời hứa với Adela trước khi cô ấy đồng ý lấy tôi.”

Duncan tò mò cực độ. Gerald lại có vẻ bối rối lần nữa.

“Tôi đã thề là tôi sẽ không lên giường với cô ấy.”

Duncan lắc đầu. “Cậu sẽ bị trừng phạt, Gerald. Nói tôi biết, cậu có định tôn trọng lời thề của mình không?” Hắn hỏi, cố gắng không phá ra cười.

“Tôi sẽ tôn trọng nó”, anh ta tuyên bố, làm Duncan ngạc nhiên.

“Cậu dự định sống như một thầy tu trong chính ngôi nhà của mình à?” Duncan hơi thất kinh.

“Không, nhưng tôi đã học từ cậu, Duncan.”

“Cậu đang nói về chuyện gì vậy?” Duncan hỏi.

“Cậu bảo Adela có thể sống với cậu suốt quãng đời còn lại, nhớ không? Rồi cậu đề nghị tôi chuyển đến pháo đài nhà Wexton và làm cô ấy đối ý. Đó là một thủ đoạn thông minh và tôi đang lặp lại như vệt.”

“Tôi biết”, Duncan nói với một cái gật đầu.

Gerald cười lớn. “Không, cậu không biết”, anh ta nói. “Tôi hứa với Adela là tôi sẽ không lên giường với cô ấy. Cô ấy, tuy nhiên, có thể lên giường với tôi bất cứ lúc nào cô ấy muốn.”

Duncan mỉm cười, rốt cuộc cũng hiểu ra.

“Nó sẽ mất thời gian”, Gerald thừa nhận. “Cô ấy yêu tôi, nhưng vẫn chưa tin tưởng tôi. Tôi chấp nhận các điều kiện, vì tôi biết cô ấy sẽ không thể cưỡng lại sức hấp dẫn của tôi mãi được.”

Duncan cười sảng sặc.

“Tốt nhất là chúng ta nên nghỉ ngơi một chút. Mai chúng ta sẽ đi Luân Đôn à?” Gerald hỏi.

“Không, chúng ta đến chỗ Nam tước Rhinehold. Pháo đài của ông ấy là điểm chính trong kế hoạch của tôi.”

“Thế kế hoạch của cậu là gì?”

“Tập hợp đồng minh, Gerald. Trò chơi đã kết thúc rồi. Tôi sẽ gửi thư từ nhà Rhinehold cho những người khác. Nếu tất cả diễn ra tốt đẹp, chúng ta sẽ tập trung tại Luân Đôn trong vòng hai, tối đa là ba tuần.”

“Cậu cũng hỏi thêm một số người của họ chứ?” Gerald hỏi, nghĩ về đội quân khổng lồ Duncan có thể dễ dàng triệu tập. Dù các Nam tước có khuynh hướng đối đầu với nhau và thường xuyên cạnh tranh nhau trong các vị trí có nhiều quyền lực hơn, thì tất cả họ đều khá ngang bằng nhau trong việc tôn trọng và ngưỡng mộ Nam tước Wexton. Mỗi người họ gửi các hiệp sĩ thích hợp nhất của mình đến huấn luyện dưới sự hướng dẫn của Duncan. Và không một ai bỏ đi.

Các Nam tước đều làm theo quyết định của Duncan. Hẳn chưa từng đòi hỏi sự ủng hộ của họ trước đây. Nhưng chắc chắn không ai trong số của họ sẽ quay lưng lại với Duncan.

“Tôi không muốn đội quân của họ ở bên mà chỉ ngang bằng với tôi thôi. Tôi sẽ không thách thức người lãnh đạo của chúng ta mà chỉ đương đầu đối chất với ông ấy thôi. Đó là sự khác biệt, Gerald.”

“Tôi sẽ đứng cạnh cậu, dù tôi chắc là cậu biết rồi”, Gerald tuyên bố.

“Louddon đã chơi trận đấu lừa dối cuối cùng của hắn rồi. Tôi tin Đức vua không biết gì về trò lừa đảo của Louddon. Song tôi định làm sáng tỏ cho ông ấy. Ông ấy không thể tiếp tục lừa đi vấn đề này. Công lý sẽ được thực thi.”

“Cậu sẽ làm sáng tỏ cho người lãnh đạo của chúng ta trước mặt các Nam tước khác sao?”

“Tôi sẽ làm thế. Tất cả họ đều biết chuyện về Adela, Họ cũng phải được nghe sự thật.”

“Tại sao?” Khuôn mặt Gerald đầy thống khổ. “Adela sẽ phải đứng trước...”

“Không, con bé sẽ ở nhà. Không cần đặt con bé vào thử thách đó.”

Gerald lập tức có vẻ dịu xuống. “Vậy thì tại sao cậu...”

“Tôi sẽ đưa ra sự thật với Đức vua, trước mặt các Nam tước.”

“Và người lãnh đạo của chúng ta sẽ phải tôn trọng vấn đề này?” Gerald hỏi.

“Chúng ta sẽ tìm ra sớm thôi. Có rất nhiều người tin Đức vua không có khả năng đó. Tôi không phải là một trong số họ”, Duncan nhấn mạnh. “Ông ấy luôn tôn trọng tôi, Gerald. Tôi sẽ không phán xét ông ấy một cách quá dễ dãi.”

Gerald gật đầu. “Madelyne sẽ phải đi cùng chúng ta, phải không?”

“Điều đó là cần thiết”, Duncan trả lời.

Từ vẻ mặt Duncan, Gerald có thể thấy bạn mình không muốn Madelyne đến triều đình cũng như anh ta không muốn Adela phải đối mặt với điều đó.

“Madelyne sẽ phải thuật lại chi tiết những chuyện đã xảy ra. Mặt khác thì đó cũng sẽ là lời của Louddon chống lại tôi.”

“Vậy là kết quả phụ thuộc vào Madelyne rồi?” Gerald nhíu mày nói Duncan.

“Tất nhiên không. Nhưng cô ấy là con tốt thí trong tất cả chuyện này. Louddon và tôi đều đã sử dụng cô ấy. Tôi không dễ dàng thừa nhận điều đó đâu, Gerald.”

“Cậu đã cứu cô ấy khỏi những đối xử tàn tệ của Louddon khi đưa cô ấy đi cùng”, Gerald chỉ ra. “Adela đã kể tôi nghe một chút về quá khứ của Madelyne.”

Duncan gật đầu. Hắn chán ghét xung đột. Vì đã tìm được niềm vui trong tình yêu với Madelyne, hắn muốn dành từng phút một cho nàng. Hắn mỉm cười khi nhận ra mình đang bắt chước vị anh hùng không có thực của Madelyne, Odysseus. Nàng đã kể cho hắn nghe tất cả về người chiến binh buộc phải chịu thử thách suốt mười năm dài ròng rã trước khi có thể quay về nhà sum họp với người yêu dấu của mình.

Sẽ mất thêm hai tuần nữa trước khi hắn có thể lại ôm nàng trong vòng tay. Thở dài lần nữa, hắn đang bắt đầu hành động ủy mị. “Ít nhất là phải có thời gian trước khi chúng ta đặt chân đến Luân Đôn...”

“Thời gian cho chuyện gì?” Gerald hỏi.

Duncan đã không nhận ra mình đang nói ra suy nghĩ bản thân cho đến khi Gerald chất vấn. “Kết hôn với Madelyne.”

Gerald tròn mắt. Duncan quay người và đi ra chỗ khác, để Gerald ở lại tự hỏi hắn đang nói về chuyện gì.

Tòa nhà của Duncan phải trải qua một vài thay đổi nho nhỏ khi hắn đi xa. Đó là những biện pháp phòng ngừa cần thiết, và cái nào cũng là vì Nam tước phu nhân.

Giờ đây sân pháo đài luôn vắng vẻ vào buổi sáng. Dù trời nóng vậy gọi những người hầu ra ngoài để thực hiện công việc thường nhật của họ như giặt đồ, phơi phóng cho khô thì mọi người vẫn muốn làm việc trong nhà. Họ đợi đến chiều muộn mới ra ngoài và tranh thủ một vài phút hít thở không khí mát mẻ, trong lành.

Cụ thể hơn đó là họ chờ Madelyne kết thúc buổi tập luyện.

Madelyne quyết tâm đạt được sự chính xác với bộ cung tên mới, và đến cuối ngày thì nàng khiến Anthony phát điên lên. Anh ta hướng dẫn nàng, nhưng không thể hiểu tại sao nữa chủ nhân lại không thể tiến bộ hơn. Quyết tâm của nàng thì thật đáng ngưỡng mộ. Tuy nhiên độ chính xác của nàng lại là chuyện khác. Nàng luôn cách mục tiêu ba bước chân tính lên trên, Anthony cứ nói mãi, nhưng Madelyne dường như không thể nhắm mục tiêu cho chính xác.

Ned giữ các mũi tên mới cho Madelyne. Nàng đã dùng hết năm mươi mũi tên trước khi nhắm lại mục tiêu đủ để giữ các mũi tên nằm bên dưới đỉnh bức tường. Sau đó nàng có thể lấy các mũi tên để dùng lại, những mũi tên đã cắm phập vào cây cối, lều bạt và đồ đạc bằng vải treo trong sân.

Anthony rất kiên nhẫn với nữ chủ nhân của mình. Anh ta hiểu mục đích của nàng. Thực tế nàng muốn học cách tự phòng vệ nhưng cũng muốn chồng tự hào về mình. Anthony không đoán ra động cơ thứ hai của Madelyne. Không, nàng kể cho anh ta việc truy tìm của mình vài lần trong ngày.

Anthony biết tại sao nàng tự tập luyện. Nam tước phu nhân lo anh ta sẽ phát chán vì sự yếu kém và ngừng hướng dẫn nàng. Tất nhiên người thuộc hạ sẽ không từ chối Madelyne bất cứ điều gì.

Sứ giả của Đức vua đến pháo đài Wexton vào một buổi trưa muộn. Anthony gặp anh ta ở đại sảnh, hoàn toàn mong chờ một thông điệp bằng lời nói. Người phụng sự Đức vua trao cho Anthony một cuộn giấy da. Anh ta gọi Maude, bảo cô mang đồ ăn và thức uống cho sứ giả.

Madelyne bước vào phòng ngay khi tên lính theo Maude vào bếp và để ý ngay tới cuộn giấy. “Tin gì vậy Anthony? Có phải Duncan gửi thư cho chúng ta không?”, nàng hỏi.

“Thông điệp đến từ Đức vua”, Anthony nói và đi đến chỗ cái rương nhỏ đặt trên bức tường đối diện nhà bếp. Một cái hộp được chạm trổ tinh vi ở trên cái rương. Madelyne nghĩ nó chỉ là một vật trang trí, đến khi Anthony mở nắp ra và đặt cuộn giấy vào trong hộp.

Nàng đứng đủ gần để nhìn thấy những mảnh giấy da khác trong hộp. Chiếc hộp này rõ ràng là nơi Duncan cất giữ giấy tờ quan trọng. “Anh không đọc nó bây giờ sao?”, nàng hỏi khi Anthony quay về phía mình.

“Phải đợi đến khi Nam tước Wexton quay về”, Anthony tuyên bố.

Trông nét mặt Anthony, Madelyne có thể thấy anh ta chẳng muốn chờ đợi. “Tôi có thể gửi một trong những thầy tu ở...”

“Tôi sẽ đọc nó cho anh”, Madelyne ngắt lời.

Anthony ngạc nhiên tột độ trước lời đề nghị ấy. Madelyne cảm thấy má mình nóng bừng, biết mình đang đỏ mặt. “Thật đấy, tôi có thể đọc, dù hiểu rõ giá trị của việc đó, Anthony, thì tôi vẫn mong anh đừng nói với ai hết. Tôi không muốn trở thành đề tài bàn tán giễu cợt”, nàng nói thêm.

Anthony gật đầu. “Duncan đã đi hơn ba tuần rồi”, Madelyne nhắc. “Và anh nói anh ấy có thể đi hơn một tháng. Anh định đợi lâu như vậy để đem một linh mục đến đọc thông điệp sao?”

“Không, dĩ nhiên không”, Anthony lập lại rồi mở hộp và trao cuộn giấy cho Madelyne. Rồi anh ta tựa vào mép bàn, khoanh tay trước ngực và lắng nghe thông điệp từ người lãnh đạo tối cao.

Lá thư được viết bằng tiếng Latin, một ngôn ngữ được ưa chuộng hơn.

Madelyne không mất nhiều thời gian để dịch. Giọng không hề run rẩy nhưng đôi tay nàng run lên vì sợ khi đọc xong lá thư.

Đức vua không chào mừng Nam tước Wexton. Cơn giận dữ của ông ta hiện rành rành như lời lẽ trong thư. Ông ta yêu cầu từ lời đầu tiên đến lời cuối cùng rằng Madelyne phải xuất hiện trước mặt ông ta.

Nàng không khó chịu với mệnh lệnh bằng tuyên bố của Đức vua William rằng ông ta sẽ gửi lính riêng tới để đưa nàng đi.

“Vậy là Đức vua của chúng ta cho người tới đưa cô đi”, Anthony lên tiếng khi nàng kết thúc. Anh ta có vẻ sững sờ trước thông tin này.

Anthony bị kẹt ở giữa, Madelyne nghĩ vậy. Lòng trung thành của anh ta thuộc về Duncan. Đúng, anh ta đã thề trung thành với hân. Nhưng Anthony và Duncan đều là thuộc hạ của Đức vua. Mệnh lệnh của William sẽ phải được ưu tiên hơn tất cả.

“Còn gì nữa không, Madelyne?”

Nàng chậm chậm gật đầu rồi mỉm cười với Anthony. “Tôi hy vọng là anh không hỏi”, nàng thì thầm. “Có vẻ như, Anthony, trong suy nghĩ của Đức vua, có hai người em gái, hai Nam tước. William muốn mâu thuẫn chấm dứt, đề nghị... phải, ông ấy chỉ dùng từ đó, mỗi em gái phải được trả lại cho người anh trai đích thực.”

Mắt Madelyne ngập nước. “Giải pháp thay thế khác là cho Duncan kết hôn với tôi”, nàng thì thào.

“Đức vua rõ ràng không biết cô đã kết hôn”, Anthony chen vào. Cái cau mày dữ dội hơn, vì anh ta biết Madelyne chưa biết sự thật là nàng chưa thực sự kết hôn với Duncan.

“Và nếu Duncan lấy tôi thì Adela sẽ trở thành cô dâu của Louddon.”

“Cầu Chúa phù hộ cho chúng ta”, Anthony lẩm bẩm với vẻ kinh tởm.

“Adela không nên biết chuyện này, Anthony”, Madelyne vội vã nói. “Tôi sẽ chỉ nói với cô ấy rằng Đức vua yêu cầu tôi đến triều đình.”

Anthony gật đầu. “Cô có thể viết không?”, anh ta đột ngột hỏi.

Khi Madelyne gật đầu, anh ta nói tiếp, “Vậy thì có lẽ, nếu Đức vua chưa gửi lính tới, chúng ta có thể có thêm ít thời gian”.

“Thời gian để làm gì?”

“Thời gian để chồng cô quay về với cô”, Anthony bảo nàng.

Anthony đến chỗ cái rương, cầm hộp gỗ chạm trổ và mang nó đến cho Madelyne. “Trong đó có giấy da và mực nhuộm.”

Madelyne ngồi xuống và nhanh chóng chuẩn bị cho nhiệm vụ trước mắt. Anthony quay lưng lại, bắt đầu đi tới đi lui suy nghĩ nên nói gì với Đức vua.

Madelyne để ý đến bức thư trên bàn, bên cạnh bình hoa dại. Dấu niêm phong bị rách là của tu viện Roanne.

Không thoát khỏi tò mò, nàng đọc lá thư đến từ tu viện của Cha Laurance.

Anthony quay lại ngay lúc Madelyne đọc xong bức thư và biết bí mật đã lộ. “Anh ấy không muốn cô lo lắng”, Anthony nói và đặt tay lên vai nàng như thể đang an ủi.

Madelyne không nói lời nào, chỉ ngẩng đầu lên nhìn. Anthony đứng người trước thay đổi đáng ngạc nhiên của nàng. Trông nàng hoàn toàn bình thản. Anh biết nàng thực sự kinh hoàng thế nào. Phải, đó là về mặt nàng đã mang trong những tuần lễ đầu tiên khi trở thành tù nhân của Duncan.

Anthony không biết giúp thế nào. Nếu cố giải thích rằng Duncan có ý định kết hôn với nàng ngay khi quay về, có lẽ tình huống này sẽ chỉ tệ hơn. Họ đều biết Nam tước đã nói dối Madelyne. “Madelyne, chồng cô yêu cô”, anh ta nói, hối tiếc vì không đẩy được sự gay gắt ra khỏi giọng nói.

“Anh ấy không phải là chồng tôi, đúng không, Anthony?”

Nàng không cho Anthony thời gian để trả lời và quay lưng lại. “Anh muốn tôi viết gì cho Đức vua?”, nàng hỏi, giọng thật nhẹ, gần như dịu dàng.

Anthony thừa nhận mình đã thua, việc giải thích phải để mặc cho Duncan thôi, giờ là lúc chú tâm đến thông điệp của mình.

Cuối cùng, đó là một thông điệp đơn giản, chỉ thông báo rằng Nam tước Wexton chưa quay về pháo đài, vì vậy không biết gì về yêu cầu của Đức vua.

Anthony đòi Madelyne đọc thông điệp hai lần. Khi anh ta hài lòng, nàng quạt cho mảnh giấy da khô mực, rồi bôi dầu vào mặt sau cho nó đủ mềm để cuộn lại.

Anthony trao thông điệp cho lính của Đức vua và yêu cầu anh ta phải nhanh chóng đem về cho chủ nhân của anh ta.

Madelyne về phòng thu xếp lại quần áo. Đó là một sự dễ dàng, vì Madelyne biết người của Đức vua có thể đến bất cứ lúc nào.

Nàng đi giải thích cho Adela chuyện xảy ra, dùng hầu hết buổi chiều với bạn. Nàng không kể chính xác thông điệp của Đức vua. Không, Madelyne cố tình bỏ qua chuyện Adela có thể phải đến với Louddon.

Madelyne sẽ không bao giờ để chuyện đó xảy ra. Nàng cũng sẽ không đặt Duncan vào tình thế phải lựa chọn.

Không ăn tối hôm đó, Madelyne lên căn phòng trên đỉnh tháp, đứng trước khung cửa sổ hơn một giờ liền, để mặc cho cảm xúc kiểm soát tâm trí mình.

Đáng lẽ phải phát hiện ra việc của Laurance sớm hơn. Madelyne trách mình vì bận đến mức không thể nhận thấy bất cứ điều kỳ lạ nào. Sau đó nàng trách Duncan. Nếu hắn không làm cho nàng quá hoảng sợ trong lễ cưới, có lẽ nàng đã phát giác trò lừa gạt của Laurance.

Nàng không cần nhắc đến khả năng Duncan biết chuyện này từ đầu. Không, nàng tin chắc hắn nghĩ Laurance thật sự là một linh mục nhưng vẫn giận dữ. Hắn đã nói dối nàng về nội dung của lá thư từ tu viện Roanne, Duncan biết nàng coi trọng sự thật đến mức nào. Nàng chưa bao giờ nói dối hắn. “Cứ đợi cho đến khi em tìm được chàng”, nàng lầm bầm. “Adela không phải là người duy nhất biết cách la hét.”

Cơn giận dữ bùng nổ không giúp cho tâm trạng Madelyne tốt lên mấy. Nàng lại bắt đầu khóc.

Đến nửa đêm thì nàng đã khiến mình kiệt sức. Nàng tựa người vào cửa sổ. Mặt trăng chiếu sáng. Madelyne tự hỏi không biết nó có chiếu sáng xuống Duncan giờ này? Hắn ngủ ở bên ngoài đêm nay hay nằm êm ái ở một trong những căn phòng ngủ của Đức vua?

Sự chú ý của Madelyne hướng về đỉnh đồi bên ngoài bức tường. Một chuyển động đã khiến nàng chú ý, và con sói của nàng đã leo lên đỉnh đồi.

Nó thực sự là một con sói, phải không? Có lẽ là con nàng đã thấy nhiều tháng trước. Con vật trông khá to.

Nàng ước Duncan có ở đây, đứng bên cạnh, để có thể chứng minh cho hắn biết con sói là có thật. Nàng dõi theo con vật ngoạm lấy khúc xương to nàng để đó cho nó, quay đầu và biến mất ở phía bên kia ngọn đồi.

Madelyne hoàn toàn kiệt sức, cho là mình đang tưởng tượng. Đó có lẽ chỉ là một con chó hoang, thậm chí không phải là con nàng đã thấy trước đây.

Duncan là sói của nàng. Hắn yêu nàng, Madelyne chưa bao giờ nghi ngờ hắn về chuyện đó. Phải, hắn nói dối nàng về lá thư, nhưng bản năng mách bảo hắn không nói dối về tình yêu hắn dành cho nàng.

Đó là một tiếp nhận dễ chịu. Duncan đáng trọng đến mức không thể lừa nàng theo cách như vậy được.

Nàng cố ngủ. Dù nỗi sợ hãi làm cho việc đó là bất khả thi. Thật toại nguyện làm sao khi để Duncan chăm lo tương lai của nàng. Nàng cảm thấy an toàn vì đã mang tên của hắn. Phải, nàng đã ràng buộc với hắn.

Cho đến hôm nay.

Giờ Madelyne lại cảm thấy khiếp sợ. Đức vua yêu cầu nàng phải có mặt tại triều đình, Nàng sẽ phải quay về với Louddon.

Madelyne bắt đầu cầu nguyện, xin Chúa bảo vệ Duncan an toàn và cầu xin ân huệ cho tương lai Adela, cả Gerald nữa, thậm chí cầu nguyện cho Edmond và Gilard.

Rồi nàng thầm thì một lời cầu nguyện cho bản thân. Nàng cầu xin lòng cam đảm.

Lòng can đảm để đối mặt với quỷ dữ.

21. Chương 21

“Hãy đáp lại đứa ngu theo cái ngu của nó, kéo nó cứ tưởng là nó khôn”

Thánh Kinh Cựu Ước, Châm Ngôn, 26:5

Duncan biết có điều gì đó không ổn vào giây phút cười ngược tiến vào sân pháo đài. Anthony không có ở đó để chào đón hắn, và Madelyne cũng vậy.

Cảm giác khiếp sợ xộc thẳng vào tim. Hắn thúc ngựa tiến tới trước, đi nhanh qua cầu và vào sân trong.

Adela vội vã lao ra đúng lúc hắn và Gerald xuống ngựa. Cô ngăn ngừa cách hai người đàn ông một quãng ngắn, cuối cùng dường như đã quyết định, cô chạy ào đến và ném mình vào vòng tay Gerald. Khi ôm lấy anh ta, cô bắt đầu khóc.

Phải kiên nhẫn mất vài phút dài dằng dặc mới lấy được thông tin từ Adela.

Phó tướng của Duncan, người đàn ông to lớn nhưng nói năng mềm mỏng tên Robert, chạy đến để giải thích. Trong khi Gerald dỗ dành Adela, Robert tường trình việc binh lính của Đức vua đến đưa Madelyne đi.

“Có dấu niêm của Đức vua trên bức thư chứ?” Duncan hỏi.

Robert cau mày. “Tôi không biết, Nam tước. Tôi không trông thấy lệnh triệu kiến. Vợ ngài khẳng khẳng đòi đem bức thư theo”. Robert hạ thấp giọng thì thầm khi nói tiếp, “Cô ấy không muốn bất cứ ai đọc được nội dung triệu kiến liên quan đến em gái ngài”.

Duncan không chắc chuyện gì khiến vợ hắn hành động như vậy. Hắn kết luận chỉ thị đến từ Đức vua chắc có một số bất lợi cho Adela vì thế Madelyne mới cố gắng bảo vệ em gái hắn.

Đức vua có lẽ đã không đe dọa. Không William sẽ không đối xử với các Nam tước trung thành của mình theo cách đó. Duncan tin vào người lãnh đạo để tin rằng Đức vua sẽ đợi nghe đầy đủ các giải thích.

Bàn tay Louddon đã nhúng vào trò gian trá này. Duncan đặt cược mạng sống của mình vào khẳng định ấy.

Hắn lập tức hét to mệnh lệnh chuẩn bị đi tiếp. Duncan quá tức giận, hầu như không thể suy nghĩ logic. Chỉ một suy nghĩ bình tĩnh là Anthony đi cùng Madelyne. Gã thuộc hạ trung thành đã mang theo một nhóm nhỏ chiến binh thích hợp nhất của Duncan đi cùng. Robert giải thích Anthony không dám mang theo quá nhiều binh lính, e ngại Đức vua nghi ngờ.

“Vậy là Anthony tin lệnh triệu kiến đến trực tiếp từ Đức vua ư?” Duncan hỏi.

“Tôi không biết anh ấy nghĩ gì”, Robert trả lời.

Duncan thay con ngựa mới. Khi gã nài ngựa dẫn Silenus đến, Duncan tự hỏi tại sao Madelyne lại không chọn con chiến mã để cưỡi đến triều đình.

Không quen nói chuyện trực tiếp với chủ nhân của mình, James lấp bắp trả lời. “Phu nhân lo anh trai cô ấy sẽ làm hại con ngựa nếu ông ta biết Silenus thuộc về ngài, thưa ngài. Đó là những lời phu nhân nói”.

Duncan gật đầu, chấp nhận lời giải thích. Cô vợ tử tế của hắn lo lắng cho con ngựa làm sao. “Cô ấy yêu cầu một trong số những con ngựa của Đức vua”. James nói thêm.

Adela thật sự đã van xin để được đi cùng họ. Duncan lên yên ngựa nhưng lại buộc phải chờ đợi thêm vài phút quý báu bởi cơn kích động của em gái trong khi Gerald cố thoát khỏi cô vợ sắp cưới của mình.

Sau khi từ chối lời khấn nài đi cùng Adela, Gerald phải thề với cô trên mộ của mẹ anh là anh sẽ quay về mà không bị sao hết. Đó không phải là một lời thề đúng nghĩa vì mẹ Gerald vẫn còn sống. Hắn không nói gì cả, vì thấy cách Gerald hứa đã làm em gái hắn bình tĩnh hơn.

“Ngài sẽ đuổi kịp phu nhân chứ?” James thu hết can đảm hỏi.

Duncan nhìn xuống gã nài ngựa. Hắn thấy nỗi lo sợ trong mắt anh ta và cảm thấy ấm lòng vì mối quan tâm ấy. “Ta đã trễ ít nhất một tuần” Duncan nói “Nhưng ta sẽ đưa nữ chủ nhân của anh quay về, James”.

Đó là những lời cuối cùng Duncan thốt ra đến khi đi được nửa đường đến Luân Đôn. Nếu lũ ngựa không cần nghỉ ngơi, Gerald nghĩ Duncan sẽ không dừng lại lần nào.

Nam tước Wexton tách ra khỏi người của mình. Gerald để hắn yên vài phút rồi chuyển sang nói chuyện với hắn. “Tôi có một lời khuyên cho cậu, anh bạn à”.

Duncan quay lại nhìn Gerald. “Nhớ lại phản ứng của tôi khi tôi giết Morcar xem. Đừng để cơn giận dữ kiểm soát cậu, tuy vậy tôi sẽ bực bội phía sau cậu khi chúng ta ở triều đình”.

Duncan gật đầu. “Tôi sẽ kiểm soát được ngay khi thấy Madelyne. Cô ấy đã ở triều đình ít nhất một tuần rồi. Chỉ có trời mới biết Louddon đã làm gì cô ấy. Thề có Chúa, Gerald, nếu gã dám động đến cô ấy, tôi sẽ...”

“Louddon không thể làm tổn hại cô ấy vì gã đã có quá nhiều đe dọa rồi, Duncan. Gã cần sự trợ giúp chứ không phải sự giận dữ của cô ấy. Không đâu, ở đó có rất nhiều người dôi mắt để ý gã. Louddon sẽ chơi trò người anh trai đầy yêu thương”.

“Tôi cầu mong là cậu đúng”, Duncan trả lời. “Tôi... lo cho cô ấy”.

Gerald vỗ vỗ lên vai hắn. “Chết tiệt, bạn à, cậu sợ mất cô ấy cũng như tôi sợ mất Adela vậy”.

“Chúng ta là một cặp mới kiêu ngạo làm sao”, Duncan tuyên bố. “Đừng lo về cơn giận của tôi. Khi trông thấy vợ mình, tôi sẽ bình tĩnh trở lại”.

“Phải được rồi, có một vấn đề khác cần thảo luận”, Gerald thú nhận. “Adela kể tôi nghe về bức thư cậu nhận được từ tu viện”.

“Làm sao con bé biết về bức thư đó?” Duncan hỏi.

“Madelyne nói với cô ấy. Có vẻ như Madelyne đã tìm ra và đọc bức thư đó”.

Đôi vai Duncan sụm xuống. Nỗi lo của hắn nhân lên gấp bội. Hắn không chắc vợ mình sẽ làm gì. “Adela có kể cậu nghe phản ứng của Madelyne thế nào không? Cô ấy tức giận không? Chúa ơi, tôi hy vọng cô ấy tức giận”.

Gerald lắc đầu. “Tại sao cậu muốn cô ấy tức giận chứ?”

“Tôi đã nói dối Madelyne, Gerald, và tôi hy vọng cô ấy giận dữ vì lời nói dối ấy. Tôi không muốn cô ấy nghĩ rằng tôi... lợi dụng cô ấy khi cô ấy không có niềm tin”. Duncan nhún vai. Với hắn, thật khó để diễn đạt cảm xúc bằng lời. “Lần đầu tiên khi tôi gặp Madelyne, cô ấy đã thuyết phục tôi Louddon sẽ không đuổi theo vì cô ấy. Cô ấy nói với tôi cô ấy không có giá trị gì với gã. Madelyne không cố lừa tôi, Gerald. Thề có Chúa, cô ấy thực sự tin những gì mình đã nói. Louddon khiến cô ấy cảm thấy thế, dĩ nhiên. Cô ấy đã bị gã khống chế gần hai năm”.

“Hai năm?”

“Phải, từ lúc mẹ cô ấy qua đời cho đến khi gã gửi cô ấy đến chỗ cậu ấy, Louddon là người giam hộ duy nhất. Cậu cũng như tôi đều biết Louddon độc ác đến thế nào, Gerald. Tôi đã thấy Madelyne mạnh mẽ hơn từng ngày, nhưng cô ấy vẫn... rất yếu đuối”.

Gerald gật đầu. “Tôi biết cậu muốn là người nói cho cô ấy biết Laurance không phải là linh mục, nhưng phải xem xét đến việc cô ấy không được chuẩn bị tinh thần nếu Louddon là người giải thích điều đó”.

“Phải, gã có thể sẽ lợi dụng điều đó”, Duncan thừa nhận. “Cậu có biết Madelyne đã yêu cầu tôi dạy cô ấy cách tự vệ không? Không có thời gian. Không, tôi đã không dành thời gian cho cô ấy. Nếu có chuyện gì xảy ra với cô ấy...”

Duncan đang bị giày vò. Cô vợ ngây thơ của hắn đang nằm trong bàn tay quỷ dữ. Suy nghĩ ấy khiến linh hồn hắn lạnh buốt.

Gerald không biết an ủi Duncan thế nào. “Trăng đủ sáng để chúng ta tiếp tục đi suốt đêm nay” anh ta đề xuất.

“Vậy thì chúng ra sẽ tận dụng ánh sáng đó”.

Cả hai không nói với nhau lời nào nữa cho đến khi đặt chân đến đích.

Madelyne cố ngủ. Nàng bị nhốt trong căn phòng ngủ kề bên phòng của chị Clarissa. Madelyne cố lắng nghe cuộc trò chuyện giữa Louddon với Clarissa qua bức tường bằng da mỏng.

Nàng đã nghe đủ. Madelyne cảm thấy kinh tởm chị gái và anh trai, nàng thấy phát ốm. Dạ dày nôn nao còn đầu thì nhức như búa bổ.

Nàng đã đoán trước thái độ của Louddon. Gã chào đón nàng trước mặt những người lính của Đức vua, hôn lên má nàng, thậm chí còn ôm nàng. Phải, gã đang đóng vai người anh trai yêu thương em gái mình, đặc biệt là trước mắt Anthony. Tuy nhiên, ngay khi chỉ còn lại hai người trong phòng ngủ của nàng, Louddon đã trở mặt. Gã điên cuồng buộc tội, kết thúc tràng đả kích bằng một cú đấm mạnh vào má Madelyne khiến nàng ngã xuống sàn. Đó chính là bên má gã đã hôn nàng chào đón.

Lập tức anh trai nàng hối tiếc vì sự bùng nổ, gã nhận ra khuôn mặt Madelyne sẽ thâm tím. Gã biết một số kẻ thù của gã sẽ kết luận gã phải chịu trách nhiệm, gã nhốt Madelyne trong phòng và loan tin cho mọi người thứ lỗi vì em gái gã phải trải qua quá nhiều thử thách trong tay Nam tước Wexton nên cần vài ngày để phục hồi.

Tuy vậy, trong khi Louddon có thể đoán trước được thì Clarissa chứng tỏ là sự sụp đổ đáng thất vọng với Madelyne. Khi có thời gian suy nghĩ về điều đó, Madelyne nhận ra mình đã xây dựng nên một hình ảnh tưởng tượng về chị gái cả của mình. Madelyne đã muốn tin Clarissa quan tâm đến mình. Nhưng mỗi khi nàng gửi tin nhắn đến cho các chị, cả Clarissa lẫn Sara đều không bận tâm trả lời. Madelyne luôn đưa ra những lý do để biện hộ cho thái độ của họ. Nhưng giờ nàng đã biết được sự thật, Clarissa hoàn toàn là người vị kỷ như Louddon.

Sara thậm chí không đến Luân Đôn. Clarissa giải thích sự vắng mặt của cô ấy bằng cách bảo Madelyne là Sara mới lập gia đình với Nam tước Ruchiers và không muốn rời đi. Madelyne thậm chí không biết Sara đã đính hôn với ai.

Madelyne từ bỏ cố gắng nghỉ ngơi. Giọng của Clarissa vang lên the thé. Chị gái đang than phiền với Louddon về sự bê mặt mà Madelyne đã gây ra cho cô ta.

Một đoạn của cuộc trò chuyện kéo nàng đến bên cánh cửa thông. Clarissa đang nói về Racheal. Giọng cô ta chất chứa oán ghét khi phỉ báng mẹ của Madelyne. Madelyne biết Louddon ghét mẹ mình, nhưng chưa bao giờ nghĩ hai chị gái của gã cũng cảm thấy giống như vậy.

“Cậu muốn con quỷ đó từ cái ngày nó bước chân qua ngưỡng cửa” Clarissa khẳng định.

Madelyne khẽ mở cánh cửa. Nàng thấy Clarissa đang ngồi trên tấm đệm lót cửa sổ. Louddon đứng cạnh chị gái mình. Madelyne đối mặt với lưng gã. Clarissa nhìn lên em trai. Cả hai đều cầm ly rượu trong tay.

“Rachael rất xinh đẹp”, Louddon lên tiếng, giọng khàn đi. “Khi cha quay lưng với cô ta, tôi đã hết sức ngạc nhiên. Rachael quyến rũ như thế. Cha ép buộc cuộc hôn nhân đó, Clarissa. Đáng lẽ ra Nam tước Rhinehold đã lấy cô ta”.

Clarissa khịt mũi. Madelyne thấy cô ta uống một hơi dài. Rượu vang sẫm đỏ đổ xuống váy nhưng Clarissa rõ ràng không quan tâm đến vết bẩn và rót đầy ly từ cái bình đang cầm ở cổ tay kia.

Chị nàng đẹp như Louddon vậy, cùng mái tóc vàng sáng màu và đôi mắt nâu lục nhạt. Nhưng về mặt cô ta, khi giận dữ, cũng xấu như em trai mình. “Rhinehold không thể là đối thủ của cha chúng ta” Clarissa nói. “Nhưng cha đã bị đem ra làm trò hề, phải không? Cuối cùng Rachael đã nhạo báng ông ấy. Chị tự hỏi, Louddon, liệu Rhinehold có biết Rachael đang mang đứa con của ông ta khi ả ta lấy cha chúng ta không?”

“Không”, Louddon trả lời. “Rachael không bao giờ được phép gặp Rhinehold. Khi Madelyne được sinh ra, cha thậm chí không nhìn cô ta. Rachael bị trừng phạt vì chuyện diên rồ của cô ta”.

“Và cậu hy vọng Rachael sẽ quay sang cậu để được an ủi, đúng không. Louddon?” cô ta bật cười khi Louddon trừng mắt. “Cậu yêu ả ta” cô ta chọc tức. “Cho dù Rachael nghĩ cậu thật đáng ghê tởm, phải không nhỉ? Nếu ả ta không phải chăm sóc con quỷ nhỏ, chị thực sự nghĩ ả sẽ tự tử. Chúa biết chị đã đề xuất chuyện đó với ả nhiều như thế nào. Có lẽ, em trai yêu quý, Rachael đã không ngã xuống cầu thang. ả ta có thể đã bị đẩy ngã”.

“Chị luôn ghen tỵ với Rachael, Clarissa”, Louddon cúi kính nói. “ Cũng như bây giờ chị đang ghen với con gái cô ta, dù là con hoang hay không”.

“Chị không ghen với ai hết” Clarissa thét lên, “Chúa ơi, chị đang mong cho việc này đi qua và chấm dứt. Sau đó chị sẽ nói với Madelyne về Rhinehold. Thậm chí chị sẽ kể với nó là cậu đã giết mẹ nó”.

“Chị sẽ không nói gì cả”, Louddon gầm lên, hất cái ly khỏi tay Clarissa. “Chị là đồ ngu. Tôi không giết Rachael. Cô ta bị trượt chân ngã”.

“Ả ta cố tránh xa cậu khi ấy”. Clarissa khinh miệt.

“Thì vậy đi” Louddon hét. “Và không ai được biết Madelyne không phải là em gái của chúng ta. Nỗi nhục nhà sẽ đeo bám tôi và chị”.

“Con quỷ nhỏ có làm theo lời cậu không? Madelyne sẽ trình diễn trước mặt Đức vua theo cách cậu quyết định không? Hay là nó sẽ chống lại cậu hả, Louddon?”

“Con bé sẽ làm bất cứ điều gì tôi bảo”, Louddon vênh váo. “Nó tuân lời tôi vì nó sợ. Con nhỏ mới nhất làm sao. Nó chẳng hề thay đổi tính tình từ khi còn bé. Hơn nữa, Madelyne bé nhỏ của chúng ta biết tôi sẽ giết Berton nếu nó làm tôi phật ý”.

“Morcar chết thật đáng tiếc”, Clarissa nói. “Anh ta lẽ ra đã chi trả hào phóng vì Madelyne. Giờ sẽ không ai muốn nó nữa”.

“Chị nhầm rồi, Clarissa. Tôi muốn con bé. Tôi sẽ không để ai khác lấy con bé đâu”.

Madelyne đóng cửa chặn tiếng cười ghê gớm của Clarissa. Nàng kịp lấy cái bô để nôn ra hết.

Nàng khóc cho mẹ, Rachael, và vì cuộc sống địa ngục mà Louddon và cha gã đã đặt lên nàng. Nàng kinh hoàng vì biết Rachael đi đến chiếc giường hôn nhân mà lại mang trong mình đứa con của người đàn ông khác. Madelyne đã phát hiện ra toàn bộ sự thật. Sau đó nàng khóc vì vui sướng, vì rốt cuộc nàng không cùng dòng máu với Louddon.

Nàng đã nghe cái tên Rhinehold từ Duncan, biết họ là đồng minh. Nàng thắc mắc liệu Nam tước Rhinehold có ở triều đình lúc này. Nàng muốn biết trông ông như thế nào. Ông đã kết hôn chưa? Louddon nói đúng; không ai được biết... à không, Madelyne biết mình sẽ kể sự thật với Duncan. Tại sao ư, hẳn chắc hẳn sẽ vui mừng như nàng vậy. Cuối cùng nàng cũng có thể buộc bản thân kiểm soát cảm xúc. Nàng sẽ phải thận trọng. Đúng vậy, nàng phải cố bảo vệ Cha Berton và Duncan. Louddon tin nàng sẵn sàng phản bội người này để cứu người kia. Còn vấn đề của Adela nữa, tất nhiên rồi, nhưng Madelyne giờ đây không quan tâm đến em gái Duncan.

Gerald sẽ sớm kết hôn với Adela, khi chuyện đó xảy ra thì Đức vua khó mà đe dọa trao Adela cho Louddon.

Madelyne mất gần hết đêm đó để sắp xếp kế hoạch. Nàng cầu nguyện Louddon vẫn có thể đoán trước được, Duncan sẽ tiếp tục an toàn, và Chúa sẽ trao cho nàng lòng can đảm cho trận chiến sắp tới.

Cuối cùng nàng cũng nhắm mắt ngủ rồi lại chơi trò giả vờ từng chơi khi còn bé. Bất cứ khi nào lo sợ Louddon sắp xếp đưa mình về nhà, nàng lại vờ như Odysseus đang đứng cạnh, bảo vệ nàng. Tuy nhiên, sự giả vờ ấy đã thay đổi. Bây giờ không phải Odysseus mà là Duncan đứng gác bảo vệ nàng.

Phải, nàng đã tìm thấy người mạnh hơn Odysseus. Nàng đã có sói bảo vệ.

Buổi chiều tiếp theo, Madelyne đi cùng Louddon đến gặp Đức vua. Khi họ đến gần phòng riêng của Đức vua, Louddon quay sang Madelyne và mỉm cười. “Anh đang trông cậy vào tính trung thực của em, Madelyne. Em chỉ cần kể cho Đức vua chuyện gì đã xảy ra với nhà em và với em. Anh sẽ giải quyết phần còn lại”.

“Và sự thật sẽ kết tội Duncan, anh tin như thế sao?” Madelyne hỏi.

Nụ cười của Louddon đột ngột trở nên kém tươi. Gã không thích cái giọng em gái sử dụng với mình. “Cô dám tìm chỗ dựa lúc này sao, Madelyne? Hãy nhớ đến người cậu yêu quý của cô. Thậm chí giờ người của ta đã sẵn sàng. Chỉ cần ta nói một lời, Berton sẽ đứt họng ngay”.

“Làm sao em biết được là anh đã không giết ông ấy chứ?” Madelyne vạch lại. “Phải”, nàng nói thêm khi Louddon tóm lấy tay nàng với một thái độ đáng sợ. “Anh không thể kiểm soát tính nóng nảy của mình, Louddon. Anh không bao giờ có thể. Làm sao em biết được là anh đã không giết cậu em?”

Louddon chứng minh nhận xét của nàng về tính nóng nảy của gã là chính xác. Gã lao tới mặt nàng. Chiếc nhẫn nam đá quý của hắn cắt vào mép môi nàng. Máu lập tức chảy xuống cằm Madelyne. “Nhìn xem cô đã bắt ta làm gì?”, Louddon rống lên. Gã cong tay định giáng thêm một đòn nữa, và đột nhiên thấy mình bị đập sầm vào bức tường bên cạnh Madelyne.

Anthony xuất hiện như một cái bóng. Lúc này tay anh ta đang ghim vào cổ Louddon, mọi dấu hiệu đều cho thấy anh ta sắp sửa bóp nghẹt anh trai nàng.

Madelyne đã cố tình chọc tức anh trai mất bình tĩnh. Thề có Chúa, nàng còn không lấy làm mừng trước sự can thiệp của Anthony. “Anthony, thả anh trai tôi ra”, Madelyne ra lệnh. Giọng nói nghiêm khắc nhưng nàng làm dịu câu mệnh lệnh bằng cách đặt tay lên vai thuộc hạ. “Xin anh, Anthony”.

Anthony giữ bỏ cơn giận dữ, thả Louddon ra, và bình tĩnh nhìn vị Nam tước rũ ra ho sặc sụa trên sàn.

Madelyne lợi dụng tình trạng đó của anh trai, rướn người thì thầm vào tai Anthony. “Đây là lúc tôi thực hiện kế hoạch của mình. Bất kể tôi làm gì hay nói gì, đừng tranh cãi. Tôi đang bảo vệ Duncan”.

Anthony gật đầu để Madelyne biết mình đã hiểu ý. Anh ta nóng lòng muốn biết liệu kế hoạch của nàng có phải là chọc tức Louddon giết mình không. Và tại sao nàng nghĩ mình đang bảo vệ Duncan? Rõ ràng là nữ chủ nhân này chẳng hề quan tâm đến an toàn của chính mình chút nào.

Anthony cố gắng không để lộ bất cứ phản ứng nào khi Madelyne giúp Louddon đứng dậy. Anh ta không muốn Madelyne chạm vào tên khốn đó.

“Louddon, em không tin anh không làm hại cậu Berton”. Madelyne lên tiếng khi anh trai cố kéo nàng tránh xa Anthony. “Chúng ta sẽ giải quyết chuyện này ở đây và ngay bây giờ”.

Louddon ngạc nhiên trước sự dạn dĩ của Madelyne. Em gái gã không hề tỏ ra rụt rè hay lo sợ. “Anh nghĩ sẽ nói gì với Đức vua khi ngài thấy những dấu vết trên mặt em, Louddon?”

“Cô sẽ không gặp Đức vua” Louddon rống lên. “Ta đã đổi ý. Ta sẽ đưa cô về phòng, Madelyne. Ta sẽ nói chuyện với Đức vua thay cô”.

Madelyne kéo tay mình ra khỏi anh trai. “Ông ấy muốn gặp em và nghe em giải thích”, nàng nói. “Hôm nay, ngày mai, hoặc tuần tới, Louddon”, nàng thêm vào. “Anh chỉ kéo dài thời gian thôi. Và anh biết em sẽ nói gì với Đức vua không?”

“Sự thật” Louddon nghiêng rằng. “Phải, tính trung thực của cô sẽ bẫy được Nam tước Wexton”. Gã thật sự bật cười trước lời tuyên bố của mình. “Cô không thể tự giúp mình, Madelyne”.

“Em sẽ nói sự thật nếu nói chuyện với Đức vua. Nhưng em sẽ không hé miệng nửa lời. Em chỉ cần đứng đó và nhìn anh khi Đức vua hỏi. Thề có Chúa, em sẽ không nói một từ”.

Louddon nổi xung thiên trước đe dọa của Madelyne, gã suýt nữa lại đánh nàng. Khi gã đưa tay lên, Anthony vội bước tới. Thôi thúc được trả đũa của Louddon lập tức bị đẩy qua một bên.

“Chúng ta sẽ nói chuyện này sau” Louddon nói, liếc nhìn Anthony giận dữ trước khi tiếp tục. “Khi chúng ta một mình, ta hứa sẽ làm thay đổi suy nghĩ của cô”.

Madelyne giấu đi nỗi sợ hãi của mình. “Chúng ta sẽ nói chuyện này ngay, Louddon, nếu không em sẽ gửi Anthony đến Đức vua để báo ông ấy rằng anh ngược đãi em thế nào”.

“Cô nghĩ William quan tâm sao?” Louddon hét to.

“Em cũng là vấn đề của ông ấy nhiều như anh vậy”, Madelyne vạch lại. “Em cũng sẽ hướng dẫn Anthony trình với Đức vua là em lo lắng đến thế nào việc anh sẽ giết cậu Berton. Em nghi ngờ William sẽ thích phản ứng của nhà thờ đối với một Nam tước giết hại một trong số các linh mục của họ”.

“Đức vua sẽ không tin cô. Và cô biết quá rõ vị linh mục quý báu của cô vẫn còn sống. Nhưng nếu cô cứ cố chấp, ta sẽ giết ông ta. Chọc tức ta hơn nữa, đồ quỷ nhỏ, và ta sẽ...”

“Anh sẽ gửi em về sống với cậu Berton. Đó là điều anh sẽ làm”

Mắt mở to và mặt đỏ rực, gã không thể tin tính cách của em gái đã thay đổi như vậy. Nàng đang đối đầu với gã. Trước mặt nhân chứng. Lo lắng xộc thẳng lên đầu Louddon. Bắt buộc gã phải có sự hợp tác của Madelyne nếu muốn hướng Đức vua vào luật lệ chống lại Duncan. Phải, gã trông chờ vào việc Madelyne thuật lại Duncan đã phá hủy pháo đài của gã và bắt nàng thế nào. Đột nhiên Madelyne trở nên khó nắm bắt được.

“Anh mong em trả lời chỉ có sự thật chắc chắn, phải không? Chuyện gì xảy ra nếu em bắt đầu việc anh cố giết Nam tước Wexton như thế nào?”

“Cô sẽ chỉ trả lời các câu hỏi đặt ra cho cô” Louddon gầm gừ.

“Vậy làm theo yêu cầu của em. Để em đến chỗ cậu em. Em sẽ ở đó với ông ấy và để anh giải quyết các vấn đề với Nam tước Wexton”.

Madelyne muốn òa khóc vì những từ ngữ mình cố tình lựa chọn. Vấn đề, thật sự. Louddon muốn thấy Duncan bị hủy hoại. “Em thề với anh, em có thể khiến thỉnh cầu của anh bị tổn hại nhiều hơn nếu được gọi ra trước Đức vua. Sự thật có thể làm hại Duncan, nhưng sự im lặng của em sẽ làm hại anh”.

“Khi chuyện này qua...”

“Anh sẽ giết em, em cho là vậy”, Madelyne tuyên bố với cái nhún vai thờ ơ. Giọng nói không chút cảm xúc khi nàng nói, “Em không quan tâm, Louddon. Anh cứ làm đi”.

Louddon không cần bận tâm về lời đe dọa của Madelyne. Gã kết luận ngay là nàng nên rời khỏi triều đình. Đơn giản là vì không có thời gian để đánh Madelyne đến khi nàng chịu phục tùng.

Chỉ hai ngày qua, gã đã biết về thất bại của Morcar trong việc giết Duncan. Morcar đã chết, Duncan chắc chắn sẽ đến Luân Đôn bất cứ lúc nào.

Có lẽ gã nên để em gái làm theo ý của mình. Chuyển khởi hành của nàng sẽ giúp ích cho gã, gã quyết định thế.

“Cô sẽ rời đây trong vòng một giờ”, Louddon tuyên bố. “Nhưng người của ta sẽ hộ tống cô, Madelyne, “không có lý do để đi theo cô. Nam tước không còn tiếng nói trong sự vụ của cô. Em gái anh ta đã bình phục và giờ cô thuộc về ta”.

Madelyne đồng ý trước khi Anthony có thể tranh cãi. Gã thuộc hạ trao cho nữ chủ nhân ánh nhìn rồi gật đầu chấp nhận.

Anh ta sẽ không tôn trọng thỏa thuận, dĩ nhiên là thế. Anthony sẽ theo sau Madelyne. Anh ta sẽ kín đáo, tất nhiên, và để Louddon tin nhiệm vụ của anh ta đã hoàn thành. “Vậy thì tôi sẽ quay về pháo đài Wexton”, Anthony tuyên bố trước khi quay lưng và đi mất.

“Ta phải đi nói chuyện vài phút với Đức vua”, Louddon lầm bầm. “Ông ấy đang mong chúng ta. Ta chịu thua cơn bốc đồng của cô, Madelyne, nhưng cô và ta đều biết sẽ đến lúc cô phải tường trình tất cả mọi chuyện đã xảy ra với William”.

“Em sẽ trao ông ấy sự trung thực của mình” Madelyne lặp lại. Khi Louddon nhìn với vẻ nghi hoặc, nàng vội nói thêm, “Và điều đó, tất nhiên, sẽ hỗ trợ sự nghiệp của anh”.

Louddon trông có vẻ nguôi ngoai. “Phải, được rồi, có lẽ chuyến thăm viếng cậu cô là tốt nhất. Gặp lại ông ta sẽ nhắc nhở cô vị trí thực của mình”.

Con quỷ nhỏ cần được nhắc cậu của nó quan trọng với nó thế nào, Louddon quyết định. Nó rõ ràng đã quên Berton đã già cả và ốm yếu ra sao, và việc tự bảo vệ quan trọng làm sao. Phải, nó cần gặp lại lão linh mục. Rồi gã sẽ có cô em gái sợ hãi, rụt rè như gã muốn.

“Luôn có cơ hội để anh chăm sóc Duncan trước khi em được gọi quay về triều đình, Madelyne. Về phòng và thu dọn đồ đạc đi. Anh sẽ cho lính hộ tống em ở sân”.

Madelyne vờ tỏ ra khiêm tốn. Nàng cúi đầu và thì thầm lời cảm kích. “Em thật sự phải vượt qua thử thách như thế”, nàng nói. “Em hy vọng Đức vua sẽ không tranh cãi với thỉnh cầu của anh để em rời...”

“Thỉnh cầu của anh?” Louddon cười, âm thanh ghê tởm chói tai. “Ông ấy thậm chí còn không biết nữa kia, Madelyne. Anh không cần thỉnh cầu William chuyện nhỏ nhặt như thế”.

Louddon quay lưng bỏ đi sau khi buông lời kiêu ngạo đáng ghét. Madelyne nhìn theo anh trai cho đến khi gã biến mất sau khúc quanh trong hành lang. Nàng quay người và bắt đầu trở về phòng mình. Anthony đợi trong bóng tối và nhanh chóng chặn nàng lại. “Cô thay đổi quá nhiều, phu nhân”, Anthony lầu bàu “Chồng cô sẽ không hài lòng”.

“Cả hai chúng ta đều biết Duncan không phải là chồng tôi”, Madelyne nói. “Đó không phải là chuyện anh cần can thiệp, Anthony. Louddon phải thật sự tin em gái anh ấy đã trở lại”.

“Madelyne, tôi biết cô nghĩ rằng mình phải bảo vệ Adela, nhưng nghĩa vụ của Gerald...”

“Không đâu, Anthony” Madelyne cắt lời. “Tôi chỉ trì hoãn thôi. Và tôi phải đến chỗ cậu tôi. Ông ấy giống như một người cha vậy. Louddon sẽ giết ông ấy nếu tôi không bảo vệ...”

“Cô phải tự bảo vệ mình” Anthony cãi lại. “Thay vào đó, cô lại cố bảo vệ cả thế giới. Cô sẽ không nghe theo lẽ phải ư? Cô sẽ bị hại nếu rời khỏi lâu đài”.

Nàng vỗ vỗ lên bàn tay Anthony rồi nói. “Tôi sẽ dễ bị hại cho đến lúc Duncan giải quyết vấn đề này. Anh sẽ nói với Duncan nơi tôi đến, Anthony, rồi anh ấy sẽ quyết định”.

“Quyết định gì?” Anthony hỏi.

“Có theo tôi hay không”.

“Cô thật sự nghi ngờ...”

Madelyne thở dài. “Không, tôi không nghi ngờ”, nàng nói, lắc đầu để nhấn mạnh. “Duncan sẽ đuổi theo tôi, và khi đến, anh ấy sẽ để lính gác bảo vệ cậu tôi. Tôi chỉ cầu nguyện là anh ấy nhanh lên”.

Anthony không thể chê trách kế hoạch của Madelyne. “Tôi sẽ luôn giữ cô trong tầm mắt” anh ta tuyên bố. “Cô chỉ cần hét lên và tôi sẽ có mặt ngay”.

“Anh phải ở lại đây và nói Duncan...”

“Tôi sẽ để người khác lo nhiệm vụ đó” Anthony nói. “Tôi đã hứa với thủ lĩnh là bảo vệ vợ của ngài”, anh ta nói thêm, nhấn trọng âm vào từ vợ.

Cho dù không thừa nhận, Madelyne cảm thấy nhẹ nhõm khi có Anthony để mắt. Sắp xếp đồ đạc xong xuôi, nàng nhanh chóng xuống sân giáp bên chuồng ngựa của Đức vua. Có ba tên lính của Louddon hộ tống nàng. Họ để nàng đứng một mình trong khi chuẩn bị ngựa.

Madelyne lấy làm mừng vì đã không tình cờ gặp lại Clarissa. Và Louddon vẫn còn nói chuyện với Đức vua... nhồi nhét vào đầu ông đầy ắp những lời nói dối về Duncan, Madelyne biết.

Đám đông hiếu kỳ đã tập hợp để xem chuyển khởi hành. Dấu vết trên khuôn mặt của Madelyne khá đáng chú ý, và nàng không thể không nghe thấy những lời bình luận tò mò sau lưng.

Một người phụ nữ cao ráo với mái tóc đỏ tách ra khỏi đám đông và vội vàng tiến đến chỗ Madelyne. Cô ta là một phụ nữ xinh đẹp, với phong thái vương giả, tao nhã, cao hơn hẳn Madelyne và đầy đặn hơn một chút. Cô ta không cười với Madelyne và tỏ vẻ thù địch ra mặt.

Madelyne nhìn cô ta và hỏi. “Cô muốn nói gì với tôi ư?”

“Thật nguy hại khi tôi nói chuyện công khai với cô thế này” người phụ nữ bắt đầu. “Tôi phải nghĩ đến thanh danh của mình, cô biết đấy”.

“Và nói chuyện với tôi sẽ làm nó bị nhơ nhớp sao?”

Người phụ nữ có vẻ ngạc nhiên trước câu hỏi của Madelyne. “Tất nhiên”, cô ta thừa nhận. “Chắc chắn cô đã nhận ra mình không còn hấp dẫn...”

Madelyne cắt ngang lời sỉ nhục. “Nói những gì cô muốn nói rồi đi đi”.

“Tôi là tiểu thư Eleanor”. Madelyne không giấu vẻ bất ngờ. “Vậy là cô đã nghe về tôi? Có thể Nam tước Wexton đã nói về...”

“Tôi đã nghe về cô”, Madelyne thì thầm với giọng run run. Nàng không thể không thấy có chút thua kém khi đứng cạnh người phụ nữ này. Tiểu thư Eleanor ăn mặc lộng lẫy trong khi Madelyne chỉ mặc một chiếc đầm đi đường đơn giản màu xanh dương nhạt.

Cô vợ mà Duncan dự định cưới xuất hiện với mọi thứ mà Madelyne không tin là cô ta có. Cô ta điềm tĩnh, rất trang nghiêm. Madelyne không nghĩ người phụ nữ này từng làm gì vụng về, kể cả khi còn là một cô gái nhỏ.

“Cha tôi vẫn còn thỏa thuận chính thức với Nam tước Wexton về ngày cưới của chúng tôi. Tôi chỉ muốn nói với cô rằng tôi thương hại cô, cô là một đứa trẻ tội nghiệp. Tôi không trách cứ gì chồng tương lai của tôi. Chỉ đơn thuần là anh ấy đang ăn miếng trả miếng. Nhưng tôi tự hỏi không biết Nam tước Wexton có ngược đãi cô không”.

Madelyne nghe thấy nỗi lo lắng trong giọng tiểu thư Eleanor và tỏ ra tức giận. “Nếu cô phải hỏi tôi câu đó, vậy tức là cô chẳng biết gì về Nam tước Wexton cả”.

Nàng xoay lưng với người phụ nữ và trèo lên con ngựa mà một tên lính dẫn ra. Khi đã yên vị trên lưng ngựa, nàng nhìn xuống tiểu thư Eleanor và nói “Anh ấy không ngược đãi tôi. Giờ thì câu hỏi của cô đã có lời giải đáp và đến lượt tôi hỏi cô”.

Tiểu thư Eleanor gật đầu cộc lốc.

“Cô có yêu Nam tước Wexton không?”

Tiểu thư Eleanor không trả lời Madelyne. Cô ta nhướng mày và vẻ mặt khinh thường như ngầm bảo cô ta chẳng thích câu hỏi tí nào.

“Tôi không phải đứa trẻ tội nghiệp, tiểu thư Eleanor à” Madelyne tuyên bố, giọng nàng phần nộ. “Duncan sẽ không lấy cô. Anh ấy sẽ không ký hôn ước. Anh ấy sẽ phải từ bỏ kho báu lớn nhất của mình để kết hôn với cô”.

“Và kho báu đó là gì?” tiểu thư Eleanor nhẹ giọng hỏi.

“Sao cơ. Tôi chính là kho báu lớn nhất của Duncan. Anh ấy sẽ là tên gốc nếu từ bỏ tôi”, nàng nói thêm. “Mà cô còn phải biết điều này, Duncan có thể là gì cũng được ngoại trừ là một tên gốc”.

Madelyne thúc ngựa tiến tới trước. Tiểu thư Eleanor phải nhảy tránh sang một bên, nếu không sẽ bị ngã xuống đất. Bụi bay mù mịt quanh khuôn mặt choáng váng của người phụ nữ.

Bây giờ trông cô ta không còn quá nổi bật. Phải, tiểu thư Eleanor rõ ràng đang tức điên. Cơn phẫn nộ của cô ta khiến Madelyne khá hài lòng. Theo suy nghĩ của Madelyne, đó là chiến thắng trẻ con, bắt nguồn từ sự thô lỗ, nhưng dù sao đi nữa thì chiến thắng vẫn là chiến thắng.

22. Chương 22

“Chúng ta bước đi bởi niềm tin, chứ chẳng phải bởi mắt thấy.”

Thánh Kinh Tân Ước, 2 Corinto, 5:7

Nàng kể cho ông biết mọi chuyện.

Thuật lại tất cả những gì đã xảy ra phải mất gần hai ngày trời. Vinh linh mục thân yêu yêu cầu được nghe từng lời, mỗi cảm xúc và mọi kết quả.

Cha Berton chảy nước mắt vui sướng khi Madelyne bước vào trong mái nhà tranh con con của mình. Ông thừa nhận mình nhớ nàng kinh khủng và dường như không thể kiểm soát được cảm xúc trong hầu hết ngày đầu. Madelyne, dĩ nhiên, cũng khóc không thua kém. Cậu nàng nói rằng việc đó chẳng sao cả vì chỉ có mình họ, và xét cho cùng, không ai có thể chứng kiến được cảnh xúc động của họ. Những người bạn của Cha đã đi thăm một người bạn cũ khác đột nhiên bị ốm.

Mãi cho đến khi chuẩn bị xong bữa tối và ngồi sòng đôi trên chiếc ghế yêu thích, cuối cùng Madelyne cũng có thể bắt đầu kể lại câu chuyện của mình. Trong lúc vị linh mục ăn bữa tối thì Madelyne kể chuyện. Nàng chỉ định kể ngắn gọn nhưng cậu Berton đòi phải được nghe thật đầy đủ.

Vị linh mục có vẻ đang tận hưởng từng chi tiết. Ông không để Madelyne tiếp tục cho đến khi ghi nhớ từng từ. Việc được đào tạo như một người dịch thuật và người bảo vệ những câu chuyện cổ là lý do để Madelyne nhượng bộ cho thói quen khác thường nhưng quen thuộc này.

Khi Madelyne thoát tiền chào cậu nàng, nàng hơi lo lắng cho sức khỏe của ông. Ông có vẻ đang yếu đi. Phải, nàng nghĩ vai ông hơi sụm xuống một chút, lưng cũng còng xuống một chút và ông dường như di chuyển không còn được nhanh nhẹn nữa. Nhưng ánh mắt ông vẫn sáng và nhận xét vẫn sắc sảo. Trí óc Cha Berton vẫn minh mẫn như trước đây. Lúc ông thú nhận người bạn không quay lại sống cùng ông từ năm ngoái, Madelyne đoán chính tuổi già và nỗi cô đơn là nguyên nhân cho những thay đổi mà nàng để ý thấy.

Madelyne tin Duncan sẽ đến với mình. Nhưng ba ngày đã trôi qua mà không có dấu hiệu nào của Duncan, sự tự tin của nàng dần tan biến.

Madelyne thừa nhận nỗi sợ hãi của mình với cậu. “Có lẽ, khi gặp lại tiểu thư Eleanor, chàng đã thay đổi suy nghĩ”.

“Con thật ngốc khi nói thế”, Cha Berton tuyên bố. “Ta cũng tin nhiều như con, con gái à, rằng Nam tước Wexton không biết Laurance không phải linh mục. Ngài ấy nghĩ đã kết hôn với con, và với một người đàn ông như thế, đó là lời cam kết thật sự tận đáy lòng. Con đã kể ta nghe tuyên bố của ngài ấy về tình yêu. Vậy là con không tin vào lời nói của ngài ấy ư?”

“Ôi, tất nhiên con tin” Madelyne lắc đầu. “Chàng yêu con, Cha à. Con biết, sâu thẳm trong trái tim con, nhưng một phần tâm trí đang làm con lo lắng. Con thao thức suốt đêm và suy nghĩ đầu tiên luôn luôn đáng sợ. Con tự hỏi bản thân sẽ làm gì nếu chàng không đến với con? Chuyện gì xảy ra nếu chàng thay đổi suy nghĩ?”

“Vậy là ngài ấy là một tên ngốc” cha Berton trả lời. Một tia sáng lấp lánh trong mắt ông. “Giờ thì nói cho ông già này biết, con gái, chính xác những từ con nói với tiểu thư Eleanor tóc đỏ xinh đẹp và phong thái vương giả là gì?”

Madelyne mỉm cười vì ông trêu chọc nàng bằng cái cách nàng mô tả tiểu thư Eleanor, “Con nói mình là kho báu lớn nhất của Duncan. Nó không phải là lời nhận xét khiêm tốn, đúng không ạ?”

“Con đã nói sự thật, Madelyne. Trái tim con biết rõ điều đó, nhưng ta đồng ý là tâm trí con cần phải được thuyết phục thêm một chút nữa”.

“Duncan không phải là tên gốc”. Madelyne nói, giọng vững vàng đầy tin tưởng. “Anh ấy sẽ không quên con đâu”. Nàng nhắm mắt và tựa đầu vào nệm ghế. Có quá nhiều chuyện đã xảy ra trong một khoảng thời gian ngắn. Giờ đây, khi ngồi bên cạnh cậu nàng, dường như chẳng có gì thay đổi cả.

Nỗi lo sợ đang thắng Madelyne. Nàng sớm chảy nước mắt và cảm thấy thương xót bản thân nếu không kịp ngăn lại, Madelyne quyết định mình cần nghỉ ngơi. Phải, chỉ là vì nàng kiệt sức đến mức dễ dàng cảm thấy lo lắng. “Con có giá trị”, nàng buột miệng. “Tại sao lại phải mất một thời gian dài như vậy con mới nhận ra chứ?”

“Vấn đề không phải là mất bao lâu” cậu nàng nói, “Quan trọng là cuối cùng con đã nhận ra”.

Tiếng sấm rền vang lời kéo sự chú ý của cậu Berton. “Nghe như sẽ có một trận mưa to trong vài phút ấy” ông vừa nói vừa đứng dậy và bắt đầu đi đến cửa sổ.

“Sấm đủ gần để kéo phẳng mái nhà ra”, Madelyne ngái ngủ thì thầm.

Cha Berton sắp sửa đồng ý với cháu gái cho tới khi đến bên cửa sổ và nhìn ra ngoài. Cảnh tượng trước mắt khiến ông giật mình, ông phải bám tay vào gờ cửa sổ, nếu không sẽ mất thăng bằng và ngã quỵ mất.

Tiếng sấm giờ đã tắt. Nhưng Cha có thể thấy tia sét đánh. Dù vậy nó không ở trên trời mà là dưới mặt đất... mắt ông thấy rõ.

Mặt trời phản chiếu ánh sáng bạc từ những mảnh kim loại.

Đó là một đoàn quân, hợp nhất đằng sau một chiến binh, tất cả mặc giáp sắt, tất cả yên lặng và đang chờ đợi.

Cha nheo mắt nhìn cảnh tượng hùng dũng, gạt đầu một cái với vị thủ lĩnh rồi quay lại ghế của mình.

Một nụ cười rộng mở trên khuôn mặt vị linh mục già. Khi ngồi xuống cạnh Madelyne, ông buộc phải gác lại nụ cười sang bên, vì nó ảnh hưởng đến giọng của ông rồi mới nói, “Cậu tin có ai đó ngoài kia muốn gặp con đấy, Madelyne. Tốt nhất là con nên xem đó là ai, con gái. Cậu quá yếu nên không thể đứng dậy lần nữa”.

Madelyne nhắm mắt. Nàng không nghe rõ ai gõ cửa cả. Nhưng để làm ông hài lòng, nàng đứng dậy theo lời ông và nói qua vai rằng có thể đó là Marta gọi họ để giao trứng tươi và nói chuyện phiếm.

Vị linh mục cười khùng khục trước lời đoán, thật sự ông đã vỗ đét vào đầu gối của chính mình.

Nàng nghĩ đó là một phản ứng kỳ lạ từ một người đang ông vừa mới tỏ ra yếu ớt.

Rồi Madelyne mở cửa ra.

Mất một hoặc hai phút Madelyne mới nhận thức được mình đang nhìn thấy gì. Quá kinh ngạc, nàng không thể cử động mà chỉ đơn giản là đứng đó, chính giữa ngưỡng cửa, tay buông thõng hai bên người, ngược nhìn Duncan chăm chăm.

Hắn rồi cuộc cũng không quên nàng. Nhận thức đó khiến Madelyne lạng người.

Hắn cũng không đến một mình. Không, hơn một trăm binh lính đang đứng xếp thành hàng đằng sau thủ lĩnh của họ. Tất cả vẫn còn trên lưng ngựa, mặc chiến phục ra trận và họ đang nhìn nàng.

Một hiệu lệnh trầm lặng quét qua đoàn quân. Cùng lúc, họ đột ngột giơ cao gươm chào. Đó là cảnh tượng huy hoàng nhất của lòng trung thành mà Madelyne từng chứng kiến.

Choáng váng, Madelyne chưa bao giờ cảm thấy được trân trọng, được yêu quý, và rất, rất có giá trị đến như vậy.

Rồi nàng hiểu lý do Duncan triệu tập nhiều binh lính trong chuyến đi này. Hắn đã chỉ ra cho nàng thấy nàng quan trọng thế nào đối với hắn. Phải, hắn đang chứng minh giá trị bản thân nàng.

Duncan không cử động, không nói lời nào trong một lúc lâu. Hắn tạm bằng lòng ngồi trên lưng Silenus và chăm chú nhìn cô vợ xinh đẹp. Duncan có thể cảm nhận nỗi lo và sự không chắc chắn đang lùi xa khỏi trái tim mình. Thế có Chúa, hắn nghĩ mình là người đàn ông hạnh phúc nhất trên thế gian.

Khi nhận thấy nước mắt chảy thành dòng trên khuôn mặt Madelyne, hắn trao cho nàng những lời mà hắn nghĩ nàng cần phải nghe. “Ta đến vì em, Madelyne”.

Có phải là sự trùng hợp ngẫu nhiên khi giờ đây Duncan lặp lại những từ đầu tiên hắn từng nói với nàng? Madelyne không nghĩ vậy. Ánh mắt Duncan khiến nàng tin rằng hắn nhớ rõ.

Madelyne thẳng người bước hắn ra khỏi ngưỡng cửa, hất tóc ra sau vai và cố tình chống tay lên hông. “Đúng lúc lắm, Nam tước Wexton. Tôi đã phải đợi ngài lâu lắm rồi”.

Nàng nghĩ lời nói ngạo mạn của mình làm Duncan hài lòng, nhưng vẫn không dám chắc. Hắn di chuyển nhanh đến mức nàng không kịp nhìn rõ. Giấy trước còn ngồi trên lưng Silenus, giấy sau hắn đã kéo nàng vào trong vòng tay.

Khi hắn cúi xuống hôn nàng, Madelyne quấn tay quanh cổ hắn và bám chặt hắn khi miệng hắn hơi há trên miệng nàng với tính sở hữu gần như phát điên. Chiếc lưỡi trượt sâu vào trong chiếm lại những gì thuộc về hắn.

Madelyne cảm thấy như thể mình bị cơn thủy triều của sự khuấy động gấp rút quét qua người. Nàng thỏa mãn nhu cầu của Duncan bằng cách trao cho hắn tất cả những gì mình biết. Phải, nàng nồng nhiệt, khao khát những cái động chạm của hắn đến phát điên.

Cuối cùng thì những tiếng ồn cũng xâm nhập vào đầu óc Duncan. Tuy nhiên, lý trí quay lại rất chậm chạp. Hắn rời khỏi miệng nàng một chút chỉ để lập tức trở về đôi môi sưng phồng của nàng lần thứ hai.

Madelyne cũng nghe thấy những âm thanh xung quanh. Khi Duncan ngẩng đầu lên tách khỏi vợ, binh lính đang reo hò. Lạy Chúa lòng lành, nàng đã hoàn toàn quên họ ở đó.

Nàng biết mặt mình đang đỏ rực và tự nhủ sẽ mặc kệ. Duncan dường như chẳng ngại ngừng gì cả, nhưng cả người hắn bám đầy bụi bẩn và bộ râu quay nón cả tuần chưa cạo, thật là khó để có thể thấy được bất cứ phản ứng nào.

Hắn hôn nàng lần nữa, một cái hôn chớp nhoáng và mạnh mẽ, như để chứng tỏ rằng hắn không quan tâm đến các khán giả của họ. Madelyne vòng tay quanh thắt lưng hắn, áp mặt và ngực hắn và siết chặt vòng tay bằng tất cả khả năng của mình.

Hắn thở ra, hài lòng với sự nồng nhiệt của nàng.

Madelyne nhớ nhiệm vụ của mình, khi nghe thấy tiếng ho kín đáo phía sau. Nàng nên giới thiệu Duncan với cậu Berton. Tất nhiên, vấn đề là nàng không thể thốt ra được lời nào. Và khi Duncan cúi xuống thì thầm, “Ta yêu em, Madelyne” nàng bận tâm đến nỗi chảy nước mắt mà không thể nói được lời nào.

Duncan ra hiệu cho người của mình xuống ngựa sau đó nhìn qua đầu Madelyne quan sát người đàn ông lớn tuổi đang đứng đợi một quãng ngắn phía sau. Hắn kéo Madelyne sang một bên, không muốn để nàng rời khỏi mình thậm chí một giây rồi lên tiếng: “Tôi là Nam tước Wexton”.

“Tôi cũng hy vọng vậy” Cha Berton trả lời sau đó mỉm cười vì câu nói đùa của chính mình rồi cúi đầu chào. Ông được miễn quy tắc trang trọng ấy bởi vì Nam tước đã đưa tay ra ngăn lại.

“Tôi mới là người nên quỳ trước Cha” hắn nói. “Tôi rất vinh dự được gặp Cha, thưa Cha”.

Vị linh mục thấy mình bé nhỏ trước câu nói của Nam tước. “Con bé là kho báu lớn nhất của ngài, có phải vậy không Nam tước?” ông hỏi.

“Phải, đúng vậy”, Duncan thừa nhận. “Tôi nợ Cha cả đời mình”, hắn nói thêm. “Cha đã bảo vệ cô ấy cho tôi suốt những năm qua”.

“Con bé chưa phải là của ngài”, Cha Berton tuyên bố. Ông hài lòng khi thấy vẻ ngạc nhiên do lời nói của mình gây ra. “Phải tôi vẫn chưa trao tay con bé cho ngài. Lễ cưới mà tôi đang nói đến ấy, một lễ cưới thật sự, Nam tước ạ, và càng xong sớm chừng nào thì ông già này càng yên tâm chừng đó”.

“Vậy thì Cha sẽ tổ chức lễ cho chúng tôi vào buổi sáng” Duncan tuyên bố chắc nịch.

Cha Berton đã chứng kiến nụ hôn say đắm giữa Nam tước và cháu gái. Ông không chắc ngày mai sẽ đủ nhanh. “Vậy thì ngài sẽ không ngủ cạnh Madelyne đêm nay được” ông cảnh báo. “Tôi sẽ tiếp tục bảo vệ con bé tốt thôi, Nam tước Wexton”.

Duncan và Cha Berton nhìn nhau chằm chằm một lúc lâu. Rồi Duncan mỉm cười. Lần đầu tiên trong một thời gian rất rất lâu rồi, hắn phát hiện ra mình không thể đe dọa ai đó. Không, vị linh mục này sẽ không chịu thua.

Hắn gật đầu. “Đêm nay”.

Madelyne chứng kiến sự trao đổi ngầm ấy và biết rõ hai người đàn ông đang nói gì. Nàng nghĩ mình có thể trông đỏ rực như bị cháy nắng. Xét cho cùng, thật ngượng khi cậu Berton biết nàng đã ngủ với Nam tước.

“Con cũng rất vui được kết hợp với Duncan đêm nay, nhưng con không...” Madelyne ngừng câu giải thích khi thấy Anthony bước đến đứng cạnh mình. “Cha à, đây là người thuộc hạ mà con đã kể cho Cha đó” nàng mỉm cười.

“Chính anh là người đã đứng chắn giữa cháu gái tôi và Louddon khi gã cố đánh con bé lần nữa sao?”, ông tiến lên trước để nắm lấy tay Anthony.

“Là tôi”, Anthony thừa nhận.

“Lần nữa?” Duncan cao giọng. “Cô ấy không có sự bảo vệ của Đức vua sao?”

“Không có gì cả” Madelyne xác nhận.

“Gã lẽ ra đã giết con bé rồi” vị linh mục xen ngang.

“Đúng vậy, gã muốn làm hại cô ấy” Anthony lên tiếng.

Madelyne cảm thấy áp lực trong cái siết tay của Duncan quanh eo mình.

“Không có chuyện gì” Madelyne lại phản bác. “Chỉ là một cái tát...”

“Con bé vẫn phải mang những vết thâm tím” Cha Berton tuyên bố với cái gật đầu mạnh mẽ.

Madelyne trao cho cậu mình một cái cau mày. Chẳng lẽ ông không thể không nói những câu bình luận khiến Duncan khó chịu?

Khi Duncan nâng mặt nàng lên để xác nhận dấu vết, Madelyne lại lắc đầu. “Anh ta không bao giờ động đến em nữa đâu, Duncan. Đó là tất cả vấn đề. Người thuộc hạ trung thành của chàng đã bảo vệ em”, nàng nói thêm trước khi quay lại nhìn cậu. “Cậu, tại sao cậu lại kích động cơn thịnh nộ của Duncan chứ?”

“Còn mấy vết nữa trên vai và lưng con bé đấy, Nam tước” Cha Berton lại kể tội, phớt lờ câu hỏi của Madelyne.

“Cha”

“Cô không nói gì với tôi, Anthony nói với Madelyne. “Tôi sẽ...”

“Đủ rồi. Cha, con biết Cha quá rõ mà. Giờ Cha đang chơi trò gì vậy?” Madelyne phát cáu.

“Con định nói với Nam tước Wexton rằng con muốn cưới ngài ấy đêm nay, con gái, nhưng con không kết thúc câu nói, phải không? Sự thật của vấn đề, Nam tước à”. Vị linh mục hướng mắt về phía Duncan, “là cháu gái tôi đang cố trì hoãn lễ cưới này. Đúng không, Madelyne? Con thấy đấy, con gái”, ông nói tiếp, tặng Madelyne một nụ cười dịu dàng. “Ta hiểu rõ suy nghĩ của con nhiều hơn là con nghĩ ta có thể đấy”.

“Ông ấy nói thật không?” Duncan cau mày hỏi. “Em không thay đổi tình cảm của mình chứ?” Trước khi Madelyne có thể trả lời hắn, hắn đã nói thêm, “Điều đó không thành vấn đề. Em thuộc về ta, Madelyne. Thực tế là em không thể chối bỏ điều đó”.

Madelyne sững người kinh ngạc trước một Duncan bất an đến thế. Rồi nàng nhận ra tình cảm của hắn cũng dễ bị tổn thương như chính nàng. Dường như hắn cũng cần được nghe những lời nói yêu thương thường xuyên như nàng vậy. “Em yêu chàng, Duncan” nàng nói, đủ to cho cả Anthony và Cha Berton cùng nghe.

“Ta biết mà” Duncan cao ngạo trở lại. Sức ép trong vòng tay hắn giảm bớt và hắn thả lỏng người tựa vào nàng.

“Còn nhiều chuyện phải xem xét” Anthony bình luận.

“Tôi cần nói chuyện riêng với ngài, thưa Nam tước”. Gã thuộc hạ quay lưng và bước đi.

“Và ắt hẳn ngài cần một bữa ăn” vị linh mục thêm vào rồi đi vào trong nhà. “Tôi sẽ chuẩn bị ngay lập tức”.

“Tấn trước đã”, Duncan mở lời, siết chặt Madelyne trước khi thả nàng ra. Hắn đang theo sau cậu nàng, khi lời nói của Madelyne làm hắn dừng bước và đông cứng. Anthony và Cha Berton cũng đứng lại.

“Chúng ta chưa kết hôn, Duncan”.

Nàng có thể nói, từ biểu hiện trên cả ba khuôn mặt, rằng không ai quan tâm đến lời tuyên bố của nàng.

Madelyne siết chặt tay vào nhau, giọng vội vã vì muốn Duncan hiểu ra lý do trước khi hắn thét vào mặt nàng. “Chúng ta nên đợi đến khi Gerald kết hôn với Adela, sau đó Louddon không thể dùng lý lẽ...”

“Tôi biết ngay mà” Anthony lầu bàu. “Cô vẫn cố bảo vệ cả thế giới. Nam tước, đó chỉ là một trong những thông báo tôi cần phải nói với ngài”.

“Con bé luôn bảo vệ tất cả những gì mà nó tin là cần thiết”, vị linh mục nói.

“Chàng không hiểu đâu”, Madelyne nhanh chóng đối mặt với Duncan. “Nếu giờ chúng ta kết hôn, chàng sẽ chống lại Đức vua. Ông ấy sẽ trao Adela cho Louddon”.

Madelyne lẽ ra sẽ tiếp tục tranh luận nếu không nhận ra ánh mắt của Duncan. Nàng không thể ngừng vặn xoắn tay, nhưng có thể ngậm miệng lại.

Duncan nhìn Madelyne chăm chăm hồi lâu. Nàng không thể nói hắn hài lòng hay giận dữ với mình. “Ta chỉ có một câu hỏi cho em, Madelyne. Em có niềm tin vào ta không?”

Nàng không cần thời gian để suy nghĩ về câu hỏi. Câu trả lời bật ra nhanh chóng và mạnh mẽ.

“Có”.

Câu trả lời của nàng làm hắn hài lòng. Duncan ôm chặt lấy Madelyne, đặt một nụ hôn lên trán nàng, rồi quay vào trong. “Chúng ta sẽ cưới đêm nay”.

Sau đó hắn đứng lại, nhưng không quay người. Madelyne biết hắn đang chờ điều gì. Phải, hắn đang chờ sự đồng thuận của nàng.

“Vâng, Duncan, chúng ta sẽ cưới đêm nay”.

Dĩ nhiên, đó là câu trả lời chuẩn xác. Madelyne biết khi cậu nàng bắt đầu cười khùng khục, Anthony bắt đầu huýt sáo và Duncan quay lại gật đầu dứt khoát với nàng.

Hắn không mỉm cười. Điều ấy chẳng làm nàng buồn lòng, khi nhận ra Duncan chưa bao giờ nghi ngờ mình. Câu trả lời của nàng chỉ là xác nhận lại. Không hơn.

Những giờ kế tiếp là một chuỗi các hoạt động liên miên. Trong khi Duncan và Anthony ngồi bên chiếc bàn nhỏ trong ngôi nhà tranh và ăn tối thì Cha Berton đến chỗ chủ nhà, Bá tước Grinsteade để giải thích hình hình.

Bá tước vẫn đang trong tình trạng chỉ mảnh treo chuông và dù ông không đủ khỏe để tham dự lễ cưới, Duncan sẽ viếng thăm ông ngay khi đám cưới kết thúc.

Duncan và Anthony đi đến bên hồ phía sau nhà Bá tước để tắm và nói chuyện riêng với nhau trong khi Madelyne dùng thời gian đó để thay đồ mới. Nàng chải tóc đến lúc nó cuộn lại theo ý muốn, rồi quyết định nên thả chúng buông lơi bởi biết Duncan thích như vậy hơn.

Madelyne mặc theo màu của gia tộc Wexton, tất nhiên rồi. Đôi giày mềm và chiếc đầm dài màu kem nhạt, cùng chiếc áo ngoài màu xanh hoàng gia. Phải mất gần tháng để làm viền quanh cổ áo ngoài, từng mũi khâu một, tất cả đều màu kem, tạo thành thiết kế mà nàng mong muốn. Ở chính giữa tác phẩm là đường nét của con sói kỳ diệu.

Ngay cả Duncan có thể sẽ không để ý đến, nàng nghĩ. Các chiến binh như Duncan sẽ không mất thời gian để chú ý những thứ như thế. “Cũng may là”, nàng buột miệng nói lớn thừa nhận, “chàng sẽ nghĩ mình lại tưởng tượng và chắc chắn sẽ trêu chọc mình”.

“Ai sẽ trêu em thế?” Duncan hỏi, đứng ngay ngưỡng cửa.

Madelyne quay lại nhìn chàng chiến binh với nụ cười trên môi. “Sói của em”, nàng lập tức trả lời. “Có gì đó không ổn sao, Duncan. Trông chàng... chưa thay đổi”.

“Mỗi giờ trôi qua em càng xinh đẹp hơn”, Duncan thì thầm, giọng tựa như cái vuốt ve.

“Và chàng lại đẹp trai hơn” Madelyne đáp lại trong khi mỉm cười và còn dám trêu hấn. “Em đang tự hỏi tại sao chồng sắp cưới của mình lại mặc đồ đen cho đám cưới. Một màu tối tăm như vậy”, Madelyne tuyên bố. “Nó chỉ dùng cho lễ tang. Ngài để tang cho số phận của mình sao, thưa ngài?”

Sửng sốt vì bình luận của nàng, hấn nhún vai trước khi trả lời. “Nó sạch mà, Madelyne. Đó là tất cả những gì nên có ý nghĩa đối với em. Hơn nữa, đó là bộ đồ duy nhất ta mang theo từ Luân Đôn”. Hấn bắt đầu tiến về phía nàng, ý định của hấn hiển hiện rành rành trong ánh mắt sẫm lại. “Ta sắp hôn em đến tột cùng để em không chú ý đến y phục của ta nữa”.

Madelyne chạy đến phía bên kia cái bàn. “Chàng không được hôn em cho đến khi chúng ta làm đám cưới”, nàng cố không phá lên cười. “Mà sao chàng không cạo râu?”

Duncan tiếp tục cuộc rượt đuổi. “Để sau”.

Ý chồng nàng là gì? Madelyne ngừng lại nhún mày. “Để sau?”

“Phải, Madelyne, để sau”, ánh mắt như thiêu đốt của hấn làm nàng tối lên.

Nàng cố tình do dự để bị bắt. Duncan kéo nàng vào vòng tay hấn và định chiếm lấy miệng nàng thì cánh cửa mở ra. Một tiếng ho lớn khiến hấn chú ý.

“Chúng ra đang đợi để bắt đầu” Cha Berton tuyên bố. “Tuy nhiên, còn một chuyện cần lo nữa”.

“Chuyện gì thế?” Madelyne hỏi ngay khi thoát khỏi vòng tay Duncan và chỉnh lại áo xống.

“Cậu muốn đi cạnh con, nhưng cậu không thể có mặt ở hai nơi cùng lúc được. Và ai là người làm chứng cho buổi lễ này?” ông hỏi, nhún mày.

“Cha không thể đi với Madelyne đến bục thờ và sau đó tiếp tục bài giảng sao?” Duncan hỏi.

“Vậy thì, khi linh mục là tôi hỏi ai là người trao người phụ nữ này vào phép cưới, tôi lại phải chạy đến bên cạnh Madelyne để trả lời câu hỏi của chính mình sao?”

Duncan toét miệng cười, vẽ ra viễn cảnh ấy trong đầu.

“Sẽ lạ đó, nhưng tôi có thể xoay sở được”, Cha Berton tuyên bố.

“Tất cả binh lính của tôi sẽ là nhân chứng”, Duncan nói “Anthony sẽ đứng đằng sau Madelyne. Đã đủ tốt chưa, thưa Cha?”

“Cứ vậy đi” Cha Berton ra lệnh. “Bây giờ thì ra ngoài đi, Nam tước, chờ bên bệ tạm thời mà tôi đã dựng ngoài kia. Ngài sẽ kết hôn dưới trăng và những ánh sao. Đó thật sự là cung điện của Chúa theo cách nghĩ của tôi”.

“Vậy thì tốt, chúng ra hãy hoàn thành cho xong chuyện này đi thôi”.

Madelyne phản đối việc lựa chọn từ ngữ của hấn. Nàng đuổi theo Duncan, tóm lấy tay hấn để hấn chú ý. “Hoàn thành cho xong ư?” nàng nhún mắt hỏi.

Khi hắn nhìn xuống, Madelyne nhận ra hắn đang trêu nàng. Rồi hắn mở miệng và cái nhìn mặt của nàng tan biến. “Chúng ta đã được ràng buộc với nhau từ lần đầu tiên gặp mặt, Madelyne. Chúa biết thế. Ta biết thế, và nếu em nghiến ngấm sự thật, em cũng sẽ thừa nhận thế. Chúng ta đã trao đổi lời thề nguyện, cho dù Laurance không phải linh mục và không thể mang lại cho chúng ta lời chúc phúc thật sự thì chúng ta cũng vẫn đã kết hợp với nhau rồi”.

“Kể từ lúc em ủ ấm chân chàng”, Madelyne thăm thò, lặp lại lời giải thích của hắn.

“Đúng vậy, kể từ lúc đó”

Trông nàng như thể sắp khóc đến nơi. Cô vợ dịu dàng của hắn đã trở thành người phụ nữ giàu cảm xúc làm sao. Trong khi phản ứng của nàng làm hắn hài lòng thì hắn biết nàng không muốn xuất hiện một cách vô kỷ luật trước mặt người của hắn. Hắn lập tức tìm cách chinh lại khả năng kiểm soát của nàng. “Em nên lấy làm mừng, em biết đó”.

“Lấy làm mừng vì chuyện gì, Duncan?” Madelyne hỏi, tay chấm nhẹ vào khóe mắt.

“Đó không phải là mùa hè khi chúng ta gặp nhau”.

Thoạt đầu nàng không hiểu và sau đó bật cười, một âm thanh đầy sức sống lấp đầy trái tim hắn. “Vây chính thời tiết đã tặng em cho chàng, chàng nghĩ vậy sao?”

“Em đã không phải ủ ấm chân ta nếu lúc đó là mùa hè”, hắn nói và tặng một cái nháy mắt thật nhanh cho nàng.

Nàng nghĩ hắn trông cực kỳ kiêu ngạo. “Chàng phải tìm lý do khác thôi”.

Duncan lẽ ra đã đáp lại câu nói ấy nếu Cha Berton không đẩy hắn ra cửa. “Mọi người đang đợi ngài kia, Nam tước”.

Ngay khi Duncan rời đi, Cha Berton hướng về Madelyne. Ông dành vài phút chỉ dẫn nàng những bồn phân của một người vợ. Khi nhiệm vụ cao cả đã xong, bằng cả trái tim, ông nói cho nàng biết mình tự hào thế nào khi có nàng là một phần gia đình mình.

Rồi Cha Berton dang tay ôm lấy người phụ nữ ông đã rửa tội, chứng kiến sự trưởng thành và yêu thương như con gái của chính mình.

Đó là một buổi lễ tuyệt đẹp. Khi nó kết thúc, Duncan giới thiệu vợ hắn với thuộc hạ của mình. Những người đàn ông quỳ xuống trước Madelyne và trao cho nàng lời thề trung thành của họ.

Duncan kiệt sức và thiếu kiên nhẫn. Hắn bỏ mặc vợ để đến thăm trả lễ Bá tước Grinsteade và quay về ngôi nhà tranh của Cha Berton hơn hai mươi phút sau đó.

Vị linh mục đã đi ngủ. Tấm bình phong của ông ngăn giữa phòng. Giường của Madelyne sát bức tường đối diện, với một tấm rèm bảo vệ sự riêng tư của nàng.

Duncan thấy vợ đang ngồi trên mép giường hẹp và vẫn mặc chiếc váy trong lúc làm lễ.

Sau khi cởi bỏ quần áo, hắn duỗi dài người thư giãn trên giường, kéo Madelyne xuống ngực mình, hắn hôn nàng và đề nghị nàng chuẩn bị đi ngủ.

Madelyne cứ ngừng lại để nhìn qua rèm xem liệu cậu mình đã ngủ hay chưa sau đó mới cúi xuống bảo Duncan nàng thật sự nghĩ họ nên tìm nơi riêng tư bên ngoài để ngủ. Xét cho cùng, đây là đêm tân hôn của họ và đã rất lâu rồi họ không chạm vào nhau. Chắc chắn hắn có thể thấy điều đó, phải không, vì ngay lúc bắt đầu hôn hắn, nàng biết rằng bản thân sẽ nồng nhiệt đến mức nào. Thề có Chúa, nàng biết mình sẽ ồn ào. Tại sao ư, nàng đã sẵn sàng để hét lên bây giờ.

Duncan thậm chí không cố dỗ dành vợ. Nàng nhận ra thật sự không cần lo lắng về lời giải thích của mình. Chồng nàng đang ngủ say.

Cô dâu thất vọng cuộn người rút sát vào chồng, nghiến chặt răng và cố ngủ thiếp đi.

Tiếng động do Cha Berton di chuyển quanh phòng đánh thức Duncan. Hắn căng người cảnh giác, cảm thấy có gì đó không ổn và không hiểu ra ngay là chuyện gì.

Hắn bắt đầu đứng dậy, tâm trí hoàn toàn tỉnh táo, và hắn chỉ nhận ra mình suýt giẫm phải Madelyne. Duncan mỉm cười vì sự ngớ ngẩn ấy. Vợ hắn đang ngủ trên sàn nhà, chỉ có một chiếc chăn dày quấn quanh. Chúa ơi, hắn đã ngủ quên trong đêm tân hôn của họ. Duncan ngồi xuống mép giường, ngắm nghía cô vợ đáng yêu, cho đến khi nghe thấy tiếng cửa mở rồi đóng lại sau lưng vị linh mục. Hắn vừa liếc mắt nhìn ra cửa sổ phía bên kia giường thì thấy Cha Berton đang đi về phía cổng lâu đài. Vị linh mục đang mặc lễ phục nhà thờ và mang theo một ly rượu lễ nhỏ bằng bạc.

Duncan quay lại với Madelyne, quỳ xuống và bế nàng rồi đặt nàng lên giường. Madelyne lập tức trở người sang bên, làm tung tấm chăn ra.

Nàng không mặc áo ngủ. Ánh sáng của bình minh tràn qua cửa sổ, phủ lên làn da nàng một màu vàng mờ gợi. Mái tóc lộng lẫy của Madelyne thành màu của ngọn lửa dưới ánh mặt trời.

Khao khát của Duncan tăng dần đến khi nhức nhối vì nhu cầu. Hắn ngồi xuống giường và bắt đầu ân ái với vợ.

Madelyne thức giấc với một tiếng thở dài. Nàng đã có một giấc ngủ tuyệt vời. Tay Duncan đang mơn trớn ngực nàng khiến đôi nhũ hoa săn lại. Madelyne rên rỉ và nâng hông lên trong cơn ngái ngủ mời mọc chồng mình.

Nàng vụt mở mắt và nhìn lên Duncan. Tia nhìn nóng bỏng của hắn khiến nàng rung mình khao khát. Nàng vươn người, cổ kéo hắn xuống người mình, nhưng Duncan lắc đầu từ chối.

“Ta sẽ mang đến cho em những gì em muốn”, hắn thì thầm với nàng, “Và nhiều, nhiều hơn”, hắn hứa.

Trước khi Madelyne có thể trả lời, Duncan cúi xuống và ngậm lấy một bầu ngực vào miệng. Hắn mút lấy nhũ hoa trong khi bàn tay trượt xuống vùng bụng của nàng.

Tiếng rên của Madelyne trở nên hoang dại hơn, lớn hơn. Âm thanh từ cổ họng nàng khiến hắn hài lòng, dù không bằng mùi vị của nàng.

Tay hắn di chuyển vào giữa hai chân nàng, thâm nhập vào kho báu hắn tìm kiếm, trượt ngón tay vào trong và gằn như mất kiểm soát bởi hồi đáp hưởng ứng nóng bỏng, nồng nhiệt từ nàng.

Hắn muốn tất cả.

Duncan đột ngột lăn người qua một bên. Madelyne hướng về phía chồng. Một bên mặt nàng áp vào bắp đùi ấm áp của Duncan.

Miệng hắn làm nàng phát điên. Madelyne dường như không thể lấy lại được hơi thở, bụng hóp chặt lại khi Duncan đặt những nụ hôn ẩm ướt quanh rốn nàng. Ngón tay hắn tiếp tục sự tra tấn ngọt ngào, Madelyne rên lên khi Duncan nhẹ nhàng đẩy đùi nàng mở rộng. Nàng biết hắn muốn làm gì và mở ra cho hắn, nài xin hắn hôn mình ở đó.

Duncan di chuyển xuống thấp hơn, cho đến lúc nếm được hơi nóng của nàng. Lưỡi hắn trêu chọc, hành hạ nàng. Và bộ râu của hắn khiến nàng cuồng nhiệt. Hàm râu quai nón ấy cọ xát một cách thú vị vào làn da nhạy cảm nơi đùi trong của nàng.

Nàng muốn nếm hắn, tất cả.

Không có cảnh báo nào cho ý định của nàng, không có những nụ hôn dịu dàng dẫn lối đến nơi truy tìm của nàng, Madelyne cong người áp sát vào Duncan khi bắt được hắn và đưa hắn vào trong miệng.

Rồi nàng rên rỉ. Đôi tay nàng và miệng nàng cũng dễ chịu, cũng gợi tình như Duncan. Phải. Hắn cho nàng biết niềm vui sướng của hắn bằng cách di chuyển mạnh mẽ.

Rồi hắn đột ngột rút ra khỏi nàng. Hắn quay người, đặt mình vào giữa đùi và xâm nhập vào trong nàng. Hạt giống lập tức đổ vào trong nàng, cực khoái của hắn dường như không kết thúc. Madelyne tìm thấy sự giải phóng cho chính mình cũng tuyệt vời y như vậy.

Nàng quá yếu đến mức không thể cử động, thậm chí không thể đủ sức thả vai chồng ra.

Hắn mãi nguyên và nghĩ sẽ hôn vợ mình, nói với nàng hắn rất hài lòng làm sao, nhưng hắn dường như không thể cố gắng được. Phải, hắn quá mãi nguyên.

Họ cứ thế trong một lúc lâu.

Madelyne tỉnh trí trước chồng. Nàng thốt nhiên nhớ ra họ đang ở đâu. Khi nàng bồn chồn trong lòng Duncan, hắn đoán ra được suy nghĩ của nàng. “Cha Berton làm lẽ rồi” hắn thì thào.

Madelyne thả lỏng người tựa vào hắn. “Tất nhiên, em đã đủ ồn ào đủ để cả đội quân của ta nghe thấy”, hắn nói thêm.

“Chàng cũng ồn ào y chang vậy”, Madelyne thì thào lại.

“Bây giờ ta sẽ cạo râu”. Duncan bảo.

Madelyne phá ra cười: “Em hiểu ý chàng là gì khi nói sẽ cạo râu sau, Duncan. Chàng biết hàm râu của mình sẽ làm em phát điên”.

Duncan chống người trên hai khuỷu tay và nhìn vào đôi mắt Madelyne. “Em có biết em khiến ta hài lòng nhiều đến thế nào không, vợ?”

“Em biết” nàng thì thầm thì. “Em yêu chàng, Duncan, bây giờ và mãi mãi”.

“Em có yêu ta khi biết Laurance không phải là linh mục thật sự và ta nói dối em không?”

“Có, dù em muốn bóp cổ chàng tới chết vì đã không nói em biết. Chúa ơi, em đã rất tức giận”.

“Tốt” Duncan mỉm cười trước câu nói của nàng. “Ta lo em sẽ nghĩ ta nói dối em về những điều khác”, hắn thừa nhận.

“Em chưa bao giờ nghi ngờ tình yêu của nàng, Duncan” Madelyne nói.

“Nhưng em nghi ngờ giá trị của mình” hắn nhắc.

“Không còn nữa”, nàng thì thầm rồi kéo hắn xuống để hôn hắn, sau đó yêu cầu ân ái với mình lần nữa.

Lần thứ hai là sự kết hợp chậm rãi thông thả hơn rất nhiều nhưng cũng thỏa mãn y như lần đầu.

Cha Berton trở về nhà và thấy cả Madelyne lẫn Duncan đều ăn mặc chỉnh tề. Nam tước ngồi tại bàn, mắt không rời khỏi vợ khi nàng đi đi lại lại chuẩn bị bữa sáng.

“Tôi cần một linh mục, thưa Cha” Duncan lên tiếng. “Cha sẽ thích công việc trông nom linh hồn của tôi chứ? Tôi có thể mời Cha đến ngay lập tức”.

Madelyne cực kỳ hài lòng với đề nghị của Duncan, và vỗ tay tán thưởng.

Cha Berton mỉm cười rồi lắc đầu từ chối. “Bá tước đã lưu giữ tôi lại đây suốt nhiều năm qua, Duncan. Giờ tôi không thể bỏ rơi ông ấy. Ông ấy phụ thuộc vào tôi. Không, tôi không thể rời bỏ ông ấy”.

Madelyne biết cậu đang làm điều đúng đắn. Nàng gật đầu. “Con sẽ đề nghị Cha đến chỗ chúng con sau khi Bá tước đã an nghỉ, nhưng thế có Chúa, con nghĩ ông ấy sẽ sống lâu hơn tất cả chúng ta”.

“Madelyne ! Không được nói báng bổ như thế đối với ngài Bá tước” Cha Berton cảnh cáo.

Madelyne lập tức tỏ ra ân hận. “Con không có ý độc ác, Cha à. Và con cảm thấy hổ thẹn, vì con hiểu nhiệm vụ của Cha đối với ngài Bá tước”.

Duncan gật đầu. “Vậy thì chúng tôi sẽ tới thăm Cha, và khi đã hoàn thành nhiệm vụ, Cha sẽ đến sống với chúng tôi”.

Hắn khôn khéo hơn nàng nhiều. Madelyne thấy cậu mình mỉm cười và gật đầu tán thành. “Chúng ta sẽ ở đây bao lâu?” rồi nàng quay sang hỏi chồng.

“Chúng ta phải đi hôm nay”, Duncan tuyên bố.

“Chúng ta có thể ở đây đến hết mùa hè” nàng đề nghị trước khi có thể tự ngăn mình lại.

“Chúng ta đi hôm nay”.

Madelyne thở dài. Duncan đang chăm chú nhìn nàng đến mức Madelyne phải quay mặt đi. “VẬY thì hôm nay” nàng lầm bầm.

Sau đó vị linh mục rời khỏi nhà tranh, giả vờ đi lấy bánh mì từ chỗ đầu bếp. Ngay khi cánh cửa đóng lại sau lưng ông, Madelyne bước tới chỗ chồng. “Chàng phải cho phép em có ý kiến, chồng à. Không phải lúc nào em cũng tuân theo sai khiến của chàng đâu”.

Duncan ngoác miệng ra cười. “Ta biết chứ, Madelyne. Em là vợ ta và em sẽ phải tỏ ra có nguyên tắc khi ở cạnh ta. Nhưng tranh cãi của em về việc ở đây hầu như là...”

“Vô lý” Madelyne ngắt lời cùng một hơi dài thượt. Nàng ngồi lên đùi Duncan và vòng tay quanh cổ hắn. “Em đang cố lảng tránh. Chàng nên biết đầy đủ sự thật về vợ mình, Duncan. Cũng có lúc em hơi nhát gan”.

Duncan nghĩ lời thú nhận của vợ khá thú vị. Hắn bật cười, không quan tâm đến cái nhìn không hài lòng của Madelyne. Khi lấy lại được kiểm soát, hắn nói với nàng. “Tận sâu trong em can đảm hơn tất cả người của ta gộp lại. Ai dám thả kẻ thù của anh trai cô ấy?”

“Phải, là em, nhưng...”

“Ai đứng sau lưng Gilard và cứu cậu ấy?”

“Em, Duncan, nhưng em quá sợ hãi và em...”

“Ai đã nhận nhiệm vụ chăm sóc em gái ta? Ai đã chinh phục Silenus thành con cừu non của cô ấy? Ai...”

“Chàng biết đó là em mà” Madelyne nói rồi ôm lấy khuôn mặt Duncan và tiếp tục. “Nhưng chàng vẫn không hiểu. Mỗi lần em làm điều gì đó mà chàng tin là đáng trọng thì em lại rất lo sợ. Tại sao ư, em vô cùng khiếp sợ khi phải đối đầu với chàng”.

Duncan đẩy ta Madelyne ra và kéo nàng xuống cho một cái hôn dài. “Sợ hãi không có nghĩa em hèn nhát, tình yêu à. Không, đối với ta điều đó có nghĩa em là một con người. Chỉ có kẻ ngốc mới đặt sự cần trọng sang một bên”.

Khi kết thúc bài diễn văn, hắn lại phải hôn nàng lần nữa.

“Chàng sẽ nói em biết em phải làm gì khi chúng ta trở lại triều đình, Duncan. Em không muốn làm chàng phật ý hoặc trả lời không đúng câu hỏi của Đức vua. Ông ấy sẽ hỏi em, phải vậy không, Duncan?”

Hắn nghe được nỗi sợ hãi trong giọng nàng, lắc đầu vì điều đó. “Madelyne, không có gì em làm khiến ta phật ý hoặc trả lời không đúng câu hỏi của Đức vua. Ông ấy sẽ hỏi em, phải vậy không, Duncan?”

Hắn nghe được nỗi sợ hãi trong giọng nàng, lắc đầu vì điều đó. “Madelyne, không có gì em làm khiến ta phật ý cả. Và em chỉ phải nói sự thật trước Đức vua. Đó là tất cả những gì ta yêu cầu ở em”.

“Đó cũng là điều Louddon bảo em”, Madelyne lầm bầm. “Anh ta nghĩ sự trung thực của em sẽ bấy được chàng”.

“Đây là trận chiến của ta, Madelyne. Nói sự thật và để phần còn lại cho ta”.

Madelyne thở dài và biết hắn nói đúng.

Duncan cố xoa dịu tâm trạng của vợ. “Ta phải cạo râu trước khi chúng ta đi”, hắn tuyên bố.

Mặt Madelyne bắt đầu đỏ ửng lên. “Em muốn chàng không bao giờ cạo râu nữa. Em đã hiểu rõ... giá trị bộ râu của ngài, thưa ngài”.

Duncan hoàn toàn đánh giá cao sự trung thực của vợ mình. Cái hôn mạnh bạo của hắn đã chứng tỏ cho nàng thấy thế.

Duncan và Madelyne đến Luân Đôn hai ngày sau đó, Gilard, Edmond và Gerald gặp họ ở cổng vào. Tất cả đều mang vẻ quyết tâm không lay chuyển được.

Sau khi ôm Madelyne chào đón, Edmond thông báo các Nam tước đã yên vị trong phòng riêng của họ. Gilard là người kế tiếp ôm lấy Madelyne. Anh ta kéo dài sự đón mừng, và khi quay lại nói chuyện với Duncan, cánh tay anh ta vẫn quanh eo Madelyne. “Anh sẽ đến chỗ Đức vua tối nay chứ?”

Duncan nhận ra Gilard vẫn chưa hoàn toàn thoát khỏi sự mê đắm với Madelyne. Hắn kéo vợ mình vào người trước khi trả lời em trai. “Anh đi bây giờ”.

“Louddon nghĩ Madelyne ở với cậu của cô ấy. Có lẽ lúc này đây hắn đã nghe tin cô ấy trở về, Duncan. Tôi phải nhắc cậu rằng Louddon biết cậu chưa kết hôn”, Gerald cắt lời.

“Bây giờ chúng tôi đã kết hôn” Duncan nói, “Cha Berton đã làm lễ, với thuộc hạ của tôi là người làm chứng, Gerald”

Gerald không thể không mỉm cười với tin tức mới mẻ.

“Đức vua sẽ nổi giận” Edmond cau mày phỏng đoán. “Kết hôn trước khi vấn đề này được giải quyết sẽ trở thành sự sỉ nhục mang tính cá nhân”.

Duncan chuẩn bị đáp lại lời Edmond thì sự chú ý của hắn chuyển đến binh lính của Đức vua. Được dẫn đầu bởi em trai William, Henry, họ diễu hành đến trước mặt Duncan.

Henry ra hiệu cho binh lính đứng đợi và nói với Duncan, “Anh trai ta cử người đến để hộ tống tiểu thư Madelyne về phòng cô ấy”.

“Tôi sắp đến chỗ William bây giờ để giải thích với người, Henry à. Tôi không dễ dàng để Madelyne đi bất cứ đâu mà không có tôi đi cùng. Lần trước cô ấy đã bị ngược đãi dưới sự bảo vệ của Đức vua”, hắn thêm vào, giọng quả quyết.

Henry không để lộ bất cứ phản ứng nào trước sự gay gắt của Duncan. “Thật đáng ngờ nếu ngay cả Đức vua cũng không biết cô ấy ở đây, Duncan, Louddon...”

“Tôi sẽ không đặt cô ấy vào vòng nguy hiểm lần nữa, Henry”. Duncan tranh cãi.

“Vậy người muốn tiểu thư đáng mến này bị đặt vào giữa cuộc kéo co của người với anh trai cô ấy sao?”

Trước khi Duncan có thể trả lời, Henry nói. “Nào, đi với ta. Ta có chuyện muốn nói với người”.

Với lòng tôn kính vị trí của Henry, Duncan lập tức tuân lệnh. Hắn bước đi bên cạnh Henry đến chỗ khuất của sân lâu đài.

Henry hầu như nói suốt. Madelyne không biết ông ta đang nói gì, nhưng nàng có thể thấy từ vẻ mặt của chồng thì Duncan không hài lòng lắm với cuộc đối thoại.

Ngay khi Duncan và Henry quay lại, Duncan nói với vợ. “Madelyne, đi với Henry. Ngài ấy sắp xếp cho em”.

“Trong phòng của chàng chứ, Duncan?” Madelyne hỏi, cố không tỏ vẻ lo lắng.

Henry trả lời. “Cô sẽ ở phòng riêng, tiểu thư thân mến ạ, dưới sự bảo vệ của ta. Cho đến lúc việc này được giải quyết thì cả Louddon lẫn Duncan đều không được phép đến gần cô. Sự thật là anh trai ta có tính khí rất nóng nảy. Chúng ta không nên châm lửa vào rơm lúc này. Đêm nay sẽ qua nhanh thôi”.

Madelyne nhìn Duncan. Khi nhận được cái gật đầu của Duncan, nàng cúi đầu với Henry. Duncan kéo nàng qua một bên cúi xuống, và thì thầm vào tai nàng.

Mọi người tò mò về nội dung cuộc trò chuyện đó, vì khi Madelyne quay về phía Henry, trông nàng hoàn toàn rạng rỡ.

Gilard dõi mắt trông theo Madelyne khoác lấy tay Henry và đi vào lâu đài. “Anh nói gì với cô ấy thế, Duncan? Phút trước sau thì cô ấy lại mỉm cười và trông cực kỳ mãn nguyện”.

“Anh chỉ nhắc cho cô ấy nhớ đến phần kết của câu chuyện”, Duncan nhún vai nói.

Đó là tất cả những gì hắn nói. Edmond đề nghị hắn chỉnh trang lại diện mạo và thậm chí là một giấc ngủ trong vài giờ.

Dù nghĩ thật nực cười khi Edmond đề nghị hấn đi ngủ, hấn vẫn theo lời khuyên đi thay áo ngoài.

“Em nghĩ mình nên theo Madelyne” Edmond lên tiếng. “Có lẽ em sẽ đi xem Anthony đứng gác ngoài cửa phòng cô ấy và ở lại với anh ấy cho đến lúc trời tối”.

Duncan gật đầu. “Đừng để Henry nghĩ em nghi ngờ sự bảo vệ của ông ấy”, hấn cảnh báo.

Rồi Duncan bước đi.

Gilard quay sang Nam tước Gerald. “Chúng ta đã ngăn chặn được cuộc chiến. Duncan lẽ ra đã xông thẳng vào phòng của Đức vua và yêu cầu công lý được thực thi ngay lập tức”.

“Tạm thời thôi”, Gerald trả lời. “Cuộc chiến sẽ vẫn tiếp diễn. Các Nam tước khác sẽ gặp Duncan chiều nay. Cậu ấy sẽ bận lắm đây. Henry đứng ra làm trung gian hòa giải và một ngày nào đó Duncan sẽ cảm ơn ngài ấy”.

“Tại sao Henry lại liên quan đến việc này? Gilard hỏi.

“Ông ấy muốn có lòng trung thành của Duncan. Lại đây. Gilard, tìm thức uống và ăn mừng cuộc hôn nhân sắp tới của tôi với chị gái cậu nào”.

Gilard quá sức hài lòng. “Thế là chị ấy đồng ý rồi à?”

“Phải. Tôi sẽ cưới cô ấy trước khi cô ấy đổi ý”.

Gilard phá ra cười sặc sụa trước tuyên bố của Gerald. Gerald mỉm cười, hài lòng vì đã hướng dự chú ý của Gilard khỏi động cơ của Henry. Gerald cảm thấy Gilard không cần phải biết những chuyện bí mật trong cuộc họp kín mà mình vừa tham dự, cũng không cần trả lời những câu hỏi kỳ quặc về lòng trung thành của Duncan. Lý do của anh ta cũng dễ hiểu. Gilard có thể đặt câu hỏi với nhầm người, sẽ vô tình gây ra những rắc rối không cần có lúc này. Phải, anh em nhà Wexton đã có đủ vấn đề để giải quyết rồi.

“Sau khi ăn mừng cuộc hôn nhân của anh, tôi sẽ đi và đứng gác cùng Edmond”.

“Nó sẽ tạo thành một đám đông trên hành lang, bên ngoài phòng Madelyne mất thôi”, Gerald nhận xét. “Tôi tự hỏi Louddon sẽ làm gì khi biết em gái gã đã quay trở lại”.

Vị nam tước được nhắc đến trong câu hỏi đã đi sẵn trong khu rừng của Đức vua. Louddon không quay về lâu đài cho đến buổi chiều muộn hôm đó. Gã lập tức được thông báo sự trở về của Madelyne.

Tất nhiên Louddon cực kỳ giận giữ. Gã đi thẳng đến để đòi lại em gái mình.

Anthony đứng một mình bên ngoài cửa phòng Madelyne. Cả Edmond và Gilard đều đã đi ăn tối.

Khi thấy Louddon đến gần, anh ta tựa vào tường và trao cho anh trai Madelyne một ánh mắt ghê tởm.

Louddon phớt lờ thuộc hạ của Duncan. Gã đập cửa, hét to đòi vào.

Henry mở cửa và chào Louddon một cách lịch sự rồi tuyên bố không ai được phép nói chuyện với Madelyne.

Trước khi Louddon mở miệng ra cãi, cánh cửa đóng sầm vào mặt gã.

Madelyne hoang mang với cảnh tượng trước mắt. Nàng không biết nghĩ gì về hành vi của Henry. Em trai Đức vua không rời khỏi nàng lấy một phút từ lúc nàng đi vào phòng ngủ để thay đồ cho cuộc gặp với Đức vua.

“Anh trai nàng có khuôn mặt đỏ như anh trai ta vậy”, Henry thông báo sau khi đóng cửa trước mũi Louddon. Ông đi qua phòng, cầm lấy tay Madelyne và dẫn nàng đến cửa sổ, một khoảng cách đáng kể từ cửa ra vào.

“Tai vách mạch rừng” ông thì thầm. Giọng của ông, Madelyne để ý thấy, rất ân cần.

Nàng quyết định ngay lúc đó nên rũ bỏ các tin đồn về Henry. Ông không phải là người đẹp trai, vóc người nhỏ hơn so với Duncan. Người ta nói Henry là người ham quyền lực, cũng là người biết lôi kéo kẻ khác. Ông cũng được biết đến là người cường tráng, là cha của hơn mười lăm đứa con hoang.

Bởi ông đang rất ân cần với mình, Madelyne quyết định sẽ không đánh giá ông.

“Thần cảm ơn lần nữa vì điện hạ đã giúp chồng của thần hôm nay”. Madelyne lên tiếng khi Henry tiếp tục nhìn nàng một cách chờ đợi.

“Có gì đó đã khiến ta tò mò cả buổi chiều”, Henry thú nhận. “Nếu đó không phải là chuyện riêng tư thì ta muốn cô nói cho ta biết Duncan đã nói gì với cô trước khi cô đi với ta. Trông cô có vẻ rất hài lòng”.

“Anh ấy nói với thần rằng Odysseus đang có mặt ở nhà”.

Khi nàng không tiếp tục giải thích, Henry yêu cầu nàng kể cho ông nghe đầy đủ câu chuyện.

Nghe có vẻ như một lời yêu cầu kiêu ngạo, nhưng Madelyne chẳng lấy làm phiền. “Thần kể cho chồng thần một câu chuyện về người chiến binh tên Odysseus. Chàng đã phải xa cách vợ mình trong một khoảng thời gian rất dài, và khi trở về nhà, chàng phát hiện ra nhà mình đầy những người xấu đang cố làm hại vợ chàng và chiếm đoạt kho báu của chàng. Odysseus gửi cho vợ chàng một tin nhắn rằng chàng đã có mặt ở nhà. Chàng đã dọn sạch cách thứ kinh khủng đó ra khỏi nhà mình. Duncan nhắc thần rằng anh ấy sẽ xử lý chuyện của Loudon”.

“Vậy là chồng cô và ta có cùng tính cách”, Henry tuyên bố. “Phải, thời điểm để dọn sạch ngôi nhà này đã đến”.

Madelyne không hiểu gì hết. “Thần lo Duncan sẽ làm điều gì đó khiến Đức vua nổi giận”, nàng thăm thò. “Điện hạ đã nói tính khí của Đức vua dữ dội đến thế nào rồi đấy”.

“Ta có vấn đề khác cần bàn với cô”, Henry đột ngột lên tiếng, giọng trở nên cứng rắn.

Madelyne cố không giật mình. “Điện hạ là bạn của chồng thần và cũng là đồng minh của chàng chứ?” nàng hỏi.

Henry gật đầu.

“Vậy thì thần sẽ làm bất cứ điều gì có thể để giúp điện hạ”.

“Cô cũng trung thành như Duncan” Henry nhận xét và trông hài lòng với bình phẩm của chính mình. “Nếu ta thay mặt cô đứng ra làm trung gian hòa giải với Đức vua, cô sẽ làm bất cứ điều gì được quyết định chứ, thậm chí cô sẽ phải sống lưu vong?”

Madelyne không biết phải trả lời thế nào. “Cô có thể cứu lấy mạng sống của chồng mình” Henry nói.

“Thần sẽ làm những gì cần thiết”.

“Cô sẽ phải tin ta như tin chồng mình”, Henry cảnh báo.

Madelyne gật đầu. “Chồng thần tin điện hạ là người sáng suốt nhất trong ba...” Nàng thở gấp khi nhận ra mình vừa nói gì.

Henry bật cười. “Vật là anh ta hiểu giá trị của ta, phải không?”

Mặt Madelyne đỏ bừng. “Thưa vâng” nàng nói. “Thần sẽ làm bất cứ điều gì để giữ an toàn cho chàng. Nếu điều đó có nghĩa là cái chết của thần, thì cứ làm vậy đi”.

“Vậy là cô đã nghĩ đến việc hy sinh bản thân sao?” Henry hỏi, giọng tỏ ra tử tế. Ông mỉm cười, làm Madelyne rối rắm. “Ta không nghĩ Duncan sẽ tán đồng kế hoạch của cô”.

“Đây là việc phức tạp nhất”. Madelyne thăm thò.

“Cô nói cô tin ta. Ta sẽ giúp cô, tiểu thư thân mến”.

Madelyne gật đầu, chuẩn bị nhún gối chào rồi quyết định quỳ xuống. “Thần tạ ơn điện hạ”.

“Đứng lên, Madelyne. Ta không phải Đức vua của cô”.

“Thần mong điện hạ là người đó”, Madelyne thú nhận. Đầu vẫn cúi nhưng nàng để Henry đỡ mình đứng dậy.

Henry không đáp lại lời Madelyne. Ông đi tới cửa. Trước khi mở cửa, ông quay lại nhìn Madelyne. “Mong ước sẽ thành sự thật, Madelyne”.

Madelyne nhúu mày trước lời dẫn giải kỳ quặc của Henry. “Không để lộ lòng trung thành ở bên nào khi chúng ta bước vào đại sảnh, Madelyne. Hãy để mọi người phỏng đoán cho đến khi cô được triệu kiến. Ta sẽ ở bên cạnh cô”.

Rồi Henry bỏ đi.

Hai giờ trôi qua trước khi em trai Đức vua đến đưa nàng đi. Nàng bước cạnh ông, hai tay buông thõng, lưng thẳng cứng. Nàng cầu nguyện mình đang mang một bộ mặt bình thản. Và Madelyne nghĩ mình sẽ chết nếu không thấy Duncan sớm. Nàng cần biết hắn ở gần mình.

Khi cả hai đi vào sảnh chính, nàng nhận ra họ đã muộn. Hầu hết khách khứa đã ăn xong và những người hầu đang dọn dẹp bàn ăn.

Nàng có thể cảm thấy mọi người đang nhìn mình. Madelyne đáp lại cái nhìn tò mò của họ bằng vẻ ngoài bình tĩnh. Đó là giả bộ khó khăn nhất, tất cả là vì nàng không thể tìm thấy Duncan trong đám đông.

Chồng nàng đứng tựa vào bức tường phía góc xa. Gilard và Edmond đang đứng hai bên. Duncan nhìn vợ bước vào sảnh. Nàng trông điềm tĩnh và rất rất xinh đẹp. Nàng đang mặc chiếc váy hôn đám cưới. Ký ức về sự kiện được ban phúc ấy ngăn Duncan không đuổi theo sau.

“Cô ấy như một nữ hoàng”, Gilard thì thào.

“Bây giờ cô ấy không hề tỏ ra vụng về”. Edmond rên rỉ.

“Cô ấy đang khiếp sợ”.

Duncan bật ra lời thông báo khi bắt đầu bước tới trước. Gilard và Edmond tức thì cản đường hắn. “Cô ấy sẽ đến với anh, Duncan, cho Henry thời gian đi”.

Lúc này Louddon đang nói chuyện với Madelyne. Henry quay lưng nói chuyện với một người quen cũ.

“Ta sẽ đâm dao găm vào lưng cô nếu cô bước một bước về phía nam Nam tước Wexton”, Louddon đe dọa. “Và sẽ ra lệnh giết gã linh mục yêu quý của cô nữa”.

“Nói tôi nghe”, nàng hỏi, khiến anh trai ngạc nhiên bởi dự giận dữ chất chứa trong giọng nói. “Anh cũng sẽ giết Duncan và các em trai của chàng cùng tất cả đồng minh của chàng luôn chẳng?”

Louddon không thể kiềm chế bản thân. Gã chộp lấy tay Madelyne, “Đừng khiêu khích ta, Madelyne. Ta có nhiều quyền lực hơn bất cứ ai khác ở nước Anh này”.

“Quyền lực hơn Đức vua của chúng ta ư?” Henry đột nhiên xuất hiện.

Louddon giật bản mình, quay sang đối mặt với Henry, siết chặt gọng kìm quanh tay Madelyne. “Thần chỉ là một cổ vắn bình thường của anh trai diện hạ, không hơn không kém”.

Henry tỏ vẻ không hài lòng, nắm lấy tay Madelyne và đẩy Louddon ra. Rồi Henry nhìn xuống những vết đỏ trên cánh tay Madelyne trong một phút dài, và im lặng. Khi ngẩng lên nhìn Louddon, mắt ông phản chiếu vẻ kinh tởm. “Ta đang giới thiệu em gái ngươi với một vài người bạn trung thành của chúng ta”.

Giọng ông nghiêm khắc và thách thức. Louddon lùi lại, liếc mắt nhìn Madelyne đầy đe dọa rồi cúi đầu chào Henry.

“Anh ta nói gì với cô?”

“Anh ta thề sẽ giết cậu Berton của thần nếu thần bước một bước tới chỗ Duncan”.

“Anh ta nói dối, Madelyne. Anh ta không thể làm gì lúc này cả, không gì hết trước mặt những người ngang hàng với anh ta. Và ngày mai thì sẽ quá trễ. Cô sẽ phải tin ta để hiểu được những gì ta đang nói”.

Clarissa hiển nhiên đã thấy Louddon bị Henry đuổi đi. Cô ta vội đến chào Madelyne.

“Ta đang định chỉ cho Madelyne thấy khu vườn ẩn tượng của anh trai ta”. Henry nói.

“Ồ, thần cũng thích được ngắm khu vườn”, Clarissa trơ trẽn tuyên bố.

Quá dễ dàng để nhìn thấu kế hoạch của cô ta là ở cạnh Madelyne. Henry lập tức ngăn lại. “Có lẽ là khi khác nhé?”, ông nói.

Không thể giấu vẻ hận thù từ ánh mắt, cô ta quay người và bước đi mà không nói thêm lời nào khác.

Madelyne bên cạnh Henry hướng về phía cánh cửa dẫn lên thêm. “Ai đang nói chuyện với Edmond thế ạ?”, nàng hỏi Henry. “Người có mái tóc sáng ấy. Ông ấy có vẻ lo lắng nhất”.

Henry nhanh chóng xác định người đó. “Ông ta là Nam tước Rhinehold”.

“Ông ấy kết hôn chưa? Ông ấy có gia đình không ạ?” Madelyne hỏi, cổ không ra vẻ quá tò mò.

“Ông ta chưa bao giờ lấy vợ cả”, Henry trả lời. “Sao cô lại quan tâm đến Rhinehold?”

“Ông ấy biết mẹ của thần ạ”, Madelyne tiếp tục nhìn Nam tước Rhinehold, chờ đợi ông nhìn về phía mình. Khi cuối cùng ông cũng nhìn nàng, Madelyne tặng ông một nụ cười.

Dù biết là không thể, nhưng nàng vẫn ước có vài phút một mình với Nam tước. Theo lời Clarissa, Rhinehold là cha Madelyne, và đó là lý do khiến chồng Rachael ghét bà.

Madelyne là đứa con hoang. Sự thật làm nàng xấu hổ. Sẽ chẳng ai biết được sự thật, ngoại trừ Duncan, dĩ nhiên, và... Chúa ơi, nàng quên nói với hân mất rồi.

“Duncan có xem Nam tước Rhinehold là bạn không ạ?” Madelyne buột miệng hỏi Henry.

“Có chứ. Tại sao cô hỏi vậy?”

Madelyne không biết trả lời thế nào, vì vậy nàng tìm cách đổi đề tài. “Thần ước có thể nói chuyện với Duncan một chút. Thần vừa nhớ ra một điều cần chia sẻ với chàng”.

“May mắn ở bên cô, Madelyne. Cô không thấy Louddon vừa rời đi với mấy người bạn sao? Anh ta hiển nhiên sẽ thử chi phối Đức vua lần cuối trước khi cuộc họp bắt đầu. Đợi ở trên thêm nhé, ta sẽ cho gọi Duncan”.

Nàng không phải đợi lâu.

“Madelyne, sẽ kết thúc sớm thôi”, Duncan nói ngay khi thấy nàng sau đó ôm lấy và dịu dàng hôn nàng. “Sớm thôi, tình yêu à, ta hứa với em. Tin ta, cưng...”

“Tin em, Duncan”, Madelyne thì thầm. “Chàng tin, phải không, chồng?”

“Ta tin”, Duncan trả lời. “Đi nào, đứng cạnh ta khi chúng ta nói chuyện với Đức vua. Ông ấy sẽ đến bất cứ lúc nào”.

Madelyne lắc đầu. “Louddon tin em sẽ làm chàng bị mắc kẹt. Henry muốn anh trai em tiếp tục cảm thấy tự tin cho đến phút cuối. Vì lý do đó em không thể đứng cạnh chàng. Đừng cau mày như thế, Duncan. Nó sẽ kết thúc sớm thôi. Và em có một tin tuyệt vời nhất muốn cho chàng biết. Em đã biết sự thật này được vài ngày, nhưng do có quá nhiều chuyện xảy ra nên em quên bằng đi không nói với chàng khi lần đầu em...”

“Madelyne”.

Nàng nhận ra mình đang nói lan man. “Em là con hoang. Chàng nghĩ gì về tin này, hử chồng?”

Duncan có vẻ ngạc nhiên. “Em là con hoang, Duncan. Chàng không hài lòng sao? Thề có Chúa, em rất hài lòng, vì điều đó có nghĩa là em không có liên hệ máu mủ với Louddon”.

“Ai gọi em là con hoang?” Duncan hỏi bằng giọng dịu dàng tuy nhiên có thể nghe thấy sự phẫn nộ chất chứa trong đó.

“Không ai cả. Em nghe Louddon nói chuyện với Clarissa. Em luôn thắc mắc tại sao Louddon và cha anh ta lại quay lưng với mẹ em. Giờ thì em đã biết sự thật. Bà đã mang thai khi kết hôn. Bà mang thai em”. Duncan nhìn chăm chăm Madelyne. Nàng nghĩ hân có thể đang lo lắng. “Việc em là con hoang có quan trọng với chàng không?”

“Đừng nói điều đó”, Duncan bảo nàng và lắc đầu. Nhưng hắn đang mỉm cười và Madelyne cảm thấy ấm áp trong trái tim. “Vợ à, em là người phụ nữ duy nhất trên thế gian vui mừng chào đón tin tức như thế”. Hắn đã thử, nhưng không thể giấu được tiếng cười.

“Louddon sẽ không nói với ai hết” Madelyne thì thầm. “Anh ta đã trả tự do cho em và thậm chí không biết điều đó. Nó có quan trọng với chàng không?”

“Làm thế nào em lại có thể hỏi một câu như thế?”

“Bởi vì em yêu chàng”, Madelyne giả vờ thở dài. “Chàng có thất vọng hay không cũng chẳng sao. Chàng phải yêu em mãi mãi, chồng ạ. Chàng đã trao em lời hứa của mình rồi”.

“Đúng vậy, Madelyne” Duncan trả lời. “Mãi mãi”.

Tiếng kèn trumpet sau lưng họ vang lên đúng lúc Duncan cúi xuống hôn vợ hắn lần nữa. “Em biết ai là cha mình không?” hắn hỏi khi thấy nỗi sợ hãi quay trở lại trong mắt nàng.

“Rhinehold”, nàng tuyên bố, gật đầu xác nhận mạnh mẽ khiến Duncan mỉm cười. “Chàng hài lòng” nàng nói. “Em thấy là chàng hài lòng”.

“Rất hài lòng”, Duncan thì thầm. “Ông ấy là một người tốt”.

Henry làm gián đoạn cuộc nói chuyện từ phía sau lưng Duncan. “Đến giờ rồi” ông gọi. “Madelyne, đi với ta ngay. Đức vua đang đợi”.

Duncan có thể cảm thấy Madelyne đang run rẩy. Hắn siết chặt lấy nàng trước khi thả ta. Khi nàng bắt đầu bước đi, tâm trí hắn vội làm việc để tìm cái gì đó, bất cứ thứ gì, để làm dịu đi sự lo lắng của nàng.

Madelyne vừa đặt chân lên ngưỡng cửa khi Duncan gọi với phía sau. “Rhinehold tóc đỏ, vợ à. Đỏ như lửa ấy”.

Nàng không quay lại. “Nó có màu nâu hơn là đỏ, Duncan. Chắc chắn là chàng có thể thấy thế”.

Rồi tiếng cười của Madelyne vang đến tai hắn và hắn biết nàng sẽ ổn thôi.

23. Chương 23

“Ký ức về người chính trực được ban phúc lành và tên của kẻ gian ác sẽ bị mục rữa”

Thánh Kinh Cựu Ước, Châm ngôn, 10:7

Bầu không khí yên lặng bất ngờ tràn khắp lúc William II xuất hiện trên lối đi đến chiếc ghế ngồi đặt trên bục cao nhất. Khi Đức vua ngồi xuống, tất cả mọi người cúi thấp đầu.

Nét cười trong mắt Madelyne biến mất. Nàng đứng một mình giữa phòng, Henry đã bỏ nàng lại và giờ đang nói chuyện với anh trai của mình.

Dù Henry nói gì thì dường như Đức vua cũng không đồng ý. Nàng nhìn thấy Đức vua William đột ngột lắc đầu và phẩy tay ngay trước mặt em trai. Rõ ràng đó là một cử chỉ cho lui.

Madelyne nhắm mắt và cầu nguyện vì lòng can đảm. Henry nói rằng Louddon sẽ là người tranh luận đầu tiên, kế đến là Duncan, và nàng là người cuối cùng.

Nàng mở mắt và phát hiện Duncan đang băng qua phòng. Hắn chăm chú nhìn nàng khi chậm rãi bước đến bên cạnh. Không ai hé miệng nửa lời nhưng người này cứ khóa mắt vào người kia trong một thời gian dài. Madelyne cảm thấy như thể Duncan đang trao sức mạnh của mình cho nàng. Nàng nhón chân và hôn chồng, trước sự chứng kiến của những ai đang theo dõi.

Ôi, Chúa ơi, nàng mới yêu hắn làm sao. Duncan trông rất tự tin và không hề lo lắng. Hắn thậm chí còn nháy mắt với nàng khi một tên lính hô to tên hắn.

“Ở đây cho đến khi em được gọi”, Duncan nói, quét tay qua má nàng trước khi xoay người và đi đến chỗ Đức vua.

Madelyne không muốn tuân lệnh. Nàng bắt đầu bước theo và ngay lập tức nhận ra mình bị bao quanh bởi Edmond, Gilard, Gerald, và một số vị Nam tước mà nàng thậm chí còn không biết tên. Họ tạo thành một vòng tròn tròn vện quanh nàng.

Đám đông tách ra nhường lối cho Duncan và Louddon tiến lên đứng trước mặt người lãnh đạo của họ. Hai người đối mặt cách nhau khoảng ba mươi bước chân.

Đức vua lên tiếng, nói chuyện với đám đông. Ông bày tỏ sự không hài lòng trước việc gây chiến của hai vị Nam tước, sự thương cảm và giận dữ mà ông cảm nhận vì binh lính đã thiệt mạng, sự thất vọng vì đã nghe quá nhiều lời giải thích khác với sự thật đang diễn ra. Đức vua kết thúc bài chỉ trích và yêu cầu được biết sự thật. Rồi ông gật đầu với từng Nam tước và ra hiệu cho Louddon bắt đầu.

Louddon tức thì cam đoan gã vô tội và không làm bất cứ việc gì sai trái. Gã buộc tội Duncan đã hành động dối trá, khẳng định hắn đã phá hủy pháo đài của mình, giết chết hơn hai trăm binh lính trung thành và thiện chiến của gã, bắt em gái gã làm tù binh, và suýt nữa hủy hoại cô ấy.

Sau đó Louddon phòng thủ, tuyên bố Duncan đã đổ trách nhiệm lên gã vì một việc mà người đàn ông nào đó đã gây ra với em gái hắn, Adela. Gã phun ra một đồng dối trá quanh Đức vua khi khẳng định gã thậm chí không biết Nam tước Wexton thách đấu mình. Làm sao gã có thể biết được chứ? Gã đang ở triều đình khi Duncan và binh lính của hắn tấn công pháo đài của gã và có nhiều nhân chứng sẵn sàng chứng minh điều đó là thật.

Louddon chấm dứt phần tranh luận có sức thuyết phục của mình bằng việc khẳng định cho rằng Duncan không có bằng chứng cho bất kỳ hành vi sai trái nào, trong khi gã có nhiều bằng chứng liên quan đến hành vi gian lận và tội lỗi của Duncan.

Gã trơn tuột như lươn và nói dối như một ả điểm với Đức vua. Kể đến gã trở nên gian xảo. Louddon giải thích gã hiểu được sự khó khăn của Đức vua để tin tưởng bên nào và vì vậy gã đã cho gọi ba người có thể đưa ra bằng chứng thay mặt mình.

Khi Đức vua gật đầu, mỗi kẻ được Louddon gọi đến đều quỳ trước người lãnh đạo và nói những lời dối trá. Madelyne không nhận ra bất cứ khuôn mặt nào, nhưng biết rõ tên của họ. Tất cả bọn họ đều có chung một cái tên. Đúng vậy, tất cả là Judas[1].

[1] Theo Thánh Kinh Tân Ước, Judas là một trong mười hai sứ đồ đầu tiên của Chúa Jesus. Vì tiền, Judas đã phản bội Chúa Jesus, giao nộp Người cho các thầy tư tế, rồi sau đó treo cổ tự sát.

Nhân chứng cuối cùng kết thúc câu chuyện được tập luyện thành thực và đứng đằng sau Louddon. Madelyne túm lấy phần sau chiếc áo dài của Edmond và vặn xoắn mép áo. Edmond quay lại, kéo áo ra rồi nắm lấy tay Madelyne. Gilard chộp lấy bàn tay kia của nàng.

Họ đang đổ dành nàng. Không ai mong đợi việc Đức vua cho gọi nhân chứng. Tất cả đều giận dữ và cũng lo lắng.

Và tất cả đều cố giấu cảm xúc của mình trước Madelyne.

Louddon tiến lên trước lần nữa, cúi đầu, nói thêm một vài điều bản thủ và kết thúc câu chuyện của mình bằng cách cầu xin công lý phải được thực thi.

Đến lượt Nam tước Wexton lên tiếng. Đức vua hiển nhiên là công bằng với thuộc hạ của mình, vì ông gọi Duncan và yêu cầu hắn thuật lại câu chuyện của mình.

Duncan là người kiệm lời. Hắn nhanh chóng thuật lại sự thật. Hắn không cho gọi nhân chứng nào nhưng giải thích rằng Louddon đã hành hạ Adela, cố giết hắn, và hắn đã trả đũa thích đáng. Thật rõ ràng, mọi người trong đại sảnh đều nhận ra Duncan không cầu xin công lý. Hắn đang yêu cầu điều đó.

“Người có nhân chứng để chứng minh lời giải trình của mình không?” Đức vua hỏi.

“Thần đã nói sự thật”, Duncan trả lời, giọng đanh thép và có kiểm soát. “Thần không cần nhân chứng để chứng minh sự trung thực của mình.”

“Mỗi người các ngươi đã buộc tội người khác thiếu thuyết phục. Ta vẫn còn nhiều câu hỏi cần được giải đáp.”

“Ông ấy bị kẹt ở giữa rồi”, Gilard thì thầm với Edmond.

Edmond gật đầu. Người này phủ nhận lời người kia. Edmond nghĩ Đức vua muốn chi phối sao có lợi cho Duncan. Nhưng Louddon đã cân bằng lợi thế bằng những nhân chứng dối trá. Duncan là một thuộc hạ trung thành, cũng là một chiến binh lành lặn, người có thể trở thành một mối đe dọa nếu cảm thấy Đức vua phản bội mình.

Đó là một sự sỉ nhục khi yêu cầu Duncan phải có người làm chứng. Duncan đã nói sự thật. Đức vua tin hoặc không.

Edmond thở ra chán nản. Duncan sẽ không chơi trò mảnh lời lúc này. Anh ấy quá bướng bỉnh với niềm tin rằng mình luôn hành động đáng kính trong quá khứ và vì vậy Đức vua giờ cũng sẽ tin anh ấy.

Nhưng Louddon cũng có những điểm hợp lý trong lời nói dối của gã. Duncan đã kết hôn với Madelyne mà không có sự cho phép của Đức vua. Đó không phải là một vi phạm lớn, nhưng phá hủy pháo đài của một Nam tước khác và giết hơn hai trăm lính lại là một tội nghiêm trọng.

Duncan đã khẳng định Louddon cố bẫy mình hai lần nhưng những lần đó đều không có bằng chứng. Gilard có thể chứng minh, thật vậy, nhưng không thể khẳng định Louddon đứng sau vụ tấn công.

Gerald cũng có thể là nhân chứng chống lại Louddon khi cạm bẫy thứ hai được thiết lập, nhưng Morcar có thể bị đổ hết trách nhiệm. Và Louddon cũng không có ở đó.

Edmond trở về hiện thực khi tên của Madelyne được xướng lên. Anh ta quay sang nhìn nàng.

Madelyne ưỡn thẳng lưng, vẻ mặt điềm tĩnh, và từ tốn bước tới trước Đức vua. Nàng dừng lại khi chạm chân đến bậc thềm rồi quỳ xuống, cúi đầu thật thấp.

“Anh trai ngươi đã thuyết phục ta rằng ngươi đã phải trải qua nhiều đau đớn để có thể giải thích với ta bây giờ”, Đức vua tuyên bố “Do vậy, ta miễn cho ngươi nhiệm vụ này.”

Madelyne đứng dậy và kinh ngạc nhìn Đức vua. Giờ thì nàng hiểu tại sao Louddon lại trông quá tự tin đêm nay. Gã chắc chắn nàng sẽ không được phép nói.

“Thần là một trong những thần dân trung thành của bệ hạ”, Madelyne khẳng định. Có thể nói nàng đã có được sự chú ý toàn tâm của Đức vua, vì dường như mắt ông mở to hơn. “Cho dù thần không có một đội quân để trao cho người sự cống hiến, thần sẽ làm bất cứ điều gì trong khả năng để phụng sự người. Thần mong muốn được trả lời những câu hỏi của bệ hạ.”

Đức vua lập tức gật đầu. “Ngươi không có vẻ quần trí như anh trai ngươi nói với ta.” Ông ngả người về phía trước và nói bằng một giọng trầm thấp, “Ngươi có muốn ta giải tán đại sảnh trước khi kể cho ta nghe những gì đã xảy ra với ngươi không?”

Madelyne bị bất ngờ bởi giọng nói dịu dàng của Đức vua. “Thần không muốn”, nàng thì thầm.

“Vậy thì kể ta nghe ngươi liên quan đến vấn đề rắc rối nào?”

Madelyne tuân lệnh, đan tay vào nhau, hít một hơi và bắt đầu thuật lại chi tiết.

Đại sảnh yên tĩnh đến mức dường như có thể nghe được tiếng chuột gặm pho mát. “Thần sẽ bắt đầu từ đêm tấn công vào pháo đài của anh trai thần, nếu bệ hạ muốn”, nàng nói.

“Tốt lắm”, Đức vua gật gù. “Ta biết nó sẽ rất khó khăn cho ngươi, cô gái bé nhỏ bé ạ, nhưng ta muốn có nhiều sự kiện để làm sáng tỏ vấn đề này”.

Madelyne ước Đức vua không quá tử tế với mình bởi điều đó khiến nhiệm vụ của nàng càng thêm khó khăn. “Chồng thần nói rằng bệ hạ là người đáng ngưỡng mộ”, nàng thì thầm.

William lại ngã người ra trước. Ông là người duy nhất nghe thấy những lời Madelyne nói. “Mỗi người nhìn thấy ta là một con người khác”, ông kiêu ngạo nói và giữ giọng thật thấp như Madelyne, chỉ muốn chia sẻ nhận xét của mình với riêng nàng, “Ta tin rằng mình đáng ngưỡng mộ đối với tất cả mọi người, thậm chí là với những tiểu thư dịu dàng không có quân đội để trợ giúp ta”.

Madelyne nhướn miệng cười.

“Bây giờ, bắt đầu câu chuyện của người đi”, Đức vua ra lệnh, giọng đủ lớn cho tất cả mọi người cùng nghe.

“Thần đang trên đường về phòng khi một binh lính thông báo với anh trai thần là Nam tước Wexton muốn nói chuyện với anh ấy.”

“Louddon ở đó ư?” Đức vua hỏi.

“Thưa có. Thần đã nghe thấy anh ấy bảo người lính cho Duncan vào trong dưới dấu hiệu của thỏa thuận ngừng chiến. Đó là một cái bẫy, tất nhiên, vì ngay khi Duncan cưỡi ngựa vào trong pháo đài, anh ta lập tức bị bắt giữ. Anh trai thần nói với thuộc hạ của mình là sẽ giết Duncan. Anh ấy nghĩ mình rất thông minh, bệ hạ thấy đấy, bởi vì anh ấy đã lên kế hoạch giết Nam tước bằng cách để anh ta rét cóng đến chết.”

Louddon thở hổn hển. Gã bắt đầu bước tới chỗ Madelyne, nhưng dừng lại khi để ý thấy Duncan chạm tay vào gươm.

“Con bé không biết mình đang nói gì đâu”, Louddon lấp bắp.

“Madelyne quần trí đến mức không thể hiểu điều nó đang nói. Xin hãy miễn cho con bé thử thách này!”

Đức vua vẫy tay ra hiệu im lặng. Louddon hít thật sâu. Gã tự làm dịu mình khi nhận ra rằng phần sau của câu chuyện của Madelyne sẽ ủng hộ mình.

“Không có lần ngắt lời nào nữa”, Đức vua hét to rồi quay lại Madelyne, cho nàng một cái gật đầu cộc lốc. “Tiếp tục, nếu người vui lòng, giải thích cái kế hoạch thông minh làm cho Nam tước của ta rét cóng đến chết. Ta không hiểu.”

“Louddon không muốn dùng vũ khí trên cơ thể Nam tước. Ngay khi Nam tước đã chết vì rét cóng, người ta có thể đem thi thể anh ta đến một nơi xa xôi hẻo lánh và để đó cho đến lúc ai đó phát hiện ra hoặc cho đến khi lũ thú hoang ăn thịt anh ta. Họ lột trần anh ta và treo anh ta vào một cây cột trong sân.”

Madelyne ngừng lại để hít sâu. “Louddon đi đến Luân Đôn và để vài người ở lại canh gác Duncan, nhưng họ không thể chịu nổi cái lạnh và cuối cùng cũng rút vào trong nhà. Ngay khi họ rời đi, thần cưỡi trời cho Duncan.”

“Rồi lính của Duncan tấn công pháo đài?”

“Họ vào được do trèo qua tường. Nhiệm vụ của họ là bảo vệ thủ lĩnh của mình.”

“Ta hiểu.”

Madelyne không hiểu điều đó có nghĩa là gì. Nàng liếc nhìn Louddon, thấy gã nhếch mép cười tự mãn rồi liếc nhìn Duncan. Chồng nàng gật đầu động viên.

“Người nói họ vào bên trong?” Đức vua hỏi sau một lúc lâu.

“Trận chiến bắt đầu”, Madelyne tiếp.

“Và sau đó người bị bắt giữ?”

“Thật ra thì thần đã thoát khỏi sự ngược đãi của anh trai mình. Anh ấy thích làm thần bị thương và đau đớn, và có Chúa chứng giám, thần phát ốm vì những đối xử tồi tệ của anh ấy.”

Tiếng rì rào bất ngờ lan trong đám đông. “Nam tước Wexton đưa thần đi cùng anh ta. Thần phải thú nhận rằng lần đầu tiên trong đời, thần thật sự cảm thấy an toàn. Duncan là người trọng danh dự. Anh ta đối xử với thần rất tốt. Thần không bao giờ sợ anh ta làm đau mình. Không bao giờ.”

Đức vua nhìn Louddon một phút và quay lại với Madelyne. “Ai là người thiêu rụi nhà anh trai người? Hay nó bị cháy?”

Giọng ông gia tăng âm lượng.

“Duncan đã phá hủy pháo đài của thần”, Louddon hét văng.

“Im lặng”, Đức vua gầm lên. “Em gái người đang giải trình và cô ấy là người duy nhất ta muốn nghe. Trả lời câu hỏi này đi”, ông nói thêm với Madelyne.

“Louddon đã tự phá hủy ngôi nhà của mình khi anh ấy không tôn trọng thỏa thuận đình chiến”, Madelyne tuyên bố.

Đức vua thở dài, trông ông khá mệt mỏi. “Vậy thì ta có thể cho là sự trong trắng của người đã không bị cưỡng đoạt?”

Madelyne hét to câu trả lời. “Anh ta không chạm vào thần.”

Một tiếng rì rầm khác lại nổi lên trong đám đông. Tất cả bị lôi cuốn bởi câu chuyện kỳ lạ được phơi bày.

Cho đến lúc đó, Madelyne không thực sự nói dối. “Duncan không chạm vào thần, nhưng thần hứa sẽ nói đầy đủ sự thật và vì vậy thần sẽ thú nhận với bệ hạ rằng thần cố lợi dụng bản tính đôn hậu của anh ta. Sự thật thì cuối cùng thần đã quyến rũ anh ta.”

Tiếng kêu khê kinh ngạc thay thế tiếng rì rầm. Madelyne nghĩ mình nghe thấy tiếng rên của Duncan. Đức vua trông như sẵn sàng thét lên. Duncan thốt nhiên đứng cạnh Madelyne và lấy tay che miệng nàng. Nàng đoán hẳn muốn mình dừng lại.

Khi nàng thúc vào hắn, Duncan chuyển tay xuống vai nàng.

“Người có nhận ra người vừa tự làm mất danh tiết của mình thế nào không hả, cô gái thân mến của ta?” Đức vua rống lên.

“Thần yêu Duncan”, Madelyne trả lời. “Và thần không thể quyến rũ anh ta mãi cho đến lúc chúng thần kết hôn.”

Đức vua cau mày với Louddon. “Lời buộc tội của người rằng em gái người bị cưỡng bức giờ đây ta bác bỏ. Ta chỉ thấy sự thật khi cô ấy nói”

Rồi Đức vua hỏi Madelyne, “Thế còn về lời buộc tội của chồng người rằng Louddon đã cưỡng bức em gái anh ta thì sao”.

“Đúng vậy”, Madelyne khẳng định. “Adela kể thần nghe chuyện gì đã xảy ra với cô ấy. Morcar đã tấn công cô ấy, nhưng Louddon cũng ở đó. Chuyện đó là kế hoạch của anh ấy và vì vậy anh ấy cũng phải chịu trách nhiệm.”

“Ta hiểu.” Đức vua trông có vẻ giận dữ và tiếp tục chất vấn Madelyne hồi lâu. Câu trả lời của nàng lòng vòng nhưng luôn là sự thật.

“Chồng thần đã hành động với lòng can đảm, anh trai thần thì lại lừa dối”, Madelyne lên tiếng.

Nàng tựa vào Duncan khi cuối cùng cũng kết thúc.

“Người có gì để nói nữa không?” Đức vua hỏi Louddon.

Louddon gần như không cất nên lời. Khuôn mặt gã hằn lên nét giận dữ. “Em gái thần đã bạo gan nói dối bệ hạ”, gã lắp bắp.

“Đó chẳng phải cùng một người em gái mà người ca ngợi với ta là luôn nói thật sao?”, ông quát.

Louddon không trả lời. Đức vua quay về phía Madelyne. “Người trung thành với chồng mình. Một điều đáng khâm phục. Là người kể cho ta nghe sự thật hay người cố bảo vệ Duncan?”

Trước khi Madelyne có thể trả lời, Đức vua hướng về Duncan. “Người có gì để thêm vào nữa không?”

“Chỉ một điều, đó là sự quyến rũ như nhau”, Duncan cất giọng nhẹ như gió. “Và hoàn toàn mãn nguyện.”

Tiếng la hét tán thành ầm ầm vang vọng khắp căn phòng. Đức vua mỉm cười.

Sau đó ông đứng dậy và đưa ra quyết định của mình. “Louddon, người đã phản bội niềm tin của ta dành cho người. Từ lúc này người bị tước hết tất cả các trọng trách và vinh viễn không được đến triều đình.”

Kế đến ông quay sang Duncan. “Người anh em của ta, Henry, đã đề nghị cho người một thời gian để nguôi cơn giận. Ta rất thất vọng trước sự tàn phá đã gây ra và những sinh mạng đã mất đi, nhưng ta chấp nhận phương cách người trả đũa vì danh dự của em gái người. Có lẽ một tháng với người Scot sẽ là đủ.”

Madelyne cảm thấy Duncan cứng đờ người bên cạnh. Nàng nắm lấy tay hắn và siết chặt, như cầu xin hắn đừng lên tiếng.

“Nếu khi quay về, người vẫn muốn thách đấu Louddon và những người cùng phe hắn trong vấn đề này, thì ta cho phép một trận chiến đến chết. Sự lựa chọn sẽ thuộc về người”

Duncan không lập tức chấp nhận hoặc từ chối mệnh lệnh. Hắn không thích chờ để thách đấu Louddon.

Hắn cảm thấy Madelyne đang run rẩy. Nỗi sợ hãi của nàng khiến hắn ra quyết định. “Thần sẽ đi ngay.”

Đức vua gật đầu. “Ta đã sa thải Louddon, Duncan. Ta cho hắn một tháng để lẩn trốn người”, ông tuyên bố.

“Thần sẽ tìm hắn”.

Đức vua mỉm cười. “Ta không nghi ngờ về điều đó.”

Duncan cúi đầu chào Đức vua sau đó William rời khỏi phòng cùng Louddon theo sau.

“Ta sẽ phải nói vài lời với em, vợ à”, Duncan thì thầm.

Madelyne cố mỉm cười. Khuôn mặt hắn hoàn toàn không thể đọc được. Nàng không thể biết hắn đang giận dữ hay không. “Em rất mệt, Duncan. Và chàng đã nói với Đức vua là chúng ta sẽ đi ngay mà.”

“Chúng ta?”

“Chàng sẽ không để em lại đây chứ, phải không?”, nàng hỏi, rõ ràng là kinh hoàng.

“Không đâu.”

“Đừng trêu em”, nàng lầm bầm. “Em đã phải vượt qua thử thách to lớn.”

Nam tước Rhinehold cắt ngang cuộc trò chuyện. “Vợ cậu can đảm như cậu vậy, Duncan. Cô ấy đối mặt với Đức vua kể ngài nghe câu chuyện của mình. Tuyệt vời, giọng cô ấy không hề lay chuyển.”

“Và cô ấy đã nói gì với bộ hạ?” Duncan hỏi nhẹ nhàng.

Nam tước Rhinehold mỉm cười. “Đó là một câu hỏi phải không? Ta đã lắng nghe lời giải thích của cô ấy và vẫn còn rối rắm như ai đó đang thiêu cháy cái gì vậy, ai tấn công và ai rút lui... và ta vẫn chưa hiểu hết chuyện gì đã xảy ra.”

“Ngài vừa mô tả cuộc sống của tôi với Madelyne đấy”, Duncan tuyên bố, giọng có vẻ đau đớn.

Duncan nhìn Madelyne và thấy nàng đang nhìn chăm chăm vào vị Nam tước. “Tôi quên giới thiệu rồi”, hắn nhận ra mình khá to tiếng. “Nam tước, đây là vợ tôi, Madelyne. Tôi được biết là ngài có quen biết mẹ cô ấy?”

Nam tước gật đầu. “Vợ cậu trông giống Rachael lắm”, ông nói. “Thật vui được gặp cô, Nữ nam tước.”

Ông ấy có một nụ cười dễ mến làm sao. Madelyne chợt cảm thấy mình thật yếu ớt. Nàng buộc mình phải mỉm cười và lên tiếng, “Tôi rất muốn nói chuyện với ngài về mẹ tôi, thưa Nam tước. Có lẽ là sau thời gian đi xa, ngài sẽ đến thăm chúng tôi nhé”.

“Ta rất hân hạnh”, Rhinehold đáp lời.

Không còn thời gian để nói chuyện với Nam tước bởi những đồng minh khác đã đến bày tỏ niềm vui của họ trước kết quả đạt được. Madelyne đứng bên cạnh Duncan, nắm tay hắn, mong hắn nói với nàng về chuyện này.

Lờ nàng đi, hấn quay người khi Gerald gia nhập và tuyên bố họ sẽ đi trong một giờ nữa.

“Duncan? Có thời gian cho em thu gom đồ trong phòng không?” Madelyne hỏi.

“Em đã mặc đồ trên người đây thôi, vợ.”

Madelyne thở dài. “Vậy là chàng đang giận hả?”, nàng hỏi.

Duncan nhìn xuống vợ mình, mắt mờ màng và nàng đang nhắm nhắm môi dưới. “Quyến rũ ta? Lạy Chúa tôi, em nói với Đức vua là em quyến rũ ta. Khi quyết định nói dối, em chẳng rụt rè chút nào.” Hấn toét miệng cười trong khi vẫn khiển trách nàng.

“Đó không phải là nói dối”, Madelyne cãi lại. “Em muốn chàng hôn em và em chưa bao giờ thích chàng dừng lại. Đó là một phần nhỏ của việc quyến rũ, đúng không, Duncan? Và em đã hôn chàng đêm đầu tiên đó. Chàng chỉ từ chối đáp lại thôi, chồng à. Đúng thế đó là sự thật. Em đã quyến rũ chàng.”

“Nếu em kể đầy đủ sự thật, giờ ta có thể phải thách đấu Louddon rồi”, Duncan chỉ ra.

“Ôi, em biết là nó có tác dụng mà”, Madelyne thốt lên. “Cả hai người đều chống lại nhau. Đức vua có lẽ sẽ quăng chàng vào một cái hố với tay và chân bị cột vào đá, nếu chàng chìm xuống đáy thì ông ấy sẽ biết chàng nói thật. Tất nhiên là chàng sẽ chết nhưng danh dự của chàng sẽ được nguyên vẹn. Đúng, em không muốn lên giường hằng đêm với danh dự của chàng. Em muốn chàng sống khỏe mạnh. Chàng nói gì về điều đó?”

Dù đã cố gắng, Madelyne vẫn không thể ngăn những giọt nước mắt đang trào ra.

Duncan đắm đắm nhìn vợ với vẻ mặt ngạc nhiên chưa từng có.

“Madelyne”, hấn gọi kèm theo tiếng thở dài, “các chiến binh không bị xét xử như thế. Nhà thờ mới sử dụng phương pháp đó, không phải Đức vua”.

“Ồ”

Duncan muốn cười phá ra. Hấn ôm lấy Madelyne và mỉm cười khi nghe thấy nàng lầm bầm, “Em đã phải vượt qua thử thách to lớn”.

“Em có một trái tim nhân hậu”, hấn nói. “Đi nào, vợ. Ta đang cảm thấy thôi thúc để em quyến rũ ta.”

Madelyne hoàn toàn tán thành với kế hoạch của hấn.

Họ dựng trại gần bốn tiếng đồng hồ sau. Madelyne cảm thấy mệt mỏi. Clarissa đã chặn nàng lại ngay lúc nàng định rời đi với Duncan. Những lời nói ghê tởm, giận dữ mà cô ta hét vào mặt Madelyne vẫn vang vọng trong tâm trí nàng.

Duncan để nàng lại con suối hấn tìm thấy trong khi kiểm tra khu trại. Tuy nhiên Madelyne luôn ở trong tầm mắt của hấn. Chừng nào Louddon còn sống thì Duncan sẽ không rời khỏi Madelyne.

Madelyne tắm rửa nhanh hết sức có thể rồi quay lại địa điểm cắm trại. Duncan vừa dựng xong lều cho hai người. Nó chỉ cách một quãng ngắn với những người đi cùng.

“Cha Berton có an toàn không? Chàng nghĩ có nên tăng thêm người bảo vệ cậu ấy không?”, nàng hỏi Duncan.

“Ông ấy sẽ ổn thôi”, Duncan trấn an. “Ta đã để đủ người bảo vệ rồi. Đừng lo, tình yêu của ta.”

Madelyne gật đầu. “Chàng có nhớ đêm đầu tiên chúng ta ngủ cùng không?”

“Ta nhớ rõ.”

“Em đã lo lắng lều chúng ta sẽ bị bắt lửa vì lửa ở quá gần.”

“Em lo lắng về mọi thứ”, Duncan nói rồi cởi dây đai buộc hồ quanh eo vợ. “Em đi ngủ mà vẫn mặc đủ quần áo đêm đó.”

“Em bảo vệ sự trong trắng của mình. Em không biết mình thật sự muốn quyến rũ chàng.” Nàng bật cười trước vẻ bực tức của hấn.

“Ta đã bảo vệ sự trong trắng của em”, Duncan phản bác.

Madelyne thả mình xuống đồng da thú. Đó là một đêm mát mẻ và dễ chịu, làn gió khoan khoái và vầng trăng tặng họ ánh sáng êm dịu.

“Cởi đồ ra, Madelyne”, Duncan bảo trong khi đã cởi áo dài và đôi ủng.

Madelyne muốn làm ngay, nhưng e ngại những người khác nên chỉ kéo nhẹ tay Duncan. Khi hắn nghiêng người về phía nàng, Madelyne thì thào với hắn, “Chúng ta không thể ân ái đêm nay được. Lính của chàng sẽ thấy đấy”.

Duncan lắc đầu. “Không ai thấy đâu, vợ à. Ta muốn. Ngay bây giờ.” Hắn cho nàng thấy hắn thực sự có ý định thực hiện những gì mình nói bằng cách hôn nàng thật kêu. Madelyne thở dài trong miệng hắn khi quần tay quanh cổ hắn. Nàng hé miệng ra, lưỡi chạm vào lưỡi hắn, theo bản năng nàng cong người áp sát vào hắn.

“Chàng ồn ào quá”, Madelyne thì thầm khi Duncan kết thúc nụ hôn và bắt đầu nhâm nhâm dải tai nàng.

Nàng rung mình phản ứng với niềm vui sướng hắn mang lại cho mình. Duncan cười khùng khục. “Em mới là người đã thét lên vì thỏa mãn, tình yêu”, Duncan bảo nàng. “Ta rất kỷ luật nên không ồn ào đâu.”

“Thật sao?” Madelyne hỏi trong khi tay từ từ trượt thành một đường xuống nơi bị khuấy động của hắn.

Duncan quên phắt họ đang nói gì. Hắn cướp lấy miệng Madelyne, thô bạo kéo mép váy nàng lên. Hắn muốn hơi nóng của nàng, và khi những ngón tay thăm dò nếp gấp mịn màng như sa tanh che chắn nơi rất nữ tính của nàng, hắn biết nàng muốn hắn. Nàng đã ẩm ướt với hơi nóng, và cong người lên cho hắn khi hắn trượt ngón tay vào trong.

Quần áo bị cởi bỏ trong sự bùng nổ cuồng nhiệt. Duncan không muốn làm dịu ngọn lửa đang thiêu cháy mình.

Hắn cần Madelyne ngay, và từ sự hưởng ứng nồng nhiệt của nàng, hắn biết nàng không muốn dịu dàng. Phải, nàng cần hắn đến mức quên hết tất cả chừng mực.

Duncan bắt lấy tiếng rên của nàng bằng miệng mình. Hắn đẩy mình vào giữa hai đùi nàng, xâm nhập vào bên trong. Nàng kéo hắn tới bờ vực của sự mãn nguyện với tiếng rên vui sướng gợi tình, thúc giục hắn tiến tới và đưa hạt giống vào trong với lời khẩn nài và móng tay bấm sâu vào vai hắn. Khi không thể kiềm chế được nữa, hắn trượt tay vào giữa hai thân thể nóng rực và cơn trớn nàng lên tới đỉnh.

Duncan muốn hét to cùng sự giải phóng. Hắn không thể, tất nhiên, và ngậm lấy miệng Madelyne lần nữa, khóa chặt tiếng thét của nàng.

“Ta yêu em, vợ à”, sau đó hắn thì thầm khi nàng cuộn người bên cạnh.

“Em cũng yêu chàng, Duncan”, Madelyne nói, hài lòng nghỉ ngơi thêm vài phút rồi mới hỏi, “Em có làm chàng ngượng ở triều đình khi nói em đã quyến rũ chàng không?”

Duncan mỉm cười. Madelyne trở mình, đập đầu vào cằm hắn.

“Ta không ngượng”, hắn tuyên bố, giọng đầy kiêu ngạo. “Phụ nữ mới bị ngượng.”

Madelyne mỉm cười. “Vậy những chiến binh sẽ thế nào?”

“Mệt”, hắn trả lời. “Họ trở nên kiệt sức sau khi ân ái với vợ họ.”

“Chàng đang đề nghị em đi ngủ bây giờ phải không?”

“Phải”

“Vậy thì em sẽ ngủ, theo đề nghị của chàng, sau một câu hỏi nữa thôi.” Nàng nghe hắn thở dài nhưng lời tịt đi. “Những người nói dối vì anh trai em là ai vậy? Họ là các Nam tước à?”

“Họ không phải là Nam tước, chỉ có một Nam tước cùng anh trai em chống lại ta”, Duncan trả lời.

“Thế thì họ không có gì theo sau ư? Không có quân đội riêng à?”

Duncan ngần ngừ một hồi lâu. “Họ không có quân đội, Madelyne. Tuy nhiên sẽ có nhiều kẻ vô sỉ gia nhập với họ nếu có động cơ thúc đẩy. Hiện tại Louddon không có đủ vàng để gây ra mối đe dọa.”

Madelyne hài lòng với câu trả lời của hắn, đặt mối lo Louddon qua một bên. “Duncan? Chàng có thể gặp chị họ của em, Edwythe, khi chúng ta tới Scotland. Em định sống với chị ấy. Đó là kế hoạch em đã dự tính trước khi gặp chàng.”

“Em sẽ gặp chị gái Catherine của ta”, Duncan nói với giọng ngái ngủ.

“Chị gái chàng kết hôn với một người Scot ư?” Madelyne hỏi với giọng hoài nghi.

“Ừ.”

“Chồng chị ấy có...”

“Không, anh ấy không có mái tóc đỏ”, Duncan ngắt lời.

“Em không định hỏi thế”, Madelyne phản đối. “Em chỉ tự hỏi liệu Catherine và chồng chị ấy có thể biết Edwythe không.”

Nhịp thở sâu, đều đặn của Duncan cho nàng biết hắn đã ngủ mất rồi. Khi hắn bắt đầu ngáy, nàng chắc chắn về điều mình đã nghĩ. Madelyne rúc sát vào người hắn.

Nàng có những giấc mơ tuyệt vời nhất đêm đó và chúng đều rất trong sáng.

24. Chương 24

Tình yêu và danh dự, những khó bấu vớt trên tất cả...

Tháng sau đó là thời kỳ để Duncan tĩnh tâm, là khoảng thời gian hạnh phúc tuyệt diệu của Madelyne.

Madelyne bị bỏ bùa mê bởi những người Scot. Nàng nghĩ họ là những chiến binh tuyệt vời nhất trên thế giới, ngoại trừ chồng nàng, tất nhiên rồi. Những người Scot nhắc Madelyne về những người Sparta cổ đại bởi điều kiện sống khắc nghiệt và lòng trung thành mãnh liệt của họ.

Họ đối xử với Duncan như thể hắn là người của họ.

Catherine rất hạnh phúc được đón chào Madelyne vào nhà mình. Chị gái Duncan cực kỳ xinh đẹp và rất yêu chồng.

Madelyne không thể gặp Edwythe, dù Catherine đã hứa gửi tin nhắn thay cho Madelyne. Edwythe sống ở cao nguyên, một quãng đường đáng kể từ nhà Catherine, thật ra là rất xa để đến thăm.

Họ sống với họ hàng của Duncan tròn ba mươi ngày.

Duncan nhớ lời hứa sẽ dạy cô vợ dịu dàng của mình cách tự vệ. Hắn tuyệt đối kiên nhẫn cho đến lúc nàng động vào cung tên. Rồi hắn bỏ nàng lại tự tập luyện, vì sợ mình sẽ mất kiểm soát nếu cứ phải trông thấy nàng phạm lỗi y như nhau suốt lần này đến lần khác. Nàng luôn trượt mục tiêu. Anthony đã cảnh báo hắn về khiếm khuyết đó. Madelyne luôn vượt ba bước chân, có lẽ ít hơn một chút, bên trên chỗ nhắm tới.

Duncan và Madelyne trở về pháo đài Wexton vào ngày cuối cùng tháng Tám. Lúc đó họ được biết đến cái chết của Đức vua William II. Những thông tin đều mơ hồ, nhưng tất cả những ai chứng kiến bi kịch đều thề đó thật sự là một tai nạn. William cùng với anh em trai và bạn đi săn trong rừng. Một tên lính bắn mũi tên về phía con hươu đực, người ta nói thế, nhưng cổ Đức vua lại nằm trong đường tên bay. Đức vua chết trước khi chạm đất.

Và thông tin đáng ngờ nhưng được chấp nhận nhiều nhất đến từ một nhân chứng khẳng định mình đã chứng kiến từ đầu đến cuối. Anh ta tuyên bố gã thuộc hạ trung thành đã thực sự ngắm bắn con hươu, nhưng khi

mũi tên đang bay về phía con vật, bàn tay của quý tử đột ngột vươn ra, mũi tên bị bàn tay quý tử bắt lấy và chuyển về phía Đức vua.

Nhà thờ chấp nhận thông tin đó là chính xác. Phải, nó được viết lại ngay lập tức. Satan đã kết thúc cuộc đời ngắn ngủi của Đức vua và chắc chắn không ai trong số những người chứng kiến phải chịu trách nhiệm.

Henry lập tức tóm lấy thời cơ và lên ngôi.

Madelyne lấy làm mừng là mình và Duncan đã rời khỏi triều đình trước khi tấn thảm kịch xảy ra. Chồng nàng rất giận dữ vì không có mặt ở đó. Hẳn nghĩ mình có lẽ đã cứu được Đức vua.

Không ai trong số họ tin vào câu chuyện bàn tay của quý tử và không ai muốn thừa nhận Henry đã làm gì đó với tai nạn của anh trai.

Dù không hiểu biết nhiều như Duncan trong vấn đề chính trị, nàng nhớ chính Henry đã đề nghị Đức vua William cho Duncan sống một tháng với người Scot. Nàng tin ông muốn Duncan tránh xa Luân Đôn, cũng tin rằng Henry có thể giữ mạng sống của Duncan bằng cách gửi hắn đi xa. Tuy nhiên, nàng không bao giờ nói ra những suy nghĩ như thế với chồng.

Gerald và Adela kết hôn vào ngày Chủ nhật đầu tiên của tháng Mười. Cha Berton vừa đến để nhận nhiệm vụ chăm sóc những linh hồn nhà Wexton. Bá tước Grinsteade đã qua đời chỉ năm ngày sau buổi lễ kết hôn của Madelyne.

Duncan cho người đi khắp nước Anh tìm kiếm Louddon. Từ khi Henry làm vua, Louddon thành kẻ vô gia cư. Henry không che giấu sự ghét bỏ đối với gã.

Madelyne tin Louddon đã rời khỏi Anh. Duncan không tranh cãi với nàng, nhưng tin chắc Louddon đang ẩn nấp, chờ cơ hội để trả thù.

Lệnh triệu tập yêu cầu Duncan tới trước Đức vua và trao cho ông lời cam kết lòng trung thành của hắn. Duncan không thể từ chối mệnh lệnh, nhưng không dễ dàng rời khỏi Madelyne.

Hắn ngồi trong đại sảnh, bức thư của Henry vẫn còn trong tay. Khi Madelyne cũng đi xuống để dùng bữa sáng, Duncan đã ăn xong bữa trưa.

Vợ hắn trông có vẻ như đã được nghỉ ngơi, nhưng hắn biết chỉ một vài giờ nữa nàng sẽ cần một giấc ngủ ngắn. Nàng rất dễ mệt mỏi những ngày này. Madelyne cố giấu Duncan, nhưng hắn biết nàng bị nôn vào mỗi buổi sáng.

Hắn chẳng lo lắng chút nào. Không, Duncan chờ nàng nhận ra mình đang mang thai con của hắn.

Madelyne mỉm cười khi trông thấy chồng ngồi trên ghế gần lò sưởi. Trời đã chuyển lạnh và ngọn lửa vẫy tay mời gọi nàng. Duncan kéo nàng ngồi trong lòng mình.

“Duncan, em phải nói với chàng. Trời đã gần trưa và em chỉ vừa rời khỏi giường. Em tin là mình đang bệnh, dù không muốn làm chàng lo lắng. Em đã hỏi Maude một liều thuốc ngày hôm qua”.

“Và cô ấy có đưa cho em không?” Duncan hỏi, cố gắng không cười, vì vẻ mặt vợ hắn quá ủ ê.

Madelyne lắc đầu, đẩy tóc ra khỏi vai, đập vào ngực Duncan. “Không, cô ấy không đưa”, nàng nói. “Cô ấy chỉ cười với em rồi bỏ đi. Em nghĩ gì mà hỏi chàng cơ chứ?”

Duncan thở dài. Hắn sẽ phải nói với nàng. “Em có thất vọng không nếu con trai chúng ta có mái tóc đỏ?”

Madelyne tròn xoe mắt và bàn tay tự động chuyển xuống bụng. Giọng nàng run run khi cuối cùng cũng trả lời. “Con bé sẽ có mái tóc nâu giống mẹ nó vậy. Và em sẽ là bà mẹ tuyệt vời nhất, Duncan.”

Duncan bật cười rồi hôn Madelyne. “Em đã bị nhiễm tính kiêu ngạo của ta rồi, vợ à. Em sẽ cho ta một đứa con trai và đó là điều cuối của cuộc thảo luận này.”

Madelyne gật đầu, vờ đồng ý trong khi vẽ ra hình ảnh một bé gái xinh đẹp nàng ôm trong tay.

Nàng quá sung sướng và nghĩ mình có thể khóc.

“Em không thể tiếp tế cho con thú hoang của mình nữa. Ta không muốn em ra khỏi pháo đài.”

“Nó là sói của em”, Madelyne trêu, vẫn không thừa nhận với Duncan rằng nàng thật sự nghĩ nó là một chú chó hoang. “Hôm nay là lần cuối em mang thức ăn cho nó”, nàng hứa. “Có được không?”

“Tại sao lại là hôm nay?” Duncan hỏi.

“Vì hôm nay là đúng một năm em đến đây. Chàng có thể đi cùng em và Anthony nếu muốn. Nàng vờ thờ dài. “Em sẽ nhớ con sói của mình”.

Duncan thấy những đốm sáng lấp lánh trong mắt vợ.

“Em sẽ ngừng cho nó ăn chỉ bởi vì chàng ra lệnh thôi đấy, chồng à.”

“Ta chẳng tin đâu”, Duncan bật lại. “Em tuân lệnh ta vì em thích thế.”

Rốt cuộc Duncan cũng hứa sẽ đi cùng Madelyne. Nàng chờ hẩn nhưng khi buổi tập luyện kết thúc, mặt trời bắt đầu nhạt dần mà Duncan vẫn chưa xong việc.

Madelyne thu nhặt các mũi tên, đút chúng vào cái giỏ đựng mà Ned đã thiết kế rồi đeo lên lưng.

Anthony mang theo thức ăn trong cái túi nàng luôn dùng. Nàng cầm theo cung, kiêu ngạo tuyên bố mình có thể săn ít nhất một con thỏ cho bữa tối.

Anthony nghĩ điều đó là không thể.

Khi họ lên đến đỉnh đồi, Madelyne lấy thức ăn ra. Nàng trải tấm vải xuống đất, quỳ xuống và chất thức ăn thành đống, một khúc xương lớn, đầy thịt, nằm trên chóp. Từ lúc biết sẽ không tiếp tế đồ ăn cho đám thú hoang nữa, nàng nghĩ sẽ để lại cho chúng một bữa ăn cuối cực kỳ thịnh soạn.

Anthony là người đầu tiên để ý đến tiếng động đằng sau. Anh ta quay lại, lướt mắt qua những cái cây phía sau Madelyne, cùng lúc một mũi tên xé gió găm thẳng vào vai Anthony. Gã thuộc hạ quỵ xuống đất, cố giữ thăng bằng và thấy kẻ địch nâng cung lên lần thứ hai.

Một lính canh trên đài cao hô vang báo động ngay khi Anthony ngã xuống. Binh lính xếp thành hàng dọc theo tường, tên lấp trong cung sẵn sàng. Họ chờ kẻ địch lộ diện. Duncan vừa lên ngựa. Hẩn nghĩ sẽ làm Madelyne vui lòng bằng cách tham gia với nàng và sau đó đưa nàng về. Hẩn nghe tiếng hét, rồi thúc ngựa phi nước đại. Tiếng gầm thịnh nộ của hẩn vang vọng trong pháo đài. Những người đàn ông lên ngựa theo sau thủ lĩnh. Madelyne biết mình không có thời gian để chạy. Gần hai mươi người đàn ông sắp thành hình bán nguyệt từ từ tiến tới từ nơi ẩn nấp sau những cái cây. Nàng cũng biết, lính canh và cung thủ không thể thấy chúng đến khi chúng lên đến đỉnh đồi.

Nàng không có sự lựa chọn nào. Madelyne với lấy một mũi tên, điều chỉnh cung và nhắm kỹ mục tiêu.

Nàng nhận ra gã đàn ông gần mình nhất. Gã là một trong ba người làm chứng cho Louddon. Nàng biết Louddon cũng ở gần đây.

Nhận thức đó khiến Madelyne giận dữ hơn là sợ hãi. Nàng bắn tên và lấy một mũi tên khác trước khi gã đó ngã xuống đất.

Duncan không trèo lên đồi. Hẩn cưỡi ngựa vòng theo chân đồi, ra hiệu cho những người khác vòng ra phía đối diện. Hẩn dự tính cắt đứt đường rút của kẻ địch bằng cách đứng giữa chúng và vợ hẩn.

Trong vòng vài phút, lính của Duncan đã lao vào trận chiến với kẻ địch. Madelyne thả cung xuống và quay lại, định bụng giúp Anthony. Anh ta ngã lăn tròn xuống tới giữa đồi nhưng giờ đã đứng dậy và đang từ từ đi lên để hỗ trợ.

“Madelyne, nằm xuống”, Anthony bỗng hét lên.

Nàng nghe theo lời anh ta, định làm như anh ta ra lệnh thì bị tóm lấy từ đằng sau. Madelyne thét lên khi xoay lại, và đối mặt với Louddon.

Mắt gã hẩn lên những tia nhìn điên cuồng. Cái siết chặt của gã khiến nàng hết sức đau đớn. Madelyne giậm mạnh lên chân và làm gã mất thăng bằng. Nhớ lại bài học tự vệ của Duncan, nàng thúc đầu gối vào háng gã. Louddon đổ sập xuống đất, kéo theo cả Madelyne.

Nàng lặn sang bên cùng lúc Louddon lao đảo đứng dậy. Gã vùng tay đâm Madelyne. Cơn đau quá sức chịu đựng, Madelyne ngất xỉu.

Louddon nhảy lên khi Madelyne lịm đi. Gã nhìn xuống chân đồi và trông thấy lính của mình chạy trốn. Chúng đã bỏ rơi gã, cố thoát khỏi cơn cuồng nộ của Duncan.

Louddon biết mình lần này không thể tránh Duncan được nữa. “Mày sẽ nhìn tao giết nó”, gã hét lên.

Duncan đã xuống ngựa và bắt đầu chạy lên đồi. Louddon biết mình chỉ còn vài giây để bỏ đi. Gã điên cuồng tìm con dao của mình trên mặt đất. Gã sẽ đâm con dao vào tim Madelyne trước khi Duncan có thể chặn gã lại.

Louddon bật cười ghê rợn khi phát hiện con dao nằm trên đồng thức ăn thừa. Gã quỳ xuống và với lấy vũ khí của mình.

Gã đã phạm sai lầm khi chạm vào đồ ăn.

Bàn tay Louddon đặt lên con dao. Đang quay người thì một tiếng gầm gừ vang lên ngăn gã lại. Âm thanh đó tăng dần cho đến khi nó gây chấn động.

Duncan cũng nghe thấy tiếng gầm gừ. Hắn trông thấy Louddon đưa tay lên che mặt. Và rồi một bóng màu nâu nhảy bổ vào cổ họng gã.

Louddon ngã ngửa, giấy chết trên vũng máu của chính mình.

Duncan ra hiệu cho người của mình đứng yên tại chỗ và chăm chú nhìn con sói hoang trong khi từ từ lấy cung tên ra. Con sói đứng trên thi thể Louddon. Hàm răng nhe ra và tiếng gầm gừ đe dọa tràn ngập trong cái im lặng rợn người.

Duncan cầu cho Madelyne không tỉnh lại. Hắn tiến tới trước để có tầm nhìn rõ hơn để bắn con quái vật.

Con sói đột nhiên đi đến cạnh Madelyne. Duncan ngừng thở.

Mùi hương của nàng ắt hẳn quen thuộc với nó, Duncan quả quyết, vì con sói nhanh chóng quay lại với đồng thức ăn. Duncan trông theo con vật ngoạm lấy khúc xương, ngoái đầu lại lần nữa và biến mất xuống phía bên kia ngọn đồi.

Duncan ném cung tên đi và chạy đến bên vợ. Madelyne vừa mới tỉnh lại khi hắn quỳ xuống bên cạnh. Hắn nhẹ nhàng bế nàng lên.

Madelyne xoa xoa quai hàm, kiểm tra vết thương. Nàng có thể cử động nhưng nó đau đến mức nàng nghĩ nó sắp vỡ ra tới nơi. Rồi nàng nhận ra Louddon không có ở đó.

“Chúng đi chưa?”, nàng hỏi. Bị siết quá chặt vào ngực hắn, câu hỏi thốt ra chỉ như tiếng thì thầm.

“Louddon chết rồi.”

Madelyne nhắm mắt lại và cầu nguyện cho linh hồn của gã. Nàng không nghĩ nó có tác dụng với gã nhưng vẫn làm.

“Anthony ổn không? Chúng ta phải xem xét vết thương của anh ấy, Duncan”, Madelyne nói, cố vùng vẫy thoát khỏi vòng ôm quá chặt của chồng. “Anh ấy bị trúng tên vào vai.”

Duncan ngừng run rẩy. Madelyne đang nói liên tu bất tận. Nàng biết hắn cần một vài phút để trấn tĩnh. Khi hắn thả lỏng vòng tay, Madelyne mỉm cười: “Bây giờ nó đã qua chưa?”, nàng hỏi.

“Kết thúc rồi”, Duncan lên tiếng. “Con sói của em đã cứu mạng em”.

“Em biết là chàng mà, tình yêu, chàng sẽ luôn bảo vệ em”.

“Madelyne, em hiểu nhầm rồi”, Duncan nói và cau mày. “Con sói của em giết Louddon.”

Madelyne lắc đầu, biết lời trêu chọc của hắn chỉ để làm nhẹ nỗi lo của mình.

“Em có đủ sức đứng không?” Duncan hỏi. “Em có cảm thấy...”

“Em ổn. Chúng em ổn”, nàng sửa lại, vỗ nhẹ lên bụng để nhấn mạnh. “Em chưa thể cảm nhận thấy con gái của chúng ta, Duncan, nhưng em biết con an toàn.”

Khi Duncan giúp nàng đứng xuống, nàng cố nhìn Louddon. Duncan bước đến trước mặt và chặn toàn bộ tầm nhìn của nàng. “Em không cần phải nhìn gã, Madelyne, nó chỉ làm em khổ sở thêm thôi.” Cổ họng Louddon bị hàm răng sói xé toạc. Duncan nghĩ đó không phải là cảnh tượng Madelyne có thể sớm quen được nếu trông thấy.

Anthony. đến đứng với họ. Trông anh ta có vẻ hoài nghi hơn là đau đớn.

“Anthony, vai của anh...”

“Chỉ bị thương phần mềm thôi”, Anthony trả lời. “Phu nhân, cô bắn ngay vào tim một tên đấy”, anh ta lấp bắp.

Duncan không tin. “Đó là mũi tên của cô ấy ư?”

“Đúng vậy.”

Cả hai người đàn ông nhìn Madelyne chăm chăm, vẻ kinh ngạc hiện rõ trên mặt. Madelyne hơi cúi tiết vì họ thiếu tin tưởng vào khả năng của mình nhưng tạm thời nàng nghĩ mình nên giữ im lặng. Tuy nhiên, sự thật lại chiến thắng. “Tôi nhắm vào bàn chân anh ta.”

Cả Duncan và Anthony hoàn toàn thấy thú vị khi nghe lời thú nhận. Duncan lại bế Madelyne lên và đi xuống đồi.

“Con sói đã cứu sống em”, hắn nói lại lần nữa, nghĩ rằng sẽ giải thích đầy đủ.

“Em biết, chồng à.”

Duncan từ bỏ. Hắn sẽ phải giải thích tất cả sau này, khi tâm trí nàng không còn bướng bỉnh tin hắn là vị cứu tinh của mình nữa. “Em sẽ không bao giờ tiếp tế thức ăn cho con quái vật ấy lần nữa, Madelyne. Ta sẽ làm thay em. Bây giờ con sói đó xứng đáng có một cuộc sống thoải mái. Nó đáng được như vậy.”

“Chàng có ngừng trêu em không, Duncan?” Madelyne tuyên bố, không giấu vẻ bức tức. “Em đã phải trải qua thử thách”.

Duncan mỉm cười. Madelyne trông hồng hách chưa kìa, và đáng yêu làm sao. Hắn chà cằm lên đỉnh đầu nàng trong khi lắng nghe những lời phàn nàn về vết bầm mới của nàng.

Nam tước Wexton nôn nóng đưa Madelyne về nhà, hắn nghĩ, như Odysseus phải về nhà với vợ mình.

Tương lai thuộc về họ. Madelyne thích gọi hắn là sói, nhưng hắn chỉ là một con người, là người đàn ông mạnh hơn Odysseus kỳ diệu.

Cho dù Duncan không bắt tử, cũng không hoàn hảo thì hắn đã hoàn thành một kỳ công hiển hách. Đúng, hắn đã bắt được một thiên thần. Và nàng là của hắn.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/tinh-yeu-va-danh-du>